

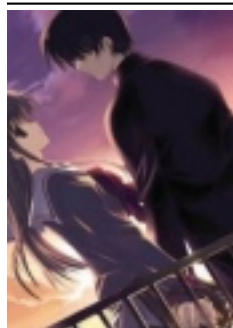
Sr, Người Tố Yêu Là Cậu Ấy

Contents

Sr, Người Tố Yêu Là Cậu Ấy	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	35
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	41
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	50
23. Chương 23	51
24. Chương 24	56
25. Chương 25	58
26. Chương 26	61
27. Chương 27	64
28. Chương 28	66
29. Chương 29	68
30. Chương 30	70
31. Chương 31	73
32. Chương 32	75
33. Chương 33	80
34. Chương 34	82
35. Chương 35	85
36. Chương 36	88
37. Chương 37	90
38. Chương 38	93
39. Chương 39	96
40. Chương 40	98
41. Chương 41	100

42. Chương 42	103
43. Chương 43	105
44. Chương 44	107
45. Chương 45	109
46. Chương 46	110
47. Chương 47	113
48. Chương 48	115
49. Chương 49	117
50. Chương 50	119
51. Chương 51	121
52. Chương 52	123
53. Chương 53	127
54. Chương 54	128
55. Chương 55	131
56. Chương 56	133
57. Chương 57	136
58. Chương 58	138
59. Chương 59	139
60. Chương 60	141
61. Chương 61	143
62. Chương 62	144
63. Chương 63	147
64. Chương 64	149
65. Chương 65	151

Sr, Người Tớ Yêu Là Cậu Ấy



Giới thiệu

Lâm thương nhớ, Mi có còn nhớ ta – con nhỏ cứng đầu luôn luôn cãi nhau với mi mỗi lần lên lớp ko?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sr-nguoi-to-yeu-la-cau-ay>

1. Chương 1

Lâm thương nhớ,

Mi có còn nhớ ta – con nhỏ cứng đầu luôn luôn cãi nhau với mi mỗi lần lên lớp ko?? Có lẽ là ko?? Nhưng cũng có thể là có mà, đúng ko??

Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là khi nào nhỉ?? Lớp 11 đúng ko?? Khi ấy ta mới “chân ướt chân ráo” chuyển từ trường khác về, lại được cô giáo xếp ngồi cạnh mi – lớp trưởng lớp của lớp 11A2.

Ta nhớ, lần đầu tiên bắt gặp ánh mắt mi nhìn ta – ánh mắt khó chịu khi ta bị xếp chỗ ngồi kế mi – ta đã rùng mình quay đi. Tại sao mi lại có ánh mắt thiếu thiện cảm đó với ta chứ??

Có lẽ mi khó chịu vì “thành tích” của ta ở trường cũ chẳng??? Mặc dù ở trường cũ, ta được gọi bằng cái tên “chị Hai”, nhưng khi về đây thì ta đã là 1 đứa có gái bình thường như bao đứa con gái khác thôi mà, mi có cần phải gay gắt với ta vậy ko?? Dù gì ta cũng đã gây sự với mi đâu nào?

Ngày đầu tiên chuyển về trường mới mà phải chịu ánh mắt khinh miệt, khó chịu của các bạn trong lớp ta rất buồn. Ở ngôi trường cũ, chỉ vì ta đánh nhau nên mới bị đuổi học, làm cho ba mẹ ta đã khóc rất nhiều vì đứa con gái ngỗ ngược – là ta. Ta đã ân hận rất nhiều, nhiều lắm. Kể từ ấy, ta đã quyết định sẽ trở thành học sinh gương mẫu, à ko, ít ra cũng là 1 học sinh ngoan ngoãn trong lớp, ko gây chuyện đánh nhau, ko phá rối bạn bè, ko trêu chọc thầy cô nữa rồi.

Nhưng rồi sự ân hận của ta đổi lấy được gì nào??? Sự lãnh đạm của mi, sự khinh khi của các bạn trong lớp, sự chỉ trích của các giáo viên bộ môn, mặc dù ta chưa từng làm gì họ, những câu ***** mắng của ba mẹ... Chỉ vì sai lầm trước kia của ta mà lại đánh giá ta là 1 đứa vô giáo dục sao?? Các người thật quá đáng lắm đó...

Nhưng ta vẫn được an ủi... cô giáo chủ nhiệm của lớp là người duy nhất hiểu được tâm tư tình cảm của ta. Cô là 1 giáo viên rất tâm lý... cô hành xử ko giống như 1 cô giáo, mà là 1 người bạn tâm giao, 1 người tri kỷ của ta. Vậy nên mỗi khi có chuyện gì buồn, ta đều mang kể với cô. Tuy cô chẳng giúp gì được cho ta nhưng chỉ ít thì ta có thể giải tỏa sự ảm ức trong lòng...

Ngày hôm ấy, ta đến lớp như mọi ngày...

Vừa bước chân vào lớp, ta đã nghe thấy tiếng cười khúc khích phía bên dưới. Ta nhăn mặt khó hiểu, 1 vài đứa ở bàn đầu chỉ trỏ ta rồi lại chỉ lên bảng.

Ta ngơ ngác quay lên thì 1 dòng chữ to đùng hiện trước mắt ta:

TRẦN THÁI LINH CÓ BABY VỚI ĐẠI KA TRƯỜNG PBC.

Người có biết cảm giác của ta lúc đó thế nào ko?? Phẫn nộ?? Tức giận?? Hận?? Thất vọng?? Ko!! Tất cả đều ko phải... ta ko còn như lúc ở trường cũ, ko còn là 1 đứa con gái lúc nào cũng chỉ biết đánh nhau, vậy nên ta ko tức giận, ko hận thù, ko phẫn nộ... và hơn hết ta chưa từng hi vọng lớp 11A2 này đối xử tốt với ta, nên ta cũng ko thất vọng. Nhưng ta buồn, buồn lắm... ta buồn muốn chết được...

Mặc dù ta là 1 nữ đại ka nhưng đó là quá khứ... mặc dù ta ngỗ ngược nhưng đó là quá khứ... mặc dù ta quậy phá nhưng đó là quá khứ... mặc dù là ko tôn trọng thầy cô, nhưng đó đã là quá khứ rồi... Và trong cái quá khứ ấy của ta chưa bao giờ có chuyện tày trời thế này...

Các người có thể đánh, có thể mắng, có thể cô lập ta... nhưng các người ko được quyền xúc phạm nhân phẩm của ta... mặc dù quá khứ ta là 1 kẻ tội lỗi, nhưng ta chưa bao giờ làm cái trò này, chưa hề... tại sao các người có thể xúc phạm ta 1 cách trảm trọng như thế chứ??? Các người còn quá đáng hơn ta trong quá khứ nữa...

Lúc ấy, ta đứng tần ngần trên bảng. Ta ko bỏ chạy, ko khóc và cũng ko nổi giận, ta chỉ đứng yên ở đây... vì ta sok.

Bất ngờ, mi nhẹ nhàng bước vào lớp. Lúc đầu, mi nhìn ta vẻ khó hiểu và ta cũng đáp lại cái nhìn của mi bằng 1 ánh mắt vô hồn. Sau đó, mi lại nhìn lên bảng và thấy được dòng chữ ấy.

Thật bất ngờ rằng, mi đã đập mạnh xuống bàn và quát lên

_KO ĐƯỢC XÚC PHẠM THÁI LINH!!

Ta ngạc nhiên nhìn mi, gương mặt baby của mi gần như chuyển thành gương mặt của chúa quỷ, đôi mắt đỏ ngầu lên, mặt thì nổi toàn gân xanh gân đỏ...

Mi biết ko, ta đã ngạc nhiên đến nỗi cổ mở thật to 2 con mắt của mình ra để nhìn cho rõ đó có phải là mi ko... và câu trả lời chỉ có 1: đó chính xác là mi.

Mi ư?? Ta ko thể tin được, mi lại đi bênh vực ta sao?? Hay mi đã nhận ra điểm tốt của ta rồi?? Mi ko quan tâm quá khứ của ta nữa??

Mi biết ko, ta đã rất vui, vui lắm lắm. Cuối cùng thì đã xuất hiện người thứ 2 tin ta... ta rất vui...

Mi nguôi cơn giận rồi, nhìn ta rồi nói cộc lốc

_Ko về chỗ đứng đây làm gì??

Ta lon ton chạy theo chân mi về chỗ.

Từ ấy, ta với mi có thân nhau hơn... nhưng thân theo 1 kiểu rất đặc biệt: chỉ toàn là cãi nhau thôi.

Ngày nào cũng vậy, vừa ló mặt vô lớp là ta đã thấy mi ngồi sẵn ở vị trí rồi. Dù cho ta có cố gắng tới sớm đi chăng nữa thì mi cũng luôn có mặt trước ta... tại sao nhỉ??

Và rồi đến khi ta vừa đặt móng ngồi xuống ghế là y như rằng mi lại đặt câu hỏi mà sáng nào mi cũng hỏi ta câu ấy đầu tiên

_Học bài chưa? – Vẫn cái kiểu nói cộc lốc của mi nhưng ta lại cảm thấy rất vui.

_Chưa!! – câu trả lời của ta bao giờ cũng ngắn gọn và ko quá 3 chữ!!

_Tại sao??

_Ko thích!!

_Sao ko?

_Mệt!!

_Hả??

_Ngủ đây!!

Và ta gục đầu xuống bàn để mặc mi đang tức giận đến nổi đầu bốc khói, mặt đỏ lét mà tai cũng đỏ lét...

Kệ, ta vẫn cứ ko chịu nghe lời mi, vẫn cứ ham ăn ham chơi ham ngủ nhưng tuyệt nhiên ko ham học.

Rồi thời gian cũng thấm thoát trôi qua. Mới đó mà đã gần kề kì thi cuối học kì I rồi... ta lo quá.

Trước đây, khi vào phòng thi ta toàn là để cho bọn đàn em làm bài hộ thôi. Chưa bao giờ ta tự mình cầm bút làm bài trong phòng thi hay kt cả.

Mi biết ko? Đây là lần đầu tiên ta thấy sợ mùa thi đến vậy đấy... liệu 1 đứa con gái ko thích học như ta có thể trụ nổi qua kì thi ko đây??

Nhưng cổ nhân đã có câu, cái gì rồi cũng phải có lần đầu tiên của nó. Tất nhiên ta cũng chẳng phải là trường hợp ngoại lệ đâu.

Mi biết ko?? Trước khi vào phòng thi ta đã rất lo sợ, sợ mình ko thể nhớ được bài mặc dù đã ôn rất kĩ, sợ mình sẽ bị giám thị coi thi quắc gắt hơn những đứa khác...

Ta sợ lắm, sợ rất nhiều. Nhưng sợ thì cũng giúp ích được gì đâu. Cuối cùng thì ta cũng phải tự mình suy nghĩ làm bài.

Ồ, thi cũng ko khó lắm như ta tưởng nhỉ?? Tuy ta ko thông minh gì cho lắm nhưng những câu trong đề ta đã coi sơ qua, chắc có thể làm được 50%. Ổn thôi mà!!

Một tuần của mùa thi sao mà trôi qua lâu quá. Mi biết ko?? Đó là lần đầu tiên ta thấy thời gian trôi qua chậm như vậy đấy.

Sau kì thi, ta nhìn lại quá khứ của chính mình và nhận ra mình thật là 1 con nhỏ ko biết điều trong cái quá khứ đen tối ấy. Mi biết ko?? Ta nhận ra rằng 7 năm “bôn tẩu giang hồ” của ta chẳng giúp ích gì được cho ta cả. Nó chỉ làm ta cảm thấy vui vui khi được sai bảo người khác thôi... ta của quá khứ thật là ngớ ngẩn phải ko?

Sau kì thi 1 tuần là tới lễ Giáng Sinh rồi... tự dưng ta lại thấy háo hức mong đợi lễ Giáng Sinh buồn tẻ chán ngắt ấy. Mi biết ko?? Đã 7 năm rồi ta chưa bao giờ cảm thấy lễ Giáng Sinh là niềm hạnh phúc cả... ngược lại nó còn rất buồn tẻ và vô cùng nhạt nhẽo...

Tự dưng sau 7 năm ta lại có cái cảm giác háo hức chờ đợi... ta lại bị gì nữa vậy?? Ta suy nghĩ, nghĩ rất nhiều và ta chợt nhận ra điều mình chờ đợi. Mi biết là gì ko?? Ta chờ đợi một tấm thiệp chúc mừng Giáng Sinh của mi đó, một lời mời rủ ta đi chơi của mi đó!!

Suốt ngày lễ, ta ko thể chăm chú vào bài học mà mắt cứ gián vào mi. Nhưng dường như mi bị lãnh cảm hay sao mà ko nhận ra ánh mắt ta đã nhìn mi – một cái nhìn mong đợi??? Nhiều lúc ta thầm hỏi, mi có đúng là 1 thằng con trai ko vậy?? Chẳng biết quan tâm tới con gái chút nào...

2. Chương 2

Buổi tối, ta vẫn chờ... ta chờ mi đến nhà và rủ ta cũng đi lăng quăng ngoài phố... nhưng mi vẫn ko đến!! Cuối cùng thì chỉ có ta là mong đợi thôi!! Mi biết ko? Ko nhận được thiệp Noel của mi ta thấy buồn lắm. Một cảm giác mà 17 năm nay ta chưa từng có!! Và ta chợt nhận ra rằng, mình đã rung động trước mi rồi.

Cũng phải thôi, ta đã 17t – có thể cho phép mình rung động trước một XYZ kute, mà mi thì rất cuốn hút. Bằng chứng là tụi con gái trong lớp mình lúc nào cũng bàn tán về “nhan sắc” của mi.

Từ khi nhận ra bản thân thích mi, ta ăn diện hơn, chải chuốt hơn nhưng chỉ 1 tẹo thôi – ta ko phải là 1 đứa con gái điệu đà...

Ngày hôm ấy, trời lạnh hơn mọi hôm. Ta phải “vác” trên mình cái áo gió to công kênh như con gấu vậy, bực mình. Chẳng là sáng sớm mẹ ta thấy sương mù dày đặc nên một mực bắt ta phải mang cái áo gió chết tiệt ấy. Nhìn nó như cái phao vậy!!

Ta ló mặt vô lớp nhìn vào chỗ ngồi nhưng ko thấy mi. Sao vậy nhỉ?? Ta nhìn quanh quất và vô tình thấy mi đang ngồi nói chuyện với bọn con trai... ko nói ko rằng, ta đi về chỗ ngồi và lôi quyển sách ra nhồi bài. Đúng là 1 sự kiện lạ nhỉ?? Ta mà lại chịu ngồi học bài tử tế, các nhân trong lớp nhìn ta bằng con mắt ngạc nhiên ngơ ngác. Cũng phải thôi, lần đầu tiên ta học bài mà!!

Mi nghe bọn con gái xôn xao thì nhìn sang ta, và tất nhiên là mi thấy ta đang ngồi học bài rồi. Mi nhẹ nhàng tiến lại gần ta, nhẹ đến nỗi ta ko biết mi đến từ khi nào nữa!!

Tiết học hôm ấy trôi qua 1 cách vô vị. Ta ko chú ý tới mi nữa mà lại chú tâm vào bài học. Nhưng ta vẫn cảm nhận được suốt buổi mi cứ nhìn sang ta và cười... Đúng ko nhỉ?? Hay tại ta hoang tưởng???

Giờ ra chơi, ta thơ thẩn gần mấy khóm hồng của trường. Ta thừa nhận là mình chưa bao giờ thích hoa hồng, nhưng sao tự dưng hôm ấy ta lại thấy chúng đẹp hơn bao giờ hết.

Mi còn nhớ ko?? Khi ta đang ko chú ý thì mi đi ngang qua, hích mạnh vào ta 1 cái khiến ta té nhào vào bên trong... huhu, sao mà mi độc ác thế hả?? Cũng may là mấy khóm hồng ấy chưa bị ta đè bẹp.

Cũng vào giờ ra chơi của mấy ngày sau đó, khi cả lớp đã ra ngoài hết rồi chỉ còn mình mi ở trong lớp. Mi có nhớ đã làm gì với cái cặp thân yêu của ta ko?? Mi bắt con sâu nái bỏ vào trong đó, mà cặp ta thì chứa quá nhiều đồ nên con sâu bị đè bẹp như con tép, “máu me” dính tùm lum... híc, mi có còn tính người nữa ko vậy?? Bình sinh ta ko sợ gì cả, chỉ sợ duy nhất có cái lũ sâu bọ đáng ghét ấy thôi!!

Đó là lần đầu tiên ta khóc thét lên khi nhìn thấy sách vở của mình dính be bét cái thứ “máu” gớm ghiếc ấy.

Mi ko hình dung nổi hình ảnh của ta lúc đó phải ko? Tất nhiên rồi, trước giờ ta vốn là 1 đứa con gái mạnh mẽ, chẳng ai biết được nỗi sợ hãi của ta là gì cả... và mi đã làm cho bí mật của ta bị phanh phui rồi, tên đáng ghét à!!

Ta nhớ cũng chính vì lần đầu tiên ấy mà mi đã nhẹ nhàng ôm lấy ta rồi vỗ về, dỗ ngọt có, hăm dọa có... mi dỗ ta là giống như dỗ dành con nít vậy... quá đáng à!!

Nhưng cũng chính vì cái ôm ấy mà ta cảm nhận được tình cảm của mình dành i lớn đến thế nào, tim ta cứ đập loạn xạ trong lồng ngực khi chạm vào da thịt mi, híc, ta bậy bạ quá phải ko??

Ta đã quyết định rồi, ngày 14/2 – tức valentine – ta sẽ tỏ tình với mi. Dù ta ko biết mi có thích ta hay ko nhưng có tình cảm mà cứ để trong lòng thì cũng có ích gì đâu? Hơn nữa thích một người đâu phải là cái tội!!

Còn đúng 1 tuần nữa là tới ngày 14 rồi, lần thứ 2 – sau kì thi – ta cảm thấy thời gian trôi qua chậm như rùa bò...

Mi biết ko?? Trong 1 tuần ấy ta đã đi mua nguyên liệu về tự tay làm sô cô la để tặng mi đấy... ta đã làm đi làm lại biết bao nhiêu lần mà vẫn ko thành công. Cuối cùng ta cũng phải nhờ tới mẹ!! Gì chứ, một đứa con gái suốt ngày chỉ biết đánh nhau như ta thì làm gì có thời gian nấu ăn mà biết nấu ăn chứ??

Ngày 14/2 cuối cùng rồi cũng đã tới...

Mi biết ko, ta đã cố tình đến lớp thật sớm để chờ mi...

Phù, thật may là ta đến sớm hơn mi. Ôi, ta ko hiểu mình đang làm cái gì nữa. Chỉ vì mi mà ta phá đi cái danh hiệu “nữ hoàng đến trễ” của mình sao?? Tình yêu quả thật có sức mạnh ghê gớm như người ta vẫn thường nói... vậy mà ngày xưa ta cứ nói rằng đó chỉ là những chuyện vớ vẩn, giờ tới phiên ta lại vướng vào cái hố sâu ko lối thoát ấy...

Đã gần 8 giờ rồi. Điều đó có nghĩa là đã sắp vào lớp. Vậy mà sao mi vẫn chưa tới?? Mi bệnh sao?? Tự đứng lại lại cảm thấy ruột gan mình nóng như có lửa đốt vậy!!

Cô chủ nhiệm bước vào lớp, vậy mà mi vẫn chưa tới. Ta lo quá, mi có chuyện gì rồi sao???

Chào cô xong, cả lớp ngồi xuống còn cô thì đứng nguyên vị trí và thông báo, giọng khản đặc

__Lớp trưởng của chúng ta phải sang Mĩ gấp vì bệnh!! Tạm thời cậu ấy sẽ ko gặp chúng ta 1 thời gian, Lan à em thay Lâm làm lớp trưởng nhé!

Cô lớp phó học tập đứng dậy “ạ” 1 tiếng rồi ngồi xuống. Cô quay lưng bước lên bục giảng chuẩn bị vào tiết nhưng rồi như chợt nhớ ra gì đó, cô lại quay xuống và bảo tôi

__Thái Linh, tan học ở lại gặp cô một lát!!

Có chuyện gì mà cô lại muốn gặp riêng ta?? Linh tính ta mách bảo rằng đó ko phải là chuyện tốt lành gì... chuyện gì nhỉ?? Ôi ta tò mò quá...

Tan học, ta tới phòng giáo vụ tìm gặp cô. Cô kéo ta ra ngoài...

Ngồi trên băng ghế lạnh ngắt, cô lục trong cặp táp lôi ra một chiếc hộp hình trái tim màu đỏ, có thắt một chiếc nơ be bé xinh xinh màu xanh dương phía trên, kèm theo chiếc hộp là 1 lá thư. Cô nhẹ nhàng lên tiếng

__Cái này là của Lâm nhờ cô giao lại cho em!! Em hãy bình tĩnh đọc xong lá thư rồi hãy mở hộp nhé!!

Nói xong, cô đứng dậy và bỏ đi 1 mạch, như để che giấu 1 cái gì đó.

Ta mở lá thư của mi ra, đọc chậm rãi

“Linh thân mến,

Đã bao lần Lâm muốn nói với Linh chỉ một điều thôi... nhưng cứ đứng trước Linh là Lâm lại ko thể mở miệng được!!

Linh à, Linh có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ko?? Lần ấy Lâm đã thấy 1 ánh nhìn khó chịu về phía Linh khi Lin được xếp ngồi chung với Lâm. Chắc Linh cũng nhìn thấy chứ?? Ko phải là Lâm có ác ý gì đâu, chỉ là Lâm suy nghĩ 1 người con gái đẹp như Linh sao có thể đi làm một nữ đại ca được chứ?? Lâm chỉ khó chịu 1 chút thôi chứ ko phải là ghét bỏ gì Linh hết. Nhưng hình như từ ấy Linh sợ Lâm thì phải, lúc nào cũng tránh xa Lâm, ko muốn nói chuyện với Lâm. Linh ngốc lắm đó, biết ko?? Lâm đã thầm thích Linh ngay từ khi Linh bước chân vào lớp rồi, Lâm thật sai lầm khi đã nhìn Linh bằng ánh mắt thiếu thiện cảm...

Linh biết ko, Linh đẹp lắm... đẹp tựa những khóm hồng trong vườn trường vậy. Chúng luôn ở bung ra tỏa hương thơm ngát khắp 1 vùng trời. Linh cũng giống vậy đó. Linh đẹp tựa hoa hồng nhưng bản tính Linh

lại quá cứng cỏi, cái đó giống như những gai nhọn của hoa hồng vậy. Lâm thích Linh cũng chính vì Linh giống hoa hồng – chúa tể của các loài hoa.”

Đọc tới đây, ta đã cười đến chảy cả nước mắt. Từ khi nào mà mi lại có những lời lẽ sến như con hến vậy hả Lâm?? Ta ôm bụng cười lăn cười bò, rồi lại tiếp tục đọc

“Lâm ko biết tình cảm Linh dành cho Lâm ra sao, nhưng Lâm vẫn luôn âm thầm quan sát Linh, và biết được những câu chuyện mà Linh kể với cô chủ nhiệm!! Từ ấy, Lâm càng thương Linh hơn!!

Rồi từ khi chúng ta bắt đầu nói chuyện với nhau, Lâm đã rất vui!! Lâm vui vì Linh cũng chịu nói chuyện với Lâm, vui vì cảm thấy mình có thể trở thành chỗ dựa cho Linh. Nhưng ko, Linh quá cứng cỏi thì làm sao cần sự che chở của Lâm chứ??

Linh có biết đêm Noel Lâm đã đứng gần nhà Linh để quan sát. Nhưng Linh lại chẳng hề bước chân ra khỏi cổng, mà đèn trong phòng Linh thì lại tắt tối thui. Lâm đã đứng chờ Linh suốt 3 tiếng vì cứ ngỡ Linh đi chơi chưa về. Linh biết Lâm chờ Linh để làm gì ko?? Lâm muốn tự tay đưa cho Linh tấm thiệp Noel mà Lâm tự tay làm...

Thôi ko nhắc tới kỉ niệm nữa. Có 1 sự thật Lâm chưa nói cho Linh biết, là ba mẹ Lâm đã li thân lâu rồi, giờ thì mẹ với Lâm phải qua Mỹ để đoàn tụ với ba. Xin lỗi vì đã ko nói sớm hơn với Linh, Lâm sợ Linh sẽ buồn!!

Lần này ra đi, ko biết bao giờ Lâm mới có thể gặp lại Linh, hoặc cũng có thể là sẽ ko bao giờ gặp lại nữa... Thôi, giờ Lâm phải chuẩn bị theo mẹ lên máy bay đây!! Tạm biệt Linh!! Rất mong sẽ được gặp lại Linh vào 1 ngày ko xa!!

Thương Linh

Lâm”

Mi... mi có biết những dòng cuối của bức thư đã làm ta đau lòng đến mức nào ko hả?? Sao mi có thể vô tình với ta như thế?? Sao mi lại bảo ta quên mi đi và sống thật hạnh phúc?? Quên mi làm sao ta có thể hạnh phúc được?? Ko đâu, mi nhất định phải trở về với ta!! Ta ko cam tâm... nếu mi ko trở về ta sẽ hận mi lắm!! Mi là kẻ đáng ghét nhất trên đời... ta ghét mi.

3. Chương 3

Con nhóc hay đi học trễ.

7 giờ sáng...

Cái đồng hồ Mickey cứ giãy đành đạch như con cá nằm trên thớt.

Nó hươ tay, đập cái rầm vào cái đồng hồ xấu số.

2p sau, 1 chiếc đồng hồ khác hình con cá lại nổi gót chiếc đồng hồ kia.

Lại 2p sau, một chiếc đồng hồ khác lại chịu chung số phận...

Nó bực mình ngồi dậy tắt hết những chiếc đồng hồ còn lại đặt cách nhau 2p. Đó là thói quen của nó.

Nó – Trần Thái Linh – một con nhóc chuyên gia đi học trễ, luôn phải viện ra đủ lí do với bác bảo vệ và thầy giám thị. Mặc dù trường nó bắt đầu học lúc 8h, nhưng ko khi nào nó đi sớm được. Lí do ư?? Rất đơn giản, đó là vì nó thức khuya... chơi games. Vì vậy nó phải đặt 7 cái đồng hồ báo thức cách nhau 2p mới mong dậy sớm được. Nhưng dù vậy nó vẫn đi học trễ vì 1 thói quen khác.

Nó phi vào phòng tắm, vừa súc miệng vừa... ngủ. Az, cái tật ấy đã bao nhiêu lần bị ba mẹ quở trách mà nó vẫn ko chịu chữa.

Nhưng ít ra thì nó vẫn có được 1 ưu điểm khác khiến ba mẹ nó rất hạnh diện, là trong các kì thi học sinh giỏi toàn quốc từ 1 năm trở lại đây đều bị nó giựt giải hết.

Nó thông minh lắm, chỉ cần đọc liếc qua bài là nhớ. Nhưng nó lại lười ko chịu học mới chết chứ!! Đúng là 1 con người nông cạn.

_Linh, dậy đi học!!

_On ạy ùi!! (con dậy rồi) – nó vừa súc miệng vừa đáp.

_Nhanh lên xuống ăn sáng rồi đi học kẻo trễ!! – mẹ nó hối thúc.

Nó nhanh chóng rửa mặt rồi phi xuống nhà cho kịp bữa sáng.

Nhìn vào bàn, nó ko khỏi... choáng. Az, ngày nào cũng bánh mì với sữa, nó ngán tới tận cổ rồi. Hơn nữa hôm nay lại có môn thể dục, ăn sáng kiểu này làm sao trụ nổi tới tiết cuối đây???

Nó ngao ngán thở dài, rồi phi thẳng ra ngoài cửa ko quên ném lại ẹ một câu gọn lỏn

_Con ăn trên trường!!

rồi phi thật nhanh ra khỏi nhà.

Mới có 7h 25 thôi, còn sớm chán. Nó cũng đang định dạo 1 vòng quanh nhà sách đây.

Cả tuần nay nó lùng tìm cho bằng được quyển “Chạng vạng” của Stephenie Meyer. Nó tình cờ đọc được nội dung của quyển sách ấy trên mạng, thấy hay hay nên mới lùng tìm. Cuốn tiểu thuyết ấy ko chỉ có 1 quyển đơn lẻ mà có hẳn 1 bộ: Chạng vạng, Trăng non, Nhật thực, Hừng đông.

Đang loay hoay gửi cặp tại quầy, chợt có 1 thằng nhóc đi ngang và đụng vào người nó. Nhưng tên nhóc ko biết điều ấy chẳng những ko thêm xin lỗi nó lấy 1 tiếng mà còn lên giọng

_Mất mũi để đâu vậy?? Có lé cũng phải thấy mờ mờ chứ???

Az, nó quay sang nhìn tên nhóc chết tiệt ấy. Nếu là 2 năm trước thì tên nhóc ấy đã bị búp đến te tua tàn tạ rồi. Nhưng ko, giờ nó đã là 1 con người khác, ko thể hờ 1 chút là lại đánh nhau như ngày xưa nữa.

_Này, cậu ăn nói cẩn thận chứ?? Chính cậu đụng tôi còn gì??

_Ồ, ai đây?? Chẳng phải là lớp Thái Linh của lớp 12A1 sao??? – tên nhóc xắc láo nhìn nó nói bằng giọng hết sức mỉa mai.

Nó nheo mắt, quả thật cậu nhóc này là lần đầu tiên nó gặp.

_Xin lỗi, tôi với cậu có quen biết sao??? – nó lịch sự hỏi.

_Ko, nhưng rồi cũng sẽ biết nhau thôi!! Tạm biệt!! – tên nhóc xắc láo ấy thay đổi thái độ, nháy mắt thân thiện với nó rồi chạy nhanh ra ngoài.

Nó hơi nhúu đôi chân mày mỏng tang... Ai nhĩ?? Nó đâu phải nhân vật nổi tiếng??? Tên nhóc ấy lại càng ko phải người quen của nó, vậy hẳn là ai?? Ashhh nhứt cái đầu quá, ko thêm suy nghĩ nữa.

Nó tìm tới quầy sách mới. Một tuần nay lúc nào cũng thấy nó túc trực ở đây, nhưng chẳng khi nào nó đi ra và cầm theo 1 quyển sách trên tay cả.

Nó dạo quanh các quầy sách khác, rồi lại đi vòng sang quầy hàng lưu niệm. Nó để ý thấy có 1 chiếc hộp nhạc nho nhỏ, rất dễ thương.... Chiếc hộp có lớp vỏ ngoài làm bằng thủy tinh trong suốt, khi tra chìa vào khóa, nắp hộp mở ra 1 cách nhẹ nhàng, và ở phía trong trời lên 1 chiếc xích đu giữa đồng cỏ, có 2 đứa nhóc ngồi đu đưa trên đấy. Hộp phát ra là “ A little love” – bài hát mà nó thường nghe trước khi đi ngủ.

Nó muốn mua, nhưng tiền để dành lại ko đủ... mà xin thì mẹ lại ko cho nên đành ngậm ngùi đứng nhìn thôi.

Reeng...

Ồi, ở đâu ra tiếng chuông báo cháy vậy nhĩ?? Nó ngẩng lên nhìn quanh...

Ồ ko, mọi người vẫn hoạt động bình thường mà, chắc hệ thống bảo vệ của nhà sách này hỏng rồi.

Nhưng hình như nó sức nhớ ra cái gì thì phải. Nó lại đưa mắt nhìn quanh, vô tình nó phát hiện ra chiếc đồng hồ. Đã đúng 8h rồi...

_ỒI KO!!!!!!!!!!!!!! – nó hét lên và chạy ra quầy lấy cặp.

Ngay sau đó, nó phi thật nhanh đến trường. Ồi thôi tiêu rồi, mọi ngày nó chỉ đến trường trễ có 1 chút (khoảng 5, 6p gì đó) thôi, vậy mà hôm nay đúng 8h nó mới bước chân ra khỏi nhà sách. Dù có vắt chân lên cổ mà chạy thì cũng mất đến 10p chứ chẳng chơi.

Ồi tiêu cái thân tàn của nó rồi... ông giám thị sẽ ko bỏ qua cho nó thêm lần nữa đâu...

Gần tới cổng trường, nó đã thấy cái bóng dáng oai vệ của ông thầy giám thị và bác bảo vệ. Kiểu này là ko thể lên vô trường được rồi, đành phải dùng hạ sách cuối cùng thôi!

Nó ko chạy tiếp tới cổng mà quẹo sang bên phải. Bờ tường ở bên ấy khá thấp, nó có thể phóng qua một cách dễ dàng.

Đầu tiên, nó nhảy vọt vào bên trong sau đó lùi lại lấy đà rồi phóng tới.

Tất nhiên, với kinh nghiệm 8 năm của nó thì việc vượt rào dễ như bỡn... nó đứng dậy phủi đất cát, cầm cặp lên rồi te te chạy lên lớp. Nhìn nó ko ai nghĩ nó là học sinh cá biệt đâu!!

Nó vừa đi vừa hát trong hành lang, chất giọng trong trẻo và cao vút của nó vang xa.

Lấp ló đằng sau cửa lớp một lúc, cuối cùng nó cũng đã tìm ra lí do vào trễ của mình.

Nó đưa tay lên vò vò mái tóc thẳng mượt, chỉnh sửa quần áo cho thật xộc xệch rồi hiên ngang bước vô lớp.

_Em lại đi trễ rồi đấy Linh!! – cô chủ nhiệm nhắc nhở.

_Thưa cô, mẹ em đi vắng còn đồng hồ báo thức thì bị hỏng nên...

Nói tới đây, nó lè lưỡi rồi cười tủm tỉm... chắc cô sẽ bỏ qua cho nó thôi.

_Haizz, hết cách với em. Thôi về chỗ đi!!

Nó thủng thỉnh bước về chỗ, chỉnh sửa lại quần áo và mái tóc rồi từ từ ngồi xuống.

Quay ngoắt xuống phía thằng bạn thân, nó cười toe

_Hi, mày!!

_Tài nói dóc của mày càng ngày càng lên lever rồi nha!! – Duy cười.

_Mới sáng sớm mà đã làm người ta lóa mắt rồi!! – nó nhăn – Làm ơn dẹp cái nụ cười ấy zùm. Tao chó hok phải mấy nhỏ trai khác đâu nhá!!

_Hờ... mày ko thể dịu dàng hơn được sao?? Coi chừng ế chồng nha!!

_Ko lo, tao đẹp vậy mà ế chồng nổi gì!!

Duy bĩu môi quay đi. Con nhỏ này càng ngày càng tự tin thái quá.

Duy là bạn cũ của nó ở lớp 11A2. Sự thay đổi của nó, chỉ Duy và cô chủ nhiệm là biết lí do. Từ sau khi Lâm đi, nó trở về là 1 con nhóc ương bướng, nghịch ngợm...

Từ ấy, cả lớp ko phải là khinh khi nó nữa mà chuyển sang thân thiện và kính nể nó. Duy là người bạn nhất nó tiếp nhận trong tổng số 39 đứa còn lại... dần dần, nó và Duy trở thành đôi bạn thân. Năm lớp 12 này, Duy được cả lớp tín nhiệm bầu làm lớp trưởng, còn nó làm lớp phó học tập. Nhưng nó đã từ chối chức vị ấy... Tất nhiên, một đứa lười như nó mà làm lớp phó học tập thì thể diện và thành tích của lớp chắc chắn sẽ bị nó phá tan rồi...

Reng...

Tiếng chuông vào lớp đã vang lên. Một thật, nó còn chưa kịp đi ăn chút gì nữa chứ...

Ở trường nó, một tiết học kéo dài trong một tiếng đồng hồ, hơn nữa lại ko có giờ nghỉ giữa các tiết, nó phải học từ lúc 8h30 tới 12h30 mới được nghỉ, sau đó tới 13h 30 thì lại phải vào lớp và học liên tiếp tới 16h 30 mới tan trường. Haizz, giờ nghỉ trưa chỉ vồn vện có một tiếng thôi, làm sao đủ thời gian ăn chứ?? (Az)

4. Chương 4

Nó mỉm cười chua chát, tự dừng lại nghĩ về Lâm làm nó thấy đau lòng. Nhưng nó có một niềm tin, rằng Lâm nhất định sẽ quay về... Chính nhờ niềm tin ấy mà thời gian qua nó đã giữ được tâm hồn trong sạch của mình, mặc dù có rất nhiều cám dỗ xảy đến với nó.

Ví dụ như có gần hai mươi thằng con trai tỏ tình đều bị nó từ chối một cách “phũ phàng”, đám đàn em dụ dỗ nó quay trở lại làm đại tỉ nhưng nó đã đá phăng tụi ấy đi... và còn rất nhiều, rất nhiều cám dỗ khác nhưng đều bị nó xử đẹp hết...

Mãi suy nghĩ, nó ko biết rằng bản thân đã lọt vào tầm ngắm của “vị nhà giáo đáng kính” – thầy sinh.

Nhìn nó ngồi chống cằm, mắt cứ hướng ra ngoài cửa sổ, ông thầy ra hiệu cho đám học sinh im lặng rồi nhẹ nhàng tiến về phía nó.

Nó vẫn ko phát hiện ra, ông thầy nheo mắt nhìn theo hướng nhìn của nó. Chẳng có gì ngoài cái tổ dơi trên cây phượng...

Ông thầy khẽ chun mũi rồi gõ cốp vào đầu nó...

_Ái đau!! – nó ôm đầu nhăn nhó.

_Giờ của tôi dạy chán lắm hay sao mà cô nhìn ra ngoài hả??

Nó vụt đứng dậy... sau một hồi lúng túng, nó thản nhiên đáp

_Thưa thầy, ko phải là thầy dạy chán mà là em đang thắc mắc àh!!

Lấy làm lạ, “vị nhà giáo” hỏi

_Em thắc mắc cái gì?

_Thưa thầy, em thắc mắc tại sao những con chim xấu xí kia lại có thể làm tổ trên cao được àh? Và tại sao chúng ko làm tổ trên đầu một người nào đó?? Ví như... thầy chẳng hạn? Đầu tóc thầy bù xù như vậy, rất giống cái tổ chim mà!!

Nghe nó nói xong, cả lớp cười khúc khích... còn “vị gõ đầu trẻ đáng kính” kia giận đến tái cả mặt. Vừa xấu hổ, vừa quê, ông thầy đập bàn cái rầm.

_Em... vô lễ... thật là vô lễ hết sức!!

_Thưa thầy, bạn đó nói vậy là để nhắc khéo thầy đó!! – từ trong một góc lớp, Hoàng Vĩnh Kỳ lên tiếng.

“Vị nhà giáo đáng kính” quay lên bảng với khuôn mặt đỏ phừng phừng vì tức giận, trong khi cả lớp nín cười và quay sang nhìn Kỳ bằng con mắt ngạc nhiên tò mò.

Hoàng Vĩnh Kỳ – cậu ấm nhà họ Hoàng – xưa nay nổi tiếng là người lạnh lùng, vậy mà giờ lại lên tiếng bênh vực một cô gái trước mặt thầy giáo, quả là chuyện bất bình thường.

Nó thì ko mấy quan tâm lắm với những người trong lớp nên cũng chẳng biết Kỳ là ai, do vậy nó chẳng lấy làm lạ gì khi Kỳ lên tiếng bênh vực nó trước thầy giáo. Nó quay sang Duy, hỏi nhỏ

_Ủa lớp mình có thằng đó hả??

Duy gật đầu khỏ sở. Chắc cậu đang lo cho cái tính vô tâm của cô bạn thân, làm sao có thể lấy chồng được đây...

Nhìn về mặt Duy, nó ko hỏi nữa mà gục mặt xuống bàn lôi chiếc máy nghe nhạc từ trong cặp ra, nhét headphone vào tai rồi đung đưa theo điệu nhạc. Chắc, mới bị thầy khiển trách xong giờ nó lại làm trò này... chắc hẳn là “vị gõ đầu trẻ” kia tức lắm nhưng ko thèm nói gì thêm, ông ta sợ lại bị quê trước lớp vì trò chọc phá của nó thêm một lần nữa...

Chỉ có mình Duy là khổ, chép bài ở cả hai vở ko còn thời gian kịp nghe giảng nữa... khổ lắm, nó nào có bắt Duy chép bài hộ đâu, nó chỉ dọa rằng nếu ko có bài thì chắc chắn sẽ bắt Duy dạy kèm cho nó. Mà Duy thì ngán cái vụ kèm cặp này lắm rồi. Nó có chịu học hành gì đâu, suốt buổi cứ tìm cách chọc phá Duy... nào là giật tóc, nào là đá mạnh vào chân Duy, nào là bắt gián bỏ lên vở, rồi còn hất nguyên cả li café vào áo Duy nữa, báo hại Duy về nhà bị mắng té tát. Suy cho cùng, Duy đành phải chép bài zùm nó để tránh cái vụ kèm cặp kia.

Nghe nhạc chán chê, tự dưng nó lại nổi hứng phá buổi học.

Nghĩ là làm, nó bắt đầu sự nghiệp muôn thưở của mình từ Duy – cậu bạn thân kiêm lớp trưởng. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nó thấy tội Duy quá. Đã bị nó dọa phải chép bài zùm, giờ lại phá Duy thì hơi quá đáng. Thôi thì bỏ qua cho Duy vậy.

Vậy là nó bắt đầu từ con nhỏ ngồi phía trên (mà nó chẳng biết tên nhỏ là gì nữa). Nó đã vào chân con nhỏ khiến nhỏ ko thể tập trung nghe giảng được. Nhưng con nhỏ ko thèm quay lại đôi co với nó, vì nhỏ biết sẽ chẳng bao giờ thắng nổi nó đâu. Thấy mình đá hoài mà nhỏ ko phải ứng, nó liền chuyển phương án sang... giật đuôi tóc của nhỏ. Tội nghiệp, mái tóc được chải hơn nửa tiếng đồng hồ của nhỏ bị nó giật cho rối bù xù.

_Bạn làm gì vậy?? – con nhỏ hét chịu nổi liền quay xuống nhìn nhỏ.

_Ồ... tao có làm gì đâu?? – nó đáp tỉnh bơ.

_Sao bạn hét đá chân rồi tới giật tóc mình? – con nhỏ khổ sở nhìn nó.

_À há.. tao xin lỗi. Tao tính kêu mày hỏi một chuyện. Mấy đứa chăm chỉ như mày chắc là biết nên...

_Thôi thôi, có gì bạn hỏi nhanh đi!!

_Tao muốn hỏi là trên đảo hoang có một con lừa đang đói, trước mặt nó là thùng cám, làm sao để nó ăn được bây giờ???

Az, câu hỏi oái oăm của nó làm thẳng nhóc nhiều chuyện ngồi bên cạnh (nó cũng ko biết tên luôn) nhanh nhẩu

_Ko biết, mày nói thử coi!!

_Đồ lùn lăm lờ!! Tao hỏi nó chứ ko hỏi mày!!

_Mình ko biết!! Bạn nói thử coi? – con nhỏ ngơ ngác.

_Ha ha, con lừa nó cũng nghĩ giống tụi bay, nên muôn đời nó ko sao hóa sang kiếp người được!! – nó trả lời rồi cười khúc khích.

Trong vòng 5p sau đó, câu đố được lan truyền với vận tốc ánh sáng. Vậy là lớp nó có ngót nghét khoảng 38 con lừa trên tổng số 40, thật mỹ mãn.

Thấy ko khí lớp có vẻ sôi nổi hơn, ông thầy mừng ra mặt liền đặt câu hỏi

_Có ai cho thầy biết...

_Thưa thầy em có ý kiến!! – nó giơ tay cắt ngang câu hỏi của thầy.

“Lại trò gì nữa đây??” – “vị nhà giáo” lo sợ nhìn nó nhưng rồi cũng đáp

_Có gì em cứ nói!!

_Dạ!! Thầy chờ em chút!! – nó tháo phone ra rồi đứng dậy.

_Nhanh em!! – ông thầy thúc giục.

_Dạ!! Em muốn hỏi thầy có thấy “mát mẻ” ko ăh??

_Ý em là sao???

_Ý nó là thầy chưa đóng cửa sổ kia, thầy ơi!! – một giọng nói khác vang lên từ một góc lớp nào đó.

“Vị nhà giáo đáng kính” đỏ mặt cúi nhìn xuống, vội vàng đưa tay che lại rồi đứng sau bàn giáo viên. Mặt ông ta đỏ lét như quả cà chua chín.

Reng...

Cuối cùng thì tiếng chuông hết giờ cũng vang lên cứu nguy cho “vị gõ đầu trẻ” đang lúng túng ko biết làm gì này... ông ta vội xách cặp rồi phóng thẳng ra ngoài cửa ko lời từ biệt.

Cả lớp như thoát khỏi địa ngục, la hét vang cả hành lang. Cũng may ông thầy giám thị ko nghe thấy, nếu ko thì...

Duy thì chỉ biết nhìn nó mà thở dài. Đi học ở trên lớp mà cũng ko xong với nó nữa... nhưng Duy cảm thấy mình thật may mắn vì ko bị biến thành “con lừa” trong câu đố của nó, amen!

Từ trong góc lớp, có một đôi mắt dõi theo nó... một đôi mắt tò mò, thích thú...

5. Chương 5

Những tiết sau đó cũng nhanh chóng kết thúc bằng những trò nghịch ngợm của nó... cả lớp cảm thấy thật “thăng thốt” khi ngày hôm nay nó ko ngủ gật trong lớp... dù là ko khí trong lớp dễ thở hơn nhưng cứ phải làm nạn nhân cho những trò trêu chọc của nó thì chẳng ai thích cả.

Reng...

Tiếng chuông này ko chỉ cứu “vị nhà giáo” đang đứng ở bục giảng mà còn cứu cả những “nạn nhân bất đắc dĩ” của nó nữa.

Duy uể oải cất sách vở vào cặp rồi lôi tuột nó ra căn teen.

Đám đông đang chen lấn, xô đẩy nhau bỗng giãn ra khi nhìn thấy nó và Duy. Cả trường ko ai là ko biết danh nó, ai ai cũng sợ trở thành “nạn nhân” cho những trò đùa quái gở của nó.

Nhờ vậy, nó với Duy lúc nào cũng mua được thức ăn trước người khác.

Cả 2 bung khay cơm rồi tới chiếc bàn gần cửa thân thuộc mà ngày nào bọn nó cũng ngồi ở đấy. Gió mát lùa vào khiến nó dễ nuốt hơn. Dù gì nó cũng thuộc vào loại con gái rất kén ăn mà.

Nhưng hôm nay đặc biệt hơn, dù có gió hay ko nó cũng có thể nuốt được... vì sáng nó chưa ăn gì cả, rồi trong 4 tiếng liền pha trò trong lớp khiến nó cũng mất đi khá nhiều năng lượng. Giờ là lúc nó nạp lại “xăng” trước khi tiếp tục công việc chọc phá của mình trong 3 tiếng còn lại.

Ở cách đó khá xa, có một đôi mắt đang nhìn về phía bọn nó. Nhưng ánh mắt này khác với lúc ở trong lớp – sắc lém và đầy căm giận.

Chà, nó có gây thù chuốc oán gì sao ta?? Hay là kẻ thù cũ của nó trong quá khứ tới tìm nó thanh toán nợ nần??

Lon nước trong tay người ấy méo mó vì bị bóp mạnh, nước văng ra tung tóe. Tiếng nghiêng răng kèn kẹt thoảng vang lên, đôi tay người ấy cũng khẽ run lên vì giận dữ... đó là kẻ nào?? Và có thù hằn gì với nó??

...

Một tiếng nghỉ ngơi giữa buổi ấy cũng đủ để nó nghĩ thêm ra vô vàn trò mới để chọc phá mọi người trong ba tiết sau.

Khi nó kể cho Duy nghe về dự định của mình, Duy liền than vãn

__Mày có để cho tao yên ổn học bài ko hả?? Suốt ngày chọc phá người ta làm tao cũng bị ảnh hưởng theo nè!!

__Hay ha, tao chọc mấy đứa chứ có chọc mày đâu!! Thôi được rồi, ba tiết cuối tao sẽ ngủ, được chưa? – nó bĩu môi.

__Hứa danh dự nhá?? – Duy nghi ngờ.

__Ừ thì danh dự!! – nó phì cười.

Mang tiếng là lớp trưởng mà sao Duy giống trẻ con quá... suốt ngày cứ bị nó dọa tới dọa lui, rồi hành hạ đủ kiểu. Như vậy mà nó với Duy vẫn còn chơi thân với nhau mới là lạ chứ... phải công nhận là sức chịu đựng của Duy lớn thật...

Y lời hứa, vừa vào tiết là nó nhét headphone vào tai rồi gục xuống bàn ngủ luôn. Bài “A little love” nhẹ nhàng đưa nó vào sâu trong giấc ngủ.

Các vị thầy, cô giáo cũng đành để yên cho nó ngủ. Ít ra như thế thì lớp học có thể bình yên được. Dù sao thì nó cũng học giỏi, các cuộc thi học sinh giỏi toàn quốc gần đây đều bị nó giành giải hết, có nghe giảng hay ko cũng vậy, miễn sa nó đừng có quậy phá làm cháy giáo án là được rồi.

Suốt buổi chiều, có một kẻ cũng rất nhàn rồi giống nó... đó chính là Hoàng Vĩnh Kỳ. Hắn ta cũng nhét phone vô tai rồi gục xuống bàn... ngủ.

Ba tiết học trôi qua một cách chậm như rùa bò. Ko có nó pha trò, lớp học như chùng xuống hẳn, nhưng ít ra học sinh vẫn có thể nghe giảng. Còn nếu nó thức thì chắc chắn là bài đó ko một ai hiểu được “vị nhà giáo” đang giảng cái gì nữa.

Reng...

Cuối cùng thì tiếng chuông mong đợi cũng đã vang lên. Học sinh vỡ òa ra thích thú, ko thèm tiếp tục nghe giảng mà cất hết sách vở vô cặp rồi phóng nhanh ra ngoài. Mọi người lần lượt ra về hết, chỉ còn Duy là phải ở lại kêu nó dậy, khổ quá...

Nhưng ko, hình như vẫn còn có người ở lại...

6. Chương 6

Nhưng ko, hình như vẫn còn có người ở lại...

Là Hoàng Vĩnh Kỳ...

Thì ra khi ra tới cổng, hắn mới phát hiện ra là mình bỏ quên cặp ở trên lớp (Ặc) nên quay lại lấy.

Nó cũng tỉnh dậy vì tiếng ca cảm phàn nàn của Duy.

__Trời ăh, ngủ cũng ko yên nữa!! – nó bực bội.

__Con lạy má!! Người ta về hết rồi!! – Duy nhăn nhó.

__Ừa tan trường rồi hả?? Yeah, đi café đi!! – nó hét lên.

__Ko được!! Mai có bài kt nên phải về sớm học bài!! Thôi tạm biệt!

__Đành vậy chứ biết sao giờ!! Thôi mày về đi, tao đi lăng quăng đâu đó cái đã. Ngang qua ghé nhà cất tao cái cặp mày!!

__Ờ!! – Duy đón lấy chiếc cặp nhẹ xỉnh từ tay nó. Dù là 7 môn trong một ngày nhưng nó chỉ mang vở ko mang sách thì làm sao mà cái cặp nó nặng được?

_Bảo trọng!! – nó nói, về mặt hình sự.

Chỉ có Duy là luôn khổ thôi, suốt ngày hết chép bài rồi lại phải vác hai cái cặp trên người, nặng muốn chết àh!!

Đợi Duy đi rồi, Kì mới thủng thỉnh bước vô lớp, miệng huýt sáo.

Nó liếc qua Kì và nhận ra hấn chính là kẻ đã bênh vực mình ở tiết đầu. Nhưng ngay sau đó nó lại quay đi, giống như là chưa từng thấy hấn vậy.

_Cô có vẻ khinh người nhỉ?? – Hấn lên tiếng trước.

Thoáng ngạc nhiên, nó hỏi

_Mày nói tao??

_Cô là con gái sao bắt lịch sự vậy?? – hấn chau mày – Hồi giờ cô ko biết khái niệm người lịch sự sao??

_Mặc xác tao!! Liên can gì tới mày!!

_Này con nhỏ kia!!! – Kì dường như mất bình tĩnh – mày đừng tưởng là con gái thì tao ko dám đánh nha!!

Nó im lặng...

Nó ko muốn đánh người ta, càng ko muốn bị người ta đánh... với lại trong chuyện này nó có lỗi gì đâu chứ?

_Sao, sợ rồi chứ gì?Biết điều thì từ nay đứng có khinh anh nữa nha cưng!!

_Này nhóc, cao tới gối người ta mà đòi làm anh ai hả??? Về uống sữa mẹ au lớn rồi hãy tới đây nói chuyện với chị mày nhá!!

Nói rồi nó tiến lại gần đá thật mạnh vào chân hấn rồi chạy tóe khói ra ngoài.

Vĩnh Kì vì quá bất ngờ ko kịp phản ứng với hành động nhanh lẹ ấy chỉ còn biết đứng ôm chân mà rửa nó.

“Con nhỏ này, ngày mai đừng hòng yên ổn với bốn thiếu gia!!”

Nó vừa chạy vừa cười thầm trong bụng. Tên ngu dốt ấy ko biết tự lượng sức mình hay sao mà lại dám chọc giận nó chứ? Từ xưa tới giờ, nó chưa từng cãi nhau thua với bất kì ai cả... trận nào nó cũng thắng, mà còn thắng lớn nữa. Với nó bây giờ, đánh nhau ko phải là cách giải quyết tốt nhất. Phần thắng sẽ thuộc về nó nếu nó làm cho đối phương tức điên lên, đến nỗi ko nói lại được lời nào... đó mới là chiến thắng thực sự.

Mãi suy nghĩ, nó vô tình va phải một người.

Nó thì ko sao, nhưng người ấy thì ngã lăn ra đất.

Nó cuống quýt lên xin lỗi khi nhận ra đó chính là cô chủ nhiệm. Đưa tay ra đỡ cô, nó còn chêm vào hai chữ “xin lỗi”. Còn cô chỉ nhìn nó rồi phì cười. Nó có vẻ tôn trọng cô quá, điều đó làm cô thực sự rất vui.

Nó xoay người cô ra sau xem xét xem cô có bị thương ở đâu ko, thật may mắn là cơ thể cô vẫn còn nguyên vẹn...

_Em xin lỗi cô, em vô ý quá!

~_Ko sao, này giờ em xin lỗi cả trăm lần rồi đấy!! – cô cười và xoa đầu nó.

Xong, cô quay lưng bỏ đi, ko quên ném lại cho nó lời dặn nhớ về nhà sớm để học bài.

Nó “ạ” lớn rồi cũng quay lưng bỏ đi. Nhưng chợt nó giật nảy người lên khi thấy Hoàng Vĩnh Kì đã đứng ở phía sau từ khi nào. Nhìn khuôn mặt hầm hầm như cháo thịt băm của hấn, nó hơi lo sợ nhưng rồi lại phá ra cười ngặt nghẽo. Kì giận đến tím cả mặt

_CÔ CƯỜI CÁI GÌ HẢ????? – Kì thét lên, giọng hấn vang khắp hành lang.

_Suyt, coi chừng ông thầy giám thị nghe thấy bây giờ!! – Nó đưa tay lên môi ra dấu im lặng, đoạn kéo hấn ra khỏi trường bằng công sau.

Bây giờ mà đi cổng trước thế nào nó cũng bị thầy giám thị lôi đầu lại hạch hỏi, rằng “Tại sao sáng ko thấy em qua cổng mà lại có mặt trong trường?”, rồi còn “Em dám qua mặt tôi đi cổng sau chứ gì??” hoặc “Hay em vượt rào vô trong??”, đại loại là như thế...

Ai chứ mặt nó thì ông giám thị nhớ còn rõ hơn cả mặt vợ ông nữa, nên lúc sáng nó ko vào trường thì thế nào giờ cũng bị hạch sách thôi. Trước đây cũng đã từng như thế mà...

Kì bị nó lôi đi giống như kiểu “Con bò bị kéo lê tới lò mổ”, hấn tức lắm. Nhiều lần hấn định lên tiếng bảo nó bỏ tay ra nhưng lại bị nó chặn họng khi còn chưa nói hết câu.

_Cô mau...

_Keep silent mà đi theo, nếu ko thì die!!

Az, hấn thở dài cho cái kiểu nửa tiếng Anh nửa tiếng Việt của nó, giống như là xăng pha nhớt vậy, khó nghe thấy mờ...

_Cô làm ơn dẹp cái thứ tiếng Anh đó đi. Có đúng là học sinh giỏi toàn quốc ko vậy?? – Kì nhăn nhó.

Ra khỏi cổng trường, nó thả nhanh tay Kì ra. Hấn ôm cổ tay đỡ hững lên mà suýt xoa.

_Ôi tội nghiệp cái cổ tay của taz!!

Nó chu mỏ rồi bỏ đi một mạch. Khó hiểu trước thái độ kì lạ của nó, Kì chạy theo chặn đầu, quyết hỏi cho ra nhẽ

_Cô khinh người nó vừa thôi chứ?? Bộ tôi ko đáng để cho cô tôn trọng sao???

_Thứ nhất, dẹp cái kiểu xưng hô cô – tôi muốn nổi da gà ấy đi. Thứ 2, muốn người khác tôn trọng mình thì mình phải có lòng tự trọng chứ... Ngoan, đừng bám theo tao nữa!! – nó xoa đầu hấn làm như hấn là trẻ con vậy.

Giận đến tím cả mặt, nhưng hấn vẫn cố nhún nhường, ko thèm tranh chấp với nó. Đối với hấn, những đứa con gái ko coi hấn ra gì chỉ là một thứ đồ chơi ko hơn của hấn mà thôi, ko có tư cách để hấn tranh luận, nhưng trong trường hợp này thì phải là tranh cãi mới đúng.

Dù sao thì hấn cũng là con nhà gia giáo, dù ko coi con gái ra gì nhưng cũng luôn tỏ ra lịch sự.

Từ trước tới giờ, nó chính là đứa con gái đầu tiên – sau mẹ và em gái hấn, và một người con gái nữa – khiến hấn chủ động bắt chuyện, bênh vực nó trước thầy giáo.

Đúng là chuyện lạ ngàn năm có một, cả lớp đã thán phục nay lại càng thêm kính nể nó. Khiến cho chàng trai kiêu ngạo nhất trường chủ động bắt chuyện và bênh vực mình quả ko phải là đơn giản.

Nó nhìn hấn giận dữ mà trong lòng thích thú lắm. Như đã nói, với nó chiến thắng tức là làm cho đối phương tức giận hơn mình, mà lúc nào nó cũng là người khác phải cứng họng vì những “triết lí” vớ vẩn của mình.

Kì vẫn tiếp tục bám đuôi nó. Chắc là hấn có tình ý rồi đây, nếu ko sao tự dưng lại bám theo một đứa con gái chẳng coi mình ra gì chứ???

“Muốn theo đuôi chị hả cưng?? Chờ 1000 năm nữa đi nhák!!”

Đoạn nó rẽ vào một con hẻm nhỏ, đường đất chưa được trải nhựa. Tháng chín, mưa tuy ko nhiều nhưng cũng đủ làm cho con đường trở nên lầy lội hơn so với mùa khô.

Nó thì quen đi kiểu này rồi, còn Kì là cậu ấm nhà giàu thì làm sao có thể vượt qua con đường “đau khổ” này đây??

Ko, hấn “thà chết chứ quyết ko đầu hàng” trước khó khăn, với cả đây là cuộc chiến với con nhỏ khó ưa – là nó – nên hấn càng sung.

Cúi xuống, hấn tháo giày ra quăng vào cặp rồi lợi sinh tiến nhanh theo nó.

“Chắc, dai quá!! Đời người chỉ có 60 năm mà sao hấn uống phí vậy chứ?? Được, nếu đã thích ăn cơm với xì dầu thì chị đây đành chịu thôi!!”

Chắc, nó lại nghĩ ra thêm được trò nữa rồi. Mặc dù trò này ko có gì là mới lạ nhưng nếu để “cắt đuôi” cái tên dài hơn đĩa kia thì xài tạm cũng được.

Đoạn nó cúi người xuống, vốc bùn lên nặn thành những hình khối tròn to, sau đó dừng lại chờ hấn.

Nhìn thấy nó, hấn phần khởi đi nhanh hơn. Đợi cho hấn đến gần, khoảng cách còn lại chỉ khoảng 10m thì nó bắt đầu ném. Ban đầu, nó chỉ ném một khối, nhưng sau thấy hấn ko có vẻ gì chịu bỏ cuộc nên nó phang tới tấp vào người hấn, từ đầu tới chân.

Nhìn hấn giờ trông rất giống quái vật bùn, nó ko thể nhịn cười nổi.

_Hahahahahahahahhhh...

Hấn nhăn nhó quệt đi những vệt bùn nhớp nháp trên mặt. Khi thấy nó cười ngặt nghèo như thế, hấn nổi cơn tam bành

_Tao tuyên bố, từ nay mày là kẻ thù ko đội trời chung với tao!!

_Rất tiếc, bầu trời chỉ có một. Nếu ko muốn đội trời chung thì mày phải trồng cây chuối mà đi rồi!! – nó nháy mắt.

_Az, tao thề ko làm bạn với mày!!

_Tao là bạn mày chắc?? Bám theo người ta còn lớn lối!! – nó cười.

7. Chương 7

Đứng hòng, Kì đành bực tức quay lưng trở về, còn nó hân hoan với chiến thắng mới. Gì chứ, 8 năm kinh nghiệm chiến đấu của nó chẳng lẽ lại thua thằng công tử suốt ngày chỉ biết bám víu vào cha mẹ này sao?? Nếu thua thì đó là nỗi nhục lớn nhất đời nó rồi...

Trong bộ dạng cực kì thảm hại, đại thiếu gia Hoàng Vĩnh Kì trở về tổ ấm của mình. Thoạt đầu, mọi người rất kinh ngạc ko nhận ra Kì, nhưng sau đó nghe giọng nói và cách nói chuyện lạnh lùng quen thuộc thì mọi người chắc chắn đây chính là đại thiếu gia nhà họ Hoàng.

Mọi người tít ta tít tít lột giày, thay áo cho cậu chủ.

Kì thì mặt hầm hầm như cháo thịt bằm ngồi phịch xuống ghế, ko thèm tắm rửa thay đồ luôn.

Bỗng một cô nhóc, từ trong bếp tiến ra. Cô nhóc tiến lại gần Kì và trêu chọc hấn

_Đại thiếu gia bị gái chơi hay sao mà lằm lì vậy?? – cô bé gí sát vào mặt hấn mà nói, hơi thở mùi bạc hà phả ra làm hấn khê chun mũi.

Để mặc con nhỏ muốn làm gì thì làm, Kì bỏ lên phòng tắm rửa thay đồ. Phải thoát khỏi lớp bùn nhớp nháp kinh khủng này trước đã.

“Grr, con nhỏ đáng ghét!! Chờ xem tao sẽ làm gì với mày đây!!”

Tắm rửa xong xuôi, hấn khoác áo rồi chạy nhanh ra ngoài. Bà Hiền – mẹ hấn gọi vọng theo

_Kì, vừa về mà đi đâu nữa con??

_Con đi đây chút ăh!!

_Đi đâu?? – mẹ hấn bực tức quát.

Hấn ko trả lời mà tiếp tục chạy. Tuy ko biết nhà nó nhưng hấn biết nhà Duy, phải hỏi Duy địa chỉ của nó để quấy phá nó mới được. Cho chừa cái tật hay phá đám, trêu chọc người khác.

Mẹ hấn thì đứng tần ngần vì chưa bao giờ bà thấy con trai mình có thái độ như thế cả. Cô nhóc lúc này trêu chọc hấn tiến lại gần bà Hiền nói nhỏ

__Anh đang kết một chị trong lớp đó mẹ~ Mới giờ ra chơi mà con đã nghe tụi trong trường to nhỏ về chuyện anh bên vực một chị trước mặt thầy giáo đó!! – con nhỏ thủ thỉ.

__Az, mới nhỏ mà cứ bày đặt yêu đương, học hành thì ko ra gì. Ba mà biết chuyện này là anh con chết mất...

Bà Hiền thở dài, thằng con bất trị của bà chẳng bao giờ biết nghe lời ai, kể cả ba hấn mà hấn cũng chẳng thèm nghe lời thì lời nói của bà phỏng có giá trị gì đối với hấn chứ?? Nhưng ko thể trách ai được, căn nguyên mọi chuyện khiến cho hấn trở nên lạnh lùng tàn nhẫn như vậy cũng đều tại vợ chồng bà mà ra cả.

Ba năm trước...

8. Chương 8

Ba năm trước...

Hấn và một cô gái có tên là Chu Nhược Lam thích nhau rồi cặp kè với nhau. Hấn thương cô gái ấy lắm, nhưng ba mẹ hấn lại kì thị gia thế của Lam nghèo hèn nên đã quyết cấm đoán tới cùng. Nhưng hấn và Lam vẫn cương quyết ko nghe theo... ko còn cách nào khác, ông Minh (ba hấn) đành phải dùng tới hạ sách cuối cùng là sử dụng thế lực gia đình ép nhà Lam phải chuyển đi nơi khác, mãi mãi ko được quay trở về nữa. Nếu cả nhà Lam dọn đi thì họ sẽ có một khoản tiền kha khá, đủ để họ sống sung túc cho tới khi Lam tốt nghiệp đại học.

Dù ko muốn nhưng vì nghĩ cho ba mẹ, Lam đành phải dọn đi nơi khác, mãi mãi rời xa hấn... Dù ba hấn đã ra điều kiện rằng ko được cho hấn biết về chuyện này, nhưng Lam lại ko chịu được khi nghĩ tới cảnh Kì hiểu lầm mình, cô bèn kể lại cho hấn nghe tất cả.

Vì ko muốn Lam vì mình mà phải chịu khổ, Kì đành để cho cô đi. Nhưng hấn đã tự hứa với lòng mình rằng có một ngày hấn sẽ đưa cô trở về. Phải, nhất định là như thế.

...

Nó vừa thò mặt vô nhà đã bị mẫu thân lôi đầu ra “ca” ột bài.

Nào là con gái khi học xong thì phải về nhà phụ mẹ làm việc nhà, để sau này có lấy chồng thì còn biết làm... nào là con cái hư đốn, hoang đàng suốt ngày chỉ biết bắt nạt người khác, còn nhờ Duy mang cặp về hộ... vân vân và vân vân...

Dù đang rất bực mình nhưng nó cũng đành nán lại để nghe cho xong “bài ca muôn thưở” của mẹ. Đành chịu thôi, tính mẹ xưa nay là thế mà... chỉ tại nó ko chịu làm theo nguyên tắc của mẹ nên bị “ca” là đúng thôi...

Tại nhà Duy...

Kì đứng trước cổng nhà, lưng hơi cúi xuống, tay chống lên đầu gối, miệng thì thở hển hển... chạy mà.

Sau khi đã nạp đủ Oxi, hấn bắt đầu “réo”

__Lớp trưởng ơi, lớp trưởng!! Lớp trưởng đáng iu đáng quý của lớp 12A1, bạn thân của con nhỏ khủng quây phá, hay bị nó bắt nạt...

__Ai mà thả chó qua nhà người ta tru vậy?? – Duy bực bội bước ra.

__A, lớp trưởng. Cuối cùng mày cũng chịu ra!! Làm gì khó chịu vậy??

__“Cuối cùng”??? Mày đứng đây được bao lâu rồi mà phải dùng từ “cuối cùng”?? – Duy nhăn nhó.

__Ờ, có nhiều đó cũng bắt bẻ!! Mày cho tao địa chỉ nhà con nhỏ Linh đi!! – Kì cười.

Duy hơi nhúu đôi mày. Cậu đang thắc mắc ko lẽ Kì đã thích con nhỏ bạn của cậu rồi sao??

Kì nhìn Duy bằng con mắt “ngơ ngác” chờ đợi.

Suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng Duy cũng quyết định cho Kì địa chỉ nhà của nó. Nói sao thì nói, Duy chẳng có lí do gì mà giấu địa chỉ nhà nó hết. Lỡ Kì có chuyện quan trọng mà Duy ko chịu nói địa chỉ thì thất lễ quá.

_Ukm, paizz mày!! Tao đi đây!! – Kì cười tươi.

Duy nheo mắt nhìn theo, tên Kì hình như có vấn đề thì phải.

Lần đầu tiên Hoàng Vĩnh Kì – tăng băng trôi – cười tươi như hoa. Đúng là sự kiện lạ...

Kì thì ko để ý thái độ ngạc nhiên của Duy mà hí ha hí hửng đi theo chỉ dẫn tìm nhà nó.

“Cánh cổng nhà màu xanh dương...” – đây rồi, đúng là nhà nó rồi. Cánh cổng nhà màu xanh dương.

Hắn định nhấn chuông nhưng chợt tay cứng đờ lại khi nghe thấy tiếng la hét vọng ra từ trong nhà.

Hắn cười thâm trong bụng, chắc hẳn là mẹ nó đang la mắng nó rồi. (Đúng vậy còn gì!!)

Tinh... toong...

Cuối cùng hắn cũng quyết định gọi cửa...

Nó mừng như bắt được vàng, vội vàng đứng phắt dậy chạy ra mở cổng. Khi cánh cổng màu xanh dương kia dần hé mở, nó ngạc nhiên thảng thốt => trố 2 mắt nhìn hắn.

Hắn – Hoàng Vĩnh Kì – đang đứng ngay trước mặt nó và cười thật tươi. Az, nếu là đứa con gái khác thì đã bị tan chảy rồi... nhưng may mà nó khác với những đứa đó nên ko bị tan chảy, amen!

_Bạn tới nhà ko mời vô sao?? – Kì cười, nhưng khuôn mặt trông rất khó coi.

_Bạn?? “Tao thề ko làm bạn với mày” là ai nói vậy?? – nó khoanh tay trước ngực, hơi tựa vào tường và cười đáp.

_Ấy ko thể bỏ qua chuyện cũ sao?? Tổ đã biết lỗi rồi mà, ấy mời tổ vô nhà đi!! – Kì nhấn mạnh 2 chữ “ấy” và “tổ”.

Nó hơi nhúu đôi mày. Hai chữ “ấy” và “tổ” được hắn nhấn mạnh đến nỗi nó cảm thấy ớn lạnh. Chắc chắn là hắn định trả thù đây. Được lắm, nó quyết tâm phải cho hắn một vố thật đau để hắn phải tâm phục khẩu phục.

Đang cười thâm trong bụng chợt nó giật thót người khi có tiếng mẹ vọng ra

_Ai đó Linh??

_Dạ?? Dạ... thằng ăn xin đó mẹ!! Con cho nó một chút rồi vô liền!!

“Thằng ăn xin”??? Hắn trố mắt nhìn nó... nghĩ sao mà có thằng ăn xin ăn mặc sành điệu như hắn?? Thôi rồi, mắt nó bị quáng gà rồi... nhưng có lẽ cũng phải thấy mờ mờ chứ??

_Mày... muốn gây sự đúng ko??

_Nam tử hán đại trượng phu, có thù hằn gì thì lên lớp giải quyết nhá!!

Nói xong, nó đóng rầm cổng lại để mặc hắn đứng bơ vơ bên ngoài...

“Bực thật, định tới đây dạy dỗ nó vậy mà bị nó chơi lại. Tức chịu ko được... Thôi có gì để ngày mai tính. Giờ về ăn cơm đã~”.

Đoạn hắn quay lưng trở về nhà.

Nó vô nhà, bước đi dè dặt vì sợ mẹ sẽ tiếp tục “ca”. Nhưng trái với lo sợ của nó, mẹ ko la mắng gì nữa. Bà chỉ nhẹ thở ra rồi nhắc nhở

_Thôi, con đi tắm rửa rồi ăn cơm! Lần sau đừng vậy nữa...

Đôi lúc nghĩ lại nó thấy cũng tội mẹ quá. Mẹ đã vì nó mà hi sinh rất nhiều. Dù nhiều lúc mẹ la mắng nặng lời nhưng nó biết đó chỉ là mẹ lo lắng cho nó, rồi nóng giận tức thời mà nói thế thôi chứ ko có ác ý gì cả.

Nhưng người ta nói: “Giang san dễ đổi, bản tính khó dời”. Nó đã quậy phá 8 năm nay mà giờ bảo nó phải thay đổi làm sao nó làm được??

9. Chương 9

11h tối, nó vẫn còn thức để chơi games. Kiểu này rồi thế nào ngày mai cũng đi trễ nữa cho coi.

E e e e e... âm báo tin nhắn đến.

Nó ko để ý lắm, đang cày gun mừ.

E e e e e... lại thêm một tin nhắn nữa.

Nó nghe, nhưng ko thèm mở đt ra để coi tên khủng gửi tin nhắn ỉnh vào lúc nửa đêm là ai.

“Con kiến đen nằm trên hòn đá đen mà trời lại tối đen...”

Đó là chuông đt, tiếng chuông cứ vang lên liên tục. Nó vẫn ko thèm nghe máy.

Tiếng chuông tắt đi một lát rồi lại vang lên...

Bực mình, nó quơ vội chiếc đt xem thử tên nào gọi ỉnh vào lúc nửa đêm thế này.

Là số lạ, nó bắt máy

_Alo???

Tút... tut... tut...

????

Tên điên nào nhá máy nó lúc đêm khuya vậy nè trời?? Tính dọa ma nó sao hả??

Nó lục đục tắt máy tính rồi dỡ tin nhắn ra xem.

Tin thứ nhất

“Ey ngủ chưa??” từ số của tên điên vừa nhá nó.

“Ey, khinh người à?? Sao ko tl!!” từ số của tên điên vừa nhá nó lun.

Hai từ “khinh người” kia sao nghe quen quen ta??? Hình như nó đã nghe thấy ở đâu đó rồi thì phải.

_AAAAAAAAAAAAA... Hoàng Vĩnh Kỳ!! – nó thốt lên khe khẽ.

“Con kiến đen, nằm trên hòn đá đen mà trời thì lại tối đen...”

Chuông đt nó lại vang lên.

Nó bắt máy nhưng ko “alo” mà xỏ một tràng

_Số thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang đánh cờ với Diêm Vương Lão Gia, xin quý khách vui lòng gọi lại sau hoặc nếu ko chờ được thì gọi vào số 15001005 để được tài trợ một chuyến đi xuống địa ngục gặp trực tiếp đương sự!! Xin chân thành cảm ơn quý khách.

Xong, nó đóng cụp máy lại rồi cười hí hí như con... khỉ.

Còn ở bên kia đầu dây, Hoàng Vĩnh Kỳ há hốc mồm kinh ngạc.

Hắn đang định phá giấc ngủ của nó cho nó tức chơi, ai ngờ lại bị nó lấy ra làm trò đùa lúc nửa đêm... tức quá đi mất thôi...

Đêm ấy, Hoàng Vĩnh Kỳ mất ngủ vì mãi lo nghĩ cách trừng trị con nhóc nghịch ngợm bất trị kia...

...

Một buổi sáng như mọi buổi sáng khác của nó... Sau khi vung tay đập nát hai chiếc đồng hồ tội nghiệp thì nó tức giận bò dậy tắt hết 5 chiếc đồng hồ còn lại rồi phi vô nhà tắm.

VSCN vừa xong là nó đã nghe tiếng mẹ réo rất dưới nhà

_Linh!! Có chịu dậy chưa thì bảo!!!!

_Con dậy rồi mà mẹ!! – nó chải vội mái tóc bù xù rồi buộc lên gọn gàng. Nhìn nó ko ai biết là nó chỉ vừa mới thức dậy cách đây 5p.

Lò dò bước xuống nhà, nó toan chuồn thẳng vì ngán bữa sáng kinh dị của mẹ lắm rồi. Nhưng chưa kịp chuồn thì nó đã bị mẹ gọi giật ngược lại

_Ăn sáng xong rồi đi học con!!

_Ba đâu mẹ??? Lại đi làm nữa rồi sao?? – nó xịu mặt bước lại bàn.

_Ukm!! – mẹ nó đáp buồn bã.

_Tại sao chứ?? Hôm nay là thứ 7 mà, đáng lẽ ba phải được nghỉ chứ??

_Ba nói là có cuộc họp quan trọng nên phải đi!! Con thông cảm cho ba đi!! – giọng mẹ nó như có gì đó nghẹn ở cổ họng làm bà phát âm ko rõ.

Nó lắc đầu và nhẹ thở ra.

Từ khi bước vô lớp 12, chưa lần nào nó được ngồi ăn cùng với ba bất kể là bữa sáng hay bữa tối... ba lúc nào cũng nói là bận đi công việc, nhưng nó biết thực ra ba ko đi công việc như ba nói.

_Oa... bữa nay mẹ làm nhiều món hơn mọi hôm!! – nó thốt lên, cố tỏ ra vui vẻ để phá tan bầu ko khí u ám buổi sớm.

Mẹ nó cười, một nụ cười buồn rười rượi.

Nó rời khỏi nhà trễ hơn mọi hôm nên cũng ko ghé nhà sách nữa mà đi thẳng tới trường.

Từ nhà nó tới trường mất khoảng 15p đi bộ. Nó rời nhà lúc 7h15 và thông thả tới trường. Giờ này học sinh đã đi đầy đường rồi. Ko thể tưởng tượng được trong khi nó đang ở nhà sách thì học sinh đã tung tăng dắt díu nhau tới trường.

Đi ngang cổng trường, nó che mặt lại cố né ông thầy giám thị đáng ghét. Nhưng hình như nó ngốc quá thì phải, càng che lại thì càng làm ổng chú ý thêm.

_Em kia đứng lại!!

Nó nhẩn mặt đứng lại. Bỏ mũ trùm đầu ra, nó cố gắng vui vẻ

_Em chào thầy!! Hờ hờ...

_Ủa?? Thái Linh??? Em muốn phá bỏ danh hiệu “nữ hoàng đến trễ” hay sao mà lại đi học giờ này?? Mà sao hôm qua em ko đi học??

_Thầy, em có chuyện mà!!

Thầy giám thị gật đầu, rồi cho nó qua. Az, mới sáng sớm mà đã bị ổng ám rồi... xui xẻo quá. Nó thở dài đi nhanh vào trong trường. Thật đáng kinh ngạc, nó vào lớp mà ko có lấy một bóng người. Az, 7h30 rồi mà lớp nó ko có ai là sao???? Kỉ lục guiness mới của đây sao??

Sau khi nó bước vào lớp khoảng 6s thì Duy cũng vào.

Thoạt tiên Duy tưởng có nhỏ nào đi nhầm lớp, nhưng nhìn kĩ lại thì...

_AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA trời sập bà con ơi!!! – Duy hét lên.

Nó nhăn mặt, quay lại khi nghe thằng Duy khùng đã la hét. Đôi lúc nó tự hỏi “Đây là lớp trưởng của lớp 12 sao trời??”, Duy thật quá giống con nít.

_Mày điên?? Mày khùng?? Mày mát?? Mày đao?? Mày thần kinh??

_AAAAAAAAAAAA – Duy lại hét lên, nhưng rồi ngay sau đó lại nói nhỏ – là mày hả Linh??? Kỉ lục guiness mới của đây hả?? “Nữ hoàng đi trễ” lại tới sớm nhất??

_Tao cũng còn ko tin nổi nè mày!!! Nghĩ gì mà 7h30 rồi chưa có mạng nào tới lớp là sao???

_À, do mày đi học trễ hoài nên ko biết!! Lớp mình khoảng 7h40 mới đông lên. – Duy giải thích.

Nó nhún vai, lôi đt từ trong cặp ra rồi nhét headphone vào tai. Quăng cặp qua cho Duy, nó hất mặt, ý muốn bảo chép bài zùm cho nó... ngủ!!

Duy khổ sở chụp lấy cái cặp của nó.

8:00 A.M tại lớp 12A1

Cô chủ nhiệm vừa bước vào là lôi sổ điểm ra điểm danh luôn. Như thường lệ, cô điểm danh tới người đứng trước nó là nhảy liền sang người đứng sau mà bỏ qua tên nó. Lấy làm lạ, nó đứng lên hỏi

_Sao cô ko điểm danh em ạh??

Cô ngược lên, và lại thêm một người nữa ngạc nhiên vì sự xuất hiện của nó ở trong lớp.

10. Chương 10

Cô chủ nhiệm ngạc nhiên đến nỗi ko thốt nên lời nào. Mãi một lúc sau cô mới trấn tĩnh lại được. Một cách từ từ, cô chậm rãi lên tiếng

_Em có đúng là Thái Linh của cô ko vậy?? Hay em là chị em sinh đôi của em ấy??

_Cô?? Cô nói vậy là sao???

Cô lắc đầu ko nói thêm gì nữa, ra hiệu cho nó ngồi xuống. Sĩ số lớp nó là 40, trừ nó ra nhưng cộng thêm cô giáo vào nữa là có ngót nghét 40 nhân mạng gần như chết vì sock khi nhìn thấy nó trước giờ học.

Az, kiểu này là sau này nó lại phải tiếp tục đi trễ để ko mang tội danh kẻ sát nhân hàng loạt mới được. Chỉ tới sớm có một buổi thôi mà làm ọi người kinh ngạc đến vậy, nếu sau này mà nó đi sớm dài dài thì... ko ai biết được sẽ có chuyện gì xảy ra.

Lại là ánh mắt ấy, ánh mắt căm thù nhìn nó ở trong căn teen ngày hôm qua. Rốt cuộc người này là ai?? Và có thù hằn gì với nó đây???

Nhưng con nhóc hồn nhiên vô tư của chúng ta ko hề để ý rằng nguy hiểm đang gần kề bên mình, vẫn cố gắng ngủ trong môi trường ồn ào như thế này. Nó chợt nghĩ tới chiếc hộp nhạc trong nhà sách... ko biết bao giờ mới có đủ tiền để mua được đây??

Dù ba nó mang tiếng là giám đốc công ty nhưng tiền tiêu vặt của nó chẳng đáng là bao, ko đủ mua tô phở nữa. Nhiều lúc nghĩ lại nó thấy tủi thân thiệt. Mang tiếng là con một mà sao chẳng được cưng chiều yêu thương gì hết àh!!

Hoàng Vinh Kì với đôi mắt thâm quầng vì mất ngủ nhìn nó cay độc. Chỉ vì nó mà cả đêm hần phải thức trắng, ko tức sao được. Từ trước tới giờ, ngoài Nhược Lam ra thì nó là người đầu tiên khiến hần phải bận tâm.

12h30, khi tiếng chuông vừa vang lên là cả lớp lập tức rời khỏi vị trí ủa xuống căn teen. Trong lớp chỉ còn lại nó, Duy, Kì và Cát Anh (gọi tắt là Cát). Nó thì tai vẫn nhét phone và ngủ khì, Duy lại phải khổ sở đánh

thức nó. Kì thi cũng nhét phone vào tai, hai chân gác lên bàn. Toàn thân hần lắc lư theo điệu nhạc. Còn Cát thì đang nhìn nó... một ánh mắt ko mấy là thiện cảm.

_Linh... dậy đi, ra chơi rồi!! Đi ăn chứ!! – Duy lay lay tay nó.

Nó dụi mắt từ từ vươn vai ngồi dậy. Oa, làm một giấc suốt 4 tiếng đã quá. Hôm nay nó ăn ở nhà còn khá no nên ko muốn ăn trưa

_Mày đi ăn đi!! Tao ko thấy đói!!

_Thôi, mày ko ăn thì tao cũng ko ăn!! Ôn bài đi, tiết cuối là kt 1 tiết đó!

Nó nhún vai. Học là gì khi mà đã có thằng bạn làm lớp trưởng nhỉ??? Có gì thì cứ ném phao trợ giúp nó là được rồi... Với lại so với trí thông minh của nó thì mấy bài kiểm tra nhỏ bé này có là gì đâu. Cuộc thi đáng để nó học là các kì thi học sinh giỏi toàn quốc kìa.

_Tao thắc mắc ko hiểu sao mày ngủ gật nhiều vậy mà có thể làm bài tốt nhỉ?? – Duy hỏi.

_Tao cũng ko hiểu. Tao chỉ biết là mấy bài đó tao đã đọc được cách giải trong sách giáo khoa nên cứ vậy mà làm thôi!!

Haizz – Duy thở dài. Mang tiếng là lớp trưởng mà ko bằng được một góc của nó nữa...

Im lặng một lát, nó rủ rê

_Tan học đi nhà sách ko??

_Lại nữa!! Sáng nào mày cũng vô đó mà có mua gì đâu. Ko hiểu ở trống có gì mà mày mê tới vậy??

_Có cái hộp nhạc!! Tao thích lắm mà hok có tiền để mua. Tao muốn ngó chừng ko cho đứa nào phỗng tay trên!!

Hoàng Vinh Kì đồng tai lên mà nghe ngóng. À há, cuối cùng thì cũng tìm ra cách để làm cho nó tức chơi...

Tiết tiếp theo là tiết sinh, tiết của ông thầy mà nó ghét nhất

Nó cố ngủ trong 4 tiết trước để tiết này tỉnh táo mà chọc ổng.

Thầy bước vô lớp, cả lớp nghiêm trang đứng chào.

Xong xuôi, ông thầy bước lên bàn giáo viên rào mắt quanh lớp một lượt để chắc chắn rằng nó sẽ ko tiếp tục phá trong giờ của mình. Thấy nó cúi vào vở, ông thầy mỉm cười hài lòng.

“Vị nhà giáo đáng kính” thản nhiên ngồi xuống ghế mà ko biết được cái bẫy của lũ học sinh quỷ quái xếp sẵn ỳnh.

_AAAAAAAAA... – “Vị nhà giáo đáng kính” thét lên một hơi dài, mặt mày đỏ gay.

Bên dưới có tiếng cười khúc khích mà dù ko nói ra thì ai cũng biết đấy là ai.

“Vị nhà giáo” giận đến đỏ mắt tía tai, đập bàn rồi quát âm âm

_Ai đã đặt đinh lên ghế của tôi???

_Ai dám đặt đinh lên ghế của thầy vậy?? Hãy thành thật khai báo để được cách mạng khoan hồng!! – nó đứng dậy nói ngay thơ – Thầy hãy để em xem xét hiện trường vụ án ạch.

Đoạn ko đợi thầy đồng ý nó đã bước lên trên. Nó nhìn chằm chằm vào cái ghế giáo viên rồi lắc đầu

_Thầy ơi, trước khi nghi ngờ thầy phải xem kĩ chứ?? Cây đinh này được đóng chặt vào ghế mà!!

“Vị nhà giáo” giật mình nhìn xuống dưới. Quả thật là chiếc đinh được đóng xuống, nhưng ai lại đóng đinh vào chính giữa mặt ghế bao giờ? Hơn nữa, đóng đinh thì phải khít vào mặt gỗ, đằng này chiếc đinh lại bị nẩy bật lên khỏi mặt ghế khoảng 1 – 2cm.

Dù biết là mình bị chơi khăm nhưng “vị nhà giáo đáng kính” đành ngậm ngùi im lặng để tiết học bình yên trôi qua.

Nó trở về chỗ ngồi với chiến thắng tuyệt đối. Các nhân nhìn nó bằng con mắt đầy than phục ngưỡng mộ.

Ngồi yên được khoảng hơn 5p, nó lại bắt đầu thấy “ngứa ngứa tay chân”. Phải bày trò chọc phá ông thầy đáng ghét này mới được.

Nó cố gắng nặn đầu ra để tìm cho được một trò mới. Ah, ra rồi!! Hình như sáng nay nó có bỏ mấy cái bì bóng hình chữ nhật vào trong cặp thì phải...

Nó luồn tay vào cặp mò tìm mấy bì bóng.

“Keke, lần này cho ông thành con ma nước lun!!”

Nghĩ đoạn, nó đứng dậy thưa

_Thầy cho phép em ra ngoài ăh!!

_Em đi đâu!! Tôi sẽ cho bạn đi theo để đề phòng em cúp tiết.

_Thầy kì quá, em đi giải quyết nỗi buồn mà!! Hay thầy muốn đi theo để “nghiên cứu”??? – nó nhếch mép.

Cả lớp ồ lên cười nghiêng ngả, còn Duy thì úp mặt xuống bàn vì xấu hổ.

“Nó có phải con gái ko trời???” – Duy nghĩ thầm.

“Vị nhà giáo” xấu hổ, mặt đỏ gay như con gà chọi. Ông xua tay

_Thôi em đi đi!!

Nó mỉm cười đắc thắng, tỉ số của ngày hôm nay là 2 – 0 nghiêng về nó.

Tung tăng trên hành lang, nó cầu trời đừng bị bắt gặp. Nhất là bởi cô chủ nhiệm và ông giám thị.

Quả trời ko phụ người có lòng, nó bình an đến được nhà VS.

Nó xả nước cho tới khi nước ngập gần miệng thì dùng dây chun buộc lại.

“Ko được, trò này xưa như trái đất rồi!!”

Nó tiếp tục vắn óc ra suy nghĩ. À, đúng rồi.

Nó chạy sang bãi đất trống sau trường. Người ta đang dự định xây phòng học thể dục ở đây nên đất cát chất đống, có cả xi măng nữa.

Nó thoáng rung mình “Làm vậy có ác quá ko ta???”.

Cho xi măng vào nước và cát thì hơi quá đáng thật, nó bỏ qua xi măng, nhưng bỏ thật nhiều đất vào trong.

Đất gặp nước nhão ra tạo thành bùn. Nó cho thêm chút xíu cát vào trong rồi dùng chun buộc miệng bì lại.

Trở lại trên hành lang, nó quyết định ko vô lớp mà ngồi chờ ở ngoài để chắc chắn là ko ai dính bẫy của mình – cái bẫy dành riêng cho thầy sinh. Chuông reo báo hiệu hết tiết, các thầy cô giáo ra khỏi lớp để chuyển tiết. Theo như nó biết thì trong vòng 1 tiếng tới, thầy sinh sẽ nghỉ ngơi dưỡng sức để chuẩn bị dạy tiết cuối ở lớp 12A2.

Ngay khi thầy vừa bước chân ra khỏi lớp, nó hốt hải chạy tới làm bộ thở hồng hộc như mệt lắm. Sau một hồi lâu, nó mới lên tiếng

_Thưa thầy... em... em...

_Em làm sao???

_Có học sinh bị đánh ở bãi đất trống sau trường!!!

_Sao?? Được, chúng ta ra xem sao!!

Bãi đất trống sau trường, cảnh tượng hoang tàn. Núi cát bị xóc tung lên, mấy bao xi măng bị đục thủng, trên sân thì đầy những vệt màu đỏ – giống như là màu của máu. Thầy sinh hoảng hốt chạy tới gần để coi cho rõ...

11. Chương 11

Bãi đất trống sau trường, cảnh tượng hoang tàn. Núi cát bị xóc tung lên, mấy bao xi măng bị đục thủng, trên sân thì đầy những vệt màu đỏ – giống như là màu của máu. Thầy sinh hoảng hốt chạy tới gần để coi cho rõ...

Vì quá chú tâm vào những vệt dài màu đỏ trên đất mà “vị nhà giáo” đã bị sập bẫy... Ko chú ý dưới chân mình nên thầy sinh bị hụt chân lún xuống hố cát. Hoảng hốt, “vị nhà giáo” biết mình mắc lừa con nhóc học trò kia phá phách kia liền tìm cách kéo chân lên. Đang loay hoay thì bỗng đâu những bịch bùn hòa lẫn với cát bay vèo vèo tới khiến từ đầu gối trở xuống của thầy bị... tô một màu nâu.

Nó hiểu rằng nếu ném cho toàn thân thầy giáo bị nhuộm màu đất thì nhất định sẽ bị kỉ luật đuổi học, nên chỉ ném xuống đất cho cái bịch vỡ ra, hỗn hợp bên trong văng tung tóe làm ướt phần dưới thôi... nó nghĩ thậm chí ông thầy cũng chẳng nở lòng nào báo cáo nhà trường kỉ luật nó đâu...

“Vị nhà giáo” giận tới tím tái mặt mũi. Ông biết trò này nhất định là nó bày ra chứ ko ai khác.

Nhưng nó đã lĩnh đi đâu mất rồi, thầy nhìn quanh mà chẳng thấy nó đâu cả. Con này hình như càng lúc càng quá đáng thì phải.

Cùng lúc đó ở trên lớp...

Giờ này là tiết của cô giáo toán. Cả lớp cứ nhao nhao lên như cái chợ vỡ vì câu đố tiếp theo sau câu “con lừa” của nó.

Câu đố tiếp theo của nó như sau

“Một con rắn chạy đua với một con rồng, hỏi con nào thắng!!”.

Hình như nó hết chuyện làm rồi sao mà cứ suốt ngày nghĩ ra mấy câu đố hại não đó. Thật ra thì lời giải ở đây rất đơn giản, nhưng vì cả lớp ko ai chú ý tới tình tiết quan trọng nhất đó nên ko thể giải ra được.

Nó ngồi cười ha hả khi nhìn cái mặt bà cô mếu máo như sắp khóc vì cái lớp bất trị của nó. Duy thì ôm đầu bất lực, ko hiểu sao cậu có thể chơi thân với một con nhóc ko giống mình ở một điểm nào... lại còn hay bắt nạt cậu nữa chứ.

_Mày khùng quá rồi nha Linh!! – một nhân lên tiếng – rồng làm gì có thật chứ???

_Đúng rồi đó. Ko có thì làm sao mà chạy đua với nhau được!! – thêm một nhân nữa phản đối.

_Đúng đúng... câu đố này ko tính!!! – lại một nhân nữa.

_Tụi bay đúng là đồ... con lừa mà!! Câu đố đơn giản vậy mà ko nghĩ ra thì xuống mẫu giáo học đi. Thế này, con rắn ko thể chạy đua được với con rồng vì nó ko có chân => ko có con nào thắng cả. Kekeke...

Cả lớp ngã bở chừng vì lời giải đáp và giọng cười man rợ của nó... Lời giải đơn giản vậy mà lại chẳng có ai nghĩ ra, đúng là ko xứng đáng làm học sinh lớp 12, az.

RẦM...

Mọi người đang cười đùa vui vẻ thì cánh cửa lớp bật mở, nguyên nhân chính là cánh tay của thầy sinh.

Sau 2s thỉnh lặng, cả lớp phá ra cười khi nhìn bộ dạng của “vị nhà giáo”. Áo thì xộc xệch, đầu tóc rối bù xù, quần thì ống ngắn ống dài, còn ko mang cả giày nữa, chân thì dính đầy bùn đất.

“Vị nhà giáo đáng kính” lớn tiếng quát

_TRẦN THÁI LINH!! EM CÓ CÒN LÀ MỘT HỌC SINH NỮA KO VẬY??? TẠI SAO EM DÁM VÔ LỄ QUÁ ĐÁNG VỚI TÔI NHƯ THẾ??

Nó ngơ ngác đứng dậy ko hiểu chuyện gì (giả nai đây)

_Thưa thầy...

_EM MAU LÊN VĂN PHÒNG GẶP TÔI NGAY!!

_Thưa thầy, em Linh đã làm chuyện gì mà thầy lại giận dữ như thế?? – cô toán lên tiếng hỏi.

_Àk, cô xem con học trò đó đi. Học trò gì chứ??? Quý con thì có... cô xem nó đã làm gì tôi đây này!!

_Xin hỏi em Linh đã trêu chọc thầy lúc nào ăh???

_Vừa mới đây thôi!! Khi chuông hết tiết tôi ra khỏi lớp thì em ấy hốt hoảng chạy tới chỗ tôi báo là ở bãi đất trống sau trường có đánh nhau. Tôi chạy đi xem thì kết quả là bị lún xuống hố cát, còn em ấy thì ko biết đứng ở đâu ném bịch bùn về phía tôi túi bụi.

_Theo như thầy nó thì cũng phải mất khoảng 15p đúng ko?? Nhưng em Linh đã ở trong tiết của tôi ngay từ khi mới vào được 5p rồi!!

“Vị nhà giáo đáng kính” – thầy sinh – ngỡ ngàng. Ko hiểu sao nó có thể vừa ném bịch bùn vào người thầy vừa ở trên lớp nhĩ??? Phòng học này cũng đâu có cửa nhìn ra bãi đất trống đâu???

_Có lẽ là thầy nhầm rồi ăh, mời thầy đi cho chúng tôi tiếp tục tiết học!!

“Vị nhà giáo đáng kính” kia đi rồi, cả cô và lớp đều thở phào nhẹ nhõm. Nó hơi nhúu đôi mày lại rồi đứng lên hỏi

_Thưa cô, tại sao cô lại bênh vực em??

_Cô ko bênh vực em. Cô chỉ nói đúng sự thật thôi... Với lại dù gì thì cô cũng chẳng ưa cái lão đầu hói dê xồm ấy. Nhưng em hãy nói thật với cô đi, có đúng là em làm thầy ấy bị như thế ko???

_Dạ... dạ ko ăh!!

_Ukm, vậy thì tốt. Nếu em làm thì cô sẽ mang tội đồng lõa với em đấy. Từ nay thôi chọc phá giáo viên đi, như thế là ko đúng với đạo làm người đâu.

Ko hiểu sao tự dưng nó cảm thấy hối hận về những việc mà mình làm từ đầu năm tới giờ. Cô toán nói đúng, nó ko nên làm như thế. Người ta nói “tôn sự trọng đạo”, còn nó thì sao nào?? Ko tôn kính thầy cô, cũng chẳng coi trọng đạo lí gì hết... quả thật là nó sai lầm rồi, sai thật rồi.

Nó hối hận_đúng!! Từ nay nó sẽ ko như thế nữa_chưa chắc!! Nhưng liệu “vị nhà giáo đáng kính” kia có buông tha cho nó hay ko??? Với lại mặc dù học giỏi nhưng nó cũng làm mất lòng ko ít thầy cô trong trường, liệu họ có hòa lại với nhau để tống cổ nó ra khỏi trường hay ko??? Điều đó ai mà biết chắc được đây?? Hình như sự hối hận của nó đã quá muộn màng thì phải.

Reeng...

Tiếng chuông báo hiệu tan trường cũng đã vang lên. Cả lớp chờ cô kiểm bài xong rồi ủa ra ngoài. Nó thì thu dọn sách vở một cách từ từ, hay nói đúng hơn là một cách chậm rãi_chậm như rùa.

Duy đứng chờ nó. Cậu đã hứa là sẽ cùng nó đi nhà sách mà.

Sau khi nó và Duy ra khỏi lớp thì Hoàng Vĩnh Kỳ cũng đi theo... rình. Chỉ còn lại mỗi một mình Cát Anh ở trong lớp... cô nàng ngồi yên như tượng phỗng, trong đầu toan tính gì đó mà chỉ có cô và trời đất biết được mà thôi. Sau một hồi lâu rồi Cát cũng đứng dậy ra về.

“Mày cứ đợi đi, hạnh phúc sẽ thuộc về tao!! Mày là con nhỏ ko biết xấu hổ, miệng thì cứ nói là chung thủy với Lâm, vậy mà suốt ngày bám dính lấy Duy, giờ lại thêm thằng Kỳ nữa... Mày đúng là đồ con gái ko ra gì!”

...

Nó cứ lượn qua lượn lại trong nhà sách bên quầy hàng lưu niệm. Nó cứ liếc nhìn cái hộp nhạc, rồi lại tra xem trong túi mình hiện còn lại bao nhiêu...

Az, ko đủ tiền mua rồi... hiz, sao mà số nó khổ vậy nè trời???

Duy nhìn nó mà phì cười, khuôn mặt nó đa dạng thật.

Cậu cầm chiếc hộp nhạc lên mà ngắm nghía, sau đó kéo tay nó ra quầy tính tiền.

__Chị gói cho em cái này!!

__Tổng cộng 415,50 D em!!

Duy thanh toán xong liền đưa chiếc hộp đã được gói cẩn thận cho nó. Nó ngạc nhiên

__Ai kêu mày mua cho tao???

__Đừng có tưởng bở. Tao ko cho ko mày đâu, sau này có tiền nhất định phải trả đó!! – Duy cười.

Nó gãi đầu gãi tai. Thằng bạn của nó tốt quá, mà sao từ trước tới giờ lúc nào nó cũng bắt nạt Duy cả.

Nó cười, nhận lấy chiếc hộp từ tay Duy. Xong đâu đó, tụi nó kéo nhau vô quán café... ngồi ngâm.

Kì nhìn thấy, hần tự hỏi ko biết lớp trưởng và con nhóc cá biệt ấy có mối quan hệ như thế nào đây??

12. Chương 12

Nó quăng mình xuống giường. Vừa lúc mới đi học về là nó lại nghe tiếng ba mẹ cãi nhau, sau đó ba nó lại đi ra ngoài. Ông nhìn nó thấy nhưng lại phớt lờ, đi ngang qua nó mà cứ như nó là ko khí, thậm chí ông còn ko thèm mím cười xoa đầu nó như ngày xưa mỗi khi nó đi học về nữa...

Nó đi ngang phòng ba mẹ... Dù muốn dù ko nó cũng phải nhìn vào trong. Mẹ nó đang ôm gối ngồi trên giường khóc sụt sùi. Từ khi nó vào lớp 12, chưa bao giờ gia đình này được yên ổn. Phải chăng là do nó quá phá phách, nghịch ngợm, rồi bị nhà trường báo về nhà nên ba mẹ mới thường xuyên cãi nhau. Nó thấy ba cũng quá đáng thật, nếu vì nó thì chỉ cần răn dạy nó được rồi, sao tự dưng lại trút hết lên người của mẹ chứ???

E e e e e...

Âm báo tin nhắn tới. Nó lục cặp lôi chiếc đt ra rồi dỡ ra xem

“Tối nay gặp tôi chút đi!! Tại Hương Lúa” – là từ số của Kì.

Hần lại muốn gì ở nó nữa đây. Nhìn thấy bộ dạng đau khổ của mẹ tự dưng nó cảm thấy mất hết sức lực, ko muốn làm bất cứ chuyện gì nữa, cũng chẳng muốn gặp ai...

“Đang trên đường xuống địa ngục!! Ko thể trở về được... Có gì thứ 2 lên trường rồi nói!!” – xong nó off máy luôn cho khỏi phiền phức.

...

Ko biết nó đã ngủ thiếp đi bao lâu rồi nhĩ??? Lúc mở mắt ra, âm thanh đầu tiên mà nó nghe được là tiếng bụng kêu... ọt ọt.

Az, nó tung chăn bước xuống giường đi làm VSCN. Nhưng nó chợt nhớ ra một điều mà sáng nào cũng phải có, đó là tiếng đồng hồ báo thức.

“Quái nhĩ?? Sao hôm nay mấy cục sắt cũ kĩ đó ko kêu inh ỏi nữa?? Ủa mà tối qua mình đi ngủ có đắp chăn sao ta??”

Rồi nó chợt nghĩ tới mẹ. Chắc lúc mẹ lên gọi nó xuống ăn cơm, nhìn thấy nó ngủ một cách bê bối như vậy liền chỉnh sửa lại rồi đắp chăn cho nó đây mà... mẹ nó lúc nào cũng là nhất, mặc dù la mắng thì hơi bị nhiều.

Nó nhìn đồng hồ. Az, lại một kỉ lục guinness mới đây sao??? Mới có 5h sáng thôi mà nó đã bò ra khỏi giường rồi. Hèn chi mấy cái đồng hồ kia ko kêu là phải.

Nó bước xuống nhà, dù muốn dù ko cũng phải ngó vào trong phòng ba mẹ. Ba ko có ở đó... sao ba đi làm sớm vậy nhỉ??? Mẹ thì... cũng ko có trong phòng luôn. Có chuyện gì vậy ta??? Sao hôm nay ba mẹ đều ra khỏi nhà sớm vậy?? Hôm nay là chủ nhật mà???

Nó lắc đầu, bước xuống nhà bếp tìm cái gì đó để bỏ bụng. Thật bất ngờ, bàn ăn đã được dọn sẵn. Hôm nay mẹ nấu cơm sáng, đỡ phải ăn bánh mì khô khan nữa. Hôm qua với hôm nay mẹ là thiệt, toàn làm những chuyện ko giống mẹ ngày thường.

Lòng nó tự dưng dâng lên một nỗi lo, một nỗi tuyệt vọng mà chính nó cũng ko biết nguyên nhân do đâu nữa.

Cạch... a, có tiếng người mở cửa. Hình như mẹ về.

Nó chạy ra phòng khách...

Ko phải mẹ mà là ba và một người phụ nữ khác.

_Con chào ba, con chào cô!! – nó lễ phép, thật ko giống nó ngày thường.

_Ukm, chào con!! – ba nó lạnh lùng – Em vào bếp coi đi!! – rồi đổi giọng ngay tức khắc.

Ba dẫn người phụ nữ vào trong bếp.

Nó nhìn theo bằng con mắt ngạc nhiên tò mò. Người ấy là ai??? Còn mẹ nó đâu???

Nó đi vô trong bếp. Hai người lớn đang ngồi ăn cùng nhau... nó trở mắt nhìn ba nó và người phụ nữ.

_Mẹ đâu rồi ba??

_Chiều mẹ sẽ về!! Con ngồi xuống ăn cơm đi.

Nó kéo ghế ngồi xuống cạnh ba... nhưng giờ nó có thể nuốt nổi sao?? Một người phụ nữ ko quen biết đang ngồi ăn cùng ba con nó, còn mẹ nó thì ko thấy đâu cả.

_Sao con ko ăn đi?? – ba dịu dàng hỏi nó, thái độ khác hẳn lúc nãy.

_Con nuốt ko vô. Con đi tìm mẹ đây!!!

Nói rồi nó đứng dậy khỏi bàn ăn, nhưng ba nó gọi giật ngược trở lại

_Ngồi xuống đi!! Rồi từ từ ba sẽ giải thích tất cả với con.

_Vậy ba nói đi!!

_Ba xin lỗi vì từ đầu năm học ba đã ko quan tâm con, lạnh lùng với con.

_Ba đừng nói chuyện đó!! Mẹ con đâu?? – giọng nó càng trở nên gay gắt, ánh mắt thì đổ ngầu lên. Đường như nó đã đoán được phần nào sự việc.

_Mẹ con ko về đây nữa đâu!! – ba nó thở ra.

_Tại sao?? – nó cố giữ cho giọng mình ko bị lạc đi.

_Ba mẹ đã li hôn rồi!! Mẹ về nhà ngoại ở Đà Lạt, con ở với ba và dì. Đây là dì Trinh, từ nay dì sẽ thay thế mẹ chăm lo cho con.

_Thì ra... con tưởng chuyện này chỉ có trên phim?? – nó nhếch mép.

_Con đừng vậy!! Ba biết là con ko chấp nhận, nhưng từ từ rồi con cũng sẽ quen thôi. – ba nó điềm tĩnh.

_Ba nói cái gì?? Ba bảo con phải sống xa mẹ, bảo con phải chấp nhận bà ta??? Ba nghĩ cái gì vậy?? – giọng nó vỡ òa ra.

_Con hãy tập thích nghi dần đi. Tuần sau ba sẽ làm đám cưới với dì!! Đó là vào chủ nhật nên con hãy tới tham dự, rủ cả bạn bè con nữa.

_Ba à, con giống ba đấy!! Con làm gì có bạn bè mà rủ chứ???

_Con đừng nói vậy. Chẳng phải con có bạn là lớp trưởng sao???

Nó nhếch mép, liếc sang người phụ nữ tên Trinh kia một lúc. Ánh mắt của nó vừa như dò xét, vừa như xua đuổi là người phụ nữ cảm thấy khó chịu.

Nó khoanh tay trước ngực, chân vắt hình chữ ngũ. Đôi mắt của nó bây giờ sắc và lạnh chưa từng thấy. Đã hơn một năm qua, nó thoát xác. Nó sống khác đi với bản thân mình bảy năm trước, chỉ nghịch ngợm quậy phá thầy cô thôi... nhưng sự tan vỡ này làm cho tim nó nghẹt lại... nó đang cảm thấy rất khó thở...

Nó muốn khóc, nhưng nước mắt nó ko rơi... nó muốn gào thét, nhưng nó ko còn đủ sức... nó muốn quy ngã, nhưng nó ko cho phép bản thân yếu đuối... nó muốn nhiều lắm, rất nhiều... nhưng nó biết rằng mình ko bao giờ có thể thực hiện được những ước muốn ấy. Nhưng điều duy nhất nó muốn phải trở thành hiện thực bây giờ là mẹ quay trở về với nó.

Nhưng sao nó có thể đi tìm mẹ đây?? Nó ko có một cái nào trong túi cả... càng ko biết nhà ngoại ở đâu trên Đà Lạt. Dù nó đã từng đến nhà ngoại, nhưng là lúc còn bé xíu kia. Nó ko thể nào nhớ nổi địa chỉ. Mẹ nó cũng ko dùng đt di động, làm sao để nó liên lạc với mẹ bây giờ????? Nó phải làm sao mới tốt, phải làm sao đây??? Nó ko muốn gia đình bị tan vỡ một cách dễ dàng vậy được... nó ko muốn...

_Thậm chí tới cả thời gian ba mẹ li hôn mà con cũng ko được biết!! – nó chỉ ra.

Ba nó ko đáp, nhẹ lắc đầu rồi thở dài.

Nó đứng dậy khỏi bàn ăn... giờ nó chỉ muốn hất tung cái bàn này thôi... nhưng ko, nó sẽ có cách phản đối tốt hơn. Còn bảy ngày nữa thôi, nó phải ngăn cản đám cưới này cho bằng được.

_Con đừng nghĩ tới chuyện phá rối ba!! Dù có chuyện gì xảy ra thì ba cũng sẽ cưới dì Trinh!!

_Dù cho con có chết?? Dù cho con có hư hỏng như 8 năm trước???

_Con đừng vậy. Con lúc nào cũng là quan trọng nhất đối với ba. Vậy nên ba mới ko ẹ mang theo con đi...

_Ba ích kỉ quá. Được, nếu con là quan trọng nhất thì đuổi dì này đi. Còn nếu ko thì ba cứ việc làm theo ý ba thích. Nếu ba cưới dì ấy, con sẽ trở nên bất trị... giống như 8 năm về trước!! – nó hùng hồn tuyên bố.

Ba nó lại lắc đầu. Ông nhẹ thở dài ra rồi phẩy tay, ý muốn bảo nó ra ngoài.

Nó nhếch mép, quay bước tiến thẳng ra bên ngoài.

13. Chương 13

Nó nhếch mép, quay bước tiến thẳng ra bên ngoài.

Giá mà lúc này nó có thể khóc chỉ?? Hoặc ít ra nếu Lâm ở đây thì nó đã có thể khóc. Người duy nhất có thể làm cho nó khóc là Lâm...

Nó phone cho Duy. Đúng rồi, dù gì thì Duy cũng là bạn nó mà!!

30p sau tại quán café Góc Phố quen thuộc

_Hi, Linh!! Có gì mà tự nhiên chủ động gọi cho tao vậy??? – Duy tươi cười, nụ cười mật ngọt chết ruồi như thường lệ.

_Hi!! – nó cười gượng, khuôn mặt bơ phờ.

Duy ngạc nhiên nhìn nó. Chẳng lẽ đây là con nhóc bạn thân luôn lạc quan yêu đời của cậu đây sao????

Đôi mắt vừa to tròn, vừa đen láy của nó hơi long lanh, lát sau thì ngân ngấn nước.

_Linh... mà sao vậy??? – Duy hoảng hốt, nụ cười trên môi cậu đã biến mất, mà thay vào đó là gương mặt lo lắng.

_Ba... ba mẹ tao... hức...!! Tao ko muốn sống nữa... hức hức... huhuhh..

_Linh, bình tĩnh Linh ơi... có gì từ từ kể tao nghe.

Nó khịt mũi, quệt nước mắt... sau một hồi bô lô ba la kèm theo những tiếng nấc khô khốc của nó, Duy đã hiểu tất cả.

Cậu khẽ khàng ôm nó vào lòng. Hơi bất ngờ, nhưng rồi nó cũng nắm lấy bờ vai vững chãi của Duy mà khóc nức nở.

...

_Anh, dẫn em đi chơi mà mặt bí xị vậy?? – con bé nhăn nhó.

_Con nhỏ này, anh dẫn mày đi chơi là may phước ày lắm rồi. Còn đòi hỏi gì nữa??? – Vĩnh Kỳ nháy mắt.

_Rõ ràng anh chỉ tốt với chị Nhược Lam thôi!! – con nhỏ phụng phịu.

_Hoàng Hoa Kỳ Duyên!! Làm ơn đừng có nhắc tới nữa... bực mình quá!! Ko đi chơi nữa thì về nha!! – Kỳ bực mình hét toáng lên.

Con nhóc tên Kỳ Duyên thấy hấn đã nổi cơn thịnh nộ đành im bặt ko dám than thở thêm một tiếng nào nữa.

Hoàng Hoa Kỳ Duyên – em gái của Hoàng Vĩnh Kỳ – năm nay vừa tròn 17t. Cô nhóc luôn luôn vui vẻ yêu đời, là người đầu tiên có thể khiến cho Vĩnh Kỳ cười tươi. Con nhóc đang học ở lớp 11A1 cùng trường với Kỳ.

Anh em hấn dắt nhau vào quán Góc Phố. Tình cờ ghê!!

Kỳ kéo ghế cho Duyên, cô bé nhẹ nhàng ngồi xuống rồi nhìn Kỳ mà nhe răng cười. Kỳ cũng ngồi xuống ở phía đối diện với Duyên. Đặt cằm trên mu bàn tay, hấn bắt đầu nhìn quanh quất. Chợt... hấn nhận ra ở một bàn cách chỗ hấn ko xa... Duy đang ôm nó vào lòng, nó cũng quàng tay qua vai Duy và úp mặt vào lòng Duy. Tất nhiên là hấn ko thể biết được nó đang khóc.

“Là con nhỏ cá biệt với thằng lớp trưởng!! Quan hệ hai đứa này quả ko đơn giản!!” – Kỳ nghĩ thầm rồi lúi lúi ra chụp lại – “keke, ngày mai mấy tấm ảnh này sẽ được đăng trên bản tin nhà trường!!!”

Kỳ Duyên nhìn anh mình rồi nhìn theo hướng mắt của hấn. Cô bé khẽ chun mũi

_Anh... anh làm gì vậy?? Người ta ôm nhau bộ hay lắm sao mà anh chụp lại?? Còn bộ mặt nham hiểm đó nữa, anh tính làm gì đây?? Bộ họ quen biết với anh sao???

_Im lặng đi nhóc, để anh mày làm việc coi!!! – Kỳ phát tay.

_Dạ thưa... anh chị dùng gì ăh??? – chị phục vụ duyên đáng bước ra.

_Cho em một li cam vắt và một li đen đá!! Cả hai đều ko đường nha chị!! – Duyên cười tươi.

Cô gái phục vụ liếc nhìn sang hấn, ánh mắt dò hỏi. Cô này hình như ko nghe Duyên nói gì thì phải. Thái độ đó của chị ta làm Duyên bực mình.

_Chị àh!!

Im lặng, mắt vẫn dán chặt lấy Kỳ.

_Chị phục vụ!! – Giọng Duyên có phần hơi cáu.

Vẫn im lặng, mắt vẫn chú mục vào Kỳ.

RẦM... Duyên đập bàn đứng dậy quát

_Này chị kia, chị vào đây làm việc hay vào nhìn trai hả??? Tôi đã gọi thức uống rồi sao ko chịu đi mang ra còn đứng đây dòm ngó cái gì hả??? Shit...

“Shit??? Con nhỏ này dám nói ba cái từ ngữ thô tục đó sao???”

_Duyên, mày mới nói cái gì đó hả??? – Kì quát.

_Gì?? Em có nói gì đâu. Em chỉ nói vài câu kèm theo một chữ thôi mà!!

_Kèm theo một từ c.h.ử.i.b.ậ.y mà còn nói nữa hả???

_Còn chị nữa!! – Kì nhần nhớ quay qua chị phục vụ – nó đã kêu đồ uống thì làm ơn đi zùm đi, đứng đây làm gì cho nó c.h.ử.i.b.ậ.y!!

Chị phục vụ xấu hổ quay đi, Kì thì tiếp tục vào công việc đang dở dang của mình, còn Duyên thì hậm hực ngồi chống cằm ngó khắp quán.

Cũng may, nó và Duy ko để ý tới chuyện lộn xộn ở bàn của hần.

Bất chợt nó ngoảnh mặt về phía hần làm hần giật mình vội quay đi.

Đôi mắt nó nhòa đi vì nước nên ko nhìn rõ mặt hần. Còn hần, dù khoảng cách khá xa nhưng cũng ko thể ngăn cản hần nhìn thấy những giọt nước mắt lăn dài trên đôi má ửng đỏ lên của nó. Chiếc mũi của nó cũng đỏ và sưng vù lên như quả cà chua thối (hiz).

“Con nhỏ cá biệt đó mà cũng có ngày phải rơi nước mắt sao trời??? Có chuyện gì xảy ra với nhỏ vậy ta??” – Kì thắc mắc.

Hai li nước đã được bê ra. Duyên lấy thìa khuấy li nước cam của mình lên rồi đưa lên miệng nhấp một hớp. Con nhỏ nhìn sang ông anh quái dị của mình bằng con mắt tò mò

_Anh... uống đi chứ!! Làm gì vậy???

_À, ờ... anh uống nè!!

Kì nói ko nhìn Duyên, hươ tay cầm trúng li nước cam của con nhỏ.

_Anh...

_Gì nữa?? Lo uống nước đi... đừng kêu anh nữa...

_Anh cầm li của em rồi kia!!

Kì quay lại, thấy quả thật trên tay mình đang cầm li nước của con bé thì hần lại cười hì hì như con... khi.

...

Bữa ăn tối ko có mẹ, các món ăn cũng ko phải do mẹ làm... căn nhà như trống vắng hần đi khi ko có bàn tay mẹ...

Nó nhẹ thở dài. Ba nó và người phụ nữ tên Trinh kia đã đăng kí hôn thú, chỉ còn chờ làm đám cưới nữa là xong... Một tuần nữa, nhất định nó sẽ phá tới cùng.

Nhìn thấy nó bước vô nhà, hai người kia thôi cười nói với nhau và đồng loạt nhìn nó

_Ăn cơm thôi con!! – dì Trinh lên tiếng.

_... – Nó cười, một nụ cười khinh bỉ.

_À, cả nhà vô ăn cơm thôi!!

_Cả nhà ở đâu ra vậy ba?? Hình như con đã trở thành kì đà thì phải, thôi con lên phòng đây!! Ba đưa tiền ăn ngày mai cho con!!

_Con... thôi được rồi. Ba sẽ đợi cho tới khi còn đồng ý... nhưng con đừng nên có ý nghĩ sẽ phá đám cưới của ba và dì. Tiền thì sáng mai ba sẽ đưa, giờ nếu con mệt thì đi nghỉ đi.

Đôi môi nó khê mấp máy rồi trở lại trạng thái ban đầu. Hình như nó đang định nói gì đó thì phải... nhưng nó lại thôi.

Một buổi tối như mọi buổi tối, nó mở máy tính lên kiểm tra hộp mail rồi chơi games.

Trong hộp thư đến lại toàn là ba cái thư tỏ tình nhảm nhí như mọi hôm.

Nhưng ko, hình như... hình như có một bức mail được gửi đến từ người lạ. Địa chỉ này ko có trong danh sách bạn bè của nó. Tò mò, nó mở bức mail ra đọc

“Con gái yêu,

Mẹ xin lỗi vì đã đi mà ko báo trước cho con một tiếng mà đã đi rồi. Nhưng mà đó là vì bất đắc dĩ thôi, con đừng trách mẹ nha!! Mẹ thương con nên mới để con ở lại với ba, đừng nghĩ tới chuyện phá đám cưới của ba nha con... nếu con thương mẹ thì hãy chấp nhận đi Trinh đi, dì ấy là người tốt.

Yêu con, con gái yêu của mẹ

Mẹ”

Mẹ... là mail của mẹ gửi cho nó. Ủa, mà mẹ biết địa chỉ mail của nó sao ta??

Nó kéo bàn phím ra, quyết định hồi âm ẹ.

“Mẹ kính yêu,

Con ko trách mẹ đâu, mẹ cứ yên tâm ở nhà ngoại đi!! Mong mẹ luôn hạnh phúc!!

Mẹ đừng có gửi mail, lâu lắm. Chừng nào nhớ con thì gọi vào di động cho con cũng được mà!!! Mẹ có nhớ số con ko?? Con nhắc lại nhé. Số của con là 0188 539 1003. Đó, mẹ cứ theo số đó mà gọi thì chắc chắn sẽ gặp được con liền thôi. Mẹ đừng gửi mail nữa...

Con gái”

Xong nó off máy tính luôn. Chắc từ giờ nó sẽ tập thói quen đi ngủ sớm và dậy sớm. Mất công mẹ lo cho nó rồi tiêu tụy cơ thể nữa thì mệt.

Đúng. Nó quyết định rồi, nó sẽ ko thức khuya chơi games nữa mà sẽ đi ngủ sớm và dậy sớm.

Leo lên giường, đôi con người của nó cứ mở thao láo. Cũng phải thôi, nó đã quen thức khuya dậy muộn rồi mà, giờ mà đột ngột thay đổi thói quen thì chắc chắn là sẽ ko thể thích ứng kịp.

...

E e e e e (quen chưa?)

“Mai tao wa rủ mày đi học nhoe??” – từ số của Duy.

“Ok, nhưng giờ tao k ngủ được!! Phải làm sao?”

“Ummmm... tao cũng ko bik nữa. Hay là mở máy chơi games đi. Thay đổi thói quen ko phải trong 1 sớm 1 chiều là được đâu!!”

“Ok, pye tình yêu!!”

“Pye!!”

Hình như hôm nay Duy ko giống với Duy của ngày thường, chín chắn hơn, chừng chặc hơn, đã an ủi nó lại còn ôm nó vào lòng mà vỗ về nữa chứ!! Thật ko giống với Duy con nít của ngày thường chút nào.

Nó mở máy, nhưng ko chơi games mà là để mở hộp thư ra đọc lại bức mail của mẹ. Ồ, lại có thể một địa chỉ mail lạ gửi thư tới cho nó. Tò mò, nó mở ra xem...

14. Chương 14

Bức mail lạ được gửi tới từ địa chỉ canmottinhyeu_kococonLinh.

Sao tên nó lại có trong address này vậy nhỉ???

“Mày là Thái Linh lớp 12A1 trường NVX đúng ko??? Đúng chứ gì?? Thấy ta tài ko kakakaa”

Mới đọc tới đây, nó đã thấy kẻ này hình như bị khủng nặng.

“Tao biết mày là Thái Linh_kẻ bám đuôi Lâm rồi giờ lại chuyển sang Duy!! Mày là đồ con gái vô liêm sỉ, chóa ko bik nhục... tại sao mày dám cướp mất đi hoàng tử của đời tao chứ??? Mày được lắm, giờ lại còn quyến rũ cả hotboy Vĩnh Kỳ của trường nữa... mày ngon đó, coi chừng bị tạt axit nha... tao khuyên mày nên tránh xa Duy và Kỳ ra, nếu ko thì... đừng trách sao tao ác... kakakakk!!

Kẻ Hủy Diệt Hàng Loạt”

Nó cười sằng sặc khi đọc xong bức mail điên khùng được gửi tới từ một kẻ nặc danh. Cái gì mà “kẻ hủy diệt hàng loạt”chứ?? Chắc là một đứa con gái nào bày trò đây mà... bộ ko biết danh tiếng của nó trong trường sao??? Dám cả gan ném bom vào mail address của nó, kẻ này chán sống rồi thì phải!! Thôi được rồi, ngày mai sẽ coi kẻ nào là tác giả của bức mail điên khùng này.

Cộc cộc...

Có tiếng gõ cửa phòng nó kèm theo tiếng vọng vào của ba nó

_Con có sao ko Linh?? Đi ngủ sớm đi con, mai ba đưa con tới trường!!

_Ko sao, mai con đi với Duy!!

_Ko, ba có chuyện cần nói với cô chủ nhiệm của con nên sẽ đưa con tới trường. Quyết định vậy đi

~Nó im lặng. Ba và nó giống nhau mà, một khi đã quyết định chuyện gì thì dù trời có sập xuống thì cũng ko đời nào thay đổi được. Nó biết vậy nên đành im lặng thôi...

...

Một buổi sáng như bao buổi sáng khác, nó được đánh thức nhờ 7 chiếc đồng hồ tội nghiệp

_Amen, mới sáng sớm mà mình đã sát sanh rồi!! – nó chấp tay lại khi nhìn thấy chiếc đồng hồ hình Mickey đang nằm bẹp dúm ở dưới đất, ốc vít căng ra tựa lư. Hôm nay sẽ là một ngày xui xẻo đây.

Làm VSCN xong, nó nhanh chóng phi xuống nhà ăn sáng.

_Chào con, buổi sáng tốt lành!! – dì Trinh cười tươi khi nhìn thấy nó.

_Lạy Chúa amen, con quên là mẹ đã đi rồi!!

Nó ko thèm nhìn dì Trinh lấy một cái, nhanh chóng mang cặp rồi co giò chạy nhanh ra ngoài cổng. Cũng may ba nó ko có ở đó. Tí nữa ba phải tới trường một mình rồi.

Vừa mở cổng bước ra ngoài, nó đã nhìn thấy nụ cười thường trực trên môi của Duy. Cậu đang đứng đợi nó, một tay bỏ túi một tay xách balo, miệng nhai cao su nhóp nhép. Nhìn thấy nó, Duy phun miếng cao su trong miệng ra rồi chào một cách khác hẳn ngày thường

_Tỉnh ngủ chưa??? – đó có thể được coi là một câu chào ko nhỉ???

Nó nhăn mặt, cố mở thật to mắt ra để nhìn xem đây có đúng là thằng bạn thân của mình hay ko.

_Duy, từ hôm qua tới giờ tao thấy mày hơi tăng nha. Đi khám chưa??

_Khám tổng quát rồi, bác sĩ kêu tao bình thường!! – Duy cười toe.

_Az, nhất định là mày chap mạch nào rùi đó!! Có sao ko??? Hay tao đưa mày tới bệnh viện nha!!

_Mày mới chap mạch đó. Mới sáng sớm đã làm người ta nổi điên rồi. Thôi đi học chứ??

Nó khẽ gật đầu, đi bên cạnh Duy.

Hình như... hình như... nó cảm nhận được Duy đang nhích sát vào gần nó hơn thì phải... bất ngờ, Duy gác tay lên vai nó như kiểu người ta gác tay lên ghế khi ngồi tựa lưng ra sau vậy.

_Mày làm gì vậy???

__Có gì đâu!! Có một chuyện mà tao giấu mày, giờ đã tới lúc phải nói rồi!! Thực ra đây mới đúng là con người thật của tao, trước giờ tao đã cố biến mình thành một người hoàn toàn khác là vì tao muốn làm bạn với mày. Tao biết nếu ko đổi mới mình thì mày sẽ ko bao giờ chấp nhận tao là bạn. Vì vậy nên tao mới... Thành thực xin lỗi mày, nhưng từ giờ tao sẽ sống bằng con người thật của chính mình. Vậy mày còn chấp nhận tao ko???

__Ồ... ờ!! Mày nói gì lạ vậy, dù sao thì mày vẫn chính là mày thôi!! Dù con người thật của mày ra sao thì mày cũng vẫn là bạn thân của tao!!

Duy nhìn nó mỉm cười, nó cũng cười đáp lại.

Trong lòng nó đã đỡ buồn hơn hôm qua một chút... có lẽ là vì sự an ủi của Duy chăng??

A đúng rồi, nó nhớ ra bức mail nặc danh tối hôm qua. Tối giờ nó vẫn tò mò ko biết kẻ điên khùng đó là ai mà dám tự xưng là “kẻ hủy diệt hàng loạt nữa”... Con gái trong trường ghét nó vì nó thân với Duy cũng ko ít, nhưng ko có con nhỏ nào biết được địa chỉ email của nó, vậy thực ra “kẻ hủy diệt” này là ai?? Hay là “chơn Nhơn bất lộ tướng”???

Nó định nói cho Duy hay nhưng lại thôi, giờ Duy đã thay đổi rồi, ko còn là một thằng con trai tính tình con nít như ngày hôm trước nữa, nếu nói ra ko biết chừng Duy sẽ tìm cho bằng được con nhỏ đó rồi dẫn cho nhỏ một trận.

Hôm nay là thứ 2, ko có môn Sinh, nhẹ nhõm quá.

Nó sóng bước bên Duy tiến vào cổng trường trước hàng nghìn con mắt ngạc nhiên tò mò của bọn bà 8 trong trường, cả của ông giám thị và bác bảo vệ nữa.

Ông thầy giám thị vỗ vai nó, gật đầu

__Tốt!! Tốt lắm, em đã dần đi vào nề nếp rồi đấy. Bỏ cái danh hiệu “nữ hoàng đi trễ” đi, mặc dù nó rất hợp với em!!

Nó cười mà mặt méo xẹo, ông thầy này rốt cuộc là khen hay xỏ nó vậy?? Từ ngữ gì đâu mà...

Duy nắm tay kéo nó đi nhanh vào lớp, ở ngoài này ko khéo rồi thành chủ đề bàn luận của cả trường mất.

Reeng...

Nó vừa bước chân vào lớp thì chuông báo hiệu cũng vang lên. Nhanh chóng ổn định chỗ ngồi, Duy dở vở ra học bài và nó cũng vậy.

Lại thêm một lần nữa làm cho cả lớp sock từ đầu tới cuối. Lần đầu tiên trong năm thấy nó học bài, cả lớp vừa mừng vừa lo. Mừng là thành tích của lớp sẽ có thể đi lên, còn lo là lỡ nếu đây là trò mới của nó thì hơi mệt.

Nhưng chưa đầy 5p thì ko khí trở lại như cũ vì nó bỏ cuốn vở xuống và bắt đầu sự nghiệp chọc phá của mình. Nó là vậy đấy, mau giận, mau buồn mà cũng mau quên. Chuyện ba mẹ nó li hôn giờ nó chẳng còn ý kiến gì nữa, mẹ nó vui thì nó cũng vui rồi.

Tối hôm qua mẹ còn gửi mail cho nó chứng tỏ rằng mẹ vẫn rất khỏe mạnh và vui vẻ, nó yên tâm lắm nên sáng nay mới tỉnh được như vậy.

15. Chương 15

Tối hôm qua mẹ còn gửi mail cho nó chứng tỏ rằng mẹ vẫn rất khỏe mạnh và vui vẻ, nó yên tâm lắm nên sáng nay mới tỉnh được như vậy.

Nó lại giật tóc con nhỏ ngồi trên, giờ thì nó đã nhớ tên con nhỏ rồi. Hình như con nhỏ là Triệu Mỹ Uyên thì phải.

_Uyên này, tao hỏi mày một câu nhá!! – nó cười.

_Thì mày cứ hỏi đi – Uyên cũng ko xưng hô lịch sự với nó nữa mà thân thiết hơn – nhưng đừng biến tao thành con lừa nha!!

_Ukm, đó mày nha... ummm, cây queo queo, quả quèo quèo, cây khó trèo, quả khó ăn... là cây gì???

_Az, làm gì có cây gì kiểu đó???

_Có mà!! Cứ suy nghĩ đi, nếu ko đừng hòng ngồi học yên ổn với tao!! – nó đe dọa.

_Hix, đề tiện!! – Uyên buông một câu rồi chau mày suy nghĩ.

Nó cười khoái trá (khả ố), nhất định là con nhỏ này ko bao giờ có thể biết được đáp án đâu. Nó lại quay sang thằng nhiều chuyện ngồi bên cạnh

_Đố mày, BCS là gì??

Thằng nhóc đỏ mặt, BCS là gì ai mà chả biết. Nhưng ko ngờ là nó lại đưa ra câu hỏi oái oăm đó, làm sao mà trả lời được??

_Tao... tao... mày vô zuyên quá!! Nghĩ sao mà lấy cái đó ra mà đố vậy?

_Trời, tao đố đàng hoàng mà mày dám nói ta vô zuyên hả?? Mún chết phỏng??? – nó gầm ghè – Trả lời mau!!

_Là... ờ thì... là... là... thực ra... câu trả lời là... bao...

_Bao cái đầu mày!! Dốt mà cứ nói chữ!! Là “bì chuối sậy” đó!!

Thằng nhóc nhiều chuyện nhìn nó trở mặt, suýt tí nữa là té ngựa rồi. Câu hỏi của nó sao mà toàn là độc ko vậy nhỉ???

Cùng lúc ấy, Uyên quay xuống

_Tao chịu thua, đừng có phá tao nữa mà, please!!

_Được, vậy mà phải bao tao ăn trưa trong 1 tháng.

_Cũng được, vậy câu trả lời là gì???

_Là cây ốt!!! – nó nhe răng cười – Đúng là ngu lâu dốt bền khó đào tạo!

Nó cười ha hả rồi quay trở về với quyển vở, nhưng ko phải để học bài mà là để vẽ bậy vô đó. Mà nói về vẽ vời thì nó còn tệ hơn con nít học mẫu giáo nữa, vậy nên nó đâu có thích môn vẽ. Giờ lại tự dưng nổi hứng lên vẽ bậy vô vở.

Gần hết giờ sinh hoạt đầu giờ, cô chủ nhiệm bước vào. Nó đứng dậy

_Cô sao cô đi trễ vậy ạh?? – nó lễ phép.

_À... nhà cô... có việc nên... xin lỗi... các em nhé!!

Nó gật đầu rồi ngồi xuống tiếp tục vẽ. Tiết đầu là tiết văn của cô chủ nhiệm nên nó chả sợ gì cả, vì chả bao giờ cô gọi nó lên trả bài cũ, hơn nữa nếu có gọi thì cô cũng chỉ cho nó những bài tập thực tế thôi. Mà thực tế thì đối với nó dễ như bỡn.

_Các em trật tự nghe phổ biến đây!! – Cô cất giọng nhẹ nhàng và lập tức có tác dụng – Ngày 1/3, tức sau tết vài tuần, là kỉ niệm 30 năm thành lập trường của chúng ta, mỗi lớp phải có ít nhất 3 tiết mục văn nghệ để duyệt trước hội đồng nhà trường sau đó sẽ được chính thức công diễn vào đêm 1/3. Vì vậy, sau khi thi học kì I xong là chúng ta sẽ tập ngay. Tiết hôm nay cô sẽ cho cả lớp nghỉ để bàn về kế hoạch văn nghệ, các em có chịu ko??

Nghe tới văn nghệ, cả lớp đồng thanh (trừ Duy, Kỳ và Cát) hô to

_DẠ ĐỒNG Ý ẠH!!!!

Vậy là cả lớp sôi nổi bàn tán về tiết mục văn nghệ.

_À cô quên, mỗi lớp phải đề ra 2 học sinh, một nam một nữ để thi học sinh thanh lịch nữa!! – cô cười.

_Em đề cử...

_Nhưng sau khi thi chúng ta mới đề cử nha các em? – Cô cắt ngang.

_VĂNG ẠH!! – cả lớp lại đồng thanh.

Cứ vậy, tiết học rôm rả cho tới cuối giờ. Hồi chuông thứ 2 trong ngày vang lên... cả lớp đứng dậy chào cô xong lại ngồi xuống tiếp tục bàn tán, các tiết sau đó nữa cũng vậy.

Reeng...

Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi cứu thoát cô giáo dạy môn xã hội của lớp nó. Tất nhiên là cô ấy rất nhẹ nhõm rồi, từ đầu tới cuối tiết cả lớp cứ bàn tán ào ào như mưa rào, có dạy dỗ gì được đâu...

Nghe tiếng chuông, cả lớp ủa ra chạy nhanh xuống căn teen giành chỗ. Nó với Duy thì cứ từ từ mà đi, dù sao thì chỗ của tụi nó cũng chẳng có ai tranh giành được.

Đúng như vậy, vừa nhìn thấy cái bản mặt của nó là ai nấy đều tránh ra. Lí do thì đã trình bày, họ sợ phải trở thành trò đùa bắt đắc dĩ của nó.

Nó tiến về chiếc bàn quen thuộc, ngồi xuống và chống cằm nhìn ra ngoài vẻ suy tư lắm. Chợt cô bạn Triệu Mỹ Uyên ở đâu xuất hiện

16. Chương 16

Nó tiến về chiếc bàn quen thuộc, ngồi xuống và chống cằm nhìn ra ngoài vẻ suy tư lắm. Chợt cô bạn Triệu Mỹ Uyên ở đâu xuất hiện

_Hey, tao ngồi đây được ko???

_Ok, nếu mày giải được câu đố của tao!! – nó cười “thánh thiện”.

_Hả?? – Uyên lo sợ – lại là câu đố nữa!! Thôi được, mày cứ nói đi!!

_Dễ lắm, nghe nhá. Có một ông già đi qua ba ngọn núi, ở ngọn núi thứ 3 có một chiếc cầu bắc ngang ở lưng chừng, trên cầu có một ba chấm (...)!! Sau đó, ông sợ tới xanh mặt rồi hốt hoảng chạy mất. Hỏi ông đã thấy gì?? – nó cười, một nụ cười đầy ẩn ý.

_Az, mày ko thể nghĩ ra một câu đơn giản hơn sao?? Lúc nào cũng ra toàn ba cái câu gì đâu ko à!! – Uyên tặc lưỡi.

_Hi, nói vậy tức là thua rồi chứ gì? Dễ lắm, mày cứ lấy bút vẽ ra giấy 3 ngọn núi và cây cầu, vẽ đơn giản thôi thì sẽ được chữ MA. Đó, hiểu chưa???

_Ko hiểu, mày nói ông thấy ở trên cây cầu có... mà!! Sao tự nhiên lại đi vẽ ra giấy, rồi lại được chữ gì gì đó... mày ăn gian!!

_Ko đâu. Ngồi đi tao kể cho nghe!! Truyền thuyết kể rằng ngày xưa có người leo qua ba ngọn núi đó, rồi ở lưng chừng ngọn núi thứ ba người ấy bị trượt chân ngã xuống chết thê thảm. Sau khi chết biến thành ma, người ấy đã dựng cây cầu ở lưng chừng ngọn núi thứ 3 và nếu có ai đi ngang đó sẽ hiện lên dọa để họ trở về!! Nếu họ ko trở về thì con ma ấy moi ruột móc mắt của họ mà ăn. Trước giờ đã có gần chục người bị con ma làm thịt rồi đó!! – nó kể bằng giọng hơi run run

_AAAAAAA... m... mày... nói xạo!! – Uyên run lấy bẫy.

_Nếu mày ko tin thì cứ tự mình đi kiểm chứng... còn nếu sợ thì đi hỏi thằng Duy á!! – nó ung dung gấp thức ăn trong khay của Uyên bỏ vô miệng, az.

Đúng lúc ấy, Duy bưng tới 2 khay thức ăn và 2 hộp sữa sô cô la.

Nhìn gương mặt đỏ ửng của nó và xám ngoét của Uyên, Duy nhăn mặt khó hiểu

_Hai người sao lại có hai màu khác nhau vậy???

_Ờ... tao... tao đang kể... cho nó truyền thuyết... 3 ngọn... núi ma!! – nó cố nhin cười và nháy mắt lia lia với Duy.

Như hiểu ý nó, Duy cũng hợp tác

_Ờh, mày kể cho người ta nghe chi để nó run như cây sậy vậy??

_Hớ hờ... tao... tao lỡ lời!! – nó vẫn cố nhin, ôm bụng và gục mặt xuống bàn.

“Con Linh càng ngày càng lằng xẹt, có nhiều đó ko cũng cười là sao??” – Duy trầm nghĩ rồi đẩy khay thức ăn qua cho nó

_Phần của mày!! – Duy nói.

Nó ngược mặt lên, vẫn còn ôm bụng cố nhin cười. Con nhỏ Uyên này sao ngốc vậy nhỉ??? Nó nói dóc vậy mà cũng tin, còn run rẩy mặt xám ngắt nữa chứ... mà nó có nói gì ghê gớm lắm đâu, tự đứng lại đi tưởng tượng lung tung rồi ngồi sợ... hết biết.

_Thôi mày đùa dai quá rồi á nha!! – Duy cười phì – Uyên đừng sợ, nó hù chơi thôi, ko có thật đâu.

_T... thật ko?? – cô bạn này xem chừng vẫn còn sợ lắm.

_Thật mà!! Còn mày nữa, kể cái gì để người ta sợ tới mức này hũk??

_Tao... có nói gì đâu?? Tại nó tự tưởng tượng ra thôi mà. Thôi ăn đi.

Nó cầm cúi xuống khay thức ăn, vẫn còn rất buồn cười nhưng nó đã cố nhin được.

Đúng lúc ấy, có một đoàn người từ bên ngoài đi vào, mặt người nào người nấy như vừa bị... mất tiền. Đi sau là ba nó và dì Trinh. Nó hơi ngạc nhiên ngẩng mặt lên rồi lại cúi xuống.

Còn tưởng là ai, ai ngờ lại là hai kẻ đã “đuổi cổ” mẹ nó ra khỏi nhà, khiến ẹ con nó tạm thời ko được gặp mặt nhau... nhìn thấy hai cái bản mặt này là nó ko muốn ăn cơm nữa...

Ba nó dường như đã nhận ra nó, ông tiến lại gần nó

_Chào con gái yêu!!! – ông tươi cười.

_Con chào chú!! – Uyên và Duy đồng thanh rồi nhìn nó.

Nó vẫn ko thèm ngẩng mặt lên, cứ cầm cúi vào khay cơm ăn một cách ngầu ngẩn... ko hiểu từ khi nào nó lại trở nên như vậy nhỉ??

_À, ba và dì chỉ tới chào thầy cô của con thôi, từ trước tới giờ chưa có dịp chào họ. Nhớ vậy mà ba mới biết con hư lắm nha Linh, ai dạy con cái thói chọc phá thầy cô vậy hả?? Mẹ con dạy đúng ko??

RẦM...

Nó hất đổ cái bàn rồi đi một mạch ra ngoài.

Nó đã nhin, đã ko nói gì rồi. Vậy mà ba nó thì sao?? Cứ làm cho nó dâng lên lòng thù hận chứ ko an ủi, ko thông cảm cho nó. Ba có tự hỏi trước giờ ba đã làm được gì ẹ con nó chưa?? Tại sao ba cứ chỉ biết trách móc ko vậy chứ??

Nó bước đi một cách nặng nề, mắt vẫn khô ráo ko một giọt nước mắt. Quả thật những lúc này nó rất muốn khóc, nhưng nó lại ko thể nào khóc được... sao lại sinh ra nó là một đứa con gái cứng rắn cơ chứ??

Đang buồn bực trong người, nó chỉ biết đi lảng vảng trong khuôn viên nhà trường mà còn ko nhận thức được là mình đang ở đâu nữa. Chợt nó nghe có tiếng nói the thé

_Mày xử con nhỏ đó cho tao. Tao đã gửi mail cảnh cáo nó mà cứ đi bên cạnh Duy suốt, đúng là ko biết tự lượng sức mình mà!! Làm cho gọn đó!!

17. Chương 17

Nó cố mở mắt cho thật to để nhìn thấy đứa con gái vừa nhắc tới mail và Duy. Có thể đó chính là đứa con gái đã gửi mail cho nó hồi lúc tối.

Đó là... nhìn quen quen nhưng nó chẳng nhớ nổi đã gặp ở đâu nữa. Những lúc này nó trách cái đầu vô tâm của mình ghê gớm, nếu nó chịu chú ý hơn một chút thì đã nhớ ra kẻ này rồi.

_Nó kia phải ko chị 2?? – đứa con trai cao lớn chỉ về phía nó rồi nói to với Cát.

_Đúng rồi, bắt nó lại cho tao!!! Ko cho nó thoát!! – cô gái thét lên.

Và sau đó...

Hai kẻ đuổi, một kẻ chạy. Nó ko biết mình đã gây thù hằn gì... à quên, bức mail đã nói rõ nội dung rồi mà. Đứa con gái đó hẳn là một fan của Duy rồi, dù gì trong trường Duy cũng có tiếng là một hotboy mà.

Thấy đuổi mãi mà ko bắt được nó, thằng con trai nhặt hòn gạch gần đó ném vào chân nó. Xui là lại trúng ngay chân làm nó chảy máu... lúc đầu thì ko sao, nhưng càng về sau máu chảy càng nhiều và nó bắt đầu có cảm giác đau buốt ở chân, rồi nó khụy xuống.

_Hờ... Kakaka... còn chạy nữa ko mày?? – cô gái cười nham nhở.

Nó ko nói gì, thở phì phò và xoa nắn vết thương ở chân.

_Xin lỗi, đừng trách tôi, chỉ là bất đắc dĩ thôi nha chị Linh!! – thằng con trai chấp tay lại xin lỗi nó.

Nó ngạc nhiên... gương mặt này cũng thấy quen quen... chết thật, nó ko tài nào nhớ nổi đã gặp hai người này ở đâu nữa.

_Sao mày?? Ko chịu nghe lời cảnh cáo của tao là vậy đó!!

_Tao có một câu hỏi. Hai đứa bay... là ai vậy?? Bộ tao từng đánh tụi bay hay sao mà thù tao quá vậy??

Hai người truy đuổi nhìn nhau rồi “hả” lên một tiếng ngạc nhiên, căng mắt to hết cỡ nhìn nó.

Dù biết là nó vô tâm nhưng ko ngờ là nó lại vô tâm tới mức này. Cô gái lau mồ hôi rồi nói

_E hèm, nghe cho kĩ đây. Tao là Nguyễn Trần Cát Anh, có thể gọi tắt là Cát cho nhanh. Tao học chung lớp với mày đó nhớ chưa con đàn!!

_Còn tôi là người đã va phải chị lúc sáng thứ 6 tuần trước đó!!

_Hờ... ko nhớ!! – nó cười trừ.

Cát vò đầu bứt tóc, còn thằng con trai kia thì cười hì hì

_Ko sao, chị vốn là vô tâm mà!! Từ từ rồi cũng sẽ nhớ thôi!!

_À, mày là thằng nhóc xấc xược đã đụng vô tao rồi bỏ chạy ko một lời xl đó hả??

_Chị nói quá hà, tôi làm gì có xấc xược với chị?? Chỉ buồn vài câu thiếu lịch sự thôi hà!!

_Cũng như nhau thôi, tao mà lành cái chân này là mày về mua hòm mua đất đi nha!! – nó gầm ghè.

_Thôi tụi bay im đi!! Nghe đây, tối qua tao đã gửi mail ày cảnh cáo rồi mà sao hôm nay còn bám lấy Duy???

_Thì... nếu mày trả lời được câu đó của tao thì tao sẽ trả lời mày!!

_Ax, lại câu đó?? Mày lúc nào cũng đó, đó và đó. Bộ hết chuyện làm sao cứ nghĩ ra mấy cái câu đó hại não đó ko vậy??

_Ko chịu thì thôi. Thằng kia, công tao vô phòng y tế bằng cái chân coi!

Thằng con trai ngoan ngoãn công nó vô phòng y tế, còn con Cát thì đi sau mà cứ lảm nhảm trên trời dưới đất chuyện gì đó, nhưng nó ko để ý, nó chỉ chăm chú tới cái chân đang toạc ra của mình thôi.

Nhẹ nhàng đặt nó xuống giường, thằng nhóc tìm dụng cụ băng bó (cô y tá đang đi vắng). Rửa sạch vết thương của nó bằng nước ấm xong, thằng nhóc nhẹ nhàng băng chân lại, cố hết sức ko để cho nó bị đau.

Cát thì vẫn đứng ở một bên và lảm nhảm chuyện gì đó mà nó ko để ý lắm.

_Hết đau chưa?? – thằng nhóc ngược lên hỏi.

_Rồi!! Mà tên mày là gì vậy?? Cứ kêu là thằng nhóc hoài cũng hơi mệt.

_Tôi là Đăng Khôi, em của bà Cát khùng kia. Tui đang học lớp 11A1

~_Thì ra mày hơn tao một tuổi. Mày kêu tao là chị rồi nên phải xưng em chứ?? Ko ai dạy ày cách xưng hô đúng đắn hả??

Khôi im lặng, cách nói chuyện của nó càng ngày càng quá đáng. Câu “Ko ai dạy mày” ám chỉ Khôi là thằng ***** chứ còn gì nữa. Nhưng Khôi có “mất dạy” đâu, ngày nào cũng bị mẹ dạy đó chứ?? Nó nói vậy là nặng lời với Khôi lắm lắm. Nhưng Khôi ko tự ái, chỉ hơi buồn chút thôi.

_Sao vậy?? Bộ tao nói sai hả? Kêu chị thì phải xưng em nghe chưa??

_Dạ chị. Gớm, có mấy cái từ xưng hô thôi mà làm quá. Em biết rồi!!

Nó mỉm cười hài lòng, ít ra thì thằng nhóc này còn dễ bảo và tỉnh táo hơn con Cát kia nhiều. Mà nói mới nhớ, này giờ con Cát cứ lảm nhảm hoài mà ko biết mỗi miệng sao ta???

Nó chun mũi nhìn sang con Cát.

_Thôi tao phải về lớp đây!! – Cát nói.

_Vô học chưa?? – nó hỏi.

_Vô 15p rồi~ Tao đi nha, pp!!

Nó ngẩn người nhìn theo. Mới đó mà đã vô học được 5p rồi sao nhỉ?? Nhanh thật... nó cũng tự nhủ mình phải quên ngay hai người lớn kia mau mau cho rồi.

...

Duy và Uyên cứ thấp tha thấp thỏm ngồi trong lớp ngóng nó, ko phải vì lo nó có chuyện gì xảy ra, mà sợ nó lại gây chuyện chọc phá người ta thì mệt... làm gì có ai bắt nạt được nó chứ?? Đã vào tiết được 20p rồi mà vẫn ko thấy bóng dáng nó đâu...

Chợt Cát Anh từ ngoài cửa bước vô, cô lễ phép chào cô giáo rồi nói

_Thưa cô cho em vào lớp. Bạn Linh bị đau nằm ở phòng y tế nên ko thể lên lớp được, bạn nhờ em xin phép hộ ăh!!

Cô giáo ko nói gì, chỉ nhẹ gật đầu rồi cho Cát vô lớp. Ko biết con Cát có ý đồ gì mà lại xin phép cho nó?? Có đúng con này ghét nó ko vậy???

Tiết học trôi qua một cách lặng thinh và ảm đạm, ko có nó pha trò, cả lớp buồn ngủ gần chết mà ko đứa nào dám ngủ. Đời là thế, có kẻ cầm đầu thì cả lớp sẽ vùng dậy, ko có thì như rấn mất đầu thôi...

...

Reeng... tiếng chuông báo hiệu tan học đã vang lên, vậy là nó đã cúp của tậ 3 tiết cuối, khổ cho Duy lại phải mang cặp xuống phòng y tế cho nó. Uyên cũng đi theo Duy xuống phòng y tế, cô bạn này tự dưng bữa nay thấy gần bó với nó quá!!

Đứng trước cửa phòng y tế, Duy hít một hơi thật sâu để chuẩn bị “ đối mặt với cơn ác mộng” đang ở đằng sau cách cửa trắng này.

ĐÚNG như Duy lo sợ, nó đang nằm vắt chân hình chữ ngũ trên giường, bên dưới là Khôi đang rửa giày cho nó. Tội nghiệp thằng nhóc, tự dưng lại dính vào nó nên phải cúp của 3 tiết theo nó để làm một công việc hết sức vớ vẩn đó là... rửa giày.

_Az, mày ko thể để cho người khác thanh thản mà sống hay sao hả Linh?? – Duy cáu.

_Sao mày la tao? – nó làm thái độ ngây thơ – Tao đã nói nó rồi chứ bộ, nếu chịu giải câu đó của tao thì tao sẽ cho nó đi mà!!

_Vậy rồi nó ko chịu sao??? – Duy nhăn nhó.

_Ko phải, nhưng mà nó ko giải được. Vậy nên phải ở lại rửa giày cho tao thôi. Ai biểu nó làm giày tao dính máu chi???

_Thôi được rồi, mày cho nó nghỉ đi...

...

Duy công nó trên lưng từ trường về nhà, còn Uyên thì đi theo xách giày cho nó. Ai ko biết nhìn vào tưởng nó là tiểu thư đài các đi học có cận vệ đi theo... tới là khổ với cái tính nghịch ngợm của nó, suốt ngày ko chịu làm gì cả, chỉ toàn lo nghĩ ra mấy câu đố vớ vẩn đó để hại não người khác thôi.

Đang đi chợt Duy sựng lại. Một cô bạn đang chân dang tay đứng hai hàng chặn Duy lại. Mặt Duy hiện lên hai chữ “ngạc nhiên” vì từ hồi nào tới giờ Duy có gây thù chuốc oán với ai đâu, mà tự dưng lại bị một con nhỏ mập thù lù ko quen ko biết chặn đường. Một lúc sau, con nhỏ mới cất tiếng

_Bạn là Duy phải ko??

_Ồ... Đúng rồi... mà... bạn là ai... vậy?? – Duy đáp rụt rè.

18. Chương 18

Cô bạn mập mập mốp mốp mồm mồm này nhìn Duy rồi lại nhìn ra phía sau. Cô bạn ấy chỉ nó và hỏi

_Mình là Quyên! Con điên này có quan hệ gì với bạn??

May phước là nó đang ngủ nên ko nghe thấy nhưng câu hỏi trắng trợn của cô bạn mập này làm Duy ngạc nhiên

_Tại sao bạn lại nói Linh là điên??

_Bạn cứ trả lời mình đi!! – Quyên dồn.

_Linh là bạn thân nhất của mình!!

_Vậy bỏ nó xuống rồi đi theo mình, nếu ko nó sẽ gặp nguy hiểm đó!!

Duy nghe cô bạn này đe dọa nó sẽ gặp nguy hiểm ko những ko tỏ vẻ sợ sệt mà con cười lớn. Quyên nhăn mặt hỏi ngược lại

_Tại sao bạn lại cười??

_Hớ hớ... hahaha... đời thuở này, bạn là người đầu tiên dám dọa mình kiểu đó đấy. Nhưng bạn cũng nên nhớ cho, ko bao giờ nó gặp nguy hiểm, chỉ có nó mới có khả năng gây nguy hiểm cho người khác thôi!!

_Vậy bạn nghĩ sao nếu khi nó đang băng qua đường thì có một chiếc xe tải lao tới???

Az, nghe lời đe dọa sắc mùi xã hội đen ấy, Duy sợ tới xanh mặt. Đúng là nó ko thể gặp nguy hiểm, nhưng ở đời có ai biết trước được chuyện gì. Lỡ như cô bạn kia ko dọa suông mà làm thật thì sao??? Duy ko muốn có chuyện nguy hiểm xảy ra với nó, đành nhún nhường

_Thôi được, nhưng bạn chờ mình đưa Linh về tới nhà đã.

_Vậy mình cũng sẽ đi theo phòng khi bạn bỏ trốn!!

...

Tại một nơi vắng vẻ hẻo lánh có 2 người đang đứng đối diện với nhau, một trong 2 người đó là Duy, kẻ còn lại chính là cô bạn mập ú tên Quyên – kẻ đã hù dọa Duy.

Đứng một lúc lâu mà ko thấy Quyên nói gì, Duy đành lên tiếng trước

_Bạn nói đi, mục đích của bạn là gì???

_Mình... mình xin lỗi!! – Quyên đỏ mặt cúi xuống – Mình... chỉ muốn nói là... mình thích bạn!!

_Ồ... HẢ???

Duy suýt thì ngã bổ chửng... cái gì vậy?? “Mình thích bạn” ư?? Chỉ vì để nói một câu đó mà cô bạn dọa Duy tới mức độ đổ máu... chắc cô gái này có vấn đề về thần kinh rồi...

_Bạn... bạn... bạn... bạn nói... cái gì???

_Mình xin lỗi!! – Quyên lí nhí rồi ngẩng mặt lên nói nhanh – Nhưng mình đã quyết định rồi, từ hôm nay mình sẽ theo đuổi bạn...

Trời ơi, bà con có nghe con nhỏ mập ú đó nói gì ko?? Một con heo mập ko biết tự lượng sức mình mà dám đòi theo đuổi hotboy của trường sao? Hình như con nhỏ này chán sống rồi thì phải. Ko phải nói quá chứ fan của Duy trong trường chiếm tới 1/3 số học sinh nữ... tức là gần 2.000 người, một mình Quyên mà đòi chống lại 2.000 nữ sinh sao??

Nói dứt câu phán quyết, Quyên quay gót bỏ đi để ko phải nghe lí do từ chối của Duy, còn cậu thì chết đứng một chỗ. Ko ngờ đẹp trai thông minh tài giỏi như Duy mà lại phải sock vì một con nhỏ ở đâu đâu, còn bị nhỏ dọa cho xanh mét mặt mày nữa chứ... ko thể chịu đựng nổi mà...

...

Đứng trước cổng nhà nó mà tâm hồn Duy cứ để ở đâu đâu ấy... những lời nói của cô bạn mập ú kia vẫn còn vang vang lên trong đầu Duy.

Nó mở cổng bước ra. Nhìn thấy Duy thần thờ, nó nghiêng đầu rồi hươ hươ tay trước mắt Duy.

“Má ơi nó ko nhìn thấy lun!!” – nó tự nhủ.

Nó cố gắng hết sức để kêu Duy nhưng vô ích, tâm hồn của Duy chắc đã bay lên tới tận thiên cung rồi.

“Duy ơi mày xuống zùm tao đi mà... A có cách rồi!! 1... 2... 3...”

_AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – nó hét lớn vào tai Duy khiến cậu giật mình.

_Trời ơi cái gì vậy?? Trời sập hả?? Mau tìm chỗ trốn đi... má ơi!!

_Cái đầu mày sập á!! Có chuyện gì mà thần thờ vậy??

_Ồ... à... chuyện... chuyện gì?? À mà đúng là có chuyện... nhưng mà... ý tao là... tao ko biết có nên nói với mày ko nữa!!

_Gì thẳng kia?? Mày khinh tao à?? – Mặt nó trở nên hung dữ.

_À ko... chỉ là chuyện... chuyện khó khăn nhất thời thôi!! Mấy con nhỏ đáng ghét á mà...

_Ý mày là lời nói của tao ko có một chân-gà-rán... ý nhằm, một trăm-gà-ram nào với tụi đó sao???

Gương mặt nó càng trở nên hung dữ hơn... tới nước này thì Duy đành gờ cờ trắng đầu hàng vô điều kiện. Sau một hồi bô lô ba la, nó dường như đã hiểu ra mọi chuyện

_Rồi sao?? Giờ mày tình làm gì với con mọi mập đó?? Dám đem tao ra nữa... phen này nó chết chắc!!

_Az, tao biết là nó đụng tới mày như đụng phải ổ kiến lửa. Nhưng có cần phải kêu nó bằng “con mọi mập” ko??

_Cần chứ, rất cần nữa là đằng khác!!!

_Lạy Chúa amen!!

Con đường từ nhà tới trường vang vọng tiếng cười giòn tan của tụi nó – tiếng cười hồn nhiên vô tư của tuổi học trò.

19. Chương 19

Nó ngồi bần thần cả người, cầm đặt trên mu bàn tay, mắt hướng ra ngoài cửa sổ. Nhìn cái tổ dơi trên cây phượng, nó chợt nghĩ ra một ý mà nó cho là hay.

Reeng... ơ, mới đó mà đã vào lớp rồi!!

Sau khi chào cô giáo chủ nhiệm xong, cả lớp ngồi xuống, nó tiếp tục cười thầm với kế sách của mình.

...

Giờ ra chơi, nó rủ Duy xuống căn teen, và dặn dò

_Nếu con nhỏ đó xuất hiện dưới căn teen thì mày nói vậy... @#\$%^&*!

_Có chắc là thành công hok?? – Duy nhìn nó nghi ngờ.

Nó gõ đầu Duy cái cốp vì dám nghi ngờ sáng kiến của mình... Duy đành chịu thôi, sáng kiến của nó lúc nào cũng “no.1” mà.

Ngồi vào chiếc bàn quen thuộc, nó lại chống cằm nhìn ra ngoài cửa. Ko hiểu ở ngoài đó có cái gì mà nó cứ nhìn hoài... nó cũng ko biết, chỉ biết là nếu ko nhìn ra ngoài cửa thì nó chịu ko nổi mà thôi.

Duy bon chen trong đám đông khoảng 5p thì bê về 2 khay thức ăn như thường lệ. Nó cầm đĩa lên, nhưng ko bao lâu thì cô bạn Uyên mập thù lù như cái thùng phuy xuất hiện, đôi mắt ánh lên vẻ giận dữ

_Duy, sao bạn ngồi với con điên này??? – Uyên hét to.

Mọi ánh mắt trong canteen bây giờ thì lại đổ dồn vào Uyên, nó thì nhìn quanh một lượt bằng con mắt đồ ngẫu khiến ai nấy đều hoảng hốt ngoảnh đi. Dù là bây giờ nó ko đánh nhau nhưng ai biết đâu được khi nổi điên lên nó sẽ làm gì?? Tốt nhất là đừng có chọc giận nó.

Đúng lúc đó Uyên cũng bê khay cơm bước lại gần

_Cho tao ngồi ké với nha, hết bàn rồi!!

_Luôn sẵn sàng, còn con mọi mập này thì ko?? – nó cười tươi với Uyên và nhìn Uyên bằng nửa con mắt.

_Mày... con điên kia, mày nói ai là con mọi mập hả?? – Uyên điên tiết.

_Ủa... có con heo nào kêu eng éc vậy ta??

Uyên ngồi xuống và nhìn nó bằng con mắt “đau khổ”. Trời ơi thiệt là bó tay với nó lun. Duy là người bạn thân nhất của nó nên việc nó nghĩ cách và giúp Duy thì ko có gì là sai, nhưng hình như nó làm hơi quá đáng thì phải... dù gì con nhỏ đó cũng thích Duy thật lòng mà.

Chợt có một toán con gái mắt xanh mỡ đỏ bước tới chỗ cô bạn mập

_Chào Linh, chào Duy. Hai người cứ thông thả ăn trưa, để tui này xử con mập này cho!!

_Ko, đây là chuyện của riêng Duy. Cảm ơn các bạn vì lòng tốt, Duy xin nhận. Nhưng Duy mong các bạn để chuyện này cho Duy giải quyết.

Nó trở mắt nhìn thẳng bạn, ko biết Duy nghĩ cái gì nữa. Chỉ cần để cho bọn con gái đó xử lí là xong xuôi thôi mà, có cần phải giữ lễ nghĩa tới mức độ đó ko vậy?? Bọn con gái thì nhìn Duy bằng con mắt cảm phục ngưỡng mộ. Còn cô bạn mập kia thì khỏi nói, vui như điên vì tưởng Duy... bảo vệ, bênh vực mình.

Quyên nhìn Duy bằng đôi mắt cúm con, long lanh khiến nó rùng mình.

“Trời ơi, chuyện này sến quá à!! Chết mất, amen!!” – nó thầm nghĩ.

Uyên thì thông thả ăn và cố gắng nghe ngóng câu chuyện. Đây sẽ là một đề tài hấp dẫn cho bài báo tường sắp tới đây. (Uyên phụ trách viết báo tường cho lớp mà)

_Duy... bạn bênh vực bảo vệ mình! Bạn thích mình rồi đúng ko??

_Az...

Duy sắc cơm lên tới mũi khi nghe câu hỏi vô zuyên mất nét của cô bạn mập ú kia. Nó thì bực mình chịu ko nổi, ko hiểu sao lại có loại con gái trắng trợn đến mức này.

Khi nó định lên tiếng sỉ vả con heo mập này thì Uyên đã nhanh tay bịt miệng nó lại. Nó nhìn Uyên bằng con mắt bực bội. Nhưng Uyên ko sợ, cô lắc đầu và nói nhỏ với nó

_Dù là bạn thân nhưng cũng có những chuyện mà ko thể xen vô đâu!!

Cô bạn mập ú nặng nề lê cái thân voi của mình đi chỗ khác trả lại ko gian bình lặng cho Duy có thể thanh thản mà ăn cơm (az).

Còn Duy thì ko cần nói cũng biết, cậu ngồi chết trân một chỗ như tượng đá. Az, ko ngờ thái độ của cậu lúc này lại làm cho con mập đó hiểu lầm. Phải làm sao đây, phải làm sao đây, phải làm sao đây?? Ôi trời ơi, đời Duy sao lại vướng phải cái của nợ, sao quả tạ nặng đến vậy chứ??? Bất công, thật là bất công quá...

Ngồi trong lớp học mà hồn Duy cứ phiêu bạt lên tận thiên đình. Ko biết có gặp được vị thần tiên nào chỉ bảo ko mà giờ ra về mặt Duy hớn hở lắm. Và sự thực là... Duy chả có cách nào hết. Nhưng ko sao, Duy vẫn còn một hi vọng là nó. Ý kiến của nó sẽ làm cho Duy thoát khỏi con heo mập kia...

_Mày lại muốn tao bày chiêu?? – nó nhăn nhó – Vậy sao lúc ra chơi ko chịu làm theo cách của tao??

_Thôi mà, tại lúc đó tao ngu tao dẫn được chưa?? Giờ làm ơn chỉ cách cho tao đi!!

_Ko...

_Đi mà, please!! – kèm theo đôi mắt cúm con.

_Az, thôi đi, nổi sẩy hết rồi nè!! Muốn tao giúp chứ gì?? Được thôi, nhưng tao ko giúp chùa đâu!! – nó nhăn răng cười.

_Hả?? Thôi mà, bạn bè mà mày lấy tiền công hả???

_Ko, tao ko lấy tiền. Điều kiện của tao rất đơn giản như đang giỡn, như thường lệ thôi, giải câu đố!!

_Az, lại nữa. Mà thôi, mày cứ ra đi!!

_Ok, nghe nhá!! Câu này rất dễ: “Cá heo và cá voi có điểm nào giống nhau??”. Cẩn thận nha, cơ hội trả lời chỉ có 1 lần thôi!!

_Hả?? Ờ thì... chúng thông minh như nhau!!

_Sai rồi!! Là vì cái tên, tên của chúng chỉ 2 con vật mập ú ừ!! Há há...

Az, Duy suýt thì té ngã vì câu trả lời và giọng cười kèm theo của nó. Cậu nhăn nhó mặt mày như khi ăn ớt. Lát sau, cậu giận dỗi đáp, dường như tính con nít đã trở về

_Mày đi ra hốc bờ tó ở đi, ko làm bạn với mày nữa!!

_Ồ... vậy mà nói là trở về con người thật, ai ngờ vẫn còn con nít quá!! Thôi được rồi, tao sợ mày lun á, nghe cách nha!!

Nó thủ thủ thì vào tai Duy cái gì đó mà thấy cậu vui vẻ phần chân hẫng lên. Ko cần nói cũng biết lần này chắc chắn là kế hay rồi.

Sáng hôm sau, Duy sang nhà nó sớm hơn mấy hôm trước. Vừa thấy nó ló mặt ra cổng là Duy đã hỏi

_Mày viết chưa??

_Ok, xong hết rồi!! Giờ mày đưa tận tay con mọi mập đó và làm vẻ mặt ngầu lên!! Làm thử tao coi!!

Duy theo lời nó, vẻ mặt dần trở nên hung dữ hơn, nhưng nó ko ưng ý bèn gõ đầu Duy cái cốp, miệng thì la hét om sòm

_Đần độn đại ka, diễn kiểu đó tới tết công-gô mới lừa được con mọi mập đó!! Nội tâm cũng phải thay đổi lun, diễn cho nhập vai vô... Đổ kị lên, dữ dần lên, hung tợn lên, gian xảo lên, làm như sắp ăn tươi nuốt sống tao coi.

Duy khổ sở làm theo lời nó. Hiz, gương mặt Duy từ nhỏ tới lớn hiền lành nhân hậu, giờ biểu Duy phải diễn vai ác sao mà Duy diễn được chứ??

Nó vẫn ko vừa ý, tiếp tục gõ đầu Duy mà miệng thì vẫn cứ la hét ko ngừng

_Ghe gớm hơn nữa, diễn từ trong tâm kìa. Cứ nghĩ tao như là kẻ thù của ba ***** đó!!

Có vẻ như những cái gõ của nó có tác dụng, vẻ mặt của Duy bây giờ chỉ kém vua quỷ một bậc thôi. Nhưng nó lại thét lên

_Mày muốn chết hả thằng quỷ sống, thái độ này là sao hả?? Mày căm, mày hận tao lắm hả?

_Az, mày điên hả Linh?? Chính mày biểu tao làm vậy còn gì???

_Ồ há, tao quên. Hớ hớ, vậy là được rồi, cứ vậy mà diễn trước công chúng nhá!!

...

Giờ ra chơi, tại canteen trường Nguyễn Viết Xuân...

Nó và Duy vẫn ngồi ở chiếc bàn thường ngày, và gần đây có thêm Uyên ngồi chung nữa. Vẻ mặt của Duy từ đầu giờ tới giờ cứ như là bị đập hội đồng vậy, dữ dần và gian xảo (hiz).

Cô bạn mập lại tới chỗ Duy. Ko nói ko rằng, Duy móc trong túi áo ra một mẫu giấy và đưa cho Uyên. Tất nhiên là cô bạn ú ù này mừng rơn, vội ngồi xuống ghế (ghế muốn sập), đặt khay cơm lên bàn (bàn muốn gãy) và mở tờ giấy ra đọc.

“Thân heo vừa béo lại vừa ù

Bảy nổi ba chìm với nước lu

Chết đuối quẫy chân không ai cứu

Đứa nào mà cứu, đứa ấy ngu!!”

Ko như dự đoán ban đầu của nó, cô bạn ko những ko tức giận mà còn vui vẻ cười tươi, nói

_Cảm ơn Duy, bạn quan tâm mình lắm đúng ko??

Nói xong, ko đợi cho Duy trả lời Uyên đã bỏ đi một mạch. Lần thứ 2 trong đời, Duy sock vì con nhỏ mập như... Doraemon này!! Hiz, ko ngờ trên đời có con nhỏ lập dị như Uyên.

Nó cũng trở mắt nhìn con nhỏ mập. Ko ngờ ưu như nó mà lại bị con nhỏ này qua mặt

“Ko sao, bình tĩnh... nhỏ chỉ giả vờ thôi. Thêm một đòn nữa là gục mà!”

_B...b...b...b...b...

_Haizz, tội nghiệp lớp trưởng, nói ko ra tiếng luôn!! – Uyên thở dài.

Nó thì ko nói gì, chống cằm nhìn ra ngoài và tiếp tục suy nghĩ.

...

Cả đoạn đường từ trường về nhà nó, bầu ko khí lặng thinh bao trùm lấy ko gian. Hình như Duy giận nó thì phải.

Trước cổng nhà, nó quay bước đi vào thì chợt Duy nói với theo

_Mày cố nghĩ cách đi, nếu ko đừng hòng yên ổn với tao!!

Đây có thể coi là một lời đe dọa ko nhỉ?? Từ trước tới giờ chỉ có nó dọa nạt Duy, đây là lần đầu tiên Duy dọa nó, tuy hơi bực mình – vì có phải lỗi do nó đâu – nhưng nó vẫn cố kìm chế mình. Phải rồi, phải cứu Duy, Duy là thằng bạn thân nhất của nó mà.

Cả đêm ấy nó đã ko ngủ mà nặn đầu ra suy nghĩ.

Sau một đêm ko ngủ, gương mặt nó suy tàn đến nỗi cả ba nó cũng ko nhận ra con gái mình... nhưng bù lại, nó đã nghĩ ra cách để giúp Duy. Đòn này nhất định sẽ đánh gục con mọi mập đó!!

Vẫn như ngày hôm qua, Duy tới nhà nó sớm hơn một chút để nói về kế hoạch chặn đứng sự tấn công của con nhỏ mập. Tuy ko vừa ý lắm nhưng còn nước còn tát, Duy đành phải thử phen nữa vậy...

Cũng vào giờ ra chơi tại canteen trường...

Hôm nay con nhỏ mập vẫn tới làm phiền Duy. Trái với mọi ngày, Duy mời Quyên ngồi và nở một nụ cười tươi roi rói

_Chào bạn heo mập!! (Ôi tội lỗi quá, hiz... Linh ơi là Linh, có cần phải tàn nhẫn vậy ko hả?? – Suy nghĩ của Duy).

_Duy... à, cách gọi ấy dễ thương lắm!! – Quyên vẫn cố cười.

_Ukm, Duy thật ko ngờ là có một con nhỏ trơ trên đến mức trần trụi như bạn. Mặt bạn dày cộm như cái *** chai vậy!! Bạn có biết ko hả??

_Duy... ờ mình biết!! – Quyên đã xám mặt hơn một chút.

_Bạn có biết là Duy ghét nhất mấy con cóc ghê đòi đeo chân hạc như bạn ko?? (Lạy Chúa amen – Duy than thầm trong ruột).

_Duy... bạn...

Thấy Quyên đã rưng rưng nước mắt, nó mỉm cười đắc thắng, còn Duy thì hốt hoảng

_Xin lỗi, Duy ko cố ý đâu!! Duy chỉ là... Duy muốn nói là Duy ko thể trở thành bạn trai của Quyên được!! Duy thành thật xin lỗi.

“Thằng này?? Nói cái gì vậy??” – nó bực mình vì một lần nữa Duy phá hỏng kịch bản mà nó phải thức cả đêm để biên soạn.

_Quyên đã biết trước rồi mà... Quyên chỉ thử Duy thôi, Duy quả là người tốt như mọi người đồn. Chẳng bù với con nhỏ điên kia!! – nói tới đây, Quyên liếc sang nó – thôi, Quyên ko buồn đâu. Quyên thực sự rất thích Duy nhưng Quyên cũng biết nhan sắc của mình mà. Quyên đi nha, từ nay ko làm phiền Duy nữa. Có gì khó khăn cứ nhờ Quyên, Quyên sẽ giúp đỡ hết mình...

Nói xong, cô bạn ú ù đứng dậy bỏ đi. Duy nhìn theo bằng con mắt hối lỗi. Giá mà Duy nói thẳng ra ngay từ đầu có phải tốt hơn ko chứ?? Tất cả là do sự lập lờ ko quyết đoán của Duy, từ nay phải dứt khoát hơn trong mọi chuyện mới được.

Trong khi đó ở một góc canteen, có 2 kẻ đang cãi nhau. Vâng, ko ai khác đó chính là Kỳ và Duyên. Hai anh em nhà này đã theo dõi bên kia mấy ngày nay và cá với nhau về kết quả. Duyên đã thắng, nhưng Kỳ thì lại phủ nhận cho rằng phần thắng thuộc về mình. Hết biết...

20. Chương 20

Thời gian trôi qua nhanh thật, hôm nay đã là thứ 7 rồi... thứ 7, có nghĩa là chỉ ngày mai nữa thôi, dì Trinh đã chính thức trở thành mẹ kế của nó. Nó ko muốn như vậy. Mấy ngày cuối tuần nay, nó vì quá bận giải vây cho Duy mà ko để ý tới đám cưới của ba và dì Trinh. Nói gì thì nói, nó ko phản đối việc ba nó đi thêm bước nữa, vì dù sao ba mẹ nó cũng đã li hôn. Nhưng nó ko đồng ý đám cưới này là vì ba mẹ nó mới chỉ li hôn có một tuần thôi mà ba đã nhanh chóng tiến thêm bước nữa... điều đó thật vô lí, thật bất công ẹ của nó. Ko biết từ khi nào nó trở nên quan tâm mẹ quá mức như thế...

Sáng sớm nó đã ra khỏi nhà vì ko muốn nhìn thấy sự chuẩn bị của hai người đó, trong khi mẹ nó đang đau lòng thì ba lại nhần tâm ở đây chuẩn bị đám cưới cùng người đàn bà khác, dù thế nào nó cũng ko thể chấp nhận được.

Duy đã đứng chờ nó trước cổng từ khi nào, nhìn thấy vẻ mặt u ám của nó, Duy định chào mà ko thể cất tiếng được. Vậy nên nó phải lên tiếng trước

_Ngày mai là đám cưới ba tao!! Buồn cười quá đúng ko, già rồi mà còn...

_Mày thông cảm đi. Rồi mẹ của mày cũng sẽ đi bước nữa, rồi mày cũng sẽ lấy chồng, ba mày phải có một chỗ để an hưởng tuổi già chứ??

_Mày lo hơi xa quá rồi nha!! – nó nheo mắt – ko phải là tao ko đồng ý, mà là tao nghĩ còn quá sớm. Mới li hôn có một tuần thôi mà!!

_Xời, mày cứ lo ba cái chuyện nhảm nhí ko hà!! Chuẩn bị thi học kì I đó, lo mà phấn đấu đi!!!

_Lại lo xa nữa kìa!!

Nó nhún vai, đơn giản chỉ vì nó biết rằng dù ko học bài nó cũng sẽ làm được. Bàn bè của nó trong phòng thi hầu như là tất cả, nó chỉ cần nằm dài ra bàn bày trò gây sự chú ý của giám thị, để bạn nó làm bài xong thì sẽ làm luôn bài của nó. Vậy là xong, khỏi cần phải học hành chỉ cho nhọc xác.

Cũng may năm nay ko có kì thi học sinh giỏi nào, nó khỏi phải mất công học bài để đi thi giựt giải về cho lớp.

“Lạy Chúa, con gian lận mùa thi này nữa thôi, Ngài đừng giận con!! Sau học kì I con sẽ tu tỉnh mà!!” – nó chấp tay khấn vái.

Vào tiết, tiết đầu tiên tất nhiên là tiết sinh của “vị nhà giáo đáng kính” đã bị nó bỏ boom tuần trước. Ko hiểu nó làm cách nào để vừa có mặt ở trên lớp, vừa ném boom bòn vào người “vị nhà giáo đáng kính”, điều đó cho tới giờ vẫn là một bí mật riêng của nó. Và nó sẽ ko bao giờ tiết lộ, mảnh khốc riêng mà, tiết lộ ra thì làm ăn nổi gì nữa!!

Sau khi chào thầy xong, nó lại quên bém mắt cái vụ đám cưới của ba và lại tiếp tục nặn óc ra bày trò chọc phá mọi người.

Nó lại giật giật mái tóc của Mỹ Uyên, nhưng cố gắng giật thật nhẹ để mái đầu ấy ko bị bung ra như cái tổ quạ. Uyên cũng hơi tổn cái trò giật tóc của nó nên khi vừa bị nó giật là quay xuống liền

_Gì nữa đây!! Đừng nói là thông qua tao để truyền bá câu đố nha!!

_Good, mày càng lúc càng thông minh đáng làm chiến hữu của tao. Nghe kĩ nhá, người ta thường nói “miếng trầu là đầu câu chuyện”, vậy kết thúc câu chuyện là gì??

_Được rồi, chờ 5p đi!! Tao chép xong cái đề bài đã!!

Uyên quay lên còn nó thì tí ta tí từng ngồi nghĩ... câu trả lời. Az, tưởng nó ra câu đố là có sẵn câu trả lời luôn, ai ngờ...

Sau 5p, câu đố của nó lại bắn đi với tốc độ ánh sáng. Lần này thì cả bọn chỉ biết lắc đầu lè lưởi, câu đố gì mà kì cục.

Thực ra câu trả lời rất đơn giản, và nó đã nghĩ ra rồi. Tất nhiên, nếu chưa nghĩ ra sao có thể nói là đơn giản được...

Có điều 38 cái đầu còn lại (tất nhiên là trừ Duy) thì lại ko chú ý tới phần quan trọng nhất của câu đố nên ko thể nghĩ ra lời giải đáp mà thôi.

Thấy mãi mà ko có kẻ nào trả lời được câu đố của mình, nó bèn giơ tay phát biểu để chọc thầy.

Biết là nó cố tình chọc phá, nhưng “vị nhà giáo đáng kính” cũng đành ngậm ngùi hỏi, trong lòng vẫn rất ảm ức chuyện của thứ 7 tuần trước

_Có chuyện gì?? – giọng thầy lạnh như băng.

_Thưa thầy, em có một thắc mắc liên qua tới sinh học. Có người nói cá heo với cá mập giống nhau, vậy nó giống nhau ở điểm nào thầy biết ko ăh??

_Az, ai nói với em là cá heo với cá mập giống nhau?? Chúng chẳng có điểm nào giống nhau cả!!

_Nhưng người ấy nói có ăh!! Người ấy nói là chúng giống nhau vì chúng đều béo như nhau!! – cả lớp cười nghiêng ngả.

“Vị nhà giáo đáng kính” mặt đỏ tai tía, tay lăm lăm cầm dao... nhằm, cầm thước sẵn sỏ bước tới phía nó.

_Em xem tôi là trò đùa đấy phỏng?? – giọng thầy giận dữ.

_Thưa thầy, em nào dám! Chẳng lẽ em có thắc mắc mà ko được nói sao?

_Em... em được lắm!! Vậy ai đã nói với em ăh??

_Dạ, là ông bụt trong giấc mơ ăh!! – nó “hồn nhiên” đáp.

_Em... em bước ra hành lang đứng ngay cho tôi!! MAU!!!!!!!!!!!!

Nó nhún vai bước chậm rãi ra ngoài, còn ngoái lại nói to với cả lớp

_Suy nghĩ tiếp đi nhá, kết thúc câu chuyện là gì!!!!

Sau tiết sinh, nó được mời lên phòng giáo vụ để... uống trà. Đối với nó chuyện này chẳng có gì là đáng sợ cả, có gan làm có gan chịu mà!! Mặc dù nó đã thoát được trong lần bỏ boom tuần trước nhưng ngang nhiên mang giáo viên ra đùa trước lớp lần này thì nó đành toi, ko có cách gì cứu vãn nổi. Chỉ trách nó quá nghịch ngợm thôi.

Ông thầy hiệu trưởng vừa nhìn thấy nó là sồn tóc gáy lên rồi. Ông hồi tưởng lại những chuyện nó đã làm với ông, nào là đóng đinh toàn bộ mặt ghế xoay trong phòng làm việc của ông, nào là bắt sên bỏ lên mấy biên bản kỉ luật làm ướt nhẹp, khiến ông bị quở trách quá chừng, nào là bỏ bịch mắm tôm vào cặp ông... az, vì ko có bằng chứng nên ông ko thể phạt nó, nhưng ông chắc chắn rằng trong trường này ngoài nó ra thì ko ai có thể nghĩ ra những trò độc chiêu đó.

_Em chào thầy!! – nó hồn nhiên.

_Ồ... ch... chào em!! – ông hiệu trưởng yếu xìu đáp.

_Mai là đám cưới ba em, thầy có dự ko ăh??

_A... ờ... có em ăh!!

_Tốt quá, vậy mai em “chờ” thầy.

Nó nhấn mạnh chữ “chờ” làm ông thầy hiệu trưởng giật mình.

_Thôi ko có việc gì nữa em về lớp đi!!

Nó ung dung đứng dậy trước con mắt kinh ngạc của toàn thể giáo viên trong phòng giáo vụ. Dẫu vẫn biết là nó cao tay, nhưng có thể khiến vị hiệu trưởng thét ra lửa kia phải nhún nhường quả ko đơn giản chút nào.

Bước chậm rãi vào lớp, nó xin phép cô giáo rồi trở về chỗ ngồi. Xong, nó quay sang hỏi tên nhiều chuyện bên cạnh

_Hê, tìm ra câu trả lời chưa??

_Pó tay!!

_Pó phép!! – một đứa khác chen vô.

_Pó chiếu!! – lại một đứa khác bon chen.

_Pó pột!! – Vĩnh Kỳ chấp 2 tay.

Nó nhìn Kỳ, phải rồi, cả tuần nay nó chẳng để ý gì tới sự xuất hiện của Kỳ nữa. Mãi lo chuyện của Duy khiến nó chẳng còn tâm trí đâu mà cãi nhau với Kỳ.

_Haizz, đúng là một lũ ngu lâu dốt bèn khó đào tạo!! Câu trả lời rất đơn giản, bắt đầu câu chuyện bằng việc ăn trâu => kết thúc là phun-bã-trâu!! – nó nói rõ từng tiếng một cho cả bọn nghe.

Sau khi giải đáp xong, nó lập tức nhét headphone vào tai rồi gục xuống bàn... ngủ. Kỳ nhìn nó ngủ, nhún vai một cái rồi nhét headphone vào tai rồi cũng ngủ lủn. Có lẽ nào Vĩnh Kỳ đã... có ko nhỉ?? Chắc là ko đâu, dù nó đẹp thật (az) nhưng tình yêu cũng đâu có đến nhanh tới vậy chứ!!

21. Chương 21

Oáp, nó che miệng lại và... ngáp.

_Má ơi, con gái con nửa mà vậy đó!! – Duy nhăn mặt nhìn nó.

_Sao mà?? Ko được như tao nên ghen ăn tức ở hả?? – nó cười.

_Ko thèm!! – Duy quay đi.

_Hi, mai là đám cưới ba tao!! Mà đi ko??

_Nếu tao được phép??

_Tất nhiên!! Tao mời mà!!

Nó cười nhìn Duy, có được một người bạn như Duy vào lúc này thật là đỡ, ít ra thì cũng có thể san sẻ nỗi buồn, còn hơn là ở một mình.

...

Sáng, nó cố tình dậy thật muộn để trễ giờ cử hành nghi lễ. Vậy mà 7 cái đồng hồ chết bầm kia cứ thi nhau mà réo nó. Quái nhỉ, nó nhớ là tối hôm qua nó đặt báo thức đâu nhỉ?? Rồi, kiểu này là ông già hoặc là bà mẹ kế kia cố tình bắt buộc nó phải tới đúng giờ rồi.

Nhanh chóng là VSCN, nó bước xuống nhà bếp tìm cái gì bỏ bụng. Bàn ăn đã dọn sẵn, nhưng chẳng có ai cả. Phải rồi, giờ ba và dì Trinh đang tất bật chuẩn bị cho lễ cưới mà. Trên bàn có một mảnh giấy nhỏ, nó mở ra đọc. Nét chữ thật mượt mà, mềm mại khác hẳn với nét chữ vừa thô vừa xấu của nó.

“Di xin lỗi vì đã ko cùng ngồi ăn với con. Nhưng chỉ hôm nay thôi, dì bận chuẩn bị cho đám cưới nên... con thông cảm cho ba và dì chỉ hôm nay thôi nha... Yêu con”

“Oe, cứ làm như là mẹ mình ko bằng... còn yêu con nữa chứ!! Gớm quá” – đó là suy nghĩ “thầm kín” của nó.

Ngồi xuống bàn, mâm thức đầy ắp mà cứ như là chẳng có gì... nó cũng chẳng còn hứng để ăn với uống nữa. Bữa ăn mà chỉ một mình thì còn có ý nghĩa gì chứ? Giờ nó mới thấm hết nỗi đau của mẹ ngày xưa vào mỗi buổi sáng, mẹ đều phải ngồi ăn một mình trong căn nhà trống hoác lạnh tanh này. Càng nghĩ, nó càng thấy mình có lỗi với mẹ nhiều quá.

“Con kiến đen, nằm trên hòn...”

_Alo?? – nó bắt máy.

_Con gái, mau mau ăn sáng rồi tới khách sạn đi chứ? – là ba nó.

_Con ko tới, tại sao con lại phải làm cái việc mà con ghét chứ?? – nó ương bướng.

_Con phải tới, có mẹ con về dự nữa mà!!

_Nếu có mẹ con càng ko đến, ba nghĩ gì mà lại mời mẹ vậy chứ? – nó bực tức.

_À ko, ba nói cho con tới thôi, ba xin con mà hôm nay có nhiều người lắm. Con mà ko tới là đã bôi tro trát trấu vào mặt ba rồi đó!! – ba nó năn nỉ.

_Đó là ba tự quyết định chọn đấy chứ? Thôi con đi ngủ tiếp đây!!

Nó cúp máy cái rụp để lại ở đầu dây bên kia sự ngỡ ngàng và khuôn mặt đỏ ối của một người nào đó.

Nói vậy thôi chứ nó biết nếu ko có nó thì ba nó sẽ ko biết ăn nói ra sao với họ hàng nữa. Ở trong gia tộc, nó là đứa được cưng chiều, thương yêu nhất mà. Nếu ko có sự đồng ý của nó, cả gia tộc cũng sẽ phản đối hôn nhân này.

Kinh... kooongggg...

Tiếng chuông kêu cửa vang lên, chắc là Duy sang đón nó đây mà. Nó nhanh chóng thay y phục rồi chạy ngay xuống nhà.

Cẩn thận khóa cổng xong, nó leo lên xe của Duy. Lần đầu tiên nó thấy Duy đi xe máy. Chắc là do hôm nay có sự kiện nên Duy mới đi xe máy. Suốt quãng đường đi, nó ko nói gì với Duy cả, chỉ thả lỏng người ra thư giãn để những cơn gió nhẹ tấp vào mặt. Nó quyết định rồi, đám cưới đó sẽ được nó chấp nhận nếu ba giải được câu đố của nó (lại câu đố). Và chắc chắn là ko có dễ dàng như những lần nó đố các bạn rồi. Câu đố này phải thật độc thì ba nó mới chịu nhượng bộ.

Nhưng cho tới giờ phút này nó vẫn chưa thể nghĩ ra câu đố. Chết thật chứ, sắp cử hành nghi lễ rồi... nguy quá!!

_Mày đang nghĩ gì vậy Linh? Hôm trước tao đã giải thích rõ ràng rồi mà mày vẫn muốn phá đám cưới sao? – Duy chột lên tiếng.

_Ah, đúng là mày có nói ha!! Nhưng thực sự là tao ko chấp nhận được.

_Mày thử nhìn theo một cách khác, tự nhiên mày sẽ chấp nhận được thôi!

_Có chắc ko đấy? Tao đã thử rồi mà...

_Xạo sự!!

_Oh, thì xạo đó. Nhưng dù sao tao cũng ko thể chấp nhận được!!

_Mày ích kỉ lắm!!!! Mày phải nghĩ cho hạnh phúc của ba mày chứ??? Nếu sau này thằng Lâm trở về, mày sẽ ở bên cạnh nó suốt ngày. Còn ***** thì đã li hôn rồi. Chỉ còn ba mày thì sao? Tao đã nói với mày rồi mà... đừng có lúc nào cũng như con nít như vậy! Nếu còn ko chấp nhận được nữa thì... giả sử người kết hôn trước là ***** thì mày có chấp nhận ko??

_Tao... tất nhiên là... oh, tao hiểu rồi. Tao sẽ ko phá phách nữa, nhưng sẽ ko chấp nhận bà đi đó!!

_Trời ơi!! – Duy suýt thì té ngựa khỏi xe – Vậy cũng như ko àh!!

Nó cười ha hả. Thằng Duy lúc nào cũng nói có lí hết á. Thôi thì đành nghe theo thằng bạn thân duy nhất này thôi. Duy nói đúng, nếu là mẹ thì nó sẽ chấp nhận ngay, vậy thì tại sao ko để cho ba một cơ hội được hạnh phúc chứ? Đành vậy, con cái thì phải tôn trọng cha mẹ. Lâu nay nó sai quá rồi, sai trầm trọng rồi. Tốt nhất là đừng nên can thiệp vào chuyện của ba nữa.

Đám cưới được tổ chức ở khách sạn SW – V, đây là một khách sạn 5 sao sang trọng. sau khi tổ chức ở đây, ba và dì Trinh sẽ đến nhà thờ để nhận được sự đồng ý của Thiên Chúa, gia đình nó theo đạo mà.

Bên ngoài khách sạn được trang trí theo kiểu mà theo nó nói thì rất chi là con nít. Người ta kết những cái bong bóng hình trái tim màu hồng thành một hình vòm to, bên dưới của quả chính giữa treo một chiếc bảng có ghi dòng chữ đỏ: “Lễ thành hôn”, còn hai bên vách tường thì ghi tên của ba và di nó. Nó tự nhủ:

“Chỉ là thành hôn thôi, có cần làm lớn đến vậy ko?”

Từ đằng xa, ba nó đã nhìn thấy nó và Duy đang tiến vào. Ông mừng rỡ ra mặt vội chạy ra ôm chầm lấy nó vào lòng và thì thầm

__Cảm ơn con gái, nếu ko có con thì hôn lễ này chẳng còn ý nghĩa gì hết!

__Tại sao ko chứ? – nó đẩy ba ra, giọng lạnh lùng – cô dâu có phải là con dâu chứ??

Ba nó chỉ còn biết cười méo mặt vì sự lạnh lùng tàn nhẫn của nó. Đành chịu thôi, từ khi nó vào lớp 12 ông có quan tâm gì tới nó đâu, làm sao có thể trách nó được. Ông nắm tay dắt nó vào ngồi ở hàng ghế gia đình nhưng nó giật ra và nói

__Con ko có nói là con sẽ ngồi ở đó!! Con sẽ ngồi với Duy.

__Con à... như vậy ko được đâu. Họ hàng nhà mình chỉ chờ sự đồng ý của con thôi đấy.

Nó quay lại nhìn Duy. Cậu mỉm cười hất nhẹ đầu, ý bảo nó cứ đi đi. Một cách miễn cưỡng, nó đi theo và ngồi ở vị trí cạnh chú rể. Cả dòng họ đều hân hoan khi nhìn thấy nó. Đành phải làm vẻ mặt tươi tỉnh rồi, nếu ko thì họ sẽ nghi ngờ mất.

__Con ổn chứ?? – ba nó cúi xuống hỏi nhỏ.

__Ba hay ghê nhỉ? Ba cưới vợ chứ có phải con lấy chồng đâu mà ổn với ko cái gì!!

Lại một lần nữa, ba nó lại phải cười méo mặt. Dẫu biết là nó ko vui, nhưng ông lại ko ngờ rằng nó lại có thể lạnh lùng tàn nhẫn tới mức độ đó, ko thể nghĩ rằng nó lại chính là đứa con gái mà ông yêu quý nhất.

Nó thở dài một tiếng rồi liếc nhìn xung quanh. Đúng là có nhiều vị khách mời quan trọng thật, có cả thầy hiệu trưởng nữa. Phải ha, nó đã nói là sẽ “chờ” ông hiệu trưởng mà. Có ổng thì ít ra trong cái đám cưới này nó sẽ cảm thấy buồn chán.

Nó rời vị trí dành cho gia đình tiến thẳng về hướng thầy hiệu trưởng. Ba nó nhìn theo mà lắc đầu, ko cần hỏi ông cũng thừa biết cái ý định của nó khi tiến lại gần một ông thầy rồi. Xưa nay kẻ bị nó trêu chọc nhiều nhất chính là các vị nhà giáo, còn học sinh thì chỉ trở thành trò đùa nhè nhẹ của nó mà thôi. Hơn cả vợ trước, ông rất hiểu con gái mình vì nó rất... giống ông khi còn trẻ. Cái này người ta gọi là gen di truyền nè.

__Chào thầy!! – nó cất tiếng chào trước – Em cứ tưởng thầy ko tới?

__C...còn thầy thì... cứ... nghĩ em ko... tới!! – ông hiệu trưởng lau mồ hôi.

__Tất nhiên là em phải đến rồi! Đám cưới ba em mà!! – nó “cười tươi”.

Một khi nó “cười” kiểu này là chắc chắn trò nghịch ngợm của nó ko dừng lại ở mức độ dành cho học sinh. Ko biết nó định làm gì ông thầy này đây?

Buổi lễ bắt đầu. MC dẫn chương trình (cụ thể là một MC nổi tiếng) bắt đầu phần công việc của mình. Sau đó là tới phần văn nghệ góp vui. Nhưng nó chả mấy hứng thú với mấy cái đó, điều mà nó đang quan tâm là làm thế nào để chọc ông thầy hiệu trưởng một cách thú vị nhất mà ko làm ảnh hưởng tới đám cưới, nếu ko thắng Duy lại ca cẩm nữa thì mệt...

Đưa mắt nhìn quanh để tìm công cụ, nó chợt nhìn thấy ở một bàn gần đấy có một chiếc kéo và một dải ruy-băng. Trong đầu nó chợt lóe lên một ý tưởng. Nó nhanh chóng thò mắt cái kéo và dải băng để người khác ko thấy, sau đó chạy vô phòng của phục vụ “mượn tạm” cuộn băng keo. Sau một vài thao tác đơn giản, nó đã cầm trên tay một chiếc nơ màu hồng có dải băng kéo dài xuống phía dưới được cắt tía thành hình đuôi cá. Một cách nhanh chóng, nó dính băng leo 2 mặt lên giữa lưng thầy rồi nhẹ nhàng dán chiếc nơ lên. Nó ấn nhẹ chiếc nơ vào áo, và để chắc chắn rằng chiếc nơ sẽ ko bị rơi ra, nó dán thêm băng keo vào 4 góc của chiếc nơ. Được rồi, giờ thì đã rất chắc chắn, nó khẽ cười khúc khích rồi rời khỏi thầy, trở về vị trí của

mình. Nhìn thấy nó ở vị trí dành sẵn, ông thầy hiệu trưởng thở phào nhẹ nhõm vì ko bị nó chọc phá ngày hôm nay, ông ấy vẫn chưa phát hiện ra lưng áo mình bị dính một chiếc nơ màu hồng.

Người qua kẻ lại phía sau thầy hiệu trưởng đều chỉ trỏ ông rồi cười khúc khích với nhau. Lúc đầu, thầy hiệu trưởng cũng chẳng để ý cho lắm nhưng càng lúc người ta cười càng lớn nên ông sinh nghi, có lẽ nào con nhóc quậy phá kia lại giở trò gì rồi ko?

Sau tiết mục văn nghệ là phần phát biểu của gia đình đôi bên. Ở phía bên nhà dì Trinh thì có ba dì lên phát biểu, còn về nhà bên này thì nó sẽ đại diện cho cả dòng tộc lên phát biểu. Đến lượt mình, nó trịnh trọng đứng dậy rồi tiến nhanh về phía micro. Nó khẽ thở ra một tiếng rồi nói

__Xin chào tất cả mọi người, tôi là con gái chủ tân lang. Ngày hôm nay là ngày vui của ba tôi, đúng ra tôi phải vui nhưng tôi lại ko thể vui nổi. Thực ra lúc đầu tôi ko chấp nhận lễ thành hôn này, nhưng ngẫm lại thì tôi nhận thấy đó là hạnh phúc của ba nên bản thân ko thể can thiệp vào được, nên tôi đã để cho đám cưới này được yên ổn, trừ một người. Vâng, đó chính là thầy hiệu trưởng của tôi. Thừa thầy, em xin lỗi vì phải nói ra nhưng em ko ngờ là thầy lại nhí nhảnh hồn nhiên vô tư đến mức độ mặc đồ vest là lại dính nơ hồng phía sau!!

Nó nói tới đây thì cả hội trường vỡ òa ra vì tiếng cười. Tất nhiên đó là những người đã được nhìn thấy chiếc nơ hồng xinh xắn dính phía sau lưng của ông thầy. Thầy hiệu trưởng mặt xám ngoét, vội vàng đưa tay ra phía sau giặt chiếc nơ ra. Sau đó, nét mặt thầy chuyển từ xám xịt sang đỏ chót. Giá mà lúc này có cái lỗ nào cho ông chui vô thì tốt biết mấy. Nó nhanh chóng trấn tĩnh mọi người lại bằng cách tiếp tục đọc bài diễn văn

__Vâng, em xin lỗi nhưng em nói ra là muốn tốt cho thầy thôi!! – nó đang cố nhịn cười – Trở lại việc chính, hôm nay tôi chỉ muốn nói với ba tôi một câu thôi. Ba, sống hạnh phúc nhé!!

Nó cúi đầu chào rồi đi xuống. Cả hội trường vỗ tay rào rào hưởng ứng cho bài phát biểu của nó. Có lẽ sau ngày hôm nay, danh tiếng của nó sẽ lại càng bay xa hơn nữa. Dám ngang nhiên trêu chọc thầy hiệu trưởng giữa chốn đông người này thì chỉ có mình nó là có gan mà thôi!

22. Chương 22

Sau đám cưới ba, cuộc sống nó trở lại bình thường. Nó dặn Duy đừng tới đón nó nữa, cả một tuần dậy sớm khiến nó ko chịu nổi. Nó lại tiếp tục thức khuya chơi games và chờ mail của mẹ, sáng thì lại thức dậy nhờ 7 chiếc đồng hồ báo thức. Duy đành nghe lời nó, ko tới rủ nó đi học sớm nữa.

7h sáng...

Chiếc đồng hồ thứ nhất giãy lên đành dạch.

Nó vung tay một cái, một chiếc đồng hồ đi đời nhà ma.

Chiếc thứ hai lại bắt đầu nhiệm vụ của mình sau 2p.

Và chiếc này cũng chịu chung số phận với chiếc đồng hồ kia. Tội nghiệp hai cái đồng hồ trung thành, đã cố gắng báo cho nó khỏi phải dậy trễ, vậy mà lại bị chủ nhân của mình đối xử như vậy.

2p sau, lại thêm một chiếc nữa chịu chung số phận.

Nó bực mình ngồi dậy tắt hết 4 chiếc đồng hồ còn lại rồi làm VSCN.

Nó ra khỏi nhà ngay sau khi chuẩn bị xong mọi thứ mà ko ăn sáng ở nhà. Đơn giản là cho tới bây giờ nó vẫn chưa thể chấp nhận được một gia đình như thế.

Ghé vào nhà sách, nó lại tiếp tục chờ đợi tiểu thuyết “Chạng vạng”. Chết tiệt, làm cái quái gì mà chỉ một cuốn tiểu thuyết thôi mà nó phải chờ đợi suốt cả gần một học kì. Bực mình chịu ko được.

Theo thói quen, nó lại ghé vào quầy đồ lưu niệm. Chiếc hộp nhạc đã ko còn ở đó nữa. Nó mơ hồ nhớ lại, dường như mấy tuần trước Duy đã mua tặng nó chiếc hộp nhạc đó rồi thì phải. À ko, là cho nó mượn tiền mua mới đúng. Phải tích cóp tiền để trả lại cho Duy thôi.

Đang lang thang vô định hướng trong nhà sách, nó ko để ý phía trước mà đụng phải một người. Vâng, ko phải ai xa lạ đó chính là đại công tử Hoàng Vĩnh Kỳ – kẻ mà nó mới chỉ biết cách đây 2 tuần.

_Mày làm gì trong đây?? – Kỳ lên tiếng hỏi trước, cách xưng hô đã ko còn lịch sự như lần đầu tiên.

_Kệ tao!! – nó quay đi – Chẳng liên quan tới mày!!

_Sắp trễ học rồi đấy!! Có đi ko hả??

_Thói quen của tao là đi học trễ mà!!

Xong nó lại bỏ đi một mạch để Kỳ ở lại phía sau.

Ko hiểu sao nó lại ko cảm thấy có thiện cảm với tên Kỳ này. Hắn là một công tử nhà giàu, phải. Ngày đám cưới của ba lúc ở nhà thờ hình như nó cũng nó thấy hắn thì phải. Mặc dù ko nhìn rõ lắm nhưng nó chắc chắn đó là hắn. Đi cùng với hắn là một con bé và một người đàn ông trung niên. Có thể đó là gia đình của hắn. Ủa mà ba nó có quen biết nhà hắn sao ta?

Mãi suy nghĩ, nó lại đụng phải một kẻ nữa. Lần này cũng lại là người quen, đó chính là thằng nhóc lớp 11 đã làm nó chảy máu chân – Nguyễn Trần Đăng Khôi. Nó nhăn nhó đứng dậy rồi quát tháo kẻ ko có mắt mũi kia, đi đứng thế nào mà lại dám đụng vào nó (thực ra là nó đụng trước đấy chứ)

_Tên đi nào đi đứng ko nhìn đường à??? MẮT CÓ LÉ CŨNG PHẢI THẤY MỜ MỜ CHỨ????????????????

_Chị đụng em trước mà?? – Khôi cự cãi.

_Còn cãi giống nữa á? Mày muốn chết đấy phỏng????????????????

_Dạ ko, em sr chị nhak, hi hi!! – Khôi méo mặt cười trừ.

Nó nhăn mặt nhìn Khôi một lát rồi lại nhìn đồng hồ. Mới có 7h45, còn sớm chán. Khi nó toan bước đi thì Khôi bỗng kéo nó lại và hỏi

_Chị ko đi học sao?? Gần trễ rồi đấy!!

_Ko liên quan tới tiền ăn sáng của mày đâu, đứng có quan tâm!!

Nó bực bội buông một câu rồi bước đi. Lần này Khôi ko giữ lại nữa, dù gì cũng đã sắp trễ học rồi, Khôi cũng phải đi học mà. Khôi chạy nhanh ra quầy đồ lấy cặp rồi phóng thẳng tới trường, trong khi đó thì nó lại tiếp tục dạo quanh khắp nhà sách. Cho tới khi tiếng chuông cứu hỏa... à ko, tiếng chuông báo vào lớp vang lên thì nó mới hốt hoảng chạy nhanh ra quầy đồ lấy cặp rồi khấn trương co giò phóng tới trường với vận tốc 4,9m/s. Nói thì hơi quá một chút nhưng đúng là nó chạy nhanh lắm, có thể tham gia đội điền kinh được rồi.

Học... nó thở dốc khi vừa tới cổng. Cánh cổng trường đã khép lại kín mít. Thôi thì hôm nay đành gặp mặt thầy giám thị vậy. Ummm... lấy lý do gì đây ta??

Mãi suy nghĩ, nó ko để ý rằng thầy giám thị đã đứng trước mặt. Ông khẽ chau mày rồi cất tiếng oang oang...

23. Chương 23

Sau đám cưới ba, cuộc sống nó trở lại bình thường. Nó dặn Duy đừng tới đón nó nữa, cả một tuần dậy sớm khiến nó ko chịu nổi. Nó lại tiếp tục thức khuya chơi games và chờ mail của mẹ, sáng thì lại thức dậy nhờ 7 chiếc đồng hồ báo thức. Duy đành nghe lời nó, ko tới rủ nó đi học sớm nữa.

7h sáng...

Chiếc đồng hồ thứ nhất giãy lên đành dạch.

Nó vung tay một cái, một chiếc đồng hồ đi đời nhà ma.

Chiếc thứ hai lại bắt đầu nhiệm vụ của mình sau 2p.

Và chiếc này cũng chịu chung số phận với chiếc đồng hồ kia. Tội nghiệp hai cái đồng hồ trung thành, đã cố gắng báo cho nó khỏi phải dậy trễ, vậy mà lại bị chủ nhân của mình đối xử như vậy.

2p sau, lại thêm một chiếc nữa chịu chung số phận.

Nó bực mình ngồi dậy tắt hết 4 chiếc đồng hồ còn lại rồi làm VSCN.

Nó ra khỏi nhà ngay sau khi chuẩn bị xong mọi thứ mà ko ăn sáng ở nhà. Đơn giản là cho tới bây giờ nó vẫn chưa thể chấp nhận được một gia đình như thế.

Ghé vào nhà sách, nó lại tiếp tục chờ đợi tiểu thuyết “Chạng vạng”. Chết tiệt, làm cái quái gì mà chỉ một cuốn tiểu thuyết thôi mà nó phải chờ đợi suốt cả gần một học kì. Bực mình chịu ko được.

Theo thói quen, nó lại ghé vào quầy đồ lưu niệm. Chiếc hộp nhạc đã ko còn ở đó nữa. Nó mơ hồ nhớ lại, dường như mấy tuần trước Duy đã mua tặng nó chiếc hộp nhạc đó rồi thì phải. À ko, là cho nó mượn tiền mua mới đúng. Phải tích cóp tiền để trả lại cho Duy thôi.

Đang lang thang vô định hướng trong nhà sách, nó ko để ý phía trước mà đụng phải một người. Vâng, ko phải ai xa lạ đó chính là đại công tử Hoàng Vĩnh Kỳ – kẻ mà nó mới chỉ biết cách đây 2 tuần.

_Mày làm gì trong đây?? – Kỳ lên tiếng hỏi trước, cách xưng hô đã ko còn lịch sự như lần đầu tiên.

_Kệ tao!! – nó quay đi – Chẳng liên quan tới mày!!

_Sắp trễ học rồi đấy!! Có đi ko hả??

_Thói quen của tao là đi học trễ mà!!

Xong nó lại bỏ đi một mạch để Kỳ ở lại phía sau.

Ko hiểu sao nó lại ko cảm thấy có thiện cảm với tên Kỳ này. Hắn là một công tử nhà giàu, phải. Ngày đám cưới của ba lúc ở nhà thờ hình như nó cũng có thấy hắn thì phải. Mặc dù ko nhìn rõ lắm nhưng nó chắc chắn đó là hắn. Đi cùng với hắn là một con bé và một người đàn ông trung niên. Có thể đó là gia đình của hắn. Ủa mà ba nó có quen biết nhà hắn sao ta?

Mãi suy nghĩ, nó lại đụng phải một kẻ nữa. Lần này cũng lại là người quen, đó chính là thằng nhóc lớp 11 đã làm nó chảy máu chân – Nguyễn Trần Đăng Khôi. Nó nhăn nhó đứng dậy rồi quát tháo kẻ ko có mắt mũi kia, đi đứng thế nào mà lại dám đụng vào nó (thực ra là nó đụng trước đấy chứ)

_Tên đi nào đi đứng ko nhìn đường à??? MẮT CÓ LÉ CŨNG PHẢI THẤY MỜ MỜ CHỨ????????????????

_Chỉ đụng em trước mà?? – Khôi cự cãi.

_Còn cãi giống nữa á? Mày muốn chết đấy phỏng????????????????

_Dạ ko, em sr chị nhak, hi hi!! – Khôi méo mặt cười trừ.

Nó nhăn mặt nhìn Khôi một lát rồi lại nhìn đồng hồ. Mới có 7h45, còn sớm chán. Khi nó toan bước đi thì Khôi bỗng kéo nó lại và hỏi

_Chị ko đi học sao?? Gần trễ rồi đấy!!

_Ko liên quan tới tiền ăn sáng của mày đâu, đứng có quan tâm!!

Nó bực bội buông một câu rồi bước đi. Lần này Khôi ko giữ lại nữa, dù gì cũng đã sắp trễ học rồi, Khôi cũng phải đi học mà. Khôi chạy nhanh ra quầy đồ lấy cặp rồi phóng thẳng tới trường, trong khi đó thì nó lại tiếp tục dạo quanh khắp nhà sách. Cho tới khi tiếng chuông cứu hỏa... à ko, tiếng chuông báo vào lớp vang lên thì nó mới hốt hoảng chạy nhanh ra quầy đồ lấy cặp rồi khấn trương co giò phóng tới trường với

vận tốc 4,9m/s. Nói thì hơi quá một chút nhưng đúng là nó chạy nhanh lắm, có thể tham gia đội điền kinh được rồi.

Học... nó thở dốc khi vừa tới cổng. Cánh cổng trường đã khép lại kín mít. Thôi thì hôm nay đành gặp mặt thầy giám thị vậy. Ummm... lấy lí do gì đây ta??

Mãi suy nghĩ, nó ko để ý rằng thầy giám thị đã đứng trước mặt. Ông khẽ chau mày rồi cất tiếng oang oang

_Thối quen cũ của em lại nổi dậy à?? Lần này thì là vì gì đây??

_Dạ... thầy... hi hi, em... em... tại em thức khuya để học bài nên...

_Haizz, em lại viện cớ rồi. Mau chạy 10 vòng quanh sân trường đi rồi vô lớp nhanh. Tôi sẽ giám sát để chắc chắn rằng em ko có chạy đều!!

_Thầy...

Hiz, giờ nó mới hồi hận thì đã ko còn kịp rồi. Biết vậy lúc nãy cứ chạy theo thằng Khôi vô trường sớm cho rồi. Trước giờ làm gì có vụ phạt chạy này chứ?

Nó bỏ cặp ra, khởi động tay chân và chuẩn bị chạy. Cùng lúc ấy, Vĩnh Kì cũng chạy tới thở hồng hộc. Nó trở mắt nhìn Vĩnh Kì. Lúc nãy ở trong nhà sách nó cứ tưởng hần đã đi rồi chứ, sao lại đi học trễ thế này? Còn trễ hơn nó nữa. Đây là lần đầu tiên có người đi trễ hơn nó đấy.

_Cậu là học sinh lớp nào?? Tại sao cũng đi học trễ?? – thầy giám thị lại bắt đầu công việc.

_Dạ... em... em ngủ quên! – kèm theo một nụ cười tươi roi rói.

Thầy giám thị trở mắt nhìn Kì, nó cũng vậy. Tên này bị khủng hay sao nhỉ??

Rõ ràng là lúc nãy nó nhìn thấy hần ở nhà sách, hần còn đi học trước nó nữa, làm gì có chuyện ngủ quên? Ko lẽ mắt nó bị quáng gà???

Khẽ chau mày khi hần bước tới bên cạnh, nó hỏi nhỏ

_Đồ ko có đầu óc, tại sao lại đi trễ hả??

_Tao thích, sao mà?? Cự nự gì? Thắc mắc gì?

_Ko có gì! Đồ ko có đầu óc...

Nó buông một câu băng quơ rồi chạy trước. Kì nhìn theo sau nó, hần lắc đầu buông một nụ cười thích thú rồi chạy theo sát gót nó. Tụi nó cứ chạy “thực mạng”, thiếu điều muốn “học xì dầu” vì ông giám thị ngồi theo dõi nên ko thể chạy đều được.

Sau khi bị “tra tấn đôi chân” xong, tụi nó được thả lên lớp kèm theo một lời đe dọa

_Nếu lần sau còn tiếp tục đi trễ thì cứ tự động chạy gấp đôi hôm nay!!

Má ơi, thói quen và sở thích của nó là đi học trễ, nhưng nếu ngày nào mà cũng bị tra tấn kiểu này chắc nó chết sớm quá...

_Đồ ko có não, sao tự nhiên mà lại đi học trễ hả??

_Để chạy chung với mày cho zui á mà!! – Kì nhe răng cười.

Nó nhếch mép, ko nhìn Kì và đi nhanh lên về trước. Nó bắn khoả ko biết cô có la mắng khi thấy nó đi học trễ sau 1 tuần cả thiện hay ko nữa. Suy cho cùng thì cô cũng chỉ vì thương nó nên mới la mắng mà thôi chứ chẳng có ác ý gì cả.

_Thưa cô em vào lớp!! – nó bước vào lớp và đồng dạc thưa.

Theo sau nó là đại công tử Hoàng Vĩnh Kì, hần đang bỏ một tay vào túi quần, một tay xách cặp miệng thì huyết sáo. Nó quay lại nhìn nhó nhìn hần ý muốn nói phải tôn trọng cô chủ nhiệm.

_Haizz, một nữ hoàng đi trễ vừa cải thiện được một tuần lại đi trễ, giờ có thêm một đại ca đi trễ nữa!! Thôi các em vào lớp đi!!

Nó cúi đầu bước xuống vị trí. Ko phải là vì xấu hổ mà nó cúi đầu, mà là nó đang nghĩ đến trò chọc phá tiếp theo, ko biết nên làm theo cách nào đây. Nếu lại ra câu đố nữa thì nhàm quá, với lại giờ nó chẳng thể nghĩ ra câu đố nào cả.

“Ashh, bực mình quá!!” – nó vò đầu bứt tóc.

Kì ngồi bên kia nhìn nó, mỉm cười thích thú.

“Trước giờ nhỏ là đứa con gái thứ 2 ngoài nhỏ Duyên ra có thể làm ình cười. Hay là mình thích nhỏ rồi?? Ko... ko được nghĩ vậy, mình đã có Lam rồi mà... ko được, phải tỉnh táo lại!!” – Kì lắc đầu lia lịa rồi gục mặt xuống bàn... ngủ.

Duy cũng nhìn nó, nhưng bằng một ánh mắt rất khó chịu. Nó tình cờ nhìn sang Duy, hơi nhúu đôi mày và hỏi

_Sao? Bất mãn cái gì??

_Ăn cứ đi học trễ riết, ko biết chán hả?? Chân còn đi nổi hok?

_Mày... nhìn lên hả?? – nó hỏi.

_Ko, tao nhìn đằng hoàng mà!! – Duy cười, nháy mắt với nó.

Nó liếm môi rồi trở lại với dòng suy nghĩ của mình. Đúng rồi, tiết đầu là tiết văn. Muốn văn thì văn, cái gì nó cũng chơi tất... hê hê, sắp có trò mới rồi, nó cảm thấy lòng “lâng lâng”...

Reeng...

Tiếng chuông vào tiết vang lên đánh thức tâm hồn đen tối của nó. Nó giật mình đứng dậy chào cô chủ nhiệm rồi ngồi xuống thật nhanh để chuẩn bị cho trò chơi mới.

Cô giáo văn bước vào. Nó quay sang hỏi Duy

_Ey, hôm nay học bài gì mày??

_Mùa lạc của Nguyễn Khải!! Mà mày hỏi chi vậy??

_Để học chớ làm chi? Hỏi thừa!!

_Ừa hôm nay mày có mang sách hả??

_Oh no!! Never!! Tao trấn lột của con Uyên!!

Nói rồi nó quay lên giật tóc con Uyên. Cô bạn đến phải khổ sở vì cái cách kêu gọi này của nó, liền quay xuống cầu nhàu

_Mày kêu ko được hay sao mà cứ giật tóc miết vậy??

_Ok, tao kêu mà mày có nghe ko mới là chuyện kìa!!

Nó chỉ ra cái ko khí hỗn loạn hiện giờ ở trong lớp, Uyên ko nói lại được chỉ biết gật đầu đồng tình. Nó nói đúng quá mà...

_Rồi, có chuyện gì thì nói đi!! Lại kêu tao truyền bá câu đố nữa chứ gì?

_Oh no, bữa nay tao mượn sách mày!!

_Hả????????? Tao có nghe nhầm ko?? Mày mượn sách để học!! Ôi cha mẹ ới, coi Linh nó bị khủng rồi, chạm dây thần kinh rồi!!

_Im mày!! Nói nữa tao cắt lưỡi!! Đưa tao cuốn sách.

Con Uyên nhìn nó bằng con mắt kinh ngạc, ba mươi sáu con mắt còn lại cũng nhìn nó luôn. Lần đầu tiên nữ hoàng câu đố hỏi mượn sách để học hành nghiêm chỉnh. Tất nhiên là con Uyên ko ượn rồi, nhỏ sợ lỡ nó về “bậy” lên sách nhỏ thì toi luôn. Bực mình, nó chồm dậy giật phăng cuốn sách trong tay nhỏ Uyên.

Ngồi ngay ngắn trên ghế, nó từ từ lật sách ra tìm bài. Đây rồi, “Mùa Lạc” của Nguyễn Khải.

“Chắc, nghe cái tựa là biết ko ra gì rồi!! Để coi nội dung ra sao đây!!”

Nó cố gắng đọc thật kĩ văn bản trong khi bà cô cứ thao thao bất tuyệt trên bảng. Nó nhũm mày, có một vài chỗ khá khó hiểu nhưng chỉ sau vài giây là nó giải quyết tuốt luốt, đáng nể.

__Có em nào cho cô nhận xét về nhân vật Đào?? – bà cô đặt câu hỏi khi vừa giảng xong.

Bả thừa biết là chẳng có ma nào biết được câu trả lời vì có đứa nào thèm nghe giảng đâu, vậy mà bả vẫn đặt câu hỏi. Có lẽ bả có ý định đim chết hết cái lớp này đây mà. Cả lớp thì vẫn ko ngưng cuộc 888 của mình, ko thèm để ý gì tới câu hỏi của bả.

Rầm rầm rầm...

Bà cô vẫn đập bàn. Tất thấy mọi người đều quay lại nhìn bả.

__Các em đúng là bất trị mà!! Mau trả lời câu hỏi của tôi đi, nếu ko tôi phê giờ E!!

Lời phán quyết của bà cô dường như cũng có chút tác dụng, hơn nữa lớp đã chăm chăm vào cuốn sách, số còn lại thuộc thành phần bất trị cứng đầu vẫn tiếp tục vào cuộc 8 chuyện của mình.

Bỗng cả lớp phải òa lên ngạc nhiên vì nữ chúa của lớp lại giơ tay phát biểu

__Thưa cô em biết ăh!!

__Em đừng hòng chọc phá cô như đã chọc thầy toán. Cô ko để yên đâu!!

__Em nói thật mà cô!! Đào là một phụ nữ mang vẻ đẹp tâm hồn người lao động nghèo!! Cô là hiện thân cho quan niệm sống: “ở trên đời này ko có con đường cùng, chỉ có những ranh giới. Điều cốt yếu là phải có sức mạnh để vượt qua những ranh giới ấy.”!!

Ko những cả lớp mà cả bà cô cũng há hốc mồm ngạc nhiên vì nó. Một đứa con gái luôn ngủ trong giờ văn, ko bao giờ chịu nghe giảng vậy mà lại có thể phân tích rạch ròi như vậy.

Dù rằng trong các cuộc thi từ một năm trở lại đây nó đều giành giải nhưng đó là các môn tự nhiên, còn các môn xã hội thì nó chưa bao giờ đăng kí đi thi. Vậy nên sự ngạc nhiên của những người chứng kiến được kì tích ấy ko phải là vô căn cứ.

Nó mỉm cười ngồi xuống, và cả lớp lại một lần nữa òa lên sung sướng vì nó đã cứu cả lớp một bàn thua trông thấy.

“Kekek, để rồi coi tui với bà ai thắng!! Trò chơi này cũng ko tệ, nhưng đây chỉ mới là màn khởi động thôi!! Hãy đợi đấy bà cô già ế chồng khó tính, tôi sẽ dạy cho bà biết sức mạnh của giới trẻ!!”

Bà cô quay lên bảng ghi ghi chép chép. Nó cũng giật quyển vở từ Duy lại và tự mình chép bài. Duy trở mắt ngạc nhiên nhìn nó... nó giật quyển vở lại và cầm cúi chép bài làm Duy ko khỏi lo lắng.

Người ta thường nói, trước cơn bão thường là sóng yên gió lặng. Ko biết nó đang định bày trò gì nữa đây!!

Tiết học vẫn chán ngắt như vậy cho tới gần cuối giờ (vì nó chăm chú nghe giảng mà ko bày trò chọc phá). Gần hết tiết (khi còn lại khoảng 20p), nó giấu Duy phát ra mấy cái gì đó cho cả lớp. Duy đang cầm cúi chép bài và bà cô cũng đang cầm cúi chép. Trong lòng bả đang mừng thầm vì nữ chúa của lớp ko những ko quậy bả mà còn giơ tay phát biểu, rất nhiều lần nữa là đằng khác.

Còn lại 5p, bà cô quay ra định nói gì đó. Nó búng tay “tách” một phát, ko gian vang lên những tiếng nổ kì lạ và rất to khiến Duy và bà cô ngạc nhiên, Kì thì tỉnh giấc.

Bụp... bụp bụp bụp... bụp...bụp...

__Các em lại làm cái trò gì vậy hả??

__Cái này gọi là tiền zdong đó cô!! Tức là đưa tiền vong hồn người chết về trời!! Nãy giờ em thấy trong lớp có quá trời hồn ma đứng lác đầu lè lưởi chấp tay khấn vái. – nó xoắn một tràng.

__Em... em nói vái là vái cái gì hả???? – bà cô giận tới đỏ mặt.

_Dạ, cô đừng trách em!! Em chỉ truyền đạt lại thôi... họ nói là cô dạy còn dở đến nỗi họ muốn chết thêm lần nữa!!

_Hoan hô!! – ba mươi bảy đôi tay vỗ vào nhau hoan hô bài thuyết trình của nó.

Biết là nó chơi khăm mình, nhưng bà cô cũng biết nó có tiếng là thông minh. Nếu mà bây giờ phạt nó ko chừng sẽ chịu chung số phận với thầy toán... bả hơi kinh sợ nên cũng đành cho qua mặc dù biết điều nó vừa nói là cực kì vô lí. Đôi khi nổi tiếng cũng có lợi quá đấy chứ nhỉ? Nó mỉm cười ngồi xuống trong sung sướng vì chiến thắng oanh liệt.

...

Tan học, nó nhanh chóng thu xếp sách vở rồi phấn ra ngoài. Giờ mà về nhà cũng ko biết làm gì nên nó muốn đi lăng quăng trong thành phố, có lẽ như vậy sẽ đỡ buồn hơn chăng?

Ko ngờ rằng Vĩnh Kỳ đã đứng đợi nó ở ngoài cổng trường.

“Quái nhỉ? Thằng khùng này ra hồi nào mà nhanh dữ vậy??”

Vừa nhìn thấy nó, Kỳ đã vẫy vẫy rồi tươi cười

_Wey, bên đây nè!!!

Nó nghiêng đầu khó hiểu nhưng cũng bước lại phía hắn

_Có chuyện gì nói lạ!! – nó nhanh chóng phán.

_Oh, mún đi lăng quăng hok? Dù gì giờ về nhà tao cũng hok biết làm gì nữa!!

24. Chương 24

Nó khẽ nhíu mày. Dích thân đại công tử rủ rê nó đi chơi, chẳng lẽ hôm nay là sự kiện trọng đại gì sao?

Sau một hồi lưỡng lự suy tư, cuối cùng nó cũng đồng ý. Nhưng mà còn một vấn đề khiến nó phải băn khoăn

_Giờ đi đâu?? – nó hỏi.

_Đi leo núi hok? Tao biết có ngọn núi rất yên tĩnh, lên đó có thể thư giãn tâm hồn!!

_Trời... mày uống lộn thuốc hạ thẳng ko có não? Bị cái gì mà kêu tao lên núi hả?? Cái gì mà thư giãn tâm hồn? Khùng kinh niên!!

_Trời đất, chưa gì hết mày đã táp táp rồi...

_We, người chớ có phải chó đâu mà táp? Thằng khùng nặng. Mà tao hỏi mày nha, giờ mình đi bằng cái gì? Hồng lẽ bằng xe hãng cái chắc?

_Mày ngu trường kì!! Người ta làm dịch vụ taxi để chơi chắc?

_Mày có tiền hok mới là chuyện á!! – nó nhún vai.

_Hông có mà rủ mày đi hả con khùng? Hong nói nhiều nữa, giờ có đi hok nói một tiếng đi nhak

~_Ok, mày chủ chi nha!!

Kì mỉm cười gật đầu. Gì chứ, đại công tử mà ko có tiền đi taxi sao, nó coi thường hắn quá rồi...

Ra đường lớn, nó nhìn thấy đã có một chiếc taxi đỗ sẵn bên vệ đường như đang chờ tụi nó ra vậy. Khẽ nhíu mày, nó bẻ tay cái rốp rồi bước nhanh về phía trước. Kỳ cũng bước nhanh theo sau nó. Ko biết trong đầu Kỳ đang toan tính cái gì mà muốn dụ nó lên núi đây...

Ngồi trên xe nó lôi IP ra nghe nhạc. Làm như vậy vừa đỡ nhàm chán vừa đỡ buồn ngủ. Dù gì thì nó cũng chẳng biết phải nói gì với hân nữa...

...

Xe dừng lại ở dưới chân một ngọn núi – đúng, một ngọn núi thấp. Nó lại nhìn, nhìn sang Kì

_Cái này mà gọi là núi hả?

_Cực nực cái gì? Ko là núi chớ là gì nữa?? Ngốc!!

Nó nhếch mép, bước xuống xe. Núi gì mà lại thấp lè tè, còn thấp hơn cả một con heo nữa (???), nhưng mà dù sao đã tới đây rồi thì có muốn về cũng phải lên đó cái đã...

...

_AAAAAAAAAAAAAAAAA!!

Nó dang hai tay, đứng ở tư thế thoải mái nhất và hét to lên hết cỡ. Sảng khoái quá, những ức chế trong lòng bấy lâu dường như đã tan biến hết.

Nó ngồi phịch xuống bên cạnh Kì, cảm nhận được bãi cỏ xanh rì này rất là mát dịu. Ko khí ở đây cũng dễ chịu hơn dưới kia nhiều, mặc dù đây chỉ là một ngọn núi thấp mà thôi.

Ngửa người ra sau, Kì thoải mái dân người ra. Thực sự thì khi rủ nó lên đây, Kì đã có một “âm mưu”. Kì cũng ko hiểu bản thân mình muốn gì, ko hiểu được tình cảm của mình lúc này là như thế nào. Rõ ràng là Kì rất thích Nhược Lam, nhưng giờ thì hân cảm nhận được tình cảm của mình dành cho nó lớn hơn rất nhiều. Mặc dù thấy có lỗi với Lam nhưng Kì vẫn ko thể cưỡng lại con tim của mình được... ko biết tự lúc nào mà khi nhìn thấy nó cười thì Kì lại cười theo, nó khóc thì tim Kì đau thắt... nỗi buồn của nó ko biết từ lúc nào lại trở thành nỗi buồn của Kì.

_Oai, gió trên đây to quá!! Kì lạ thiệt, ngọn đồi thấp lè tè như cây nấm, vậy mà ko khí thì lạnh lành, gió thì to. Sảng khoái quá đi mất!! – nó phân tích.

_Thôi đi chị hai!! Hồi nãy ai nói là đây ko phải núi he?

_Chế giễu tao hả mày? Mún chết rùi đây phỏng?

_Ko dám!! Haizz, mỗi khi có chuyện buồn là tao lại lên đây!!

_Oài, bộ mày đang buồn hả?? Có gì hok? Tao có thể giúp hok?

_Ồ thì cũng có... umm, mày hứa là sẽ giúp đi thì tao nói!!

Nó im lặng ra vẻ tư lự, lờ như thằng thiếu não này bắt nó làm ba cái chuyện đòi bại thì sao nhỉ? Hay là tính mượn tiền nó? Có lẽ nào muốn nó làm mai ta? Ko, muốn nó làm giùm bài tập thì đúng hơn...

Nó cứ ngồi suy nghĩ, suy nghĩ mãi về chuyện bần của Kì... à đúng hơn là tưởng tượng, mà nó toàn tưởng tượng ra những chuyện điên khùng gì đâu ko à... đúng là trí tưởng tượng bay cao quá mà.

_Wey... nói gì đi chớ? Hay là hok dám hứa??

_Được thôi, hứa thì hứa... có gì đâu mà hok dám!! Nói đi, giúp được tao sẽ giúp!! Nếu chuyện đó hok trái với đạo làm người!!

_Gớm... thì chuyện là...

“Con kiến đen nằm trên...”

Chờ tao chút!! Alo?? Thằng khùng nào gọi đúng lúc vậy??

_Thằng khùng bạn mày nè!! Chơi với mày lâu quá nên khùng theo!

_Duy hả? Có chuyện gì ko??

_Con Uyên nó bị gì mà nhập viện rồi, vô thăm nó nhak... tao chờ!!

_Ukm, tao vô liền giờ!! – quay sang Kì – sr mày giờ tao phải đi rồi, có gì mai nói nha!!

Nó xoa xoa hai tay ra chiều hối lỗi, rồi ko đợi Kì đồng ý nó đã phóng thẳng. Một cách nhanh chóng, nó bắt taxi rồi đi nhanh tới bệnh viện.

...

Đang trên đường tới bệnh viện, nó chợt nhớ ra là mình chưa hỏi thằng Duy con Uyên nằm ở phòng nào, liền lấy phone ra định gọi cho Duy. Nào ngờ tới lúc nó đang định bấm số thì chuông điện thoại lại vang lên làm nó hết hồn

_Alo? Gì nữa?? – nó bắt máy, giọng bực bội.

Ko biết Duy đã nói gì với nó mà khi ấy người ta nhìn thấy sắc mặt nó tái mét, à ko, đỏ chót như trái cà chua thúi... miệng nó thì ko ngừng la hét “Quay lại!! Quay lại!!”, hình như cái chuyện này trầm trọng lắm thì phải.

Vài phút sau, người ta thấy chiếc taxi đỗ lại trước một ngôi nhà có cánh cổng màu xanh dương.

Nó bực tức bước ra khỏi taxi, thanh toán tiền bạc xong nó đá cửa rầm một cái rồi xông thẳng vô nhà. Ko may cho nó, ông bà chủ ngôi nhà này đang ở nhà

_Ơ... con... con xin lỗi cô chú!! – nó ngượng nghịu cúi đầu.

_Con ma ^t’ dậy, mày tính phá nhà tao đấy phỏng? – bà chủ nhà quát tháo.

_Bà kì cục quá, con bé đó hồi nào giờ tính nó là vậy!! Thông cảm được thì cứ thông cảm cho nó!! – quay qua nó – con lên trên đi, thằng Duy đang ở trên phòng đó!!

_Lên cái gì mà lên? Nó làm hư thằng con cưng của tôi thì sao? Bực cái mình!!

_Con lên trên đi!! – ông chú dứt khoát – Thằng Duy đang đợi con – sau đó quay qua bà vợ – Bà cũng đừng giữ thái độ đó với bạn của thằng Duy nữa!! Dù sao thì con bé cũng là đứa duy nhất chịu chơi với con đấy!!

25. Chương 25

Nói xong, người đàn ông đứng dậy đi vô phòng, còn bà chủ nhà thì ngồi đó ôm một cục tức mà ko nói gì được. Nó thì nhanh chân lĩnh lên phòng. Nào giờ vẫn vậy, vì cái tính ngang như cua của nó mà mẹ Duy chẳng ưa gì nó, nhưng ba Duy thì lại trái ngược hoàn toàn, ông lúc nào cũng nhẹ nhàng từ tốn với nó... nhiều lúc nó tự hỏi làm sao mà hai vợ chồng này có thể sống chung trong một mái nhà khi mà bất đồng quan điểm lẫn tính tình như vậy nữa... chả bù với gia đình nó.

Nó tông rầm cánh cửa phòng Duy và xông vô, Triệu Mỹ Uyên cũng đang ở trong này.

_Tụi bay... tụi bay... muốn chết hay sao mà dám giỡn tao hử????????

_Thôi mà... tụi tao hok có cố ý!! – Duy xoa tay.

_Mà chỉ cố tình thôi!! – Uyên chêm vào rồi cười khúc khích.

Nó cảm thấy hai má mình đang nóng bừng lên. Trước giờ chỉ có nó lừa phỉnh người khác, vậy mà giờ lại bị lừa lại một vố, kẻ lừa đảo lại chính là hai đứa bạn thân của mình... thử hỏi có bực ko chứ??

_Thôi đừng giận nữa!! Chỉ là muốn kêu mày qua chơi, nhưng sợ mày ko chịu nên... đành phải dùng hạ sách ấy thôi!! – Uyên thanh minh.

_Humm, nếu muốn tao tha thì phải giải câu đố này cái đã!!

_Haizz, lại nữa hả? Thôi đi!! – hai đứa kia đồng thanh.

_À ko, một dây luôn!! – nó đổi ý.

_Sao cũng được!! – lại đồng thanh.

_Ukm, lịch gì dài nhất?

_Lịch sử!! Cái này mà đổ tao rồi!! – Duy nhanh nhẩu.

_Xã nào đông dân nhất?

_Xã hội!! – Uyên tiếp.

_Trong bong bóng có ko khí! Vậy trong phao bơi có gì?? – nó cười gian.

_Ko khí luôn!! – lại tiếp tục đồng thanh.

_Sai!!

_Chớ gì nữa?? – đồng thanh và đồng thanh.

_Có con người!! Hé hé...

Cả hai kẻ còn lại ngất trên giàn quất vì câu trả lời cùng nụ cười kèm theo của nó.

...

Mãi chơi đùa, nó quên mất cả thời gian. Lúc nhìn đồng hồ thì đã gần 7h rồi. Nhưng nó chẳng tỏ ra hốt hoảng cũng ko hề lo lắng. Duy hỏi thì nó đáp tỉnh bơ

_Ông có bà Trinh lo rồi, cần gì tao nữa?

Hình như nó đang ghen tị với dì Trinh, vì dì ấy dành hết tình thương của ba rồi. Thật ra trong lòng nó vẫn rất thương ba chứ đâu phải ko đâu...

_Ko về hà? Vậy xuống ăn cơm với nhà tao luôn!! Có Uyên nữa mà!!!

_Hai đứa bay thân nhau từ lúc nào vậy? Tao đi thôi, tao ko muốn chọc ẹk mà lên tăng xông mà chết đâu!! Tội ác lắm!!

_Thôi mà về đi cũng được!! – hai kẻ kia lại tiếp tục đồng thanh, giọng có vẻ mừng thì phải.

Chắc là ko muốn bị nó làm “kì đà cắn mũi” đây.

Một cách nhẹ nhàng, nó khép cổng lại rồi rào bước trên phố. Nhà Duy với nhà nó cách nhau ko xa, nhưng ko lại ko đi thẳng về nhà. Giờ nó chỉ muốn lảng quăng trên phố thôi.

Tình cờ, nó lại gặp Kì. Anh chàng nhà giàu này cũng lang thang trên phố, mặt buồn xo.

Nó nhìn thấy hấn trước, và lên tiếng gọi. Nghe thấy tiếng nó, Kì mừng như bắt được vàng vội quay lại thì nó đã chạy gần tới chỗ Kì.

_Mày làm gì ở đây giờ này vậy?? – Kì hỏi giọng có vẻ vui mừng.

_Tao đi lảng quăng thôi. Còn mày?

_Ukm, thì ko có ai giúp đỡ nên tao buồn!!

_Chuyện hồi chiều hả?? Giờ mày nói đi, ko có kì đà nữa đâu!!

_Ukm, tìm chỗ nói chuyện đã!!

...

Ngồi vắt chân hình chữ ngũ trong một quán café trong có vẻ “hoang dã”. Ko hiểu tên Kì này bị cái gì mà hết lên núi rồi lại vào “Vườn chuối” (az). “Vườn chuối” là tên của quán café nó đang ngồi. Nghe tên thì có vẻ hơi quê, nhưng thực sự quán café này được trang trí theo phong cách hiện đại với hai tông màu chính là đỏ và đen. Trong quán còn có đặt vài chậu cảnh nhưng ko làm mất đi vẻ “hại diện” của ko gian này.

Nó khuấy đều li café đen với một thìa đường. Nó uống đắng lắm, có lần nó đưa nguyên li café nguyên chất lên tu một dây (az) làm ai ai cũng phải lé mắt vì nó. Một cô gái phi thường với một sở thích kì quái.

_Có gì mà nói đi!! – nó nhấp li café rồi nói.

_Ukm, thì chuyện là vậy!! Thực sự là... tao đang khó... rất là... tao cảm thấy... khó...

_Khó ở chỗ??? – nó tỉnh queo hỏi.

_Ặc, tao chưa có khủng nha mày? Nhưng mà... sự thực là... tao... tao...

_Tao tao con khỉ gì? Nói nhanh hok tao đi về à!! Còn mang đồng phục với cặp trên người đây nè!! – nó bực bội.

_Ukm, tao sẽ đi thẳng vào vấn đề nhé!! Tao... thực sự là...

Hít một hơi thật sâu, Kì tuôn ra một lèo như đọc diễn văn khai giảng

_Ko biết từ lúc nào mà tình cảm của Kì lại thay đổi. Trước đây Kì chỉ thích một mình Nhược Lam mà thôi, nhưng ko biết từ lúc nào mà Kì lại cười khi Linh cười, khóc khi Linh khóc và đau lòng khi nhìn thấy Linh ở bên cạnh thằng lớp trưởng. Kì ko biết bản thân mình bị làm sao nữa, nhưng qua vài bài text nhỏ của con em thì Kì biết rằng bản thân đã thích Linh, thích rất nhiều, thích ko thể tả nổi, thích tàn bạo, thích tàn khốc, thích khốc liệt, thích...

_Diên khủng!! Giờ hok phải là khai giảng đâu mà ở đó đọc diễn văn!! Nói nhanh hok tao đi nha!! – nó cắt lời.

_Kì... Kì nói thật mà!! Kì thích Linh!!

_Ngày xưa người ta có thuyết địa tâm, thuyết nhật tâm. Giờ thì Trần Thái Linh này có thêm một thuyết Linh tâm nữa. Tức là Linh chính là tâm điểm của mọi người, mọi câu chuyện, và cả mọi trò đùa. Mày nghĩ gì hả Kì? Cả trường này ko có ai là ko biết chuyện tao thích Lâm, bao nhiêu thằng từng bị tao từ chối phũ phàng tàn nhẫn... mày cũng chứng kiến mà, tại sao lại còn nói lời đó với tao??

_Vì Kì thực sự thích Linh, Kì nghĩ thích một người ko có gì là xấu cả!!!

Nó cười nhếch mép, quay mặt sang một bên. Tên ko có não này dám nói những lời đó với nó sao??

Hắn nói đúng, thích một người chẳng có gì là xấu hết. Nhưng với nó thì khác, nó thích Lâm – điều đó là sự thật, bởi vậy nó chẳng thể nào tiếp nhận tình cảm mà hắn dành cho nó ko đời nào. Chính hắn cũng biết nó chỉ coi hắn là bạn, chính hắn cũng biết mỗi lần gặp là mỗi lần cãi nhau, vậy mà hắn lại tỏ tình với nó.

Thực ra nó ko thích những đứa con trai ưa cãi lại mình. Ko, phải nói một cách chính xác là cực kì ghét. Sở dĩ nó ghét con trai như thế là bởi vì ba nó và mẹ nó cũng thường xuyên cãi nhau, do đó nên mới dẫn đến chuyện li hôn. Rốt cuộc thì người tổn thương nhất lại là nó, họ thì vẫn sống vui vẻ. Nó ghét, nó ghét những kẻ nào ưa cãi lại mình, ghét hết tất cả những thằng con trai cứng đầu và ko có não... nghĩ tới thôi là thấy bực mình rồi, làm sao mà thích được cơ chứ?

_Tao... từ chối!! Đó là tao đã nhẹ nhàng với mày rồi!! Mày hãy từ bỏ ý định đó đi, nếu ko muốn chịu tổn thương sau này.

Nói xong, nó đứng dậy và bỏ đi một mạch. Nhìn nó đi, nó mới là kẻ thảm hơn, giờ này rồi mà vẫn còn vác bộ đồng phục với cái cặp trên người, tất cả là tại hắn đã kéo nó đi nên mới ra có sự này đây.

...

Nó đẩy cửa bước vô nhà, chắc ông già đang tức giận lắm đây. Cũng phải thôi, tan trường từ lúc 4h30, mà gần 8h nó mới chịu mò về nhà thì thử hỏi vị phụ huynh nào mà ko tức giận cho được chứ??

Nó liếc mắt nhìn quanh, chẳng có ai ở nhà cả. Hình như nó đoán sai rồi thì phải, sự có mặt của nó ở trong cái nhà này đâu được quan tâm chú ý tới, dù nó có đi sớm về trễ thì cũng chẳng ai biết. Hai người lớn đang hưởng thụ một cuộc sống hạnh phúc của cuộc sống hôn nhân mà...

...

Nó quăng cặp rồi thả người trên giường. Mọi việc diễn ra quá nhanh, đến nỗi nó chẳng có ý thức gì về chuyện vừa rồi cả... Hoàng Vĩnh Kỳ – một tên công tử nhà giàu – một tên ko có não – lại đi tỏ tình với nó. Một đứa mà cứ hễ gặp mặt nó là lại cãi nhau mà lại đi tỏ tình với nó, thử hỏi làm sao mà nó tin cho được. Mà cho dù nó có tin đi nữa thì tình cảm của hắn cũng sẽ ko bao giờ được chấp nhận. Trái tim nó đã có chủ, nó có niềm tin vào Lâm. Nó tin rằng rồi một ngày nào đó, Lâm sẽ quay về bên nó... bởi vậy nó mới có thể sống vui vẻ cho tới giờ.

Đùng một cái, đại thiếu gia tỏ tình với nó. Trong lòng nó hơi bất ngờ và cũng xen lẫn sự khó chịu nữa. Nó chẳng thích thú gì khi được người khác tỏ tình, với nó chỉ có một mình Lâm, chỉ có Lâm thôi là đủ rồi.

Cùng lúc ấy, tại một ngọn núi nào đó có một chàng trai đang nằm dài ra bãi cỏ xanh mơn.

Đã 8h30 rồi mà Kỳ vẫn chưa chịu về nhà... dù biết trước là tỏ tình cũng sẽ bị nó từ chối nhưng Kỳ vẫn làm, đơn giản chỉ vì hắn ko thể cưỡng lại trái tim của mình.

Nỗi buồn đang xâm chiếm cơ thể hắn và lan tỏa ra... cuối cùng thì đứa con gái hắn thích lại từ chối hắn. Đời là thế, theo tình tình chạy, chạy tình tình theo mà. Hắn chợt nghĩ tới Nhược Lam – cô gái mà hắn từng si mê trước đây. Dường như tình cảm hắn dành cho Lam đã thay đổi, ko còn thiết tha như ngày trước nữa. Liệu hắn có quá đáng khi bỏ rơi Lam như vậy ko?? Hắn cảm thấy có lỗi với Lam quá, có lỗi với người con gái đang chờ đợi hắn.

26. Chương 26

Vài tuần sau đó...

Bây giờ đã chính thức bước vào mùa thi. Một tuần – một khoảng thời gian ko ngắn cũng ko dài – nhưng cũng đủ để làm cho tội học trò phải ngao ngán lắc đầu và suốt ngày than ngán thở dài.

Nó thì khác. Từ một năm nay, thi cử đã ko còn là vấn đề quan trọng nữa. Nó phát hiện ra sự thông minh và bộ não đầy ắp chất xám của mình từ sau khi gặp Lâm. Kể từ ấy nó đã chẳng còn sợ thi cử nữa.

Một tuần trôi qua thật nhanh, mới đó mà đã thi xong hết tất cả các môn rồi. Đám học sinh lo sợ vì đề năm nay khá là khó so với các năm trước, chỉ riêng nó là thoải mái vô cùng, hình như nó trúng tủ thì phải.

Sau kì thi là tới mùa Noel rồi. Nó hồi tưởng lại Noel năm ngoái, trong khi nó nằm dài ở nhà suốt ngày chờ Lâm rủ đi chơi thì Lâm lại đứng chờ nó ở cách nhà ko xa. Nghĩ lại nó thấy Lâm thật ngốc, và cả bản thân nó cũng ngốc nữa. Giá mà nó chịu ra ngoài thì lúc ấy nó đã nhận được tấm thiệp con con dễ thương cùng lời mời đi dạo phố đêm từ Lâm rồi, vậy mà nó chỉ biết nằm ở nhà chờ đợi...

_Wey, Noel năm nay mày làm gì? – Duy áp lon coca lạnh vô má nó.

_Thì chắc là nằm ở nhà chờ đợi một điều kì diệu thôi!! Đã một năm rồi nhỉ?? – nó mơ màng.

_Ừ, một năm kể từ khi... ủa mà một năm gì? – Duy hỏi ngớ ngẩn.

_Mày ngu... – nó nhăn nhó cốc trán Duy – một năm kể từ mùa Noel đầu tao với mày chung lớp!!

_Ờ... phải vậy hôn?? Hay là đang tơ tưởng tới chàng hả?? – Duy chống cằm, nhìn nó bằng con mắt thách thức.

Nó quay sang Duy khẽ nhủ mày rồi đáp tỉnh bơ

_Tất nhiên là đang nhớ chàng rùi!! Ngu...

_Zời, zậy mà nói là một năm kể từ mùa Noel đầu tao với mày chung lớp!! – Duy trề môi.

...

Nó lại nằm dài trên giường. Mấy bữa nay mẹ ko có gửi mail cho nó, ko biết là đã xảy ra chuyện gì rồi nữa, hay mẹ đã quên mất thói quen gửi mail cho nó hằng đêm rồi?

Theo một thói quen, nó lại mở máy lên.

Ngồi gõ gõ một lát và chờ mail của mẹ, nó nhận được cả tá thư gửi từ address canmottinhyeu_kococonLinh.

“Con nhỏ Cát, ở trên lớp ko chịu nói rồi tối lại gửi mail... đúng là khủng!!” – nó trầm nghĩ rồi lần lượt mở những bức mail ra xem.

“Wey, mày có số của Duy ko cho tao đi!!”

“Tao... tao nhờ mày giúp một chuyện nha!! Mày... làm mai Duy cho tao nha!!”

“Êy, chưa về nữa hả mày? La cà đâu đó hử?”

Nó bực bội đóng hộp thư lại. Con Cát khủng toàn gửi những bức mail ngắn như cái đuôi thỏ, đọc mà phát bực.

Nó đang định off máy thì một bức mail nữa gửi tới. Lại từ địa chỉ của con Cát

“Mày về chưa? Tao năn nỉ mày đó!! Tao thích Duy từ năm ngoái rồi, nếu ko phải vì mày thì tao đã tỏ tình với Duy. Tao biết mày chỉ coi Duy là bạn thôi, làm ơn làm thần Cupid cho tao đi!!”

Nó mỉm cười... thì ra con nhỏ Cát ko phải là ghét nó, chỉ vì thích Duy nên mới tỏ ra ko thân thiện với nó thôi.

Nó nhấp vào “trả lời” và bắt đầu hồi âm lại cho con Cát

“Mày nói nhiều quá nha!! Thích nó thì tự đi mà nói, tao hok rảnh hơi đâu mà lo chuyện tầm phào! Mà nó thích những đứa con gái chăm chỉ á nha!! Dễ thương nữa, hiền lành và dịu dàng!!”

Nó khẽ mỉm cười, con nhỏ Cát hình như thích thằng Duy thật lòng thì phải. Vậy cũng tốt, thằng Duy có nơi có chốn nó cũng an tâm phần nào... vui nữa. Cầu mong là thằng Duy cũng thích con nhỏ Cát.

...

Nó đi ngủ, lại đặt giờ báo thức cho bảy chiếc đồng hồ, mà mỗi chiếc cách nhau 2p như thường lệ.

Bỗng có một tràng tiếng ngựa hí (đổi chuông) báo tin nhắn tới

Bực mình, nó dở điện thoại ra một cách bực lực và đọc kĩ từng chữ. Tin nhắn được gửi tới từ một số lạ.

“Mày ngủ chưa? Tao ko ngủ được!! Có trò j mà làm mau bần ngủ chỉ tao koi!!”

“Wei ai zà?”

“Oh, tao Uyên nè!! Tao xin số mày từ thằng Duy!!” Có trò j hok?”

“Chơi games đi, thôi tao đi ngủ á cấm nhắn qua tiếp tao hok có đọc đâu!”.

Kết thúc bằng một câu dài, nó off máy rồi ngáy lun.

...

Sáng thứ 2

Nó vẫn như cũ, vẫn dậy trễ. Chuyện này là thường xuyên, nó là “nữ hoàng đến trễ” mà!! Sau khi xử lí bảy cái đồng hồ sắp réo inh ỏi, nó phóng nhanh vô phòng tắm rồi phóng thẳng ra khỏi nhà.

Hôm nay là 25/12, là mùa Noel thứ 2 từ khi nó có Lâm.

Nó lại vào nhà sách chờ “Chạng vạng”, mong sao ngày hôm nay sẽ có.

Nó nhanh chóng gửi cặp rồi phóng tới quầy sách. Thật bất ngờ, nhỏ Cát với thằng em của nhỏ cũng ở đây. Mà em của nhỏ tên gì thì... nó quên mất tiêu rồi!

Ko biết nhỏ Cát đang đọc cái gì mà lâu lâu lại thấy nhỏ cười khúc khích, rồi quay qua chỉ chỉ cái gì đó cho thằng nhóc em nhỏ. Thằng nhóc ấy ko cười như con Cát mà khẽ cau mày. Hai chị em nhà này lạ thật, vô duyên nữa.

Nghĩ sao mà nó lại bước tới gần hai chị em này. Đập vai con Cát, nó hỏi

_Mày bị khùng hay bị điên mà cười miết zđợ? Hai chị em mày đúng là...

_Đúng là sao chị?? – thằng nhóc em con Cát lên tiếng hỏi.

_Oh ko sao!! Ờ mà mày tên gì tao quên mất tiêu rồi!!

_Mày đúng là... cái tật ko chữa!! – tới lượt con Cát nhăn – nó tên là Khôi, con khùng!!

_Câm, tao hok có hỏi mày. Oh mà tụi bay hok đi học hay sao mà ko mặc đồng phục zđợ??

_Omm... tao đang định cúp một bữa!! Mày cúp hok?

_Ko, tao kiu. Thôi tụi bay đi đi!!

Nói xong nó rời khỏi hai chị em nhỏ Cát rồi lượn tới lượn lui quanh quây sách mới. Chợt một quyển sách có tựa đề “Chạng vạng” đập vô mắt nó.

Nó bước tới gần, cuối cùng thì công chờ hơn 4 tháng của nó cũng có kết quả rồi.

Cầm cuốn sách nó nhảy cẫng lên vui sướng. Sở thích đọc sách trong nó lại trỗi dậy. Ko biết bao lâu rồi nó ko đọc sách nữa!!

...

_Mày làm gì mà tí ta tí tưng vậy? – Duy ngồi xuống kể nó.

_Oh, mà sao mày hok đi ăn đi... ở đây làm gì nữa?? – nó hỏi.

_Tao hỏi trước mà!!

_Oh, tao chờ được cuốn “Chạng vạng” rồi!! Mới có sáng nay luôn, vậy là khỏe!! – nó vươn vai.

Chợt “con kiến đen...” lại vang lên. Nó nhìn thấy số của mẹ vội vàng bắt máy

_Con nghe nè mẹ!!!

_Ummm, mẹ có chuyện muốn hỏi con!!

_Vâng mẹ cứ hỏi đi...

_Ummm, mẹ... mẹ muốn... mẹ...

_Mẹ muốn gì thì mẹ cứ nói đi!

_Mẹ... mẹ muốn đi... bước nữa... con ko... phản đối chứ??

Nó đang cười chợt tắt ngay gương mặt rạng rỡ, mẹ nó mới nói cái gì ấy nhỉ? Sang ngang ư? Tái hôn ư? Đi thêm bước nữa sao??? Mẹ... mẹ hết thương nó rồi sao? Mẹ cũng muốn bỏ mặc nó để tìm hạnh phúc riêng như ba nó hay sao? Tại sao... tại sao cả mẹ mà cũng đối xử với nó như thế?? Tại sao??

_Mẹ... mẹ cứ... vui vẻ đi!! Cầu ẹ... hạnh phúc! – nó cố gắng giữ cho giọng thật tự nhiên.

_Mẹ... mẹ xin lỗi con!! Đám cưới mẹ sẽ ở trong tết này, con ra Đà Lạt tham dự được chứ? Mẹ sợ sẽ ko còn gặp lại con nữa!!

_Tại sao chứ? Con ko hiểu... – giọng nó càng lạc đi.

_Mẹ... đương là Việt Kiều Mĩ. Sau đám cưới mẹ phải đi Mĩ cùng đương.

Lại là Mĩ, Lâm cũng bỏ nó để mà đi Mĩ, giờ tới lượt mẹ cũng như vậy... nó ghét nước Mĩ quá, ghét lắm, cực kì ghét...

_Thôi được, con sẽ đi!!

_Cảm ơn con...

27. Chương 27

Nó ngồi thờ người ra, ko quan tâm gì tới mấy trò chơi mà cả lớp đang áp dụng để chọc phá bà cô. Giờ nó chẳng còn tâm trạng đầu để mà quậy phá nữa. Sau đám cưới... mẹ bỏ đi... sao mẹ thông báo chuyện này đột ngột vậy chứ? Tại sao đến cả mẹ mà cũng bỏ mặc nó... điểm tựa trong lòng nó dường như sụp đổ, nó ghét tất cả...

Duy nhận thấy từ sau cuộc điện thoại, thái độ của nó khác hẳn. Trước đó là vui vẻ, cười nói nhiều mà sau lại trầm ngâm u uất, thậm chí ở khoe mắt có vài giọt long lanh nữa... Duy ko hiểu đã có chuyện gì mà nó lại kì lạ như vậy...

Ở một góc trong lớp, đại thiếu gia – Hoàng Vĩnh Kỳ vẫn đang chăm chú nhìn theo nó, và tất nhiên hắn cũng nhận ra sự khác thường của nó. Thường ngày nó nói nhiều, cười nhiều bao nhiêu thì hôm nay nó u uất, trầm lặng bấy nhiêu. Trông nó bây giờ cứ như một chiếc bóng.

“Có chuyện gì nhĩ?” – Kỳ cau mày trầm nghĩ.

Giọng nói của mẹ vẫn còn vang vọng đâu đó trong đầu nó... mẹ sẽ đi bước nữa, nó thực sự ko muốn, ko cam tâm. Nhưng nó vẫn có thể nghe được lòng mình đang gào thét: “Ko được ích kỉ!”... ba đã tái hôn, bây giờ thì mẹ cũng có quyền có được hạnh phúc của riêng mình, nó chẳng thể nào níu giữ được cái gia đình đã tan vỡ đó nữa... nó ko đủ sức, nó đã mệt mỏi rồi...

U uất mãi cũng chẳng giải quyết được gì, nó cố gắng phần chấn mình... biết đâu nó có thể vui vẻ tiễn mẹ lên đường tới thiên đường tình yêu của mẹ. Dù sao thì mẹ cũng là phụ nữ, cũng có quyền được tìm hạnh phúc cho riêng mình. Rồi đây nó sẽ có em cùng mẹ khác cha... sẽ nhanh thôi, nó cũng sẽ hạnh phúc mà...

Nó bắt đầu cảm thấy phần chấn hơn và vất óc nghĩ ra trò mới. Nhưng hiện giờ thì nó chẳng có trò gì ngoài đặt câu đó cả. Quay sang Duy, nó nhìn thấy cu cậu nhể nhại mồ hôi khi phải chép một lần cho cả hai vở... tội nghiệp quá. Nó đưa ra một quyết định trọng đại, từ bây giờ Duy sẽ được miễn các trò đùa của nó khi ở trong lớp, dù gì thì nó cũng phải để Duy chép bài chứ.

Nó lại quay sang thằng nhiều chuyện (tối giờ vẫn chưa biết tên), hôm nay câu đó sẽ được truyền đi từ thằng mỏ nhọn này.

_Wey, tao hỏi mày nha!! Có ba thằng S, H và M cùng chạy trên một đường đua có quỹ đạo tròn. Hỏi thằng nào chạy nhanh nhất?

_Gì? Hok có đưa ra gợi ý mà...

_Im, truyền bá đi!!!

Nó lại lôi IP ra nghe nhạc, nằm gục xuống bàn chờ câu trả lời của cả lớp. Có một điều nó có thể chắc chắn là cả lớp sẽ ko bao giờ trả lời được. Cái lớp của nó chẳng bao giờ chú ý tới chi tiết quan trọng nhất trong câu đó của nó nên cứ bị té ngựa khi nó đưa ra đáp án, biết lắm.

Lại một lần nữa, câu đó được truyền đi với tốc độ 7,9km/s. Cả lớp đang yên lặng vì nó u ám bỗng dưng trở nên xôn xao, ồn ào hơn. Cả bọn quay qua quay lại hỏi nhau câu trả lời. Đúng như nó dự đoán, chẳng có đứa nào chú ý tới chi tiết quan trọng nhất của câu đó cả.

Vĩnh Kỳ thì ngồi ở góc của mình, khoanh tay lại ngửa người ra sau mà cười. Hắn thừa biết cái lớp này trở nên ồn ào như vậy nguyên nhân chính là do nó. Có vẻ như nó đã lấy lại tinh thần rồi... mặc dù ko biết nó buồn chuyện gì, nhưng khi nhìn nó trầm ngâm Kỳ cũng trở nên trầm hẳn, chẳng còn thiết làm gì nữa. Giờ nó vui lại thì Kỳ cũng cảm thấy lòng vui vui... cái đó có thể gọi là tình yêu được chưa?

_Chịu thua!! Mày nói đi!! – thằng “mỏ nhọn” truyền đạt lại lời của các nhân còn lại trong lớp.

_Này nhá, quỹ đạo tròn là đồng hồ. S là giây, H là giờ, M là phút=> S chạy nhanh nhất!! Ngu bà cổ, há há...

...

Nó cầm chiếc hộp nhạc Duy tặng và xoay xoay. Nó sắp để dành đủ tiền để trả cho Duy rồi, nhưng mà ko biết thằng Duy khủng đó có chịu nhận ko nữa.

Chợt nó cảm thấy hơi buồn, tra chìa khóa vào ổ khóa hộp nhạc. Hai đứa nhóc ngồi trên xích đu từ từ được đưa lên, giai điệu “A little love” nhẹ nhàng vang lên. Nó nhắm mắt lại, người đu đưa theo điệu nhạc du dương... và rồi... nó dần chìm vào giấc ngủ lúc nào mà ko biết!

...

Cộc cộc...

Cộc cộc...

Cộc cộc...

_Linh ơi!! Con có ở trong phòng ko?? Ra đi nói cái này chút...

Nó bực mình dụi mắt rồi vươn vai ngồi dậy. Mấy giờ rồi? nó quơ tay tóm lấy chiếc đồng hồ Mickey trên bàn.

_TRỒIIIIIIIIIIIIIIIIIIII, mới có 2h sáng!! “Bà già điên đó kêu làm gì ko biết???” (Trong dấu ngoặc kép là nói nhỏ ko ai nghe được) .

Nó bực mình đá cái ghế rồi đứng dậy ra mở cửa. Bà dì của nó ko biết lại muốn giở cái trò gì nữa đây?

_Có chuyện gì ko dì?? – nó ngái ngủ.

_Dì... ba con ko về nên dì lo quá!! Con liên lạc với ba thử xem?

_Ba con ko về là chuyện bình thường, có gì đâu mà dì ngạc nhiên!!

_Nhưng hôm nay ở công ty chẳng có cuộc họp nào, cũng ko có hợp đồng quan trọng. Ba con nói hôm nay sẽ về sớm, vậy mà...

Nghe dì Trinh nói như vậy, nó cũng cảm thấy hơi hơi nôn nao trong người. Nó vội tóm chiếc điện thoại trên bàn rồi bấm số của ba.

Đầu bên kia vang lên những tiếng “tút” dài rồi càng ngắn và nhanh hơn. Ba ko bắt máy...nó cau mày và lại tiếp tục gọi. Chắc ba lại say xỉn ở đâu rồi chứ gì mà...

Vẫn là những âm thanh khô khan kéo dài ấy... ba nó vẫn ko bắt máy. Trong lòng nó chợt dâng lên một nỗi lo, ko biết ba làm gì mà nó gọi hoài ko chịu bắt máy.

_Sao rồi con? – dì Trinh lo lắng hỏi.

_Ba con ko bắt máy dì ơi!! Mình xuống phòng khách chờ coi thử... coi ba có về ko!! – nó nói rồi khép nhẹ cửa phòng lại, cùng với dì Trinh đi xuống dưới nhà chờ ba.

Cánh cửa vẫn im lìm ko một động tĩnh, ko một dấu hiệu nào cho thấy là ba nó đã về. Có chuyện gì xảy ra rồi chẳng??

Nó nhìn ra ngoài cửa sổ, chợt trên bầu trời lóe lên một tia sét. Trời sắp mưa rồi... sao ba vẫn chưa về?? Hồi sấm sét lại vang lên thêm một lần nữa, và to hơn. Dì Trinh hét lên một tiếng, bịt tai lại rồi ngồi co cụm trên sofa, sắc mặt tái mét. Nó khẽ chau mày nhìn dì, và nó chợt hiểu ra bà dì của mình sợ sấm sét.

_Dì có sao ko dì?? – nó nhẹ nhàng hỏi.

_Dì... dì sợ sấm sét!! Dì sợ lắm... huhuhh... hức hức hức...

Tự dưng dì Trinh lại òa lên khóc như một đứa trẻ làm nó khẽ chạnh lòng, có lẽ dì ko xấu xa như nó vẫn nghĩ trước giờ. Người ta nói mẹ ghẻ có đời nào đi thương con chồng, nhưng câu đó đối với nó ko đúng chút

nào. Dù ko muốn nhưng nó cũng chẳng thể phủ nhận rằng dì Trinh từ khi về nhà này luôn quan tâm chăm lo cho nó, chưa một lần nào đi đánh đập hay mắng nhiếc gì nó. Dù nó có phạm lỗi lầm gì thì dì Trinh cũng chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở rồi bỏ qua, chẳng bao giờ nói lại với ba nó.

Ầm ầm ầm... một hồi sấm sét nữa lại vang lên, to hơn cả hai lần trước. Dì Trinh còng người lại và dón về một góc. Hình như đúng là dì ấy sợ sấm sét lắm thì phải... bên ngoài trời vẫn mưa ko ngớt.

28. Chương 28

Bỗng có người nhún chuông cửa. Nó chắc mẩm là ba rồi, chứ có vị khách nào lại đến vào lúc đêm khuya này.

Đúng là ba rồi... ông ấy ướt như chuột lột. Nhìn thấy bộ dạng thê thảm của ba, nó chợt thất tim lại. Hình như nó đang đau thì phải... dù ko biết lí do vì sao nhưng dường như tim nó đang rất đau...

_Ba... ba có sao ko? Sao giờ này ba mới về?? – nó lo lắng xách cặp tấp zùm ba.

_Ba ko sao đâu con gái!! Tối bây giờ mới được con lo lắng cho đó, ba vinh hạnh quá!! – ba nó mỉm cười rồi xoa đầu nó.

_Dạ... trước giờ con sai rồi!! Ba tha cho con nhak!!

_Um, thôi mình vô nhà đi con!!

Nó đóng cổng lại rồi xách cặp vô nhà cho ba. Dì Trinh vẫn ngồi co người trên sofa, mặt tái mét. Ba nó lắc đầu, khẽ thở dài rồi bước tới gần dì mà nói

_Vô phòng đi em!! Ở ngoài này ko tốt đâu. Linh, con đỡ dì vô phòng zùm ba nha?

_Dạ con biết rồi ba!! – nó miễn cưỡng nhận lời.

...

Nhẹ nhàng đặt dì Trinh nằm xuống giường, nó toan quay trở ra ngoài. Nhưng nhìn sắc mặt dì ko được tốt, ko hiểu sao nó lại cảm thấy thương dì ghê gớm.

“Ko... chỉ là tội nghiệp thôi! Chỉ vậy thôi!!” – nó cố gắng xua đi thứ tình cảm mơ hồ mà nó nghĩ là ko nên có đó.

Ba đang tắm, nó đành nán lại với dì Trinh một lát. Chắc, bây giờ nó mới được dịp nhìn kĩ mặt dì Trinh. Khuôn mặt dì thon và nhỏ, trắng như bông; chiếc mũi be bé xinh xinh và cao vút; đôi bờ môi như quả mọng chín... nói chung là dì rất đẹp.

“Dì ấy đẹp quá, hèn chi ba li hôn mẹ để rước dì!!” – nó thầm nghĩ.

Cạch...

Ba nó mở cửa bước ra từ trong phòng tắm. Ông ấy ra rồi, giờ thì nó cảm thấy mình trở thành người thừa, chắc là nó phải đi ra thôi. Toan đứng dậy bỏ đi... ngủ tiếp thì ba nó lại gọi giật ngược lại

_Linh, ba có một việc cần nhờ con... có được ko??

_Vâng, ba cứ nói đi!! – nó quay lại và cố gắng nở một nụ cười tươi.

_Con hãy đối xử tốt với dì, nhất định phải đối xử tốt với dì nha con!!

_Tại sao? – nó khẽ cau mày.

_Tại vì... mà thôi, con ko nên biết thì tốt hơn. Con chỉ cần đối xử tốt với dì là được rồi, con hứa đi... hứa với ba là sẽ đối xử tốt với dì!!

__Được thôi, con hứa!! – nó cố gắng thật tự nhiên trả lời.

Xong đâu đấy, nó quay lưng bỏ đi một mạch. Ba lúc nào cũng ko để nó thương ba quá lâu. Đang dạt dào tình cảm bỗng dưng ông lại bảo nó phải đối xử tốt với dì Trinh, vậy thì có khác nào kêu nó phải quên mẹ đi chứ?? Ba nó thật quá đáng...

Nó quăng mình xuống giường và nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ. Ngoài trời mưa vẫn cứ rơi ko ngớt và sét vẫn cứ đánh ầm ầm. Đêm noel ấy đã trôi qua một cách tẻ nhạt được bao phủ bởi một màn mưa dày đặc. Có lẽ năm nay là noel chán nhất, buồn tẻ nhất trong cuộc đời nó...

...

Nó ngồi thần thờ, chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Suốt một tuần nay trời vẫn cứ như thế, vẫn có bị bao phủ bởi một màn mưa, dài và ko bao giờ ngớt. Dì Trinh thì suốt ngày ở trong phòng trốn sét. Ko khí trong nhà nó trở nên buồn bã hơn, u ám hơn. Thậm chí là bây giờ khi tan học rồi là nó lại đi lang thang suốt dưới mưa chẳng thiết về nhà, đơn giản chỉ vì nó ko muốn trở về cái căn nhà lạnh lẽo ấy. Từ dạo ấy, ba nó hôm nào cũng về rất trễ, chẳng mấy khi thấy mặt ông ở nhà như lúc trước nữa. Hay công ty của ông ấy có chuyện gì chẳng??

Nó vẫn cứ ngồi thần thờ chẳng thiết tha bày trò chọc phá mấy “nhà giáo” nữa khiến ko khí trong lớp cũng buồn tẻ hơn rất nhiều. Hiện tại thì có 39 cặp mắt đang dán chặt vào nó. Nó cư xử khá giống với ngày hôm qua, cả lớp đang rất tò mò, ko biết đã có chuyện gì xảy ra với nữ hoàng của lớp nữa.

Duy hươ hươ tay trước mặt nó mà nó vẫn ko nhìn thấy, vẫn cứ thần thờ vô hồn như vậy, cho tới khi ông thầy giám thị lên lớp tìm nó.

__Cho tôi gặp em Linh đi thầy!! – ông giám thị nói với vị thầy giáo đang đứng bó tay trên bục giảng vì ko có tên nào chịu nghe giảng mà cứ dán chặt mắt vào nó.

Ông thầy lau mồ hôi rồi bước tới gần nó

__Linh... có thầy giám thị gặp em kìa!!

__...

__Linh... thầy giám thị gặp em!!

__...

__Linh... có...

__LINH, THẦY GIÁM THỊ GẶP MÀY!!! – Duy hét to vào tai nó khiến cả lớp cùng với 2 ông thầy giật mình, riêng nó thì vẫn “thả hồn theo gió”.

Bó tay với nó, đích thân thầy giám thị phải ra tay. Ông cũng chẳng biết cách nào để “đánh thức tâm hồn” nó, nhưng mà chuyện tới nước này rồi thì đành làm đại thôi chứ biết sao nữa.

Nhưng ông giám thị chưa kịp lên tiếng thì nó đã “tỉnh thức”, đập bàn rầm một cái rồi đứng vụt dậy nói to

__Đúng rồi... nhất định phải vậy!!

Ông thầy đang lên lớp toát cả mồ hôi (vì cứ ngỡ nó đã nghĩ ra cách phá mình), những người còn lại thì giật nảy mình, có kẻ còn suýt ngã ngửa người.

Cuối cùng rồi nó cũng đã nhận thức được mình đang đứng ở đâu, bèn cúi đầu ra vẻ biết lỗi. Ai ai cũng đang có cùng chung một suy nghĩ “nó có đúng là nữ hoàng của 12A1 ko vậy trời??”.

...

__Mẹ em là Lý Hoàng Mỹ Trinh đúng ko? – ông giám thị hỏi nó.

__Dạ ko... mẹ em là Hoàng Thị Xuân Nữ mà thầy!! Mà sao thầy hỏi vậy?? – nó ngạc nhiên theo kiểu tò mò.

__À ko, ko có gì... thôi được rồi. Vậy ngày sinh của em có đúng là 15/7 ko?

__Dạ đúng mà thầy!! – lần này là nó ngạc nhiên thực sự – ko lẽ hồ sơ có vấn đề gì hả thầy??

_À ko có gì... thôi em vô lớp đi!!

Nó khẽ chau mày khi ông giám thị quay đi. Hơi nghiêng đầu, nó lóe lên một câu hỏi

“Ông này bị khủng đột ngột hả trời?”

...

Một thời gian dài trôi qua, lớp 12A1 từ sau đêm Noel trở nên im ắng đến lạ thường, im đến nỗi làm các thầy cô rợn tóc gáy. Trước giờ lớp đó nổi tiếng là phá phách, vậy mà giờ lại im lặng đến kì lạ. Có lẽ là do ý thức của tụi nó đã có tiến bộ, những cũng có thể là do tụi nó bị mất đi cái đầu rần (nó dóa mờ) nên mới trở nên ngoan ngoãn như vậy. Tuy nhiên, đó cũng chỉ là những phỏng đoán của các thầy cô trong trường mà thôi, còn câu trả lời chính xác thì chỉ có một mình Trần Thái Linh biết được.

Thấm thoát rồi cũng tới kì nghỉ tết Nguyên Đán, nó phải sửa soạn lên Đà Lạt để tham dự đám cưới của mẹ, cũng là lần gặp nhau cuối cùng trước khi mẹ đi xa để lên máy bay theo đường về Mỹ. Như đã trình bày, nó rất ghét nước Mỹ nên khi mẹ ngỏ lời muốn nó đi cùng sang Mỹ thì nó từ chối ngay lập tức. Và cũng vì một lí do phụ nữa là nó ko nỡ rời xa “ông già” yêu quý của mình, nếu nó đi thì nhất định ba nó sẽ buồn lắm, và nhất định là ba nó sẽ ko bao giờ đồng ý để cho nó ra đi đâu.

Ngày nó đi, bầu trời trong xanh và cao vút chứ ko còn u ám và mưa dầm rả rích như trước nữa. Cũng may là thế, nếu ko nó cũng chẳng muốn đi trong thời tiết làm người ta bực mình như vậy.

29. Chương 29

Xe chạy bon bon trên đường quốc lộ, cái nắng hừng hực ngày đầu năm đã biến mất mà thay vào đó là sự lạnh lẽo của thành phố cao nguyên – thành phố của các loài hoa xứ lạnh.

Taxi chở nó tới thẳng địa chỉ nhà của mẹ. Tại đây mọi người đang tung bừng chuẩn bị cho lễ cưới của mẹ nó, thế nên tất nhiên là chẳng mấy ai để mắt tới nó.

_Thưa bác, cho con hỏi cô dâu mới chỗ nào ạ??

_Trong nhà đó con!! Ủa mà con là ai??

_Dạ con là con gái của nữ chủ nhân trong bữa tiệc mấy ngày tới!!

_Ukm, thì ra con là Linh! Bà đang chờ con ở trong kia kìa!!

Nó đi theo lời chỉ dẫn của người đàn bà lúc nãy... tòa nhà này sao mà rộng dũ trời?? Chẳng có vẻ gì là một ngôi nhà bình thường cả!!

Cuối cùng thì nó cũng tìm được căn phòng mà mẹ nó đang ngụ trị.

Nhìn thấy nó, bà vội đứng vụt dậy và chạy nhanh tới chỗ nó, ôm chầm lấy nó trong nước mắt.

_Con gái... cuối cùng con cũng tới!!

_Mẹ ơi... con... nghệt thở!! – nó nói một cách khó nhọc.

Bà mẹ chợt nhận ra mình ôm nó hơi chặt quá nên vội buông ra.

Sau khi xoa xoa người nó và ngắm nghía, mẹ nó lên tiếng, thái độ bực bội

_Ông ta bỏ bê con hay sao mà lại ốm đi trông thấy vậy nè? Từ giờ con phải sống với mẹ đi!!

_Ko đâu mẹ, con còn phải chăm sóc ba và dì nữa!! – nó ngoa ngoắt.

Đã bao lâu rồi ko gặp mà tính mẹ vẫn cứ xởi lởi như vậy. Ko gặp thì nhớ nhung, còn gặp rồi nó lại muốn mau chóng chia xa cho rồi. Nó thà phải nhớ mẹ còn hơn là chịu cảnh bị mẹ “tra tấn” theo kiểu này.

...

Nó thở dài, quăng mình trên giường. Nó ko thích hợp với ko khí ở Đà Lạt lắm. Nó đang nghĩ lại một chuyện kì lạ. Đó là một tuần sau Noel... trong suốt một tuần đó, ông trời đã mưa hoài ko ngớt. Mưa thì ko có gì lạ nhưng ở Sài Gòn mà mưa suốt một tuần liền thì đúng là có chuyện... mà thôi, dù sao thời tiết cũng là việc của tự nhiên, nó có thắc mắc cũng chẳng giải quyết được gì.

Vài ngày nữa thôi là đám cưới mẹ rồi, và cũng chính là lúc nó phải rời xa mẹ... ko phải là mãi mãi nhưng có thể sẽ rất lâu, rất lâu sau nó mới được gặp lại mẹ. Ko biết nó có thể chờ tới lúc ấy ko nhỉ? À ko, có lẽ là khi nào nó lấy chồng thì mẹ nó nhất định sẽ về thôi mà...

Nói tới lấy chồng, tự dưng nó lại nhớ tới Lâm. Ko biết giờ này Lâm ra sao rồi, Lâm có còn nhớ tới một con nhóc phá phách là nó nữa ko? Tự dưng nó lại nhớ những lần Lâm hích nó vào bồn hoa của trường, nhớ cái lần mà Lâm bỏ sâu vô cặp làm nó khóc thét lên... lần đầu tiên ấy nó mãi mãi chẳng thể nào quên được.

Gió nổi lên nhẹ nhẹ và lùa vào phòng nó. Nó quay mặt ra cửa sổ, tận hưởng hương hoa mà gió mang theo... thật thoải mái. Liệu gió có thể mang tâm trạng của nó tới cho Lâm được ko? Liệu gió có thể mang nỗi buồn của nó đến với Lâm? Liệu gió có thể mang sự nhớ thương của nó đến Lâm? Liệu gió có thể...

Giờ nó đang buồn sao? Có lẽ là thế... một đứa con gái năng động, phá phách như nó mà cũng có lúc lặng mạp thế này...

Trời trong, gió mát khiến nó vô cùng buồn ngủ. Nằm trên giường hồi lâu rồi nó thiếp đi lúc nào ko biết. Có lẽ là nó đã ngủ rất lâu, rất lâu. Trong giấc mơ, nó nhìn thấy mẹ xúng xính trong bộ áo cưới trắng tinh khôi. Mẹ sánh bước cùng dượng, cả hai sánh bước bên nhau đi trong mưa hoa... rồi nó chợt thấy Lâm. Lâm đang đứng ở đằng xa quan sát nó... Lâm đã mỉm cười với nó, đưa tay ra vẫy gọi nó.

Nó luồn qua đám đông tiến về phía Lâm, nhưng Lâm càng ngày càng xa dần, xa dần rồi biến mất hẳn khỏi tầm nhìn của nó. Giật mình nó gọi tên Lâm thật to, vừa gọi vừa khóc. Nó cầu xin Lâm đừng rời xa nó, xin Lâm đừng bỏ rơi nó...

Giật mình tỉnh dậy, nó thở phào nhẹ nhõm khi biết đó chỉ là một giấc mơ. Nó đưa tay quệt đi những giọt lệ còn vương trên khóe mắt. Trong giấc mơ ấy, nó đã khóc thật. Nó tự hỏi chẳng lẽ Lâm lại ảnh hưởng tới nó lớn đến vậy sao? Sẽ ra sao nếu Lâm mãi mãi biến mất khỏi cuộc đời nó? Liệu như vậy thì nó có thể sống được ko??

Nó quá lụy tình... đúng hơn là lụy Lâm. Có lẽ đó là một tình yêu thực sự chẳng? Một đứa con gái 18 tuổi, nó đủ lớn để có những rung động hơn trong con tim. Vậy mà nó lại chẳng hề rung động trước một ai, con tim nó chỉ tràn ngập mỗi hình bóng của Lâm.

Kể cả với Vĩnh Kỳ, nó cứ tưởng mình thích hắn nhưng khi nghe được lời tỏ tình của hắn, nó giận sôi máu. Chính bản thân hắn cũng biết nó chẳng thể tiếp nhận tình cảm của hắn, vậy mà hắn lại ngang nhiên tỏ tình với nó. Nó giận hắn, giận cả chính bản thân nó. Tại sao “thuyết Linh tâm” lại xuất hiện chứ? Nó ko muốn mình là trung tâm của vũ trụ, càng ko muốn được nhiều người thích. Đối với nó, chỉ cần có Lâm thì đó đã là hạnh phúc rồi... nó chẳng cần gì hơn là sự trở về của Lâm... có lẽ bản thân nó đã quá ích kỉ chẳng? Lâm ra đi là để đoàn tụ với gia đình, còn mẹ ra đi là để tìm hạnh phúc riêng, nó chẳng có lí do gì mà níu giữ lại cả... bản thân nó, nó chỉ biết cho hạnh phúc của riêng mình mà ko nghĩ cho hạnh phúc của Lâm và mẹ. Có lẽ nó đúng là một đứa tham lam và ích kỉ. Liệu người như nó có xứng đáng được hạnh phúc hay ko?

Hai ngày sau...

Lễ cưới của mẹ diễn ra tưng bừng và náo nhiệt, ngỡ như là cả Đà Lạt này đều trở nên tưng bừng rộn rã vui chung với hạnh phúc của mẹ nó. Ko biết dượng có thể lực lớn như thế nào mà có thể làm một đám cưới rình rang thế này nhỉ? Có lẽ là tỉ phú chẳng??

Nó cứ yên lặng mà nhìn mẹ sánh vai bên người đàn ông kia. Nó đau, nhưng nó ko nói... sau hôm nay là nó phải tạm biệt mẹ, phải để mẹ ra đi rồi, ko biết bao giờ có thể gặp lại nhưng nó chắc chắn rằng khoảng thời gian đó ko phải là ngắn.

__Ko tìm trò quậy phá sao?? – có một giọng nói quen thuộc vang lên.

Nó ngạc nhiên quay sang rồi hỏi

_Cát? Mà làm gì ở đây??

_Tao đi nghỉ tết!! Một mình thôi, tao muốn được yên tĩnh!!

_Tại sao? Tao cứ tưởng giờ này mày phải bám theo thằng Duy chứ??

_Chính vì Duy nên tao mới đi nè!! Mày đi hai ngày, ở nhà xảy ra chuyện!

_Thằng Duy... nó có chuyện gì sao?? – nó tỏ ra lo lắng.

_Ko phải, mà Duy đã cặp bồ với nhỏ Uyên rồi! Tao buồn quá nên đi trốn nắng!!

_HẢ???????? NÓ VỚI CON UYÊN???????

_Ukm – Cát bịt tai lại khi nó hét – Mà mày có cần hét to vậy hok?

_Ờ... tại ngạc nhiên quá đó mà!!

Nó cười trừ. Khẽ chau đôi mày lại ,nó lại suy nghĩ. Ko lẽ nó mới đi vắng có hai ngày thôi mà lại có chuyện đó? Hok lẽ hai đứa máu ko lên não đó dám cho nó ra rìa??

“Hai đứa thiếu não này, tao mà về là tụi bay biết tay. Tao đem tao bỏ xó để hú hí với nhau hả??”.

Nó xoa xoa cái cằm. Miệng nở một nụ cười gian manh.

...

Ngày hôm sau tại sân bay...

_Mẹ phải đi rồi con!! – mẹ nó rơm rớm nước mắt khi nó đi tiễn.

_Thôi mẹ đi đi!! Sắp trễ rồi kìa. Con sẽ thường xuyên mail ẹ mà!!

Mẹ nó gạt nước mắt quay lưng bỏ đi, đầu còn ngoái lại nhìn nó. Hình như bà khóc rất nhiều, nhưng khoảng cách quá xa để nó có thể nhìn thấy rõ. Nó ko khóc, nhưng lòng nó đau. Cuối cùng rồi mẹ cũng đã đi... mẹ rời xa nó thật rồi...

“Vĩnh biệt con... con gái yêu quý của mẹ. Dù ai có nói gì thì mẹ vẫn mãi là mẹ của con... nhưng giờ thì ko thể nữa rồi!!” – bà vẫn tiếp tục rơi nước mắt khi máy bay cất cánh.

Xa rồi, gió đã đưa mẹ đi xa nó... dù nó lớn thế nào nhưng nó vẫn chỉ mãi là một đứa trẻ đối với mẹ, nó cần tình thương của mẹ xiết nhường nào... nhưng giờ thì mẹ đã đi, mẹ đã bỏ nó lại và đi tới chân trời hạnh phúc mới... nó nào có biết rằng lòng mẹ còn đau hơn nó gấp bội lần khi phải rời xa đứa con gái mà mình đã cất công nuôi nấng từ nhỏ...

30. Chương 30

Sau khi tiễn mẹ ra sân bay xong, ngày hôm đó nó cũng mau chóng bắt xe trở về SG. Nó chẳng muốn ở lại đây thêm một chút nào... nơi mà mẹ đã rời xa nó... nơi mà gió mang mẹ đi, nó ghét mọi thứ ở đây.

...

Nó lại trở về với căn nhà ấy, trở về với ba và dì, trở về với bảy chiếc đồng hồ thân quen và chiếc hộp nhạc mà ngày nào nó cũng ngắm nghía. Nó quyết định sẽ trả lại tiền cho Duy dù ko biết Duy có nhận ko, và kết quả là Duy đã mừng cho nó một trận te tua. Là bạn bè, Duy chẳng tính toán gì với nó, tự dưng nó lại cư xử vậy làm Duy rất bức mình.

Sau khi nghe Duy mừng xong, nó chợt nhớ tới chuyện nhỏ Cát nói khi còn ở Đà Lạt “Duy cặp bồ với con Uyên rồi!!”... tức tức, nó túm đầu Duy và hỏi

__Mày cặp bồ với con Uyên rồi phỏng thằng khốn??

__A... sao mày biết? Tao chưa nói mà!! – Duy cười, gỡ tay nó ra.

Nó nhếch mép. Thì ra những lời con nhỏ Cát nói đúng là sự thật. Nó bực bội thả áo Duy ra rồi quay lưng bỏ đi. Nó giận Duy vì dám thừa cơ hội nó đi vắng rồi tán tỉnh con nhỏ Uyên, nó giận luôn nhỏ Uyên vì đã thừa cơ hội nó đi vắng mà nhận lời thằng Duy. Ít ra hai đứa bạn (đã công nhận nhỏ Uyên là bạn) mà nó hàng tin tưởng phải đợi sự đồng ý của nó mới được cặp kè chấm muối mè với nhau chứ... bực cái mình.

Nó vẫn đi học trễ vì cái tội la cà trong nhà sách. Giờ thì nó chẳng còn chờ “Chạng vạng” nữa, nhưng vào nhà sách mỗi sáng là thói quen đã ăn sâu vào máu thịt, nó chẳng thể nào sửa được. Đành vậy, ít ra thì ông giám thị bây giờ cũng chẳng bắt nó chạy 10 vòng quanh trường nữa. Thoát được cái vụ đó là nó mừng rồi, nếu ko chắc suốt năm phải đi cổng sau hoặc vượt rào để mà vô trường mất thôi. Nhiều lúc nó thầm rửa cho ông giám thị bị đuổi việc cho rồi...

Nó lại tiếp tục viện lí do cho việc đi trễ của mình. Nhưng hôm nay tâm trạng cô có vẻ vui nên ko hỏi lí do gì khiến nó đi trễ. Cô chỉ nhẹ nhàng gật đầu rồi bảo nó bước vô lớp.

Hơi ngạc nhiên, nó tiến chậm về vị trí của mình rồi đưa ánh nhìn nghi vấn sang Duy. Duy cũng lắc đầu rồi nhún vai, hình như hôm nay cả lớp chẳng ai biết có chuyện gì mà khiến cô vui vẻ như thế.

Cô gõ thước càn cạch khi ko khí lớp trở nên ồn ào

__Các em... trật tự đi nào!! – cô mỉm cười dịu dàng.

__Thưa cô!! – nó giơ tay – Hôm nay cô có chuyện gì mà vui vậy ạ?

__Ko có gì đâu. Chúng ta bàn về lễ kỉ niệm thành lập trường tiếp đi các em!! Giờ trước tiên chúng ta sẽ bầu ra hai bạn đi thi học sinh thanh lịch.

Cả lớp nhốn nháo, xốn xang giơ tay phát biểu. Hầu hết là bầu nó đại diện cho lớp, còn một bạn nam nữa thì sẽ bỏ phiếu bầu.

Có ba bạn được đại diện để chờ kết quả phiếu, đó là Duy, Kì và Chí Anh (một thành viên trong lớp, cũng khá là vui vẻ). Bỏ ra 4 đại diện – bao gồm cả nó – thì còn lại 36 phiếu và cả lớp bắt đầu bình chọn.

Thật ko may là anh chàng Chí Anh kia chẳng được bầu chọn, hầu hết là nghiêng về phía Duy, nhưng Kì cũng ko kém. Và đây là kết quả bầu:

Lâm Chí Anh – 0 phiếu.

Lâm Bá Duy – 18 phiếu.

Hoàng Vĩnh Kì – 18 phiếu.

Kết quả thật mỹ mãn. Cô phân vân ko biết nên chọn ai.

__Ummm, các em làm khó cho cô quá!! Thôi giờ để cho nữ nhân vật chính lựa chọn đi. Linh, em bầu ai??

__Trước tiên, em ko muốn tham gia cuộc thi, vì em biết chắc chắn mình sẽ rớt đài. Thứ hai, em xin bình chọn cho hai bạn đó là Triệu Mỹ Uyên và thằng Duy khùng!! – nó nhăn răng cười.

Cô chủ nhiệm chợt nhớ lại những lời than phiền của các thầy cô bộ môn về sự nghịch ngợm của nó, nên dù rất muốn nó làm đại diện nhưng cô cũng đành miễn cưỡng đồng ý đề xuất của nó.

...

Tên: Triệu Mỹ Uyên – 12A1

Ngày sinh: 23.7.1990

Nơi sinh: bệnh viện đa khoa tỉnh

Thành tích học tập: học lực giỏi, hạnh kiểm tốt.

Số điện thoại: 01999020617

Sở thích: nấu ăn

Thần tượng: Lâm Bá Duy

Bài hát yêu thích: Hard to say I'm sorry

Môn học yêu thích: Lý

Ước mơ: trở thành tiếp viên hàng ko

Nguyện vọng tương lai 1: trở thành một người vợ đảm đang

Nguyện vọng tương lai 2: 0 có

Các hoạt động trường đã tham gia: đêm cắm trại kinh dị, tiểu thư và chàng lãng tử, bán hàng rong trong trường...

Tên: Lâm Bá Duy

Ngày sinh:16.1.1990

Nơi sinh:bệnh viện Chợ Rẫy

Thành tích học tập: học lực giỏi – hạnh kiểm tốt

Số điện thoại:01885391003

Sở thích:đọc sách, nghe nhạc trước khi đi ngủ

Thần tượng: Trần Thái Linh

Bài hát yêu thích:A little love

Môn học yêu thích: ko có

Ước mơ: phi công

Nguyện vọng tương lai 1:lấy vợ sớm

Nguyện vọng tương lai 2:đi du lịch thế giới

Các hoạt động trường đã tham gia:lãng tử, miêu miêu tiểu thư, thằng khờ, anh chàng đẹp gái...

Đó là hai mẫu phỏng vấn dành cho hai học sinh tham gia cuộc thi học sinh thanh lịch, sau khi đọc xong thì nó cười lẩn cười bò. Quả ko hổ danh là hai vợ chồng, còn cô chủ nhiệm thì đỏ cả mặt vì mắc cỡ với hai học sinh của lớp mình. Hai đứa này viết mà ko suy nghĩ gì hay sao vậy nhỉ? Cùng là học sinh ngoan và ưu tú trong lớp, vậy mà lại viết ba cái gì đâu ko vào tờ phỏng vấn, chắc ban giám khảo được dịp cười đừ người luôn quá...

_Tụi... hahahaha... híc, tụi... bay bị... khủng hả? Hay bị khủng bố?? Ghi hằm bà lằng vô tròng, cha nào chịu nổi trời?? – nó ôm bụng cười – Tụi bay quả ko hổ danh là vợ chồng của nhau đó nha!!

_Kẹt quá chơi đi mà!! Với lại mới chỉ là người yêu thôi, chưa cưới hỏi gì mà vợ chồng con khỉ gì!! – Duy gãi đầu.

_Hiz. Hihihahahah. Ủa mà sao thần tượng của mày lại là tao vậy?? – nó vẫn cười, nhưng ko bò ra như lúc nãy nữa.

_Ummm... đã nói kẹt quá chơi đại mà!! Hối nhiều quá...

Duy bực bội bỏ ra ngoài, còn Uyên thì ngượng ngịu đỏ mặt ko dám nhìn ai. Đáng lẽ ra nhỏ chỉ viết theo Duy thôi, ai ngờ lại làm trò cười cho cả lớp... thiệt xí hổ quá đi mất. Cô nàng đang muốn tìm một cái lỗ để chui xuống cho xong.

_Các em yên lặng!! – cô chủ nhiệm bước vào lớp và nhẹ nhàng nhắc nhở, à đúng rồi giờ là tối tiết của cô mà.

_Cô ơi... nghỉ tiết này bàn tiếp đi cô!! – cả lớp rần rần.

_Thôi được, các em giữ trật tự đi đã. Chỗ trống của ai vậy??

_Thưa cô chỗ đó là của lớp trưởng đó cô!! – một tên nhiều chuyện nhanh nhẩu.

_Thôi được rồi!! Bây giờ chúng ta sẽ bàn về tiết mục văn nghệ của lớp. Vì ko đủ thời gian nên mỗi lớp cắt giảm lại chỉ còn 1 tiết mục văn nghệ, và phải được duyệt qua hội đồng nhà trường. Bởi vậy chúng ta sẽ diễn kịch, các em đồng ý chứ?

_Vâng ăh!! – cả lớp lại đồng thanh.

_Trong tiết mục này cô sẽ phân công trực tiếp luôn, chúng ta sẽ diễn vở “Cô bé Lọ Lem”, bây giờ sẽ phân vai. – cô móc ra một tờ giấy nhỏ rồi cầm phấn viết lên bảng.

Trần Thái Linh – Cô bé Lọ Lem.

Hoàng Vĩnh Kỳ – Hoàng Tử.

Lâm Bá Duy – Đức Vua.

Triệu Mỹ Uyên – mụ dì ghẻ.

Lâm Chí Anh – chị lớn.

Đình Thanh – chị nhỏ.

Nguyễn Trần Cát Anh – bà già mua nhôm nhựa

Sau khi cô phân vai xong, cả lớp òa lên ngạc nhiên, nhưng đa phần là thích thú

_Cô, sao con trai lại đóng vai nữ?? Còn bà mua nhôm nhựa là ai??

_Các em trật tự!! Kịch bản được cải biên lại một chút nên... ừ, các em chịu khó né, đây sẽ là một vở kịch hài. Như vậy thì giải thưởng nhất định thuộc về lớp chúng ta!! Quyết thắng.

_QUYẾT THẮNG!! – cả lớp hô vang.

_Suyt, im lặng chứ các em... nhớ thầy giám thị nghe thấy thì sao?? – cô đưa ngón trỏ lên môi ra dấu im lặng.

Vừa lúc ấy, Duy bước vào lớp... thấy ko khí lớp im lặng đến “đáng sợ”, Duy khẽ rùng mình. “Ko lẽ con Linh lại lên cơn khủng hoảng trời???”.

...

Thấm thoát rồi cũng tới ngày 1.3.2009...

Hôm nay là ngày hội trường, mọi thứ thật náo nhiệt, thật rục rịch. Nó cũng xúng xính trong bộ áo của nàng Lọ Lem và đi taxi tới trường. Vài phút nữa là lễ kỉ niệm bắt đầu rồi mà nó chưa make-up gì cả...

Mọi người sau hậu trường lo cuống cả lên vì giờ này mà chưa thấy nó xuất hiện. Tiết mục văn nghệ tuy là cuối cùng nhưng mà cũng phải tới sớm để ôn lại kịch bản nữa. Kịch bản cô viết tuy vui nhưng mà muốn nhớ lâu ko phải là chuyện dễ dàng.

31. Chương 31

Bắt đầu lễ hội, thầy hiệu trưởng đọc diễn văn khoảng nửa tiếng là nhường mic lại cho thầy tổ trưởng tổ văn nghệ của trường lên phát biểu. Bắt đầu chương trình là hội thi học sinh thanh lịch.

Các thí sinh đã được duyệt chọn trong vòng loại lần lượt bước lên sân khấu giới thiệu về bài thi của lớp mình, mà bắt đầu là từ lớp nó.

Sau phần giới thiệu là phần vấn đáp. Duy và Uyên là một cặp rất ăn ý, Uyên nhấn chuông thật nhanh và Duy cũng phải suy nghĩ thật nhanh để trả lời. Kết quả là đội Duy – Uyên đã mãi mãi giành chiến thắng với kết quả 56/150 câu hỏi. Có gần 50 câu hỏi bị bỏ qua, số câu hỏi còn lại thì phân đều vào các lớp. Vậy nên lớp nó là lớp trả lời được nhiều nhất.

Phần thi thứ hai là thời trang do các đội tự chọn. Hầu hết tất cả các lớp đều đặc sắc nhưng nổi trội nhất là hai lớp 12A1 và lớp 11A1. Lớp nó thì có “nữ hoàng thời trang” – Nguyễn Trần Cát Anh đích thân lo liệu, còn lớp 11A1 lại được đích thân công chúa Hoàng Hoa Kỳ Duyên chính tay lo liệu... nói chung là phần thi này 12A1 và 11A1 hòa nhau. Các lớp đã bị loại gần hết, chỉ còn lại ba lớp còn trụ lại cùng với hai lớp nói trên, tức là còn tổng cộng năm lớp trong vòng chung kết này.

Phần 3 – vòng cuối cùng cũng là vòng chung kết để quyết định lớp thắng cuộc trong kì thi học sinh thanh lịch. Nội dung của vòng ba là thi kiến thức. Mỗi câu thứ 3 mà đã có ba lớp bị loại, tức là bây giờ chỉ còn lại lớp 12A1 và lớp 11A1.

Lâm Bá Duy vs Nguyễn Trần Đăng Khôi,

Triệu Mỹ Uyên vs Hoàng Hoa Kỳ Duyên.

Liệu ai sẽ chiến thắng??

Cuộc thi vẫn tiếp diễn, ko khí ở phía sân khấu lẫn khán đài đều căng thẳng như nhau, thậm chí là ở khán đài còn căng thẳng hơn ở phía trên kia nữa. Cùng lúc ấy ở phía hậu trường

__Các em bình tĩnh nha, tiết mục của chúng ta thứ 5 lận, cũng là tiết mục cuối cùng đó!! – cô chủ nhiệm trấn an cả lớp.

__Vâng ạh!! – các diễn viên được chọn rất đồng thanh.

Cũng may là tiết mục của lớp nó nằm cuối cùng, nên cũng còn đủ thời gian để Uyên và Duy nhắm lại lời kịch bản và make-up.

Cuối cùng thì vòng thi học sinh thanh lịch cũng đã kết thúc. Đáng tiếc, chỉ còn một câu nữa thôi là lớp nó thắng rồi. Lớp nó đã thua lớp 11A1, à ko đó mới chỉ là quyết định của BGK thôi, còn chờ kết quả bỏ phiếu từ phía khán giả nữa...

Tiếp theo cuộc thi là tiết mục văn nghệ. Có năm lớp lọt được vào vòng trong và được chính thức biểu diễn trước toàn thể khán giả. Có 3 lớp là tiết mục nhảy, 2 lớp diễn kịch. Lớp đối thủ của nó diễn vở: “Romeo & Juliet”, nhưng cũng chẳng có gì đáng lo vì lớp đó diễn theo nguyên tác. Còn vở diễn của lớp nó thì được cải biên lại, vẫn giữ nguyên cốt truyện nhưng có thể làm khán giả chết vì buồn. Nhưng vẫn còn tùy thuộc vào tài diễn xuất của diễn viên nữa.

Uyên và Duy vừa được make-up, vừa tranh thủ ôn lại lời thoại. Duy thì còn ít, chứ Uyên thì nhiều kinh khủng. Ko biết cô chủ nhiệm nghĩ gì mà lại chỉ định Uyên làm mục dì ghẻ, rồi ụ ấy nói nhiều kinh khủng.

Ba tiết mục nhảy được khán giả ủng hộ rất nhiệt tình, nhưng đến vở diễn “Romeo & Juliet” thì ai nấy đều ngủ gật, lí do chỉ có một: Buồn ngủ!

Cuối cùng thì tiết mục nhảm chán thứ tư cũng đã trôi qua, tiếng trống vang lên đánh thức mọi người dậy. Tiết mục của lớp nó đã chuẩn bị bắt đầu.

Các cảnh đầu tiên thì ko có gì đáng nói, nhưng cho đến cảnh nhà vua cho người đi thông báo với giới quý tộc về buổi tiệc tuyển vợ của hoàng tử chỉ diễn ra trong một đêm duy nhất.

Lọ Lem cũng cầu khẩn mục dì ghẻ ỉnh được phép đi xem hội

__Dì ơi, làm ơn cho con đi với!! – Lọ Lem tội nghiệp xin xỏ.

__Ko xin xỏ chi rứa!! Ta ko i đi đâu, ở nhà mà lo làm việc rồi đi ngủ đi. Với lại con gái cưng à, con đâu có y phục mà dự lễ.

Đúng lúc đó, đứa chị lớn chạy vào xúng xính trong bộ váy ngắn cũn cỡn làm lộ đôi chân trông rất là hấp... bánh bao. Chờ ơi, chân con gái gì đâu mà toàn lông ko à... cả hội trường được dịp cười bể bụng vì sự phân công diễn viên kì cục này.

_Dì ơi...

Mụ dì ghé đập Lọ Lem ra rồi cặp kè hai đứa con gái xấu xí của mình đi ra xe ngựa rồi biến mất trong màn đêm.

Khi chỉ còn lại một mình, Lọ Lem bắt đầu khóc thút thít. Cùng lúc ấy có tiếng rao ngoài ngõ

_Nhôm nhựa bán mua!!

Cả hội trường sững người rồi lại òa lên mà cười.

_Vì sao mi khóc?? – bà mua nhôm nhựa bước vào và cất tiếng hỏi.

_Dạ... con... con ko có... váy... đi dạ... hội... híc híc... oaoaoaaaa...

_Đừng khóc nữa, ta sẽ giúp mi nhưng mi phải hứa với ta là phải quay về trước 12 giờ đêm, nếu quá giờ thì tất cả sẽ biến mất.

_Vâng, con nhớ rồi!!!

...

Tại vũ hội của hoàng tử, Lọ Lem xuất hiện trước sự ngạc nhiên của mọi người. Một nàng công chúa xinh đẹp lung linh xuất hiện trước bao nhiêu đôi mắt “thèm muốn” của lũ con trai nhà giàu.

Phải công nhận là nó rất xinh, vậy mà từ trước tới giờ mọi người chẳng ai để ý tới. Cả lớp chỉ biết nó là “nữ hoàng” thôi, tôn trọng nó cũng chỉ vì nó giỏi chứ ko hề biết là nó lại đẹp đến nhường này. Cả trên sân khấu và dưới khán đài đều nín thở để chiêm ngưỡng vẻ đẹp của nó – “nữ hoàng đến trễ” nổi tiếng toàn trường. Còn hoàng tử – Hoàng Vĩnh Kỳ thì như chết đứng khi nhìn thấy “người đẹp” của mình tiến tới gần.

Nó tươi cười tiến sát về phía Kỳ, kéo váy và cúi đầu chào, xong ghé sát tai hắn mà thì thầm

_Lo mà diễn cho tốt đi!!

Kỳ giật mình bừng tỉnh. Phải rồi, đây chỉ là diễn kịch, ko phải là sự thật. Chỉ là diễn kịch mà thôi. Qua khoảnh khắc này thì mãi mãi sẽ ko thể được nữa.

Kỳ vòng tay qua eo nó, ôm nhẹ rồi dần dần xiết chặt hơn. Nó cảm nhận được con tim nhỏ bé của mình đang thổn thức khi mà bàn tay ấm áp của Kỳ chạm vào cơ thể mình. Nó lắc đầu, cố xua đi cái suy nghĩ sai lầm đó. Nó với Kỳ chỉ là bạn bè mà thôi, ko đời nào nó có thể có tình cảm đó với Kỳ được. Trong tim nó chỉ có mình Lâm mà thôi... nó phải kìm chế, nó ko muốn có lỗi với Lâm.

Vỡ diễn kết thúc trong tràng pháo tay của cả khán đài. Ko gian như vỡ òa ra và con tim của nó ổn định được nhịp đập, nó đã có cảm giác rất bình thường chứ ko còn như lúc nãy nữa. Nó liếc mắt nhìn Kỳ và nhận ra ánh mắt của Kỳ cũng đang hướng về phía nó, một ánh nhìn buồn bã đầy tâm trạng. Có lẽ nào nó đã khiến Kỳ tổn thương đến vậy??

Ko, tất cả chỉ là một vở diễn, nó phải nhanh chóng xóa cái hình ảnh ấy khỏi đầu mình... nó ko muốn phải bội lại tình cảm đối với Lâm, ko hề muốn... ko bao giờ nó phản bội Lâm...

32. Chương 32

Sau vở diễn, nó tránh mặt Kỳ. Nó sợ, nó sợ cái cảm giác điên cuồng ấy lại một lần nữa đến với nó. Nó phủ nhận, nó ko muốn trái tim mình hướng về Kỳ. Nó ko nghĩ mình thương Kỳ, vì tình cảm ko thể đến nhanh như thế được... ko thể nào.

Nó vẫn vậy, vẫn đến trễ và vẫn pha trò chọc phá trong lớp. Nhưng tuyệt nhiên nó ko nhìn Kì, nó sợ sẽ bắt gặp ánh mắt của Kì, ánh mắt buồn bã đầy tâm trạng ngày hôm ấy.

Giờ thì nó có thể về nhà ngay sau khi tan học, vì trời ko còn mưa. Dì Trinh đã trở lại bình thường như lúc trước, vui vẻ và luôn luôn thương yêu nó. Tự dưng nó cảm thấy có lỗi với dì, muốn đối xử tốt với dì. Dù sao thì bây giờ mẹ cũng đã tái giá, đã rời xa nó, đã tìm thấy hạnh phúc riêng. Vậy thì nó chẳng còn lí do gì mà ghét dì Trinh nữa. Hơn nữa, nó đã hứa với ba là sẽ đối xử tốt với dì – vào cái đêm noel trời mưa ấy.

_Thưa dì con mới đi học về!! – nó tháo giày ra và nói to.

_Về rồi sao Linh? Con vô mà coi nè, dì làm món sườn xào mà con rất thích đó!!

_Dạ... hả?? Mà sao dì lại biết con thích món đó??

_Ummm, bí mật. Dì còn biết là con thích ăn mì tôm nữa kìa!! – dì Trinh cười hiền.

Nó nhíu mày, suy nghĩ một lát

_A, ba con nói đúng ko đi?? Thôi được rồi, dì ko cần phải làm mấy món đó đâu! Con hết thích rồi...

_Ồ... dì làm con ghét nữa sao? Từ này dì sẽ ko làm nữa!!

_Ko... ko phải đâu dì. Thôi được rồi, con sẽ ăn. Dì chờ con chút nha!!

Nó phóng như bay lên phòng, mau chóng thay đồ ra rồi lại phóng xuống dưới nhà. Thơm quá... dù ko muốn nhưng cũng phải công nhận là tài nấu ăn của dì Trinh vượt hơn hẳn so với mẹ nó.

_Thơm quá dì ơi!! – nó cười, vui vẻ ngồi xuống ghế.

_Thật sao con?? – dì Trinh ngạc nhiên, lần đầu tiên nó cười với dì mà.

_Vâng... ummm, con ăn được chưa dì??

_Được rồi con! Dì có để phần cho ba rồi, con cứ thoải mái đi!! – dì Trinh tươi cười hiền dịu.

Nó đưa đũa, lựa chọn. Thực sự là dì nấu ăn rất ngon, nó ko biết nên ăn món nào trước đây.

...

Sau khi đánh chén no căng, nó ngồi ôm bụng trên ghế. Cái bụng của nó căng phình to ra vì no.

Nó ngồi phịch xuống salon, bật tivi lên. Dù gì thì bây giờ cũng đang buồn chán, chẳng biết làm gì. Xem tivi là cách giải quyết tốt nhất. Chán thật, tivi cũng chẳng có gì để coi hết. Đang xoay xoay cái điều khiển thì tiếng cửa bật mở, ba nó bước vào nhưng ko đường hoàng như mọi ngày nữa mà với bộ dạng tả tơi, quần áo rách mướp.

Nó hoảng hốt chạy lại đỡ khi thấy ba gần như khụy xuống, miệng hét to gọi dì Trinh. Dì đang ở trong bếp rửa chén nghe tiếng hét của nó vội chạy ra xem có chuyện gì đã xảy ra.

_Dì... ba làm sao đó dì!! Con... con lo quá...

_Con yên để dì coi!! – dì Trinh đưa tay lên sờ trán chồng – Chết, ba con cảm rồi. Mau đưa ba vô phòng đi con!!

Nó cuống quýt lên, vội quàng tay ba qua vai mình rồi đỡ ông vô phòng. Từ trước tới giờ, nó chưa bao giờ thấy lo cho ba như lúc này. Kể cả vào cái đêm noel mà ba về nhà trong bộ dạng ướt sũng đó thì nó cũng ko lo bằng lúc này... tự dưng nó có linh cảm ko tốt.

...

Nó ngồi nghệt mặt ra ở ngoài phòng khách, để dì Trinh có thể yên tĩnh chăm sóc ba. Nó đang lo sợ. Đúng là vậy, nó lo cỡ như... cỡ như ba có xảy ra chuyện gì... làm sao nó sống nổi.

“Mày đi chết đi Linh!! Nghĩ bậy bạ ko hà, ba bị cảm thôi mà... đừng có làm quá lên vậy!!” – nó nghe linh hồn mình đang bực bội.

Cạch...

Dì Trinh bước ra. Như chỉ chờ có vậy, nó vội bước tới

_Ba sao rồi dì?? Ông có sao hok??

_Ko sao đâu con!! Chỉ cảm nhẹ thôi!! Thôi dì vô trong đây... con đi nghỉ đi...

_Dạ!! – nó ngoan ngoãn đáp rồi cất bước lên phòng.

Chờ cho bóng nó khuất sau cánh cửa màu xanh dương rồi, dì Trinh mới bước trở vào phòng của mình và khóa cửa lại.

_Nó nghỉ rồi anh ạ!! – dì Trinh nói trong khi mắt chồng đang nhắm nghiền.

_Vậy sao?? – ông khẽ nhòm người dậy – Haizz, công ty đang gặp vấn đề em à!! Anh ko biết mình có xảy ra chuyện gì ko nữa...

_Anh đừng nói bậy!! – dì Trinh ngồi xuống bên cạnh chồng, thật nhẹ nhàng – anh sẽ ko sao đâu mà!!

_Có lẽ... đã đến lúc nó phải biết được sự thật rồi!! – ông lắc đầu thở dài.

_Ko được!! – dì Trinh gay gắt – Em ko muốn nó đau lòng!!

_Em đừng vậy, nếu anh có xảy ra chuyện gì thì suốt đời em sẽ ko thể...

_Em ko cần, chỉ còn con bé sống hạnh phúc là được rồi!!

_Hummm, thôi tùy em! À còn chuyện của thằng Jin em tính sao?

_Có lẽ... cái đó tùy anh thôi!! Còn chuyện kia thì... đừng nên nói vội.

_Ummm, anh hiểu rồi!! Thôi em nghỉ đi.

...

Vài ngày sau...

Hôm nay trường nó được nghỉ, nhân dịp gì thì nó cũng chẳng biết nữa. Cũng vừa hay, ba nó kêu nó hôm nay phải ra sân bay đón một người quen mới từ nước ngoài về. Nó ko hiểu, bạn của ba có ai mà nó ko biết đâu... đâu có ai ở nước ngoài?? Còn họ hàng nhà nó ư?? Cũng chẳng có ai sống ở nước ngoài cả... chẳng lẽ lại là mẹ nó?? Ko đời nào... mẹ mới đi ko lâu mà... ko thể về nhanh vậy được!! Vậy thì rốt cuộc là ai nhỉ? Ôi nó tò mò quá.

Nó cùng ba đứng ở sân bay, chờ đợi một người nào đó mà chính bản thân nó cũng ko biết là người nào. Máy bay sắp hạ cánh, phi trường rộng lớn đông nghịt toàn những người đi đón hoặc tiễn đưa người thân của họ. Đây là sân bay quốc tế, bởi vậy các thiết bị hiện đại hơn và ko gian cũng rộng hơn ở sân bay quốc gia nhiều lắm.

Đang lơ đãng ngắm nhìn máy bay hạ cánh thì ba nó kéo nó về phía đám đông, miệng hét to

_Jin, Jin, bên này này con!!

Ở phía xa xa, có một thằng con trai mắt đeo kính đen và mồm bịt khẩu trang kín mít, đã vậy còn đeo theo một cái mũ đen xì in hình Garu đang bị con nhóc Pucca ôm chặt nữa chứ... mâu thuẫn!!

_Dạ con chào ba!! – người tên Jin cúi đầu lễ phép.

_Ummm, bao năm rồi ko gặp mà con vẫn như cũ nhỉ? Vẫn đẹp zai và phong cách ăn mặc ko giống người!!

_Hok lẽ giống bò sao ba??? – Jin hỏi ngược lại.

_Thằng này... chúng ta về nhà thôi!! – ba nó khoác vai Jin.

Nó thì đứng tần ngần như trời trồng vì chẳng hiểu có chuyện gì đang xảy ra cả. Trước mặt nó là một thằng con trai xa lạ chẳng hề quen biết, dám gọi ba nó bằng “ba”, to gan... thật là to gan!!

_Con ko về sao Linh??

_B...b...b... ba!! Chuyện này là sao??

Ba nó nghiêng đầu rồi như chợt hiểu ra, ông nói nghiêm nghị

_Về nhà rồi ba sẽ nói cho con biết!!

Tuy bực mình nhưng tính tò mò thôi thúc nó mau mau bước theo ba và thằng Jin gì gì đó...

...

Nó ngồi phịch xuống salon, khoanh hai tay trước ngực với bộ mặt tức giận, chờ đợi sự giải thích của ba. Ba nó thì chẳng chịu nói gì cả, thông thả ngồi uống trà bên cạnh nó. Còn người tên Jin kia thì ngồi trên chiếc ghế rời đối diện

_Chuyện này là sao ba??

_Con gọi dì lên đi rồi ba nói luôn thế!!

Nó miễn cưỡng đi xuống nhà bếp gọi dì Trinh, trong lòng vẫn ko yên. Tự dưng lại xuất hiện một tên con trai lạ hoắc từ đâu ra rồi gọi ba nó bằng ba, làm sao mà nó yên được chứ??

_Rồi, giờ ba nói đi!!

Nó ngồi ở ghế rời, bên cạnh Jin, còn dì Trinh thì ngồi bên cạnh ba nó. Dì mỉm cười với Jin một cách hiền từ

_Con chào mẹ!!! – Jin nhăn răng cười.

_Mẹ?? Ba??? Chuyện này là sao đây??? – nó bực bội.

“Ko giấu được đâu em à... chắc phải nói hết thôi!!” – ba nó nói nhỏ.

“Chắc phải vậy thôi!!” – dì Trinh đáp.

_E hèm!! Linh nghe đây, đây là Trần Duy Anh – Jinny – anh-trai-song-sinh-của-con!!

Từng lời ba nói như sét đánh ngang tai nó... cái gì mà anh trai?? Nó tưởng ba nói giỡn nên liền cười

_Thôi mà ba!! Ba nói nhanh đi con có hẹn với thằng Duy rồi!!

_Ba ko giỡn... ba nói thật!!

Mặt nó bắt đầu tái, nó ko tin... nhưng vẻ mặt hình sự và thái độ nghiêm túc trong giọng nói của ba cho nó biết ba ko hề nói đùa. Trước giờ ba ko bao giờ nói đùa trong bộ dạng đó cả...

_B... ba nói... cái gì vậy?? Con hok có thích giỡn kiểu này đâu!!

_Ba ko zỡn. Chuyện xảy ra cách đây 18 năm. Khi đó ba và dì Trinh thương nhau, nhưng ông bà nội con bắt ba phải lấy Nữ – tức là người mà con gọi là mẹ đó!! Nếu ba ko lấy Nữ thì dì Trinh sẽ phải chịu khổ. Ba ko thể để dì Trinh chịu khổ nên đành lấy Nữ. Nhưng đúng khi ấy thì ba nhận được tin dì Trinh có mang, đã 4 tháng. Ba nghe như sét đánh ngang tai. Ba vì ko muốn dì Trinh phải chịu khổ mà lấy Nữ nhưng ba chẳng thể dứt bỏ tình yêu cùng giọt máu của mình được!! Nữ hứa là sẽ ko gây khó dễ nếu...

_Nếu gì ba?? Mẹ con đã nói gì??

_Nếu dì Trinh giao đứa con của dì cho Nữ. Nữ hứa là sẽ chăm sóc đứa con đó tử tế. Ba đã chấp nhận, dì Trinh cũng chấp nhận. Ko ngờ dì mang thai đôi, và ba đã mang con đem cho Nữ. Tất nhiên là cô ấy ko hề biết dì Trinh sanh đôi!! Đó là một đêm trời mưa, sấm sét rất to. Ba đã mang đứa bé gái cho Nữ... dì Trinh đã khóc rất lâu. Từ ấy dì rất sợ sấm sét. Jin là đứa bé trai song sinh ấy...

_Vậy... vậy có nghĩa... con là... con của...

_Đúng!! Mẹ ruột của con là dì Trinh!!

Ba nó quay mặt đi để ko phải nhìn vẻ mặt đau khổ của nó. Đúng như ông dự đoán, khi biết được sự thật này nó sẽ rất đau lòng. Ông ko đành lòng nhìn đứa con gái mà mình yêu thương nhất trên đời đau lòng, và ông đã nhắm mắt làm ngơ. Tất cả là do ông, nếu ngày ấy ông kiên quyết thêm một chút thì bây giờ con gái của ông đã ko phải đau thế này. Nếu ngày ấy ông ko để nó rời xa mẹ ruột của nó thì bây giờ sẽ ko có bí

mật làm nó đau lòng này... nếu ông ko ủy mị, nếu ông cứng rắn nhất định với dì Trinh thì bây giờ sẽ ko có đau lòng...

Nó đau... phải!! Con tim nó đang quặn thắt lại đây. Nó biết ba nó ko nói đùa. Nhưng lòng nó ko thể chấp nhận được sự thật này... thì ra người mà nó ghét, nó khinh rẻ, nó lạnh lùng từ trước tới giờ lại chính là người mẹ ruột của nó... nó... cảm xúc của nó lúc này thế nào nhỉ?? Nó buồn, nó tuyệt vọng, nó khinh bản thân?? Tất cả đều ko phải!! Nó chỉ bất ngờ, chỉ hoảng hốt, chỉ ko thể chấp nhận được sự thật này... nó chẳng thể nào chấp nhận được... ko thể!! Hơn hết, nó đau... tim nó dường như vỡ vụn ra khi nghe được: “Mẹ ruột của con là dì Trinh!!” từ chính miệng của ba nó. Ko lí nào ông lại đem chuyện này ra mà đùa giỡn, ko thể. Nhưng nó ko thể chấp nhận được sự thật, rằng dì Trinh lại chính là mẹ ruột của mình... nếu vậy từ trước giờ nó đã mang tội bất hiếu mất rồi!!

Nó ngồi yên bất động, sắc mặt dần trở lại như bình thường. Nó đau nhưng ko rơi lệ... cảm giác sao nhỉ?? À đúng rồi... giống như là khi nó bị xúc phạm nhân phẩm, khi bị nói là có “baby với đại ka” của PBC. Đúng, chính là cảm giác đó.

Ba nó nhìn nó, ông biết nó đang nghĩ gì. Nó là đứa con gái ông thương yêu suốt 18 năm qua... ông hiểu rất rõ lòng nó. Dù nó ko biểu lộ ra ngoài nhưng ông cũng biết rằng nó đang đau, đang rất đau lòng khi biết được sự thật phũ phàng ấy!! Nếu đem so với Jin thì nó đang thương hơn nhiều. Dù Jin từ nhỏ đã sống cực khổ, nhưng Jin được nhận tình thương từ cả ba lẫn mẹ ruột. Còn nó thì sao? Dù sống sung sướng nhưng lại ko được ở gần mẹ ruột của mình... ba thì suốt ngày đi vắng. Chính vì gia đình như thế nên 8 năm trước nó mới bắt trị như thế!! Đúng là so với nó thì Jin rất hạnh phúc, hạnh phúc hơn nó nhiều. Và bây giờ người đau lại là nó, chẳng phải ba, chẳng phải mẹ, chẳng phải Jin. Chỉ có mình nó là phải chịu đựng sự thật phũ phàng đã được giấu kín suốt 18 năm trời ấy.

Nếu mẹ ruột của nó là dì Trinh, vậy mẹ trước kia là kẻ đã phá hoại hạnh phúc của nó... đã tước đi nó từ tay mẹ ruột. Vậy tình thương mà bà đã dành cho nó, tất cả đều là giả dối sao?? Những lời nói ngọt ngào, những cử chỉ âu yếm, những tình thương dạt dào... tất cả chỉ là giả dối. Đó là người đã tước đi hạnh phúc của nó... vậy ra suốt 18 năm qua nó đã sống trong sự giả dối.

_Hi... con biết rồi! Thưa ba con xin phép ra ngoài. Con có hẹn với Duy!!! – nó nói với gương mặt tươi cười càng khiến cho dì Trinh và ba nó lo hơn.

Nó vụt đứng dậy, rất nhanh. Nó bước ra cửa ko ngoảnh lại nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt đầy tâm trạng của ba. Nhưng nó làm gì được đây?? Nó ko muốn... sự thật ấy, bí mật ấy... nó ko thể chấp nhận được!! Nó... nó ko muốn... thì ra nó chỉ là một đứa trẻ thừa, thì ra...

...

Nó lại ngồi ở quán café quen thuộc, và chờ Duy. Mỗi lần có chuyện thì gặp Duy là cách giải quyết tốt nhất của nó. Gì chứ, Duy luôn đưa ra hướng giải quyết đúng đắn hơn nó. Chỉ riêng chuyện của con nhỏ Quyên mập với chuyện ba nó tái hôn thì biết, Duy luôn sáng suốt hơn nó... nó dù thông minh nhưng cứ đụng chuyện là lại nổi nóng, ko bao giờ nó có thể bình tĩnh nhìn nhận sự việc một cách đàng hoàng được.

Duy tới, chạy nhanh vào chỗ nó. Trong điện thoại, nó nói với giọng buồn bã khiến cho Duy rất lo lắng.

_Duy... tao ở đây!! – nó tươi cười vẫy Duy.

_Có... có chuyện... gì?? – Duy thở dốc.

_Ngồi đi, có chuyện gì đâu?? – nó vẫn cười.

_Mày đừng vậy, có gì thì cứ nói đi!! Tao giải quyết cho. Nhìn mày như vậy là tao biết lại có chuyện rồi!! Nói nhanh đi...

_Mày cứ giành nói vậy sao tao nói? – nó cáu.

_Ồ ha... tao quên!! – Duy cười, gỡ gỡ đầu – mày nói đi!

_Tao... tao... oaoaoaaaa – nó khóc òa lên.

Duy ngạc nhiên, đây là lần thứ 3 Duy được chứng kiến nước mắt của nó. Duy di chuyển từ phía đối diện sang bên cạnh nó, ôm nó vào lòng và vỗ về. Dù ko biết chuyện gì nhưng Duy nghĩ ắt hẳn phải ghê gớm lắm mới có thể làm cho nó khóc to như thế. Duy vỗ về nó, khẽ hát bài “A little love” cho nó nghe. Bỗng dưng nó quệt nước mắt, đẩy Duy ra rồi nói một cách bất bình

_Tao buồn chuyện khác chứ có phải buồn tình đâu mà mày hát như vậy? Khùng hết biết!!

_Thì mày nói đi tao mới biết được chứ!! – Duy cần nhàn.

Nó nhún vai, thôi khóc và kể cho Duy nghe đầu đuôi câu chuyện. Lúc đầu thì Duy hơi ngỡ ngàng một chút, nhưng sau đó cậu phán

_Ummm, quá đột ngột!! Mày ko chấp nhận được cũng đúng. Nhưng mà chuyện gì rồi cũng sẽ đâu vào đây, thời gian sẽ giải quyết tất cả. Mày biết mà, rồi từ từ mày cũng sẽ chấp nhận được thôi!!

_Haizz, nếu ko được thì sao đây? Hok lẽ tao phải cố gắng cả đời??

_Bây, nhất định mày sẽ quen thôi, sẽ sớm thôi mà!! Yên chí đi...

Nó suy ngẫm một lát, rồi bật cười

_Hahah!!

_Mày khủng hả?? – Duy co người đề phòng.

_Ờ... tao có chí* đâu mà yên??

_Một mày quá. Giờ này còn giận được... ủa mà mày hết buồn rồi hả??

_Ummm, nói chuyện với mày xong tự nhiên cảm thấy bình thường ời. Thôi, ko khóc nữa!!

Nó cười, Duy cũng cười. Nó đâu biết rằng, ở phía xa xa có một đôi mắt đang dõi theo nó, một cách đau khổ và tuyệt vọng.

33. Chương 33

Nó nhẹ nhàng mở cửa bước vô nhà, giờ này cũng đã khá trễ. Nó đi từ lúc 9h sáng mà tới 11h đêm mới chịu mò mặt về nhà. Ko biết cả nhà có bực bội vì cái tính ích kỉ của nó ko nữa.

Đèn vẫn còn bật sáng trưng ngôi nhà. Thôi tiêu rồi, chắc là ba ngồi chờ nó về để xử tội đi nhong nhong ngoài đường suốt ngày đây mà. Ai chứ ba thì dám lắm à, tuy chưa bao giờ ba đánh nó nhưng ông đã từng hăm dọa nó rồi, và nó cũng thấy sợ.

Nhưng trái với lo sợ của nó, ko phải là hình ảnh một người ba cầm roi nhip nhip lên ghế mà một người ba đang ngồi đờ ra thần thờ giống như đang chờ đợi, chờ đợi sự quay đầu của đứa con vậy.

_Thưa ba... con mới về!! – nó cất tiếng phá tan bầu ko khí im lặng bao trùm – Cho con xin lỗi vì...

Ba nó nhìn nó, đôi mắt giận dữ hơn bao giờ hết. Ông đứng vụt dậy, thật nhanh tiến về phía nó. Nó nhắm mắt lại chuẩn bị chịu trận bão cấp 12 của ba sắp đổ bộ. Nhưng ko, nó cảm nhận được một hơi ấm đang lan tỏa khắp cơ thể mình. Vòng tay ba... vòng tay chưa bao giờ ôm lấy nó nay lại đang quàng lên cơ thể nó. Nó cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ ba... có lẽ tình thương của ba quá lớn lao so với con tim ích kỉ nhỏ bé của nó... nó ko ngờ rằng có một ngày ba lại ôm chầm lấy nó trong vui sướng, vì đứa con gái thương yêu của mình đã trở về.

Nó cũng quàng tay ôm lấy ba... đúng lúc ấy Jin và dì Trinh bước vào. Nó đẩy ba ra rồi quay về phía dì

_Thưa dì... à ko, thưa mẹ con mới về!! Em chào anh hai!! – nó tươi cười.

Ba – dì Trinh – và cả Jin nữa, bất ngờ vì thái độ của nó thay đổi quá nhanh chóng. Mới sáng nay thôi, nó còn im lặng ko chịu nói gì vậy mà...

__Linh... con chịu... nhận mẹ sao?? – mẹ nó run run.

__Em chịu nhận anh sao Linh? Anh cứ tưởng em sẽ...

__Anh hai, có anh hai em rất vui. Mẹ nữa, sao mẹ ko nói cho con biết sớm... mẹ làm con phạm tội bất hiếu rồi đó!! – nó ra vẻ trách móc.

Dì Trinh ôm nó vào lòng, vừa khóc vừa nói

__Mẹ xin lỗi... mẹ xin lỗi... đáng ra mẹ ko nên bỏ rơi con... con chịu tha thứ ẹ sao Linh??

__Ko đâu!! Con sẽ ko tha thứ, nếu mẹ ko bù đắp tình thương cho con!! Ọe (nó mắc ói vì lời nói sến như con hén của mình).

Cả nhà cười vang một cách vui vẻ. vậy là từ giờ nó có thể hạnh phúc bên gia đình chính thức của mình rồi... tuy thấy có lỗi với người mẹ trước nhưng nó đang cảm thấy rất hạnh phúc. Ko ngờ là sự tha thứ và chấp nhận sự thật lại thoải mái đến như vậy. Duy nói đúng, mọi chuyện sẽ ổn thôi mà!!

...

Lại bảy chiếc đồng hồ vào buổi sáng, chiếc thứ nhất, chiếc thứ hai, rồi chiếc thứ ba... ba chiếc đồng hồ xấu số đầu tiên lại lãnh nhận “cơn thịnh nộ” trước khi thức dậy của nó. Mặc dù cảm thấy mình hơi tội lỗi nhưng mà biết sao hơn được?? Buổi sáng đối với nó là rất quan trọng, vì phải... ngủ bù cho thời gian thức khuya chơi games và buổi tối. Đạo này nó ko có mở mail ra nữa, nó ko muốn trái tim mình lại lung lay vì người mẹ trước mà đánh mất đi hạnh phúc mình đang có. Nó vẫn vậy, vẫn là một con nhóc ích kỉ như ngày nào, chỉ biết hạnh phúc của bản thân mình mà ko nghĩ tới cảm nhận của một người khác.

Nó ko cảm thấy hối hận vì lựa chọn của mình. Người mẹ mà nó đã chọn chính là mẹ ruột của nó, và nó thấy hạnh phúc. Vậy là đủ!

Jin ko đi học, vì anh chàng đã tốt nghiệp đại học loại ưu ở trường đại học nào đó của Mĩ (nó chả có nhớ đâu). Lại là Mĩ, nó ko mấy hài lòng khi nghe được anh song sinh của mình đi Mĩ để học. Anh học chương trình nhảy lớp nên tốt nghiệp đại học khá sớm, và bây giờ anh đang làm bác sĩ thực tập ột bệnh viện lớn ở bên Mĩ, đã có trụ sở tại Sài Gòn.

Sáng nào Jin cũng đưa nó đi học, cũng may là nó luôn đi học trễ nếu ko Jin sẽ bị đám con gái hám zai đẹp trường nó bu, mà theo nó diễn tả thì Jin bị như “ruồi bu thức ăn, kiến bu đồ ngọt”, hic có đứa em gái nào lại nói anh trai mình như vậy ko chứ???

Nó chào ông giám thị bằng một nụ cười “nham nhở”, ko phải là nó tính chọc ghẹo ông giám thị luôn chứ??

“Haizz, dù ko muốn lắm nhưng mà hôm nay mình sẽ thử sống đẳng hoàng một ngày coi sao!!” – nó suy nghĩ rồi tự mỉm cười một mình.

Nó lên lớp, nằm dài ra bàn nhét headphone vào tai. Giờ chưa có vào học nên lớp khá ồn ào. Mà cũng lạ thật, cô cũng còn chưa vô lớp, nó tự nhủ ko biết lại có chuyện gì xảy ra nữa rồi.

__Wey Duy, sao cô chủ nhiệm chưa vô lớp zđợ?? – nó tháo headphone ra rồi quay qua hỏi Duy.

__Hồi nãy cô vô rồi, nhưng mà thầy giám thị kêu cô đi đâu rồi á!!

__Oh, ổng có chuyện gì nữa vậy hen?

__Ai mà biết! – Duy nhún vai.

...

Giờ ra chơi, Duy cùng với Uyên phóng xuống căn teen trước để mua đồ ăn, còn nó thì lục đục cát sách vở xong rồi xuống sau. Quả là hôm nay nó đã lập kỉ lục: ko ngủ gật trong lớp, ko bày trò chọc phá, ko đưa ra câu đố, chịu chép bài và nghe giảng, còn xung phong phát biểu nữa chứ.

Đang định phóng xuống căn teen cho nhanh thì nó bị Kì chặn lại. Nó nghe con tim mình lại đập trật nhịp.

34. Chương 34

Đang định phóng xuống căn teen cho nhanh thì nó bị Kì chặn lại. Nó nghe con tim mình lại đập trật nhịp.

_Có... có chuyện gì? – nó quay đi để Kì ko thấy gương mặt đang đỏ lựng lên của mình.

_Chiều nay đi chơi hok?? – Kì vui vẻ mời.

_Đi chơi? – nó ngạc nhiên, giọng của Kì rất bình thường chứ ko như những ngày trước nữa.

_Ừ, đi chơi!! Với tư cách là bạn bè... trừ khi mày ko coi tao là bạn!! – hấn trở lại cách xưng hô cũ.

Nó thoáng ngạc nhiên, rồi một cách nhanh chóng, nó nở một nụ cười tươi trên môi mặc dù ko hiểu sao trái tim như đang bị vỡ vụn

_Được chứ!! Bạn bè mà!

Nó nhấn mạnh hai chữ “bạn bè” mà nghe tiếng đổ vỡ trong tim. Ko hiểu sao tự dưng nó lại cảm thấy nhói đau trong lồng ngực, cứ như là có hàng nghìn mũi kim đâm vào vậy

...

Nó thần thờ bước chậm rãi trên hành lang. Một đại công tử đã tỏ tình với nó – một kẻ vừa rủ rê nó đi chơi... mọi chuyện sao mà rắc rối, mâu thuẫn quá. Nó đã mong Kì với nó chỉ là bạn, bây giờ duy trì mối qua hệ bạn bè rồi nhưng nó cứ thấy như lòng mình ko muốn. Nó cố gắng kìm nén thứ tình cảm trái phép đó. Trái tim bé xiu xiu đó đúng là cái đồ phản chủ, ko bao giờ chịu nghe theo sự sai khiến của nó. Cũng đúng thôi, có ai mà sai bảo được quả tim này chứ...

_Ey, làm gì mà như vừa mất tiền vậy?? – có một kẻ đập vai nó.

_Hả?? Cái gì? Có chuyện gì???

Nó quay lại và nghiêng đầu ngạc nhiên, đó là Cát – kẻ thù ko nguy hiểm của nó. Ko hiểu từ bao giờ con nhỏ này trở nên dễ thương đến lạ

_Có chuyện gì xảy ra với mày hả? – Cát lên tiếng hỏi lại.

_À ko, tự dưng thấy hơi buồn buồn nên...

_Cả buổi mày cứ chăm chú nghe giảng làm lớp mình mất tinh thần lắm. Nên nhớ mày là “nữ hoàng” – “cái đầu rắn” của cả lớp, ko có mày thì lớp này sẽ xuống cấp trầm trọng!

_Trời, tao là người chớ có phải rắn đâu??

_Hi, thôi! Giờ tao xuống căn teen nè, đi luôn hông?

_Có chớ, con Uyên với thằng Duy đang chờ tao dưới á!

_Ummm, cho tao ngồi chung bàn với nha?

_Vì thằng Duy hả?

_À ko, chỉ là muốn làm bạn với mày thôi, trước giờ tao đâu có bạn thân. Mà mày đừng có nói với Duy là tao thích Duy nha?? Hứa đi!!

_Uk, biết rồi. Còn cái vụ ngồi chung thì... phải giải được câu đố mà tao đưa ra, trước giờ vẫn vậy mà!! – nó cười toe.

_Haizz, bó tay với mày luôn. Thôi được, thích thì chiều!!

...

Tại căn teen... Nó ngồi, Uyên ngồi, Duy ngồi còn nhỏ Cát thì đứng. Nhỏ đang chờ câu đố của nó đây, ko biết là câu đố của nó sẽ hại não tới mức nào. Nếu là câu đố mẹo thông thường thì nhỏ còn giải được chứ nếu mà nó ra câu đố toán thì bí.

_Ummm, mày ra nhanh lên đi... bực mình quá! Mày làm gì mà để tao chờ lâu vậy hả? Bộ tính cho tao mỗi chân chết hả?

_Um, tao đọc liền nè! Nếu giờ mày được lựa chọn giữa tình yêu và tình bạn, thì mày sẽ chọn cái nào?

_Tất nhiên là... tình yêu rồi!! – Cát le lưỡi – Ủa mà cái này là câu đố hả trời??

_Được rồi, ngồi đi!!

Duy tròn mắt nhìn nó. Chưa bao giờ nó ra câu hỏi đó, mà đó cũng chẳng phải là câu đố. Đây ko giống với nó của thường ngày, rốt cuộc thì nó đang toan tính cái trò gì đây? Dù là người hiểu nó nhất nhưng Duy cũng ko thể đoán được...

...

Tan học, nó cắt vở vào cặp rồi phóng thẳng ra ngoài mà ko chờ Duy, nó chỉ ném lại một câu gọn lỏn

_Tao có hẹn, về đi!!

Duy nhún vai rồi quay qua Uyên khoác vai con nhỏ, cả hai dù sao cũng chung đường mà. Với lại nhiệm vụ của một thằng bạn trai là đưa bạn gái của mình về tận nhà, nhiệm vụ này Duy chưa bao giờ thực hiện với Uyên, chắc giờ đã tới lúc rồi.

Nó đứng chờ Kì ở cổng, nhưng chưa thấy mặt Kì đâu thì Jin đã tới. Anh đi đón cô em gái đáng yêu của mình đây mà.

_Em... về thôi!! – Jin tươi cười khoác vai nó.

Từ đằng xa, Kì nhìn thấy vệt núp sau cây phượng, khoảng cách này quá xa để có thể nghe được câu chuyện, nhưng Kì nghe con tim mình đang nhói đau.

_Thôi anh về đi. Hôm nay em có hẹn với bạn rồi... mà anh cũng mau kiếm cho em một bà chị dâu đi nha, đi làm rồi còn gì?

_Biết rồi em gái!! Yêu em nè! – Jin kjss chọt vào má nó một cái rồi phóng thẳng.

Lúc này, Kì mới dám rời khỏi gốc phượng mà tiến tới gần nó, đang nghe lòng mình gào thét: “mình chẳng là gì cả!”.

_A Kì, sao mày ra trễ vậy? Làm đứng chờ dài cổ...

_Chờ gì? Thằng hồi nãy là ai vậy? – Kì nghe giọng mình bực dọc.

_Oh, đó là anh trai tao! Hay hok, một đứa con gái như tao mà có tên anh trai tài giỏi đó đúng là hãnh diện quá!!

Đến lúc này thì Kì mới có thể thở phào nhẹ nhõm, thì ra đó chỉ là anh mà thôi... ko có bất cứ mối quan hệ nào khác hết.

_Thôi, giờ mình đi đâu??

_Ohhh... chết rồi, tao chưa nghĩ ra!! – hấn gãi đầu.

_Khùng quá, vậy mà cũng rủ rê. Thôi chui vô café ngồi cho rùi.

_Ohh, cũng được!! – hấn lại gãi đầu và cười hì hì.

Tụi nó lại tới “Vườn chuối” – nơi hấn đã tỏ tình với nó. Tự dưng nhớ lại chuyện ấy, nó thấy lòng mình vui vui. Kì gọi cô phục vụ

_Chị gì ơi, ột đen đá ko đường với một café sữa đá nha!!

Nó ngạc nhiên, sao Kì lại biết nó thích uống đắng nhỉ?

_Sao mà biết tao thích...

_Oh thì hồi trước tao có hỏi thằng Duy!! Hehe. – Kì nhe răng cười.

...

Nó khuấy đều li café, thằng ko nào này tự dưng rủ rê nó đi chơi rồi lại nói là chưa chọn địa điểm, cuối cùng đành chui vô đây, không hết biết.

Kì cũng chẳng biết phải nói gì với nó bây giờ. Thực ra lúc đầu Kì ko có nghĩ là sẽ rủ nó đi chơi nên ko có chuẩn bị trước, cho tới giờ cũng chả nghĩ ra được gì hết, hẳn đang tự trách mình sao mà vô dụng quá... đang thơ thẩn bỗng Kì nhìn thấy từ đằng xa có một hình dáng quen thuộc. Ko lí nào con nhỏ đó...

Khi đã nhận định rõ ràng người con gái đó, Kì đứng dậy và hét to

_Duyên, mà làm gì ở đây?

Cô bé tên Duyên quay lại và sững người khi thấy ông anh trai của mình. Thằng con trai đang đi cùng cô nhóc cũng giật mình quay sang. Và thằng nhóc nhận ra nó – người đã làm phiền lòng bao chàng trai.

_Chị!! Chị Linh...

Thằng nhóc gọi lớn khiến nó cũng giật mình quay lại. Ra là em trai của con Cát Anh, tên gì ấy nhỉ? À... đúng rồi, là Đăng Khôi.

_Chị cũng ở đây hả?? – Khôi chạy tới gần nó trong con mắt ngạc nhiên của Kì và Duyên.

_Khôi biết chị ấy hả?? – Duyên cũng bước tới gần, kéo theo ông anh ngu dốt của mình theo.

_Biết chứ, Khôi với chị có duyên với nhau mà.

_Duyên gì? Ác duyên thì có!! – nó quay mặt đi.

_Chị vẫn vô tình vậy ha!!

_Thằng nhóc này là ai vậy Duyên??

_Là bạn trai em đó anh!! Anh thấy sao...

_Cũng bình thường thôi, sao đẹp trai bằng anh mà mà!

_Gớm, ko biết mèo nào cắn mỉu nào nha! – Duyên trề môi.

Nó thì im lặng ko nói tiếng nào, chỉ lắng tai nghe. Em của con Cát lại bỏ bịch với em của thằng Kì, đúng là duyên trời định. Vậy mà trước giờ nó cứ tưởng thằng Khôi chưa có “ẻm” chứ.

Hết im lặng, nó lại nhìn Kì nhưng hẳn đang bận nói chuyện với em rể tương lai, còn lại Duyên thì nhìn nó “say đắm”. Khi thấy nó nhìn mình, Duyên vui vẻ cười tươi rồi nói

_Chị đẹp thiệt đó nha, ko hổ là nàng Lọ Lem!!

_Nhưng kịch và đời thường khác nhau, chị đây ko phải là Lọ Lem đâu cưng!! Chị là một nàng công chúa đó, mặc dù nhà ko giàu được như nhà cưng nhưng mà giờ chị đang sống trong hạnh phúc, ko phải với dì ghẻ.

_Hi, chị vui quá. Em muốn kết bạn với chị có được ko??

_Ok thôi, một đứa em gái kute. Nhưng mà em phải giải được câu đố của chị...

_Câu đố? Là sao chị? À... em có nghe nói qua, chị cứ nói đi!

_Ờ... ummm, có một con rắn chạy thi với một con bò, hỏi con nào thắng?

_Thực chất cuộc thi này hok có diễn ra, vì rắn ko có chân làm sao mà chạy thi được!! – Duyên trả lời nhanh chóng.

Sao dạo này nó toàn đưa ra mấy câu đố dễ dàng ko à, ko phải là nó muốn tạo điều kiện cho đối phương chứ? Nó mà cũng có ngày “nhân từ” vậy sao nhỉ? Đúng là một chuyện lạ khác nữa của nó.

Duyên đã giải được câu đố của nó, tất nhiên là nó chấp nhận con bé rồi. Dù sao có thêm một đứa em cũng vui, trước giờ nó toàn là được mọi người yêu thương ko à, giờ nó sẽ thử cảm giác yêu thương một người không phải là Lâm sẽ như thế nào. Lâm... nghĩ tới Lâm nó lại thấy mình quá nhu nhược, yếu đuối.

__Thôi anh chị đi đây!! Hai đứa cũng mau về đi, tối rồi!! – Kì dặn dò.

Hai đứa nhóc chào anh chị rồi phóng thẳng khỏi tầm mắt của bọn nó. Nó khẽ mỉm cười, đúng là hai đứa nhóc thú vị. Có được hai đứa em đó cũng đỡ buồn hơn. Dù sao trong mấy ngày tới nó cũng chẳng biết phải làm gì.

Kì dẫn nó vào siêu thị, đi ngang qua quầy đồ trang sức, Kì nhìn thấy có một sợi dây chuyền khá đẹp. Vậy là hần quyết định sẽ mua tặng nó – tất nhiên là trên danh nghĩa bạn bè. Nó thì đang loay quanh bên hàng đồ lưu niệm, nó muốn tìm xem ở đây có cái hộp nhạc nào giống với cái mà Duy đã mua cho nó ko, để nó mua tặng lại Duy coi như huê. Nhưng hình như chẳng có cái nào giống, hoặc ít ra cũng chẳng có cái nào làm nó ưng ý cả. Các hộp nhạc này ko giống với chiếc mà nó thích.

Nó vẫn đang tìm quanh thì bất chợt Kì quàng tay ra trước ngực nó, và đeo sợi dây chuyền vào cho nó. Ngạc nhiên, nó quay lại hỏi

__Trò gì nữa vậy?

__Ko, chỉ là quà tặng nhân ngày đầu tiên “hẹn hò” thôi mà!! – hần cười.

__Hẹn hò? – nó có vẻ ko vui lắm.

__Tất nhiên, là theo kiểu bạn bè đó!!

__Ukm!! – nó cười – nhưng mắt thâm mĩ của mày tệ quá, sợi dây xấu hoắc!!

__Cái gì? – hần bực bội – người ta đã tặng quà cho thì phải biết cảm ơn chứ, ở đó mà chê bai này nọ. Người đầu mà bất lịch sự!!

Nó cười phá ra vì thái độ của hần, giống Duy lắm. Hai thằng này có cái tính con nít y như nhau, nhưng chỉ có hần là dám cãi lại nó thôi. Nhiều lúc nghĩ lại nó thấy cãi nhau thế này cũng vui vui, mặc dù ko muốn nhưng nó chẳng thể phủ nhận được, hoặc ít ra là con tim của nó...

35. Chương 35

Nó quăng mình lên giường. Vĩnh Kì là một thằng con trai tốt, nó phải công nhận là thế. Nó rất muốn duy trì mối quan hệ bạn bè với hần, chỉ thế thôi... nó ko mong giữa nó và hần có bất cứ mối quan hệ tiến sâu nào khác, đơn thuần chỉ là bạn bè mà thôi.

Nó mân mê sợi dây chuyền mà hần vừa tặng cho, sợi dây được làm bằng một sợi dây nhựa màu đen, còn mặt dây chuyền là một hình ngôi sao bằng bạc, chính giữa là một mẫu thủy tinh lam sáng lấp lánh. Đồ giả thôi, nhưng sao mà sợi dây lại đẹp đến vậy chứ? Nó lại cảm thấy dường như mình lại tiếp tục đánh trống ngực khi nghĩ về Kì.

Suốt một tuần nay cảm giác lạ kì ấy cứ xuất hiện, và nó luôn phản bác con tim của mình. Nó ko muốn, ko thể chấp nhận được sự thật – rằng bản thân đã thích Kì. Nó ko biết đó là sự rung động bình thường hay thích theo kiểu nam nữ, nhưng nó ko thể nào chấp nhận được những gì mà trái tim nó yêu cầu, nó ko muốn phản bội lại tình cảm đối với Lâm. Mặc dù cho tới giờ nó vẫn chẳng có tin tức gì của Lâm nhưng trong lòng nó có niềm tin – rằng một ngày nào đó, Lâm sẽ trở về. Đến lúc đó, nó có thể thanh thản mà hưởng hạnh phúc cuộc sống ban cho. Bởi vậy, tình cảm đối với Kì là ko được phép, là trái với lương tâm của nó...

Nó ko biết phải làm sao bây giờ, cái thứ tình cảm “trái với đạo đức” ấy nó ko bao giờ có thể chấp nhận được, nhưng liệu lí trí của nó có thể thắng được con tim ko? Những ước muốn của trái tim nó có thể ko chấp nhận ko? Có lẽ... ko, điều đó quá ko đối với một con người. Suy cho cùng thì nó cũng đâu phải là thần

thánh. Với lại trái đất thì luôn xoay, xã hội thì luôn vận động, và con người thì luôn thay đổi, bởi vậy tình cảm của con người cũng sẽ thay đổi theo. Thế nên nếu nó có tình cảm với Kì thì cũng chẳng có gì là trái phép, bởi vì ko có luật nào cấm trái tim rung động trước một người cả, chỉ là do quan niệm khác người của nó buộc chính bản thân mình phải khổ, phải cư xử như vậy mặc dù nó cũng biết là nó làm cho người đối diện và chính mình phải đau.

...

Nó lại đi học trễ, đúng với bản chất của “nữ hoàng trễ giờ” của mình. Đạo này ông giám thị hình như có chuyện buồn gì đó nên cũng chẳng thêm mắng mỏ gì nó nữa, tự đứng lại đâm chán...

Nó nằm dài thườn thượt trên bàn. Càng ngày bài vở càng nhiều, năm nay lại là năm cuối cấp nữa... chắc nó phải chuyên tâm vô học thôi, chứ để bị lưu ban thì ê mặt lắm.

Cô hôm nay cũng lại đi trễ, một tuần nay cô luôn vô lớp trễ hơn nó... giờ thì nó đang thắc mắc ko biết có lí do gì mà cô lại trở nên như vậy, lúc trước bao giờ cô cũng tới rất sớm mà... hay là cô muốn giành lấy danh hiệu “nữ hoàng đến trễ” của nó nhỉ?

__Cả lớp trật tự!! Cô thông báo với cả lớp một tin vui, lớp chúng ta đã giành giải nhất văn nghệ trong kỉ niệm trường vừa rồi, phần thưởng là 700.000 D, đề nghị cả lớp ột tràng pháo tay!!

Cả lớp vỗ tay rần rần. Gì chứ, công đầu là thuộc về cô mà... Chính cô là tác giả của cái kịch bản “điên khùng” ấy, nhưng nhờ có thế mà lớp nó mới giành chiến thắng được đấy chứ, phải tán thưởng cô mới đúng.

Nó quay sang nhìn Kì và bắt gặp ánh mắt của hắn đang nhìn mình, một cách trêu mến. Thoáng bối rối, nó quay mặt đi.

__Cả lớp yên nào!! – cô lại lên tiếng – Cô còn có một tin vui nữa muốn thông báo cho cả lớp biết. Đó là lớp trưởng Phạm Thanh Lâm của chúng ta đã trở về sau hơn một năm mất tích. Em vô đi Lâm!!

Tim nó như ngừng đập khi nghe tin Lâm trở về. Từ phía sau cánh cửa, Lâm bước vào. Nó sững người nhìn Lâm.

Đó chính là chàng hoàng tử mà nó hằng mong nhớ, chàng hoàng tử thô bạo và ba trợn nhưng lại có một tấm lòng cực kì ấm áp. Nó vui, nhưng ko hiểu sao ngay sau đó lại buồn.

Dường như ánh mắt của Lâm đã ko còn như ngày đó nữa, nó cảm nhận được thế, hay là nó đã hoang tưởng?

Lâm nhìn nó, ko chào hỏi, ko cười, chỉ một thoáng rồi quay đi. Nó khẽ ngạc nhiên: “Tại sao Lâm lại lờ mình đi? Chẳng lẽ người ta nói đúng? Xa mặt thì cách lòng... chẳng lẽ Lâm đã quên mình rồi sao?”

Và rồi bao nhiêu câu hỏi : chẳng lẽ, liệu, có phải là... được đặt ra trong đầu nó. Và dòng suy nghĩ của nó bị cắt ngang bởi lời nói của cô

__Em ngồi cạnh Linh nhé?

__Ko, em muốn ngồi ở bàn cuối còn trống kia!! – Lâm phản đối tức thì.

Cả lớp òa lên ngạc nhiên, đúng vậy, ở cái trường này ai mà ko biết nó thích Lâm và chính Lâm cũng thích nó. Vậy mà Lâm lại từ chối ngồi cạnh nó đúng là một chuyện lạ khác nữa.

Nó quay mặt đi, con tim đang đau nhói lên. Nó thích Lâm, và chính Lâm cũng đã tỏ tình với nó, mặc dù chỉ là qua một bức thư thôi nhưng đã làm cho nó rất xúc động. Vậy mà Lâm thì sao? Xem đi, Lâm thậm chí còn chẳng thèm nhìn mặt nó lấy một lần nữa.

Nó đau nhưng vẫn ko hề khóc. Một năm qua nó đã khóc rất nhiều rồi, chỉ vì chuyện gia đình mà thôi. Nó ko phải là một đứa con gái lụy tình, cũng chẳng phải đam mê cuồng si gì Lâm cả, chẳng có lí do gì để nó phải khóc hết. Nhưng mà tại sao trong lòng nó vẫn cảm thấy rất đau, con tim như ngừng đập khi Lâm từ chối ngồi cạnh nó.

Duy đưa ánh mắt ái ngại nhìn nó, Kì thì nhìn Lâm bực dọc. Kì thích nó nhưng ko muốn sở hữu nó, hắn chỉ mong cho nó được hạnh phúc thôi.

Lâm thì đứng đờ đờ bước vụt ngang qua nó như chưa từng quen biết. Nó ko biết vì lí do gì mà Lâm lại làm lơ nó, hay là Lâm đã quên nó rồi? Nhưng nó ko cam tâm, nó chỉ có mình Lâm... nó tự trối buộc con tim mình ko được thích người nào khác ngoài Lâm, vậy mà hắn thì sao? Hắn thậm chí còn chẳng thèm cười với nó nữa, hắn ko còn như ngày xưa nữa. Nhưng chỉ mới một năm thôi mà, tại sao Lâm có thể quên nó nhanh đến vậy? Chẳng lẽ hình ảnh của nó lại mau chóng phai mờ vậy sao? Ko được, nó ko cam tâm... nó ko thích như vậy!!

Giờ ra chơi, cả lớp kéo nó xô đẩy nó tới gần Lâm. Có mấy đứa còn hét to

_Nào, nữ hoàng đã chờ hoàng tử từ rất rất lâu rồi. Giờ chàng đã trở về thì phải nói gì đi chứ??

_Wey, thổ lộ tình cảm của mình đi... ngại gì mà chi?

_Đúng đó, nói đi Linh!!

“Cái tụi này bị điên hết rồi hả trời? Tự nhiên lại bày cái trò quỷ này là sao?? Bực bội quá!!” – nó thầm nghĩ rồi quay sang Lâm.

Nó cũng đã định nói hết với Lâm mọi nỗi niềm của mình, nói về nỗi nhớ của mình đối với Lâm. Nhưng khi thấy vẻ mặt lạnh như băng của Lâm thì nó ko thể nào cất lên thành tiếng được. Nó cứ thấy như có gì đó đã chẹt ngang ở cổ họng và dây âm thanh cũng ko còn hoạt động nữa. Với lại ko lẽ lại nói những điều đó trước mặt đông đảo bạn dân thiên hạ thế này sao?

Đến lúc này, Lâm ngược lên nhìn nó với con mắt ngạc nhiên

_Cô là ai? Sao tự đứng lại tụ tập ở chỗ của tôi vậy??

CỒ LÀ AI??, cô là ai sao? Lâm đang nghĩ gì vậy, chẳng lẽ đã quên nó thật rồi sao??

_Lâm? Lâm quên Linh rồi sao???? Tại sao chứ?

_Tôi ko quen cô, làm ơn tránh xa ra cho tôi đọc sách.

Từng lời nói của Lâm như hàng ngàn mũi kim đâm xuyên qua tim nó. Những lời mà nó đang nghe... ko phải là những lời mà nó chờ đợi. Có lẽ... tại sao Lâm lại quên nó một cách nhanh chóng như vậy?

...

Dù thích Lâm nhưng lòng tự ái của nó thì cao hơn cả núi Thái. Dù có chết nó cũng ko cầu xin tình yêu của người khác, nó là một đứa con gái có lòng tự trọng rất cao... ko bao giờ nó hạ mình xin xỏ người khác điều gì vì mình. Ko bao giờ...

_Mày đừng buồn nữa!! – Uyên vỗ vai nó – Chắc là có lí do đặc biệt gì đó Lâm mới như thế...

_Mày im đi, mày biết gì mà nói!! – nó cáu.

_Tại sao mày lại cáu với Uyên, Uyên chỉ muốn tốt ày thôi... con ngốc!! – Duy quát.

Nó trở mắt nhìn Duy. Ko đúng, tại sao Duy cũng lại quát mắng nó chứ? Nó đã làm gì sai? Đã làm gì sai? Chẳng lẽ mới có được hạnh phúc của gia đình thì nó lại bị xã hội tẩy chay sao? Ko, nó ko cam tâm.

Jin đứng chờ nó ở trước cổng trường và đang bị đám con gái bu kín như kiến. Cũng ko phải là lạ gì khi Jin bị như vậy, dù sao thì Jin cũng là anh sinh đôi của nó, nó đẹp – tất nhiên là Jin phải đẹp rồi. Nhất là khi Jin cười rất có duyên, khi ấy Jin để lộ một chiếc răng khểnh xinh xinh nhìn mê ơi là mê.

Nhưng mà bây giờ ko phải là lúc nhắc tới vẻ đẹp của Jin, chuyện tình cảm của nó đang gặp bế tắc. Mới đầu giờ thôi nó còn thấy rung động vì Kỳ, vậy mà sau sự xuất hiện của Lâm thì nó lại nhanh chóng quên mất đại công tử của mình đi. Thực sự con tim của nó đang muốn gì? Chính nó cũng ko hiểu được, nhưng nó biết một điều là mình vẫn còn rất sâu đậm với Lâm. Bằng chứng là con tim của nó đã run lên khi nhìn thấy hắn, đã rĩ máu khi hắn ko nhận nó, đã nhói lên theo từng lời nó vô tình của hắn... nó biết mình còn thích Lâm nhiều lắm.

_Hey, Linh!! – Jin vỗ nó – Chuyện gì mà thần thờ vậy em?

_Dạ hok có gì!! Anh em mình đi cafe hén anh?

_Oh... ko được rồi. Giờ anh còn mấy bệnh án nữa chưa coi xong. Để dịp khác nha...

_Thôi cũng được. Mình về đi anh!!

Bất chợt lúc đó nó nghe có người gọi tên mình. Là đại công tử Hoàng Vĩnh Kỳ... hần chạy xồng xộc tới chỗ nó.

Nó quay lại, nhìn hình ảnh Kỳ vừa chạy vừa gọi nó chợt bật cười. Thì ra trên đời vẫn còn có người muốn gọi tên nó.

_Anh về trước đi, em...

_Ukm, cũng được!! – Jin tươi cười cắt ngang.

Nó quay về phía Kỳ và hỏi

_Có chi mô?

_T... đi chơi ko?

_Thôi mệt lắm. Mà đừng có lôi tao đi lung tung như ngày hôm qua nữa!

Kỳ cười, gãi gãi đầu. Chợt từ đằng xa Kỳ nhìn thấy có một bóng dáng quen thuộc. Có lẽ nào... đúng rồi, chính là người ấy...

Sắc mặt Kỳ dần chuyển từ trắng hồng sang đỏ lét, từ bình thường sang chế độ ngạc nhiên tột cùng.

Chính là người ấy, người đã gây sóng gió trong lòng Kỳ, cũng chính là nguyên nhân sâu xa khiến Kỳ chống đối gia đình mình.

36. Chương 36

Bóng dáng ấy càng ngày càng gần, và gương mặt ấy đã hiện rõ ra... sự thật là...

Nhìn Kỳ bất bình thường như vậy, nó hơi ngạc nhiên và nhìn theo ánh mắt của Kỳ. Đó là một cô gái, đúng hơn là một thiên thần đang tung bước trong gió.

“Thằng khùng này cũng mê gái đẹp hả trời?” – nó khẽ bực bội.

Cô gái ấy càng ngày càng tiến gần hơn về phía bọn nó. Đường như đôi chân của Kỳ ko đứng vững nổi nữa, hần quá ngạc nhiên trước sự xuất hiện của cô gái ấy.

Cô gái dừng lại, đứng vị trí mà nó với hần đang đứng. Ánh mắt Kỳ bây giờ ko còn nhìn nó nữa, là dán chặt vào cô gái thiên thần kia.

Cô gái khẽ mỉm cười và nói

_Ai vậy Kỳ? Ko lẽ xa nhau một thời gian mà Kỳ đã quên Lam rồi sao?

_K...ko!! Ko... có!!

Kỳ lắp bắp. Hần ngạc nhiên tột cùng trước sự có mặt của Nhược Lam – mối tình đầu của mình. Nó thì nhìn hần ko chớp mắt, dường như trong lòng nó lại dâng lên một cảm xúc gì đó.

_Ummm, xin lỗi Linh nhưng Kỳ về trước nha? – Kỳ quay sang hỏi nó.

_Ok, nước dân chủ mà!! – nó nhún vai rồi quay lưng bỏ đi một mạch.

Kỳ cũng ko nhìn theo nó và bỏ đi cùng cô gái. Cuối cùng thì nó lại một mình... đến cả Kỳ cũng đã bỏ nó và đi theo cô gái đẹp như thiên thần ấy rồi.

Bực bội, nó toan bước đi thì chợt khựng lại. Nó nhìn thấy ở phía khá xa cổng trường là hình bóng của một người. Đó ko phải ai khác, chính là Lâm. Nhưng có điều Lâm ko đứng một mình, hắn đang đứng cùng một cô gái và dường như cả hai đang cãi nhau hay sao ấy, khoảng cách khá xa để nó có thể chắc chắn đó là một trận cãi vã.

Sở dĩ nó nghĩ Lâm đang cãi nhau với cô gái là bởi vì cô ta đang nắm lấy tay Lâm và lay lay ra vẻ cầu xin, còn hắn thì vô tình đẩy ngã cô gái. Đường nhìn thì Lâm lại hướng mắt về phía nó khiến nó bối rối quay đi, dù sao Lâm cũng chẳng còn nhớ nó là ai mà.

Thấy nó đang nhìn mình, hắn nhếch mép cười rồi tiến về phía nó. Thấy vậy nó quay lưng bỏ đi, hiện tại nó chưa thể giáp mặt với hắn được. Nhìn nó quay lưng bỏ đi trong lòng hắn dường như dâng lên một cảm giác hụt hẫng, hắn ko biết mình bị làm sao nhưng tự dưng lại cảm thấy buồn ghê gớm. Dường như hắn đã quên nó thật rồi...

...

Cùng lúc ấy, tại “Vườn Chuối”, có một đôi nam thanh nữ tú đang ngồi đối diện nhau. Hai li nước được kê ra thì nhau chảy mồ hôi vì bầu ko khí im lặng đến đáng sợ này. Nhất là đôi mắt sắc lẹm của cô gái, đôi mắt ấy làm cho người đối diện cảm thấy rùng mình.

_Kì... Tại sao Lam có thể quay về được vậy? – Kì khó nhọc cất lời.

_Lam về Kì ko vui sao? Đúng thôi, Kì đang tơ tưởng đến con nhỏ đó mà, làm sao mà vui khi Lam xuất hiện được chứ?

_Ko... ko phải vậy đâu!! Chỉ là Kì...

_Vậy là Kì còn tình cảm với Lam?

_Ừa, nhưng mà...

_Vậy tốt rồi! Lam hứa sẽ ko hiểu lầm Kì nữa đâu!!

Đôi mắt của Lam trở lại vẻ bình thường chứ ko căng thẳng như vừa rồi nữa. Điều đó khiến Kì thở phào nhẹ nhõm.

Hơn ai hết, Lam luôn chiếm một vị trí quan trọng trong lòng Kì, bởi vậy hắn ko nỡ để Lam phải tổn thương vì mình, nhưng cũng ko muốn vì Lam mà đánh mất đi tình cảm dành cho nó. Hắn thích nó, bởi vì tình cảm của hắn đã thay đổi. Và nó chính là nguyên nhân sâu sa khiến hắn thay đổi. Từ khi có nó, hắn ko cau có, ko cáu bẳn như xưa nữa mà trở nên vui vẻ hơn, yêu đời hơn, hoạt bát và năng nổ hơn... đó là điều mà Lam ko thể mang lại cho hắn, và cũng chính là mốc đánh dấu sự khác nhau giữa nó và Lam. Bởi vậy, nếu phải từ bỏ tình cảm với nó thì hắn thà chết còn hơn... nhưng bản thân hắn lại ko muốn để Lam phải tổn thương. Rốt cuộc thì hắn phải làm sao đây? Hắn phải làm sao để có thể có được tình cảm của nó, và đồng thời ko làm Lam phải tổn thương.

Hắn quá tham lam. Ông bà ta có câu: “Tham thì thâm!”, dù biết là vậy nhưng hắn vẫn cứ tham lam, vẫn cứ muốn có được cả hai... hắn ko muốn mất ai trong hai người đó cả. Nhưng dường như tình của mà hắn dành cho nó thì nhiều hơn hắn, bởi vậy nên hắn ko thể từ bỏ nó.

Hơn nữa, khi nhìn Lam dành tình cảm nhiều đến vậy, hắn ko thể từ chối phũ phàng với cô ấy... là một thằng con trai, lương tâm hắn ko cho phép hắn làm như vậy.

_Kì nè, sao Kì ko hỏi về tình hình của Lam? – Lam gợi chuyện.

_A... Kì quên mất! Tại sao Lam có thể trở lại được vậy?

_Ummm, thì hôm đó khi Lam vừa đi học về là nghe ba thông báo có quý nhân phù trợ, rồi từ đó công việc làm ăn của ba phát lên. Ba chỉ nói là có quý nhân phù trợ chứ ko cho biết cụ thể, nên Lam cũng ko rõ lắm. Nhưng mà thể lực của gia đình Lam bây giờ chẳng thua kém gì nhà Kì hết đâu, Kì đừng lo cho Lam!! – cô nàng thiên thần nở một nụ cười.

Kì cũng cười, nhưng ko phải là một nụ cười vui vẻ mãn nguyện mà là một nụ cười đầy tâm trạng. Phải chăng hẳn mong Lam ko trở về? Phải chăng hẳn muốn Lam mãi mãi chỉ là mối tình đầu của hẳn? Phải chăng hẳn ko muốn Lam ở đây trong thời gian này? Phải chăng...?

Đang ngồi thần thờ bỗng có một đứa bé ăn xin chạy tới chỗ hẳn, quỳ lạy xin xỏ

_Anh chị ơi, anh chị thương tình cho em vài đồng đi, em đã đói cả hai ngày nay rồi!! Xin anh chị thương tình giúp đỡ.

Đang toan bảo đứa bé đi chỗ khác thì Lam phải khựng lại vì nhìn thấy Kì đang móc ví ra. Dường như tình thương người của Kì dạt dào hơn cô gái thiên thần này thì phải...

...

Khi đưa Lam về nhà xong, Kì quay trở ra phố. Hiện giờ Kì chưa muốn về nhà, sự xuất hiện của Lam làm hẳn quá đỗi bất ngờ và bàng hoàng. Cho tới giờ hẳn vẫn chưa thể tin được đó là sự thật...

Đang đi một cách vô thức trên đường chợt Kì nhìn thấy Lâm – mối tình đầu của tình yêu hiện tại của nó (^). Nhưng Lâm ko đứng một mình, cùng với Lâm là một cô gái trẻ đẹp và rất thu hút, nhưng ko thể bằng Linh được.

Tò mò, Kì quyết định tiến đến gần để “rình trộm” xem rốt cuộc Lâm đang giở trò gì. Dù gì thì cũng có quen biết từ năm ngoái rồi, nên Kì cũng chẳng ngại gì mà nghe lỏm chuyện của Lâm cả.

_Anh... anh đúng là ko ra gì! Anh suốt ngày lăng nhăng với mấy con bán hoa đó, nên nhớ anh là chồng sắp cưới của tôi đấy! – cô gái to tiếng.

_Anh biết rồi... em đừng hét nữa điếc tai quá!! – Lâm bực bội bịt chặt hai tai lại.

_Anh biết rồi... anh biết rồi... suốt ngày anh biết rồi mà cứ...

_Im lặng đi!! – giờ thì đến lượt Lâm quát – Em về trước đi, anh muốn đi đây một chút!

_Em ko về, anh lại đi gặp mấy con hồ li ấy chứ gì?

_Em... giờ em có về ko? – ánh mắt Lâm đang dần đỏ rực lên, hẳn gắng từng tiếng một.

Cô gái hoảng hốt nhìn Lâm. Trong bộ dạng của chúa quỷ ấy thì đồ ai mà dám chống lại Lâm nữa. Cô gái đành ngậm miệng và cúi đầu ra về, mặc cho “chồng sắp cưới” của mình thích làm, thích đi đâu thì đi.

37. Chương 37

Lại một động tác quen thuộc, nó quăng người cái phịch lên giường. Ko biết chừng nào cái giường này mới gãy nhỉ? Cứ cái tình trạng này thì bốn cái chân giường sẽ chẳng thể trụ nổi được lâu...[/I]

[/I]

Cánh cửa phòng nó bật mở tung, đằng sau là một tên zombie mặt lở loét, da đen sần sùi và hàm răng sắc nhọn đang tiến gần về phía nó, miệng luôn lẩm bẩm một câu: “ta cần máu, hãy cho ta máu!”. Đôi tay to thô ráp của con zombie giơ lên, từ mu bàn tay tới các đầu ngón tay thì thông xuống như ko có sức lực. Tiếng bước chân ngày càng gần hơn, gần hơn...[/I]

_Anh Jin đừng có zõn nữa!! – mắt nó nhắm nghiền lại và nói.

_Saz, bị em phát hiện oài!!

_Anh làm cái trò gì vậy?? – nó bung người ngồi bật dậy.

_Ko có gì, chỉ là thấy em buồn nên định an ủi em thôi. Mà có chuyện gì đã xảy ra với em zđợ?

Nó phân vân. Ko biết có nên kể cho anh Jin nghe ko nữa. Dù là anh song sinh của nó nhưng dù gì cũng là con trai, tâm tình của con gái anh có thể hiểu được ko? Có thể chia sẻ cùng với nó được ko?

_Thôi vậy, nếu chuyện đó khó nói thì em ko cần ép mình! Nhưng mà khi nào muốn nói thì cứ nói với anh nha!!

_Anh... anh ngồi đi, em kể cho anh nghe!!

_Oh, đúng là con gái. Đối ý còn nhanh hơn thời tiết nữa!!

_Nhưng mà trước hết anh làm ơn bỏ cái bộ mặt đó zùm em cái đã. Gớm ghê quá đi... lần sau mà có muốn làm em vui thì hóa trang thành con gái nha!! – nó bụm miệng cười khúc khích.

Jin lườm xéo nó một cái rồi chạy đi dỡ bỏ chiếc mặt nạ ma quái của mình ra. Khoảng 15p sau đó Jin trở lại với gương mặt ko chút “vết tích” nào của zombie. Nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nó, Jin thúc

_Rồi, giờ thì em nói đi. Có chuyện gì mà em buồn khổ như vậy?

_Dạ thực ra là... lúc trước em có thích một cậu bạn cùng lớp. Sau đó cậu ấy cùng mẹ di cư qua Mỹ để đoàn tụ với ba cậu ấy. Em tin là một ngày nào đó cậu ấy nhất định sẽ trở về nên đã cố gắng giữ cho trái tim mình ko bị lung lay trước bất cứ một anh chàng XYZ nào nữa cả. Nhưng mà... cho tới khi em nhớ được tên của một thằng bạn cùng lớp, trái tim em đã thay đổi. Mặc dù là hần hay cãi em, hay làm cho em bực mình nhưng mà em vẫn cảm thấy rất vui. Rồi cho tới khi... – nó nghĩ một lát.

_Cho tới khi làm sao? – Jin tò mò thúc giục.

_Cho tới khi hắn tỏ tình với em. Ban đầu em chẳng để ý, nhưng sau cái ngày hội kỉ niệm trường gì gì đó thì tim em lại phải ứng mạnh trước mặt hắn. Em bối rối mỗi khi hắn nhìn em, em đỏ mặt và trống ngực đập liên hồi mỗi khi nhìn hắn. Rồi...

_Sao? Em nói tiếp đi...

_Rồi cho tới khi em phát hiện ra mình thích hắn, em đã cố gắng bắt ép con tim đừng quá tham lam như vậy. Nhưng mà nó ko chịu nghe em, vẫn cứ bồi hồi mỗi khi ở bên cạnh hắn. Rồi cho tới khi mối tình đầu của em quay về, trái tim em lại thổn thức vì mối tình đầu ấy... nhưng đồng thời cũng đập vì tên cùng lớp kia nữa. Em ko biết rốt cuộc thì em đã bị làm sao nữa... em... em cảm thấy bản thân mình rất xấu xa...

_Em đừng tự trách như vậy... ummm, chuyện này thì có vẻ như là...

_Sao anh?? – nó đưa bộ mặt tò mò sang Jin.

_À, có thể một trong hai người đó em bị ngộ nhận về tình cảm của mình. Có thể em coi một người là bạn, còn một người là thật sự thích. Nhưng mà ở cái tuổi của em thì nhầm lẫn cũng ko có gì là lạ. Bởi vì em vẫn chưa đủ nhận thức về thứ tình cảm này... nhưng mà theo anh nghĩ thì em cứ từ từ đi, cứ để cho con tim của em đập mạnh thêm vài lần nữa rồi em cũng sẽ nhận ra thôi. Nên nhớ là ranh giới giữa tình yêu với tình bạn là rất mong manh...

_Xí, anh cũng bằng tuổi em thôi mà!! Ủa mà thiệt vậy hử anh????

_Đúng vậy!! À, anh định thông báo cho em một chuyện mà quên mất.

_Gì anh? – nó lại ngơ ngác.

_Ba nói là chừng nào nghỉ hè nhất định ba sẽ đưa anh em mình về quê thăm nội. Em cũng chưa gặp nội lần nào đúng hok?

_Em ko đi đâu... kể đã phá hoại hạnh phúc của ba mẹ thì cho dù là ai em cũng sẽ ko tha thứ.

_Em ko biết rồi, hồi đó gia đình mình rất nghèo, còn nhà cô Nữ thì giàu nhất làng. Vì nghĩ cho tương lai của ba nên ông bà mới làm vậy, chứ ko phải là ghét bỏ gì mẹ mình đâu. Anh đã gặp ông bà một lần rồi, họ rất thương anh. Họ cũng mong gặp em lắm đó.

_Dù anh nói gì em cũng nhất định ko đi đâu! Mang tội bất hiếu cũng được, em ko đi là ko đi mà!!

Jin nhún vai. Nó giống ba mà, luôn cứng đầu và khó bảo, chỉ có điều ko bao giờ nó chịu nhún nhường trước bất cứ một ai. Hơn ai hết, Jin rất hiểu nó. Dù mới chỉ gặp nhau ko bao lâu nhưng Jin rất hiểu nó, vì anh hiểu rõ con người của ba, mà nó thì lại giống ba... phải nói là rất giống. Hơn nữa chúng nó lại còn là anh em song sinh nữa mà.

...

Một ngày như mọi ngày, nó tới trường trễ nhất. Hôm nay thì cô chủ nhiệm đã đến sớm hơn nó một bước. Nhìn thấy nó, cô khẽ mỉm cười gật đầu ra hiệu cho nó mau vô lớp để phổ biến kế hoạch trong ngày.

Nó quăng cặp và ngồi phịch xuống ghế. Hôm nay là một ngày tồi tệ, nó đi học với một cái cặp chỉ chứa có mỗi cây bút chì, ko sách, ko vở, ko đồ dùng học tập và cũng quên mang theo máy nghe nhạc với điện thoại. Lên lớp lại phải đối mặt với gương mặt lạnh như băng của Lâm, nó chịu ko nổi. Tại sao chứ? Ngày xưa Lâm đâu có như vậy... Lâm của ngày xưa luôn vui vẻ hòa đồng, và cũng luôn dịu dàng, đôi lúc thì tình nghịch và cười rất nhiều. Vậy mà Lâm bây giờ thì sao nào? Ko nói, ko cười, ko vui vẻ gì hết, suốt ngày chỉ biết ôm cuốn sách mà đôi mắt thì cứ thần thờ xa xăm, ko biết Lâm đang nghĩ cái gì nữa.

_Wey, thằng Kì có gửi thư ày nè!!! – thằng nhiều chuyện ngồi cạnh đưa cho nó một mẫu giấy nhỏ.

Nó khẽ chau mày, đưa ánh mắt bực bội sang Kì rồi mở mẫu thư ra đọc.

“Sr nha, hôm qua tao có chuyện nên mới bỏ mày về trước”.

Nó nhún vai, sau đó quay sang Kì rồi lắc đầu. Hắn có đi đâu thì mặc hắn chứ, có liên quan gì tới nó đâu mà phải xin lỗi. Suy cho cùng thì nó cũng đã từ chối tình cảm của hắn, có tư cách gì mà nhận lời xin lỗi của hắn đâu chứ?

_Các em trật tự!! Còn hơn một tháng nữa là thi học kì II rồi, sau đó là thi tốt nghiệp. Từ giờ các em phải tập trung chú ý vào, nếu ko thì kết quả sẽ ko như ý muốn đâu nhé! Cả lớp có đồng ý với cô ko?

_Có ạh!! – cả lớp đồng thanh to.

_À đúng rồi, thứ sáu và thứ bảy tới đây chúng ta sẽ nghỉ học. Để chuẩn bị cho ngày 26/3 sắp tới, chúng ta sẽ tổ chức cắm trại ba ngày hai đêm, trưa chủ nhật sẽ nhổ trại. Các em nhớ mặc áo đoàn viên và quần xanh nhé!

_Mấy giờ tập trung vậy cô?

_Các em tập trung vào lúc 7h đúng sáng thứ sáu nha. Ai đi trễ sẽ bị phạt đó!! – cô nhìn nó mỉm cười.

_Sao cô nhìn em? Em sẽ ko đi trễ đâu cô!! – nó phát biểu.

...

Cả lớp sôi nổi hẳn lên vì lễ kỉ niệm thành lập đoàn, ko ai để ý rằng anh chàng mới chuyển trường tới đang nhìn nó – “nữ hoàng” của lớp. Từ thái độ kì quặc của nó ngày hôm qua, Lâm cứ thắc mắc hoài. Hắn trông gương mặt ấy rất quen, nhưng ko thể nhớ ra nổi là đã gặp ở đâu. Mỗi lần muốn nhớ là đầu cứ đau như búa bổ, cứ ong ong lên. Nhưng hắn có cảm giác là rất muốn nhớ ra, rất muốn nhớ ra gương mặt đã làm cho hắn phải đau đầu, và đau lòng nữa. Nhưng tại sao hắn ko thể nào nhớ ra được nó là ai...

_Các em à, hôm nay sẽ có các bác sĩ từ bệnh viện lớn đến kiểm tra sức khỏe cho các em trước. Vì ngày hôm đó sẽ là toàn trường nên các em phải thật khỏe mạnh để có thể giữ gìn sức khỏe của mình.

_Nhưng mà cô ơi...

_Sao Linh?

_Nếu là toàn trường thì cắm ở đâu cô? Trường mình ko đủ cho hơn 6.000 học sinh mà! – nó phát biểu.

_Đúng vậy, chúng ta ko cắm ở trong trường mà ra ngoại ô. Bởi vậy các em phải tập trung vào lúc 7h ở trường rồi lên xe. Mỗi khối học có 10 xe nên cũng thoải mái lắm, các em ko phải lo đâu.

Đúng lúc ấy, các bác sĩ từ bệnh viện thành phố tới. Nó thì gục mặt xuống bàn ngủ. Gì chứ nó chẳng mấy quan tâm vụ này... có kiểm tra hay ko thì nó vẫn cứ khỏe như thường vậy thôi, có gì đâu mà lo.

_E hèm... ngủ hả nhóc!! – có một giọng nói vang lên bên tai nó.

38. Chương 38

Nó giật mình bật người dậy. Ko nói thì ai cũng biết người dám cả gan kêu nó dậy khi nó đang ngủ gật... chỉ có một người đủ khả năng đó là Jin – ông anh song sinh của nó.

_A...anh?? – nó ngạc nhiên – Anh cũng nằm trong đoàn kiểm tra sức khỏe sao?

_Sao ko? Bác sĩ giỏi mà.

_Gớm chưa? Tự tin thấy ớn!

_Lấy của em đó.

Nó bĩu môi. Ông anh này ở nhà với ở “chỗ khác” cư xử thật ko giống nhau. Ở nhà thì luôn dịu dàng với nó, còn ở “chỗ khác” thì luôn ngược lại, còn cãi nhau với nó nữa chứ.

Thấy nó thân mật với anh chàng bác sĩ ẹp zai này các nường trong lớp đành cắn... vở mà khóc than. Ai chứ nó mà đã thân với đứa con trai nào thì chẳng có em nào dám tới gần chàng trai ấy nữa, tiếng vang mà.

Cuộc tổng kiểm tra sức khỏe đã kết thúc, rất may là ko có ai bị cúm hay bệnh lao phổi gì hết (^), chắc là buổi cắm trại sẽ diễn ra suôn sẻ.

Sau khi xong xuôi mọi việc, tất cả các bác sĩ trở về bệnh viện, chỉ có Jin là còn ở lại. Anh là trưởng đoàn bác sĩ kiểm tra mà, nên phải ở lại bàn bạc thêm một số vấn đề với quản lí trường.

...

Giờ ra chơi, Jin vẫn còn ở lại tham quan trường. Đó là do nó nhắn tin qua kêu Jin ở lại nếu ko thì Jin cũng đã về từ lâu rồi. Bệnh viện nơi Jin đang làm việc có ý định hợp tác với trường này, cử một bác sĩ giỏi sang trường làm trong phòng y tế... và người được đề cử đó chính là Jin. Nhiệm kì của Jin là hai năm, tức là Jin sẽ làm trong phòng y tế của trường trong hai năm.

_Anh... sao anh ko cho em biết gì hết vậy, cứ vậy mà làm thôi à!! – nó bực bội.

_Umm, anh xin lỗi hen... tại gấp quá nên anh ko kịp báo!! – Jin cười hì hì.

_Hứ, hok thềm tin anh đâu!! – nó hất mặt.

_Thôi mà, anh nói thiệt á!! Thôi giờ anh mời em bữa trưa nha! – Jin dụ khị.

_Tạm tha cho anh đó!! – nó cười.

Anh em nó tay trong tay bước vô trong căn teen. Cả ko gian im ắng như tờ khi nó bước vô cùng anh bác sĩ ẹp zai lúc sáng. Mọi người cứ ngỡ đó chính là kếp mới của nó... cả trường này ai cũng biết Lâm ko thềm nhìn mặt nó nữa rồi, chắc nó đang có ý định trả thù Lâm. Chỉ có mình Duy và Kì là biết được mối quan hệ của nó với Jin.

_Hey, tới đây đi!! – Duy vẫy nó.

Nhưng nó làm lơ, nó cứ quay mặt đi làm như ko nghe Duy gọi, ko thấy Duy vẫy. Nó đang giận Duy đó mà. Chẳng là chiều hôm qua Duy vì bảo vệ Uyên mà to tiếng với nó, đã vậy hôm nay cũng ko thềm xin lỗi nó luôn... vậy nên nó mới giận, chứ bình thường nó có giận dai đến vậy đâu. Nhưng mà nghĩ lại thì lỗi cũng là do nó, ai biểu tự dưng lại đổ hết bực dọc lên Uyên làm chi?

Dù nó và Duy thân tới cỡ nào thì con trai thường coi trọng bạn gái hơn là bạn bình thường, nên dĩ nhiên là Duy phải bênh vực Uyên rồi.

“Quái nhỉ? Hok lẽ nó còn giận vụ chiều qua??” – Duy vuốt cằm (mặc dù ko có râu>

_Nó vẫn giận hả? – Uyên nhẹ hỏi.

_Uhm, nó bình thường thì vui vậy nhưng mà giận lên thì lâu lắm mới nguôi. – Duy lắc đầu – Thôi mình ăn đi!! – lại cười ngay sau đó là mắt Uyên long lanh.

Nó nhìn quanh, chẳng còn bàn nào trống hết. nhưng có một bàn khá rộng mà chỉ có ba người ngồi ở đó, nó tiến lại gần và cất giọng thân thiện

_Làm ơn cho Linh ngồi ké ở đây với được ko?

Và nụ cười của nó tắt liền lập tức khi nhận ra Hoàng Vĩnh Kỳ – em gái hần và em trai con nhỏ Cát. Nó gãi đầu, ko ngờ lại đụng mặt người quen ở đây (az).

_Ngồi đi chị Linh!! Anh đó là ai mà “đẹp chai” quá vậy? – Duyên hớn hờ.

_Vợ còn chưa chịu bỏ cái tật thấy trai đẹp là mắt sáng rỡ sao hả? Chỉ được ngắm chồng thôi nghe chưa! – Khôi véo má nhỏ Duyên làm Linh cười khúc khích.

_Hi, hai đứa đúng là một cặp đôi ăn ý nha! Giới thiệu luôn, đây là anh song sinh của chị!!

_Hả?? ANH SONG SINH??? – Khôi và Duyên trở mắt nhìn nhau.

Tiếng nói lớn của Khôi và Duyên át cả tiếng ồn ào của căn teen, ko gian trở nên yên ắng hơn bao giờ hết. Mọi người hầu hết đang tò mò về chuyện của nó và chàng trai lạ kia nên đều chú tâm vào nó, vậy nên khi Duyên và Khôi hét lên ko gian trở nên im lặng đến lạ thường.

Nhìn nhau chán chê, Duyên và Khôi cùng quay sang nhìn nó và Jin. Đúng là mặt bọn nó có hơi giống nhau thật, nhưng mọi người ngạc nhiên là chuyện tất yếu. Trước giờ có ai biết là nó có anh song sinh đâu, nó cũng chớ hề nhắc tới người anh lần đầu xuất hiện này... chuyện này là một cú sock lớn đối với học sinh trong toàn trường. “Nữ đại vương” danh tiếng lấy lòng lại có anh trai.

_Nhưng... nhưng trước giờ chị có kể đâu?? – Duyên thắc mắc.

_Đúng thôi, chị em mình mới quen nhau mà!! – nó nháy mắt.

_Vậy... em điều tra hộ khẩu nhà chị rồi, có anh em gì đâu?

_Thằng nhóc này láo, dám điều tra cả chị nữa hả? Thôi, chị với anh mới gặp đây thôi àh, giờ mấy đứa có cho chị ăn hok là chị đi chỗ khác nha!!!

_Thôi chị ngồi đi!! – Duyên và Khôi cùng cười hì hì. Cặp đôi này thú vị thật.

_Anh đi mua đồ ăn đi chứ, hok lẽ tính sai em hả? – nó quay sang lườm Jin.

_Oz, anh đi nè! – Jin gãi đầu rồi chạy biến đi.

Đám đông đa số toàn là nữ giãn ra khi Jin bước tới gần. Gương mặt thanh tú của Jin, mùi thơm sực nức trên cơ thể Jin, những cử chỉ của Jin làm đều làm bọn nữ sinh chú ý, ôi sao mà có người hoàn mỹ tới vậy chứ...

...

Tan trường, Duy ko thèm chờ nó mà kéo tay Uyên đi thẳng. Duy cũng đã biết là nó giận Duy rồi nên cậu cũng chẳng thèm bắt chuyện với nó như thường ngày nữa. Đây là lần đầu tiên từ khi làm bạn tới giờ, hai đứa nó giận nhau. Thậm chí còn ko thèm nhìn mặt nhau thì biết là tới mức nào rồi. Dù nó ko phải là đứa con gái hay giận hờn nhưng khi mà đã giận lên rồi thì sẽ ko nhanh nguôi đâu. Trừ khi Duy chịu đi xin lỗi nó trước, nếu ko thì tình bạn của nó với Duy coi như chấm dứt... bình sinh nó là một con nhỏ cứng đầu cứng cổ mà. Nó đã đưa ra “thuyết Linh tâm” được là biết nó ghê gớm tới mức nào rồi (è).

Jin đứng tựa lưng vào tường chờ nó. Từ sau giờ ra chơi thì anh đã về, giờ mới đi đón nó. Lại đi bộ như ngày thường thôi, vì dù sao thì Jin cũng chưa có bằng lái xe mà. Nó cứ hay cần nhann Jin

_Đi đón thì đi bằng xe, hok thì đừng có đón. Tự đứng đứng chờ em rùi cùng đi bộ về nhà kì chết được. Ai ko biết tưởng tụi mình là bồ nhau đó!!

_Nhưng anh chưa có bằng chứ có phải tại anh muốn vậy đâu?? – Jin cự.

_Chưa có bằng thì làm sao cho có bằng đi, cự nự hoài. Em ghét anh nhất!! Hứ, hok thèm nói chuyện với anh nữa!! Tại sao anh lúc nào cũng cãi nhau với em vậy hả? Coi chừng em trù anh ể vợ bị giờ!!

...

Cuộc nói chuyện của nó với Jin chẳng bao giờ có kết quả. Đường như Jin với nó ko hợp tính nhau hay sao ấy, cứ ngồi lại nói một lúc là thể nào cũng có chuyện. Hiếm hoi lắm mới thấy hai đứa nó nói chuyện đàng hoàng tử tế với nhau vài câu.

_Anh xách cặp cho em đi!!

Jin nhăn nhó nhìn nó một lát rồi cuối cùng cũng phải xách cặp cho nó. Gì chứ, nó là em gái cưng mà... ngon thì ko nghe lời nó thử coi, nó phá cho khỏi lấy vợ luôn chứ giỡn sao?

...

_Thưa mẹ con mới về!! – nó hồ hởi.

_Oz, về rồi hả con? – Di Trinh từ dưới bếp chạy ra – Con lại bắt nạt anh hả?

_Đâu có đâu mẹ!! – nó chối.

_Con hư lắm nhe Linh... con là con gái thì nên thùy mị lại chút đi. Đừng có bướng như vậy nữa, coi chừng ể chồng!!

_Mẹ khỏi lo. Con gái mẹ đẹp vậy sợ gì ể chồng!! Thôi con mệt rồi, con lên phòng nghỉ nha mẹ?

_Uhm, thôi con đi nghỉ đi!! Nhớ xách cặp lên luôn, đừng có bắt anh xách nữa!

...

Nó lại quăng phịch người xuống giường. Tự dưng mẹ lại nhắc chuyện lấy chồng làm nó thoáng buồn. Lâm đến giờ vẫn chưa chịu nhận nó. Nghĩ đi nghĩ lại nó thấy mình chẳng có lỗi gì cả... tại sao Lâm ko chịu nhận nó chứ?? Bực bội, tính nó thì như đã trình bày, ko bao giờ cầu xin tình yêu của người khác. Nhưng sao nó cứ thấy bức bối trong lòng. Rốt cuộc thì tình cảm của nó dành cho Lâm có phải là tình yêu ko, hay chỉ là ngộ nhận?? Hay sự ngộ nhận là tình cảm dành cho Kì??? Càng nghĩ nó càng thấy nhức đầu thành ra nó nằm lăn ra giường rồi khô luôn, chẳng thèm nghĩ nữa chi ệt óc. Jin thì ở dưới nhà phụ mẹ làm bữa tối. Ngắm lại thì thấy giới tính của nó với Jin hình như bị nhầm cho nhau hay sao ấy. Đáng lẽ ra nó phải là Jin và Jin là nó.

Có lẽ là nó đã ngủ rất rất lâu rồi, khi tỉnh dậy thì mặt trời đã lên tới đỉnh. Nó hốt hoảng phóng ra khỏi giường phi vô phòng tắm. VSCN nhân xong nó phóng ra khỏi phòng và một không gian đen tối bao trùm. Nó giật mình, sao ở trong phòng và ngoài hành lang lại khác nhau vậy nhỉ??

Nghe tiếng lục đục ngoài hành lang, Jin ngái ngủ bước ra. Nhìn thấy nó trong bộ đồng phục, Jin vô cùng ngạc nhiên

_Linh, em làm gì vậy? Tính đi ăn trộm hả????

_Gì? Mặt trời lên tới đỉnh rồi đó!! – nó đốp lại.

_Em khùng hả? Mới có hai giờ rưỡi sáng thôi nha!! Đi ngủ đi chị hai...

Nó ngạc nhiên, vô phòng nhìn lại đồng hồ. Đúng là chỉ mới có hai giờ rưỡi sáng. Cái vụ gì nữa trời? Hok lẽ nó bị mộng du hả ta???

Nó cố mường tượng lại những gì đã xảy ra. Khi nó mở mắt ra có một thứ ánh sáng chói lóa màu trắng đập ngay vô mắt nó. AAAAA, đúng rồi. Đó là ánh sáng của bóng đèn. Tối hôm qua nó ngủ mà quên tắt đèn mất... thì ra là thế, làm nó hết hồn cứ tưởng gần trưa rồi chứ...

39. Chương 39

Thấm thoắt rồi ngày thứ sáu cũng đã tới... nó dậy từ rất sớm để chuẩn bị. Hôm nay có cả Jin đi theo để đề phòng giữa đường có học sinh có vấn đề về sức khỏe, nên nó rất phấn khích. Hơn nữa sẽ không phải gặp hai cái bản mặt đáng ghét đã từng nói thích nó, vì bọn họ xin rút khỏi chương trình cắm trại này. Dù sao thì nó cũng cần có thời gian để suy nghĩ lại về tình cảm của mình dành cho hai người đó.

Vừa lên xe, nó chọn ngay một chỗ cạnh cửa sổ để có thể hưởng thụ gió mát, vừa nghe nhạc vừa nhìn phong cảnh.

Ngẫu nhiên, Duy lại ngồi cùng nó mà không ngồi cạnh Uyên. Lúc đầu nó cũng chẳng để ý lắm đến kẻ ngồi cạnh mình là ai, nhưng sau khi Duy hắng giọng nó thì ngạc nhiên quay sang. Nhìn thấy bản mặt đáng ghét của Duy, nó tính đứng dậy đi tìm chỗ khác nhưng nghĩ sao rồi lại ngồi yên. Mặc kệ, nó có lỗi gì đâu mà phải trốn chứ? Duy ngồi đó thì nó cứ coi như là bù nhìn rơm hay củ khoai là được rồi, mặc gì phải bận tâm chứ?

_Mày còn giận tao hả Linh?? – Duy lên tiếng trước.

_... – đáp lại Duy là một bầu không khí im lặng.

_Thôi được rồi, bữa đó là tao sai!! Mày cho tao xin lỗi đi...

_Chắc hok? – nó quay sang nhìn Duy bằng đôi mắt sắc lẹm.

_Chắc chắn mà, tao thề luôn á!!

_Khỏi, vẫn như cũ đi. Có chịu ko???

_Lại câu đó hả?? – mặt Duy méo xẹo – Thôi được rồi, đi đi!!

_Nghe cho kĩ nha. Suy nghĩ cho cẩn thận rồi trả lời, câu này khó đấy!! Mặt trắng của ai??

Duy nhăn trán, nó đã nói đây chính là một câu đố khó, tất nhiên là không thể trả lời bữa bãi được rồi. Nếu lỡ mà trả lời sai thì suốt đời này cũng đừng hòng làm bạn với nó nữa. Nó rất ít khi nghiêm túc, nên mỗi lần nó “nổi cơn” nghiêm túc là mọi người xung quanh lại thấy rợn gáy, vì họ sẽ được nhận một câu đố cực kì khó.

Và bằng chứng là đây, nó đã ra cho Duy một câu đố mà không biết là đố mẹo hay là đố chuẩn nữa. Nếu trả lời là của Hằng Nga thì có đúng ko? Có lẽ là ko... trên thế giới này có nhiều nước có sự tích về mặt trăng, hay có truyện liên quan tới mặt trăng... nếu vậy chẳng lẽ lại trả lời tất cả các nước đó... không khả thi!!!

_Nghĩ ra rồi hãy nói chuyện với tao. Thời gian cho tới khi hết kì cắm trại!! – nó phán chắc nịch.

Xong, nó lại quay mặt ra cửa sổ. Bỗng một giọng nói khác vang lên bên cạnh nó khiến nó không giật mình. Là Lâm... mới tình đầu

_Cô có sở thích làm cho người khác nhức óc à?? Lớp trưởng nhường lại cho tao cái ghế này được hok??

_Ok thôi. Tự nhiên như ở nhà!! – rồi quay sang Linh – tao đi suy nghĩ đây, chừng nào nghĩ ra tao sẽ trả lời!!

_Ok!! – nó gật đầu rồi lại quay mặt ra cửa sổ.

_Sao? – Lâm ngồi xuống cạnh nó – Không có gì để nói với tôi sao??

_Tại sao cậu lại ở đây? Không phải là cậu đăng kí tham gia sao??

_Oz thì cũng có đăng kí. Nhưng mà phút chót lại đổi ý... có lẽ, tôi và cô trước đây thân thiết lắm đúng ko??

Câu hỏi của Lâm làm nó cứng người. Lâm hỏi vậy là có ý gì chứ??

_Nè, đừng có mà chọc tôi!! Nếu không muốn nhận tôi thì đi chỗ khác, đừng có hỏi ngớ ngẩn như vậy...

_Tôi hỏi thực sự mà!! Tôi cứ có cảm giác như là đã gặp cô ở đâu đó rồi, nhưng mà khi cố nhớ thì nhức đầu lắm. Chỉ bằng cô kể cho nhanh cho rồi... được ko??

Nó càng ngạc nhiên tột cùng. Lời nói đó của Lâm chứng tỏ Lâm hoàn toàn ko nhớ gì về nó chứ ko phải là giả vờ ko nhớ... có lẽ nào nó đã trách oan cho Lâm ko?? Có lẽ Lâm thực sự ko nhớ nó chứ ko phải là cố tình ko nhìn nhận nó...

_Cậu... ko nhớ gì hết sao?? – Linh nheo mắt nhìn hấn.

_Uhhmm, tôi chỉ nhớ là mình bị tai nạn xe. Sau đó khi tỉnh dậy thì ko có kí ức gì về cô hết. Cho tới khi gặp cô tôi mới có cảm giác gì đó...

_Tai nạn xe?? – nó ngạc nhiên.

_Uhhh, hôm đó thằng bạn tôi ở bên Mĩ phóng nhanh vượt ẩu nên gây tai nạn. Nó thì die tại chỗ, còn tôi thì chấn thương nặng. Khi tỉnh dậy thì mới biết là mình đã ngủ nửa năm rồi... tôi còn hoàn toàn ko biết là mình bị mất trí nữa!! – Lâm kể.

_Lâm... – nó rưng rưng – vậy ra ko phải là Lâm cố tình sao? Ko phải là Lâm cố tình ko thèm nhận Linh sao??

_Cô nói gì vậy?? Cố tình ko thèm nhận? Chẳng lẽ trước đây tôi với cô thân nhau lắm sao?????

_Đúng vậy... trước đây Lâm và Linh đã từng thích nhau. Trước khi đi Mĩ, Lâm đã gửi cho Linh một bức thư tỏ tình...

_AAAAAA!! – hấn ôm đầu.

Có vẻ như có cái gì đó đã xuất hiện trong đầu hấn. Ko phải là nhanh vậy chứ?? Nó khẽ chau mày nhìn biểu hiện của hấn... cầu trời là hấn nhớ ra.

Nhưng đời là thế, ko có chuyện gì lại diễn ra một cách suôn sẻ. Sau vài phút đau đầu, Lâm lại trở lại bình thường và tiếp tục hỏi

_Có thật như vậy ko? Ko phải là cô thấy tôi đẹp trai nên cố tình tiếp cận đấy chứ??

_Bị điên à? Thần kinh à?? – nó ngờ ngàng một giây rồi ***** – mắc mớ gì tui phải tiếp cận cậu!! Điên hết chỗ nói, ko thèm nói nữa... bực mình!!

_Thôi được rồi, kể tiếp đi. Cô làm tôi tò mò quá đấy!! À mà có đem theo bức thư đó ko?? Tôi muốn xem tôi đã viết gì cho cô, hơn nữa tôi cũng muốn biết tôi thích cô tới mức nào!!

_Tôi chưa có điên!! Mắc mớ gì phải giữ bức thư đó trong người!! Để ở nhà rồi!! – nó bực bội, tại sao Lâm này chẳng hề thay đổi chút nào nhỉ?

Lâm khẽ mỉm cười. Nó cau mày một lát rồi lại định tiếp tục nhưng ko biết mình nên tiếp tục từ đâu bây giờ. Dù gì cũng ko có bức thư ấy ở đây, chắc chắn là hấn sẽ cho là nó bịa chuyện để tiếp cận hấn mà thôi...

Nó lại quay ra ngoài cửa sổ, còn Lâm thì quay ra nhìn nó. Từ góc độ này, Lâm trông thấy gương mặt nó rất quen thuộc, bỗng dưng tim hấn đập trập nhịp... nhanh hơn và mạnh hơn so với lúc bình thường. Hấn ôm lấy ngực mình và ngạc nhiên “Sao lại có cảm giác này chứ? Mình có vị hôn thê rồi, sao có thể bị những lời điên khùng của con nhỏ này dụ khị được... ko được mau tỉnh lại đi Lâm ơi!!”.

Nó bất chợt quay sang, nhìn biểu hiện kì lạ của hấn nó khẽ chau mày

_Thần kinh bất ổn định hay là máu ko lên não vậy??

Nghe những lời đó, tim hấn trở lại như lúc bình thường. Đúng rồi, có lí nào trước đây hấn lại quen biết một con nhỏ đánh đá phá phách nghịch ngợm như vậy chứ...

...

Một tiếng ròng rã ngồi trên xe tới mức ê mông, cuối cùng rồi tụi nó cũng tới được bãi cắm trại. Đây là một bãi cỏ xanh và rộng, ở phía xa xa hình như có một khu rừng lớn... uhhmm, ko khí thật trong lành.

Mọi người phóng xuống xe thật nhanh để tận hưởng bầu ko khí dễ chịu thoải mái này, riêng nó thì vẫn ngồi thờ thẩn trên xe. Đơn giản, nó đã ngủ khò từ cái đời nào rồi mà. Lâm cũng ko xuống mà ngồi ngắm nó ngủ. Ko hiểu sao hấn vẫn có cảm giác là người con gái này có gì đó rất quen thuộc đối với hấn... có lẽ nào

những lời mà nó nói là chính xác? Cái này phải xem xét thật kĩ mới được... hay thử đi hỏi mọi người xem sao nhỉ?? Đúng rồi, nếu nó và con nhỏ này đã từng là một đôi thì ắt hẳn mọi người phải biết rồi. Đúng, bây giờ chỉ còn cách đó thôi.

Nghĩ là làm, hắn lập tức phóng xuống khỏi xe và đi tìm một người – Duy. Theo như hắn quan sát thì Duy và nó có vẻ rất thân với nhau, nếu muốn biết chuyện quá khứ của nó thì hỏi Duy là chính xác nhất. Bạn thân thì tất nhiên sẽ biết được những chuyện đã từng xảy ra mà...

Loanh quanh một hồi, cuối cùng hắn cũng tìm được cậu bạn thân của nó. Duy đang loay hoay dựng trại cùng với Uyên, miệng vẫn còn lẩm bẩm cái gì đó.

_Duy!! Tới biểu coi!!! – hắn gọi.

Duy khề cau mày. Người được phép xác láo với Duy kiểu đó chỉ có mình nó thôi. Ai cho hắn cái đặc quyền được “biểu” Duy chứ?? Mặc xác hắn, Duy giả lơ.

_Lớp trưởng, tới nói cái này nè!! – hắn đành hạ giọng khi thấy Duy làm lơ.

_Nói cái gì thì tới đây đi. Mệt quá!! – Duy bực bội.

_Oz!! – Lâm nhún vai chạy tới – Tao muốn hỏi là hồi trước tao với nhỏ Linh bộ có cặp với nhau hử??

_Ko có cặp kè gì hết! Tụi bay thích nhau chưa kịp tỏ tình thì mày đã đi mất tiêu rồi còn đâu. Nhưng mà mày có để lại cho nó một bức thư tỏ tình!! – Duy rà lại trí nhớ.

_Vây... sao tao ko nhớ gì hết??

_Ai mà biết!! Mày tự tìm hiểu đi, tao bận rồi...

Và thế là Duy lại tiếp tục chú tâm vào công việc của mình, chẳng thèm để ý gì tới Lâm nữa. Mà hắn cũng chẳng cần sự giúp đỡ của Duy nữa, hắn đã có được câu trả lời mà hắn đang mong đợi, đã biết được tình cảm thật sự trước đây giữa hắn và nó.

40. Chương 40

_Chết... đã gần 7h tối rồi!! Mình ngủ hơi lố quá...

Nó nhanh chóng mang giày rồi phóng thẳng xuống xe. Đồ đạc của nó thì đã có Jin mang hộ rồi. Từ đằng xa, nó đã trông thấy có lửa trại của trường, có cả tiếng hò hét rất lớn nữa. Mấy cái người này quá đáng thiệt, ko ai thèm đánh thức nó dậy tham gia cuộc vui luôn. Bực cả mình.

Khi nó dừng lại, tất cả mọi người đồng loạt quay lại nhìn nó. Cũng chẳng có gì lạ nếu giờ này nó mới xuất hiện, mọi người lại nhanh chóng lãng quên nó và trở về cuộc vui của mình. Chỉ có Jin – người duy nhất tiến về gần nó và hỏi thăm

_Em đi đâu mà giờ mới tới vậy? Tưởng em bị bắt cóc rồi chứ!!

_Hi, em ngủ quên trên xe mà!! Thôi mình nhập tiệc đi anh! Lớp em đâu?? – nó ngoảnh, buổi cắm trại được xếp theo lớp mà.

_Đằng kia, mình tới đó ngồi đi!! – Jin tươi cười nắm tay nó.

Nó khề nhún vai rồi đi theo Jin. Cô chủ nhiệm cũng đã có mặt rồi, vậy là giờ chỉ còn thiếu có mình nó mà thôi.

Nó chọn một chỗ khá là ẩm áp, ngay cạnh đồng lửa trại. Lớp nó đã tập hợp đầy đủ 42 nhân mạng (trong đó có cả cô chủ nhiệm với Jin). Cũng may là Jin đã quyết định tham gia với lớp nó nên nó cũng đỡ buồn. Gì chứ, nó đang làm mặt lạnh với Duy mà... cứ tưởng nó là đứa mau quên thì muốn làm cho nó giận cũng ko sao ư? Lần này nó giận thật cho biết tay... để xem có dám chọc giận nó nữa ko??

Cô chủ nhiệm vỗ tay bôm bốp và luôn miệng bảo cả lớp im lặng, mặc dù vậy cái lũ vịt con ở dưới chẳng đứa nào vâng lời như khi ở trên lớp nữa. Thấy cô vào thế bí, nó đành lên tiếng giải vây cho cô

__Tụi bay im lặng cho cô nói coi, tao thật hết bi giờ!!

Có vẻ tiếng hét lớn của nó có tác dụng. Cả đám lập tức ngừng ngay cuộc 888 của mình và ngược mặt lên nhìn nó. Và cả đám phải run sợ trước vẻ mặt “gian manh” của nó – bằng chứng là: tất cả đều im thin thít, ko gian yên ắng như tờ. Nhục mặt chưa, làm cô giáo mà lại để cho học trò mình giải vây... cô chủ nhiệm đỏ mặt. Có lẽ là do xấu hổ, cũng có thể là do đứng gần lửa nên vậy. Nhưng mà sao cũng như nhau thôi, cô chủ nhiệm nhanh chóng đi vào vấn đề chính

__Hôm nay là đêm tự do!! Các lớp được tổ chức sự kiện riêng, còn mai thì phải đi theo đoàn trường, bởi vậy tối nay các em muốn làm gì thì cứ thoải mái!! – giọng cô vui vẻ.

__Em đề nghị kể chuyện ma!! – một nhân mạng lên tiếng.

__Ko, chơi năm mười (trốn tìm) đi!! – một nhân khác phản bác.

__Ko, chơi... đi ngủ là tốt nhất!!

__Theo tao tốt nhất là chơi giải câu đố!! – Duy cũng bắt chọt lên tiếng.

__Ok, theo lớp trưởng đi!! – cả lớp hòa theo. Đúng là cái đám bồ chao.

Duy khẽ liếc mắt nhìn nó, nó cũng đưa ánh nhìn khó hiểu đáp lại Duy. Thằng Duy bữa nay hình như chưa uống thuốc thì phải, bình thường Duy có thích ba cái trò đặt câu đố này đâu? Tự dưng hôm nay lại... mà thôi mặc kệ, nó sẽ chờ xem coi câu đố của Duy khó cỡ nào!!

Cũng vui vui, trước giờ chỉ có nó đặt câu đố cho người khác, giờ lại đi giải câu đố của người ta. Đa số các câu hỏi đều là do nó giải được, một số khác thì do Jin, Lâm, Uyên giải, và một số nhân khác trong lớp. Ko khí ko còn sôi nổi như lúc ban đầu nữa. Chẳng có câu đố nào khó hết, mà dễ quá thì đâm ra cũng nhàm. Chợt Duy lên tiếng

__Nãy giờ tao chưa!! Tối lượt tao nè, nghe kĩ nha!! Mặt trăng của ai?

Nó trợn tròn mắt nhìn Duy. Duy cũng đưa ánh nhìn “đểu cáng” đáp lại nó. Ngay từ đầu nó đâu có nói là ko được mang câu đố của nó đi hỏi người khác đâu. Như vậy là Duy có quyền tham khảo ý kiến mọi người chứ... đó cũng là một cách hay mà.

Nhưng Duy lầm rồi. Nó nhìn Duy chỉ là vì nó hơi ngạc nhiên vì Duy dám cả gan đưa câu đố của nó ra trước toàn thể các nhân trong lớp. Trước giờ chỉ có Uyên là làm việc đó thôi, vì Duy chẳng có hứng thú lắm với mấy trò này. Mà thôi mặc kệ đi, nó dám chắc là chẳng có ai giải được câu này đâu.

__Linh!! Mày là trùm câu đố của lớp!! Mau mau giải đi!! – một con nhỏ lên tiếng nói.

__Bệnh à, câu này tao mới đặt cho nó hồi sáng còn chưa kịp nói cho nó câu trả lời nữa. Mà thôi tụi bay hợp tác xã giúp nó đi cũng được. Tao thách!! – nó khẽ mỉm cười, một nụ cười gian tà.

__Hả??? Thì ra câu đố là của nữ hoàng!! Thôi thì cả lớp suy nghĩ đi!! – một tên nhóc khác khuyến khích.

Thế là ko khí yên lặng bao trùm cả ko gian, khu vực lớp nó lặng thinh đến đáng sợ. Nhìn vào thì mặt người nào người nấy căng như dây đàn, chỉ có nó, Jin và Lâm là vẫn bình thản như chưa hề xảy ra chuyện gì. Đơn giản, Jin ko bị cuốn vào trò chơi câu đố của nó nên ko lo lắng gì, ko phải suy nghĩ nhiều. Còn Lâm thì ko thể đoán được, nhưng dường như hắn đã tìm được câu trả lời rồi nên vẻ mặt mới bình thản như vậy. Nhưng nó ko tin là hắn giải được... đây là một câu đố rất hóc, người bình thường thì chắc chắn là ko thể nghĩ ra được, chỉ có những người quan tâm tới nghệ thuật của đất nước mới nghĩ ra được thôi.

Vẫn là ko khí im lặng bao trùm khắp cả ko gian khiến cho người qua kẻ lại đều cảm thấy bất an nên chẳng dám tới gần... vẫn chỉ có ba người là ko bị cuốn vào cái bầu ko khí đáng sợ đó... kể cả cô giáo cũng phải vất óc ra mà suy nghĩ thì nó đúng là “nữ hoàng câu đố” rồi còn gì nữa...

Vẫn chưa có ai tìm ra câu trả lời hết, vậy nên bầu ko khí yên tĩnh vẫn bao trùm cả ko gian. Lúc này, Lâm chợt phá ra cười. Hắn cười ngặt nghẽo, cười điên dại, cười lăn cười bò, cười như chưa bao giờ được cười. Cả

lớp nhăn nhó ngoái lại nhìn hần, kể cả nó và Jin, kể cả cô chủ nhiệm. Ánh mắt khó chịu ấy dần chuyển sang tò mò vì thái độ bất thường của hần, duy chỉ có nó là vẫn giữ thái độ khó chịu đó. Hần thật giống với Lâm của ngày xưa mà nó quen biết.

_Tại sao lại cười vậy Lâm?? – một cô nhỏ lên tiếng hỏi.

_Haha... hớ hớ hớ... hiz, tại... – hần vẫn ôm bụng và cố nhịn cười – tại vì... mọi người... ngốc... quá! Câu đó quá đơn giản, vậy mà lại ko nghĩ ra. Thật ko xứng đáng là học sinh của lớp 12A1 đâu.

_Vậy mà mày thử nói đáp án coi thử đó đúng ko đi!! – Duy bực bội nhìn hần.

_Đúng rồi, mày nói ra thử coi!! – Uyên cũng hòa theo bf của mình.

_Uhm... nhưng mà đừng có sock khi tui giải được nha!! Để tui nói à nghe...

41. Chương 41

Hần vẫn lấp lửng và làm ra vẻ bí ẩn khiến cho ai nấy đều trở nên tò mò hơn bao giờ hết, kể cả nó. Nó biết Lâm thật sự rất thông minh, có khi còn vượt cả nó... nhưng nó ko tin là hần có thể giải được câu đố này, một câu đố mà ngẫu nhiên đã tới với nó ko một lí do.

_Đáp án là... – hần vẫn lấp lửng.

_Là gì nói nhanh coi. Hay là hồi này nói đại nên giờ hok biết trả lời?? – Duy thúc giục. Chính cậu cũng đang nôn nóng biết được đáp án để trao cho nó.

_Là... chủ nhân của mặt trăng là Hàn Mặc Tử ở Quy Nhơn!!

Nó kinh ngạc, còn các nhân còn lại thì lắc đầu tỏ vẻ ko hiểu. Tại sao nhà thơ Hàn Mặc Tử lại là chủ nhân của mặt trăng được chứ?? Thật ko sao hiểu nổi câu trả lời này.

_Vì sao? Mà giải thích đi!! – Duy vẫn ko chịu.

_Vì tao nghe ông hát: “ai mua trăng tui bán trăng cho!!”, trăng của ông nên ông mới có quyền bán chứ!! Đúng ko Linh?? – hần quay sang Linh, nháy nháy mắt một cách tinh nghịch.

_Oz, đúng rồi đó!! Quả nhiên, chưa đầy 5p mà đã tìm ra câu trả lời thì mày... đúng là thông minh đó!! – nó miễn cưỡng thừa nhận.

_Thấy chưa? Dương sự đã chấp nhận đáp án đó rồi... các người còn ý kiến gì với ta nữa ko?? Kekekeee...

Nó tự cốc vô đầu mình, đúng là Lâm thông minh, rất rất thông minh. Người bình thường thì sẽ ko bao giờ giải được câu đố của nó... nhưng hình như tên Lâm ko phải là người bình thường. Giờ nó mới nhận ra Lâm còn có một điểm nữa rất giống nó, chính là nụ cười sau khi giải mỗi câu đố - nụ cười khiến cho người khác bất mãn.

...

_Chị, nói chuyện với em chút nha!!

Kì Duyên tới lớp nó tìm khi cả lớp chuẩn bị “lên đèn”. Nó cũng chẳng thấy buồn ngủ gì cho cam nên đồng ý nói chuyện với “nhỏ em” ko máu mủ này. Dù sao cũng đang chán nản mà, có người nói chuyện cũng đỡ hơn là vùi đầu vào ngủ.

_Có gì ko? Em nói nhanh đi!! – nó ngồi xuống bãi cỏ xanh rì trước mặt một khu rừng.

_Dạ! Vậy em ko vòng vo mà vô thẳng vấn đề luôn nha!!! Theo em được biết thì anh hai của em thích chị!!

_Chị biết!! Hần tán chị rồi!!

_Nhưng chị đã ko đồng ý.

_Và giờ hẳn chỉ xem chị là bạn bình thường thôi. Con trai mà, đừng tới lòng tự trọng là đẹp hết...

_Ko đâu, anh em thì khác! Đối với anh, tình cảm nam nữ ko phải là thứ để có thể đem so sánh với lòng tự trọng!! Cho tới giờ, anh vẫn còn thích chị dữ lắm. Nhưng vì sự trở về của chị Lam – mối tình đầu của anh nên anh ko thể tiếp tục tiến đến với chị!!

_Tại sao? Hẳn vẫn còn thích cô gái đó?? – nó nghiêng đầu.

_Ko phải là còn thích, nhưng chị Lam luôn chiếm một vị trí quan trọng trong lòng anh. Anh ko nỡ làm cho chị Lam tổn thương, nhất là vì chuyện tình cảm này! Bởi vậy... em có một chuyện muốn nhờ chị!!

_Ừa?? Chuyện tình cảm của anh em với việc em nhờ chị có liên quan tới nhau hả??

_Dạ!! thực ra thì em biết là cho tới giờ anh đã thích chị nhiều hơn chị Lam, nhưng vì chị Lam luôn chiếm một vị trí quan trọng trong lòng anh nên anh ko thể tiến tới với chị, vì anh biết chị ấy còn thích anh!! Bởi vậy... em nhờ chị hãy nói với anh của em từ bỏ chị ấy đi!!

_Tại sao?? – nó ngạc nhiên tột cùng. Lời đề nghị này hơi thẳng thừng thì phải. Ko thể tin nổi một đứa con gái như nó mà phải đi cầu xin tình yêu của người khác... ko thể chấp nhận được mà.

_Vì... nếu là chị nói thì nhất định anh sẽ nghe theo!!! Em là em gái anh, em luôn muốn anh được hạnh phúc!!

_Nhưng chị chỉ muốn coi hẳn là bạn thôi!! – giọng nó gượng ép – Ko thể tiến xa hơn được đâu. Xin lỗi em gái nhưng chị ko giúp được gì cho em rồi!!

Xong, nó đứng dậy và bỏ đi một mạch mà ko thèm ngoái đầu nhìn lại cô bé tội nghiệp đang khẩn thiết nhìn nó bằng một đôi mắt tuyệt vọng. Nhưng nó cũng có hơn gì? Nó bước đi mà lòng nặng trĩu, tim như bị cào xé, nó đau. Phải, lần này là nó đau thật, đau là vì mất đi một người bạn – chỉ vậy thôi.

Nó ngồi thừ người bên đồng lúa trại đang còn nhen nhóm đỏ, dù chỉ một ít thôi nhưng cũng đủ soi sáng gương mặt “đau thương” của nó. Thực sự là nó ko thể hiểu nổi mình muốn gì nữa... tuy là Lâm bây giờ ko hề nhớ tới nó nhưng nó có thể khẳng định tình cảm nó dành cho Lâm là ko thay đổi, nhưng trái tim nó cũng muốn có cả đại thiếu gia kia nữa... nó ko muốn mất ai cả. Thực sự thì theo như lời Jin nói – ai là bạn, ai là yêu đây? Nó ko muốn mình trở thành một đứa con gái tham lam. Nó chỉ ko giống những đứa con gái bình thường khác, nó cứng đầu, có mạnh mẽ hơn... nhưng nó cũng có một trái tim con gái, cũng có một tấm lòng con gái. Nó chỉ muốn một người thích mình và cũng chỉ muốn mình thích một người mà thôi. Tham lam để làm chi rồi sau này lại chuốc lấy hậu quả về sau.

Kì Duyên lại xuất hiện, con bé đứng thừ người ra trước mặt nó như muốn cầu xin.

_Lại gì nữa? Đừng có nhờ chị chuyện đó nữa... chị ko làm được đâu!!

_Ko, em chỉ muốn nói là ngay mai anh của em với chị Lam sẽ tới đây. Nếu chị đủ dũng khí để nói chị ko thích anh trước toàn thể mọi người, trước mặt anh và trước mặt chị Lam thì em sẽ ko làm phiền chị nữa!! – Duyên nói như tuyên bố.

_Tại sao chị lại phải làm như vậy? Quá vô duyên!! Chị chỉ cần nói thẳng với anh của em là được rồi!!

_Nhưng... coi như đây là em cầu xin chị đi!! – Duyên nhìn nó, mắt rưng rưng.

_Đừng có lấy nước mắt ra hù chị, chị ko có đồng ý đâu!! Thôi em về đi.

_Vậy còn giải câu đố thì sao???

_Hả?? Em muốn chị làm thế tới vậy sao??

Duyên ko nói gì, khẽ gật đầu và đôi mắt vẫn còn long lanh nước. Nó lắc đầu, khẽ thở dài rồi nói

_Thôi được, nếu em đã quyết tâm thì chị cũng chiều thôi. Em nghe cho kĩ nha, cơ hội chỉ có một thôi!! – nó hít một hơi thật sâu – bốn bạn Xuân, Hạ, Thu, Đông có tất cả 61 viên bi. Xuân có số bi ít nhất. Đông có số bi nhiều nhất và là số lẻ. Thu có số bi gấp 9 lần số bi của Hạ. Hãy cho biết mỗi đứa có bao nhiêu bi!!

Duyên giật bắn người. Những tưởng nó chỉ thích đồ mèo thôi, ai ngờ còn lòi cả toán vô đây nữa. Đây là những bài toán đơn giản, cả lớp 4 cũng có thể giải được... nhưng có một rắc rối nho nhỏ là... Duyên ko giải toán. Hay nói đúng hơn cô bé mất căn bản toán trầm trọng và đang bị dạy kèm ở nhà bởi ông anh zai yêu dấu. Gương mặt Duyên trở nên buồn hơn bao giờ hết

_Chị ghét anh của em tới mức đó sao? Em mù toán mà...

_Chị ko đổi câu đó đâu. Em ko trả lời được thì về ngủ đi.

Xong nó nằm lẩn ra bên cạnh đồng lửa trại đang dần tắt và ngủ thiếp đi, mặc cho Duyên đứng tần ngần ở đó. Em gái thì sao chứ? Ko phải chuyện gì cũng có thể chiều được, nhất là đối với chuyện tình cảm. Bảo nó làm theo lời Duyên, có khác nào kêu nó đi cầu xin tình yêu của người ta chứ?? Mà như đã nói, nó ko bao giờ muốn cầu xin tình yêu của người khác.

...

Sáng, nó bị đánh thức bởi một thứ ánh sáng chói chang, rọi thẳng vào mắt. Mặt trời đã lên rồi, nó tìm cái đt để coi giờ. Bây giờ là 5h30 sáng.

Nó lồm cồm bò dậy, rồi bò vào lều của Jin lấy vật dụng cá nhân. Jin giữ đồ cho nó mà. Sau khi VSCN xong, nó lại trở về nơi tập trung. Vẫn chưa có ai thức hết, nó nhún vai và quyết định đi lãng quăng gần đó để coi ở đây có gì thú vị ko. Nó tiến về phía bờ sông, đó là nơi nó thích nhất ở đây.

Thật bất ngờ, cứ tưởng chỉ có mình nó dậy thôi, ai ngờ cũng đã có người ngồi ở ngoài ấy. Nó nghiêng đầu, quyết định vẫn bước tới.

Oz, cứ tưởng ai hóa ra lại là “ chàng hoàng tử” – mối tình đầu của nó – Phạm Thanh Lâm.

Nó khẽ ngồi xuống bên cạnh Lâm mà ko đợi hần mời. Ko gian cứ yên tĩnh như vậy kéo dài khoảng 5p từ khi nó đến. Và hần là người đánh tiếng trước

_Dậy sớm vậy??

_Uhhmm, kỉ lục guiness Việt Nam đó!! Còn mày, sao cũng dậy sớm vậy?? – nó xưng hô theo kiểu bạn bè thân thiết.

_Uhhmm, thói quen thôi!! Tôi có chuyện cần phải hỏi!

_Tự nhiên đi!! – nó nhún vai.

_Thật sự là trước đây tôi đã từng thích cô sao? Đó có phải là sự thật ko?

_Qua giờ nói mà mày có tin đâu... có lẽ tụi mình hok có duyên với nhau, thôi thì cứ làm bạn đi cũng được!!

_Ko phải, thực ra là tối qua tôi đã mơ thấy cô. Tôi mơ thấy cô ngồi bên cạnh một cái cặp rồi khóc thét lên, như nhìn thấy cái gì đó ghê gớm lắm vậy đó... rồi tôi còn ngồi xuống ôm cô nữa! – nói tới đây, hần đỏ mặt – Có lẽ... có lẽ...

_Lẽ lẽ con khỉ!! Đừng nghĩ nhiều làm gì, cứ coi tao là một người bạn được rồi!! – nó cười buồn.

...

Khoảng nửa giờ sau, tất cả mọi người đã thức dậy.

Mới đó mà Duyên đã qua lớp tìm nó. Con bé này vui thì vui thật nhưng nhiều lúc phiền phức quá, ngoại trừ cái phiền phức đó ra thì điểm nào ở con bé cũng đáng yêu.

_Chị... chị quyết định là sẽ ko nói sao? – Duyên vẫn khẩn thiết van xin.

_Ko là ko... làm vậy khác nào bôi tro trát trấu vô mặt chứ? Chị ko làm đâu, em đừng năn nỉ vô ích. Chị ko dễ động lòng đâu!!

_Haizz, đành vậy thôi chứ biết sao! Dù sao em cũng là kẻ ngoài cuộc, đâu thể làm gì được chứ?

Nó quay mặt ngo lơ ko nói tiếp nữa. Trông con nhỏ có vẻ tội tội, nó sợ nếu mà tiếp tục nhìn nhỏ thì nó sẽ đồng ý mất thôi.

Lát sau, đám đông nữ sinh tập trung ở một góc – lối vào trại. Có lẽ đại thiếu gia đã tới rồi. Mặc kệ, nó ko thêm quan tâm. Giờ thì Lâm đang ở bên cạnh nó, nó dường như chẳng còn suy nghĩ gì về tình cảm mà mình dành cho Kỳ nữa.

_Có thật là tôi xưng hô thân mật với cô được chứ? – Lâm hỏi.

_Ok, bạn bè mà!!

Nó đã quyết định rất nhanh chóng mối quan hệ giữa nó và Lâm bây giờ. Phải, chỉ là bạn bè thì tốt hơn. Rồi từ từ hẳn sẽ nhớ ra nó, tới khi đó nó sẽ quyết định hoàng tử của mình cũng ko muộn, bây giờ hãy còn quá sớm để quyết định chuyện ấy. Cứ là một con nhóc hay nghịch phá thì tốt hơn là một thiếu nữ suốt ngày đau đầu vì chuyện tình cảm. Và hơn hết, trong quãng thời gian làm bạn bè đó, nó sẽ làm cho Lâm nhớ ra nó – nhớ ra nó ko phải là một con nhóc có thể quên được. Giờ thì nó muốn bình tâm lại, ko vướng vào chuyện tình cảm, để thực hiện được việc ấy.

_Ok, vậy mà... tí nữa chung cặp với tao nhá!! – hẳn cười rõ tươi.

_Ok!! – chiến lược đầu tiên của nó là nói những câu ngắn gọn như trước đây.

_Chị!! – hết nhỏ Duyên giờ là tới thằng em trai của con Cát tới làm phiền nó, hai đứa này đúng là vợ chồng, rắc rối như nhau.

_Gì nữa đây?? – nó bực bội.

_Tí nữa... chị có ở chung đội với chị của em hok?

_Ko, chị chung cặp với anh Lâm rồi!!

_Ừa vậy hả?? Mà em kể chị nghe chuyện này nha.

_Uhm, kể đi!!

_Dạ! Chị của em á, chỉ thích anh Duy!!

_Biết rồi.

_Giờ thì chỉ đang tấn công ảnh kia!!

_Biết... hả????? Nó tính phá hoại thằng Duy với con Uyên hả??

_Dạ!!

_Chết, vậy là ko được. Phải ngăn nó lại chứ... con điên này, nó muốn cái gì nữa đây??

Nó nói nhanh rồi chạy nhanh theo Khôi, thằng nhóc dẫn nó tới chỗ diễn ra “cuộc tình tay ba” – lâm li bi đát của Uyên, Duy và Cát. Lâm cũng chạy nhanh theo nó, vì lúc này nghe câu chuyện Lâm cũng hiểu được phần nào – hẳn vốn thông minh mà.

42. Chương 42

Ở một góc trong khu cắm trại trường phổ thông NVX – nơi mà diễn ra “cuộc tình tay ba” kia, mọi người (chỉ học sinh) đã tập trung ở đây rất đông để xem hai cô gái tranh giành hotboy lớp trưởng của lớp 12A1. Trong đám đông có một cô gái ú ừ, mập thù lù như cái lu cũng đứng xem, ko ai khác đó chính là Quyên – cô bạn đã bạo gan đe dọa và theo đuổi Duy lúc trước. Xem cuộc tranh giành này mà Quyên ko khỏi phì cười. Duy đúng là hotboy, được hai cô gái cũng thuộc dạng nổi tiếng trong trường theo đuổi và giành giật.

Cuộc tranh giành diễn ra rất sôi nổi. Bên Uyên thì cứ to mồm quát “Duy là ck của tao!! Mà ko có quyền tranh giành!!”, còn bên nhỏ Cát thì “Ai nói Duy là của mày? Tao đẹp hơn mày nên Duy sẽ thích tao hơn thôi, mày với Duy chỉ là quá khứ mà thôi!!”. Còn anh chàng đương sự của chúng ta thì rất khổ sở khi mà

hai cánh tay của mình bị hai cô nàng giật sắp đứt lìa khỏi thân mình. Lúc này mà có vị cứu tinh thì tốt biết mấy. Con nhỏ đó lúc nào cũng cứu Duy ra khỏi mọi phiền phức mặc dù Duy chẳng bao giờ làm theo kịch bản của nhỏ.

Cuối cùng thì “vị cứu tinh” của Duy cũng đã xuất hiện. Nó len qua đám đông và đứng chết trân một chỗ khi mà nhìn cái cảnh “khốc liệt” này. Duy đã nhìn thấy nó và đưa một ánh mắt van xin sang cho nó.

Một cách nhanh chóng, nó tách đám đông ra và bước vào trong vòng tròn. Thấy có sự xuất hiện của nó, đám đông “ồ” lên rõ là to. Tất nhiên, ai mà chẳng biết danh tiếng của nó. Một khi mà nó đã xuất hiện thì hai cô nàng kia chỉ còn nước gơ tay đầu hàng mà thôi.

_Thả nó ra!! – nó gằn.

Uyên xanh mặt thả tay Duy ran gay tức khắc. Còn nhỏ Cát thì vẫn cứ nắm chặt tay Duy ko buông và đáp

_Mày đừng xen vô chuyện này!! Mày ko có thích Duy mày đâu có biết! Tao chỉ thích Duy thôi, tao ko muốn đánh mất thêm lần nữa.

_Nhưng thằng Duy với con Uyên đã là một cặp rồi!! – nó nói và lườm Uyên khiến con nhỏ toát mồ hôi hột.

_Tao ko cần biết! Mang tiếng tao cũng chịu... tao ko thể đánh mất. Tao thích Duy trước và chỉ vì mày mà tao đánh mất. Nhưng giờ tao sẽ quyết tâm hơn!!

_Tao ko cần biết mày có quyết tâm hay ko, chỉ cần thằng Duy thích thì tao sẽ đồng ý. Còn nếu ko tao sẽ tách mày ra. Cần thiết tao sẽ tẩy chay mày!! – nó nói với thái độ bình thản. Có lẽ nó đang “toan tính một âm mưu” gì đó mà chỉ có nó biết.

_Tao mặc kệ!! Tao chỉ cần Duy thôi!

Thấy nó đang bệnh vực ỳnh, Uyên liền nắm lấy cánh tay Duy và lên giọng chĩa sang Cát

_Mày nghe chưa! Duy là bf của tao... biết điều thì biến!!

Nó thấy cho Uyên một cái nhìn thiếu thiện cảm. Lúc đầu, khi chỉ là bạn bè thì nó cảm thấy Uyên rất là dễ mến, dễ thương. Nhưng từ khi nhỏ trở thành gf của Duy thì nó cảm thấy con nhỏ càng ngày càng đáng ghét, nhất là trong những chuyện ghen tuông zđổ zđấn.

_Mày nữa Uyên, tại sao chỉ vì sợ tao mà buông tay thằng Duy? Mày ko có tư cách đi bên nó nữa!! – nó quát luôn cả Uyên.

_Tưởng sao, ai ngờ cả mày cũng bị nó mắg!! – Cát nhìn Uyên trêu chọc.

Uyên giận tới đỏ mặt khi bị con nhỏ Cát châm chọc, một phần cũng là vì bị nó quát vô cớ. À ko, có cớ, nhưng mà Uyên ko phục. Dù gì đây cũng là vấn đề riêng của Duy, dù nó có là bạn thân đi chăng nữa cũng ko có tư cách gì để mà can thiệp vào – đây là quan niệm của Uyên đó.

_Mày... mày có tư cách gì mà xen vô? Chỉ là bạn thân thôi mà!! – Uyên cũng ko vừa đáp lại.

_Mày dám cãi tao hả? Tư cách hay ko, ko phải do mày quyết định. – nó bực bội – Nếu thằng Duy nói ko... tao sẽ ko lại gần đây nữa.

Thật bất ngờ, Duy ko những ko bênh vực Uyên như trước nữa mà quay sang tát ngay vào mặt cô ả một cái bốp khiến mặt nhỏ in hằn 5 ngón tay đỏ chót, rồi Duy gằn

_Đừng có nói chuyện với Linh kiểu đó!!

_Duy... – Uyên ôm mặt, mắt rưng rưng nước – Duy... bênh vực nó mà tát Uyên sao? Duy ko thích Uyên nữa sao??

_Dám nói chuyện với Linh kiểu đó thì ko thể tha thứ được!! – Duy quay mặt đi.

_Duy... tụi mình ct đi!! – Uyên quyết định khá nhanh.

_Ok, Duy cũng định nói vậy đó!! – Duy khẽ cười.

Nó ngờ ngàng nhìn Duy. Nó thực sự chỉ muốn can thiệp để hai con nhỏ kia nói chuyện một cách tử tế thôi, ai ngờ phá hoại một mối tình đang đẹp của thằng bạn thân. Nó đâu có nghĩ là mọi sự sẽ thành ra thế này, nếu biết nó đã ko nhảy vô để giờ này mọi chuyện thành ra như vậy, lắm lúc nó giận cái mồm nói linh tinh của mình quá.

Lát sau, nó và Duy tách đám đông ra rồi đi về phía bờ sông. Một cách nặng nề, nó quăng người nằm xuống bãi cỏ xanh rì bên bờ sông, còn Duy thì nhẹ ngồi bên cạnh nó

_Tưởng mày còn giận?? – Duy lên tiếng hỏi trước.

_Ko đâu, mày cũng biết tính tao rồi đó, mau quên lắm.

_Ummm, vậy tốt rồi!!

Lại thêm bầu ko khí bao trùm khắp cả ko gian. Đường như đầu óc của nó và Duy bây giờ đều trống rỗng giống nhau, bằng chứng là cả hai đều chẳng nói gì nữa mà chỉ lặng yên bên nhau thưởng thức hương vị của gió. Lát sau, Duy là người phá tan sự im lặng trước.

_L... Linh nè, tao có chuyện cần nói với mày!!

_Ummm, tao nghe nè!!

_Tao...tao... tao muốn nói là...

_Linh!! – chợt có tiếng người kêu tên nó thật to.

Nó giật mình ngồi bật dậy. tự dừng nghe được giọng nói ấy tim nó lại đánh trống liên hồi, nó từ từ quay lại.

43. Chương 43

Người kêu nó... là đại thiếu gia – anh của nhỏ Duyên – Hoàng Vĩnh Kỳ. Thấy nó giật mình khi bị gọi tên, Duy vô cùng ngạc nhiên. Trước giờ nó đâu có biểu hiện đó?? Phải chăng... có lẽ nào...?? Ko đâu, nó ko bao giờ như vậy được. Dù ko muốn nhưng Duy vẫn quan sát thái độ của nó.

_Muốn gì? – nó cố giữ cho giọng mình thật lạnh.

_Ơ... sao bữa nay mày bị gì vậy? Thấy bạn bè hok thèm chào còn hỏi “muốn gì” là sao????

_Đang mệt!! Đi khác chơi!!!

Trả lời Kỳ một cách ngắn gọn, xong nó lại nằm dài ra bãi cỏ. Hiện giờ nó ko muốn nhìn thấy Kỳ, càng ko muốn nói chuyện với hắn. Nó biết, thằng Duy tuy tính tình như con nít nhưng rất tinh tế và nhạy cảm. Nếu nó có biểu hiện gì kì lạ thì Duy nhất định sẽ nhận ra. Nó chỉ để cho Jin biết về chuyện con tim nó đập vì Kỳ thôi, ngoài ra thì ko còn ai có thể được biết – dù người đó có là mẹ cũng ko thể biết.

Bầu ko khí lặng thinh lại lan tỏa khắp trong không gian, Kỳ đứng lặng nhìn nó hồi lâu rồi quay đi, ánh mắt buồn rười rượi. Hành động của nó ko giống nó của thường ngày chút nào nên khiến Kỳ có phần ngạc nhiên và đôi chút thất vọng. Những tưởng khi tới đây sẽ được nhìn thấy gương mặt rạng rỡ của nó khi bày trò trêu chọc các thầy cô hay ra câu đố, ai ngờ con người mà Kỳ thấy chỉ là một Trần Thái Linh lạnh lùng đang ngồi “tâm sự” với Duy “bên bờ sông”.

Cùng lúc ấy, “thiên thần” – Nhược Lam chạy tới khoác tay Kỳ và cười nói như con nít

_Ở đây vui quá Kỳ ơi! Tí nữa mình tham gia luôn nhe!!!

_Ummm!! – Kỳ cười buồn rồi xoa đầu Lam.

Chợt Lâm từ đâu cũng tiến tới gần nó, ngồi phịch xuống bên cạnh nó và ngửa mặt lên trời để tận hưởng ánh nắng nhẹ nhàng buổi sáng cộng với mùi hương của gió man mát lan tỏa nhẹ nhàng.

_Lâm?? – có một giọng nữ trong và cao vút cất lên, và nó nghe giọng nói này hơi quen.

Lâm chợt quay lại và ngạc nhiên tột độ.

_Nhược Lâm?? – hấn lên tiếng.

_Ừa, Lâm nè!! Mà Lâm làm gì ở đây vậy??

_Trường tui cắm trại ở đây, tui ở đây ko được sao? – Lâm đáp chua chát.

_Lâm biết thằng Lâm hả?? – Kì cắt ngang.

_Ừa, lần trước suýt tí nữa là Lâm vs Lâm đánh hôn rùi!! – Lâm cười tươi.

_Hôn khỉ gió!! – Lâm bực bội – dẹp cái chuyện đó qua bên đi!

_Mấy người muốn nói chuyện riêng thì biến!! – nó bắt đầu – Đây là chỗ tao ngủ, đứa nào làm phiền coi chừng bị đánh hội đồng.

_Ai vậy? Tại sao bạn lại nói chuyện bất lịch sự thế kia? – Lâm hỏi.

_Mày ko cần biết!! Muốn nói chuyện thì biến!! Mày nữa Kì, tao nghe con Duyên kể hết rồi. Tao nghĩ mày nên dứt khoát đi!! – nó.

Kì nhìn nó buồn bã và ko nói gì hết. Biết nói gì bây giờ? Mỗi tình đầu của nó đã trở lại, mỗi tình đầu của hấn cũng đã trở lại... giờ thì chắc phải ai đi đường nấy rồi. Nhưng hấn vẫn ko sao quên được nó. Thời gian hấn gặp gỡ nó ngắn hơn so với Lâm, nhưng ấn tượng mà nó đã gây cho hấn lại mạnh mẽ hơn Lâm nhiều. Mặc dù Lâm xinh đẹp, thông minh, mặc dù Lâm rất giỏi, việc gì cô cũng biết làm, nhưng tình cảm hấn dành cho Lâm đã mờ nhạt rồi, bây giờ trong tim hấn chỉ có mỗi nó mà thôi. Dù cảm thấy rất có lỗi nhưng hấn ko thể quên được nó và trở lại với Lâm. Dù nó đã từ chối nhưng hấn vẫn cứ muốn nó. Nhưng mà hấn biết là điều đó bây giờ đã trở thành ko thể.

_Vậy... thôi Kì đi nha!! Mình đi Lâm!! – Kì nhẹ nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm và bước đi.

Nó có cảm giác lần này là chấm dứt thật rồi. Mỗi tình đầu của Kì đã quay trở về, hấn chẳng còn lí do gì để mà thích nó nữa. Người ta thường nói “tình đầu khó quên” mà. Dù sau này có hàng trăm mối tình thì Hoàng Vinh Kì cũng chẳng thể quên được mối tình đầu của mình. Vả lại cô gái ấy đúng là một thiên thần, nó chẳng có lí do gì để mà níu kéo Kì hết. Nó đã từ chối hấn rồi.

Lâm thì ngồi yên như tượng. Hấn đang hồi tưởng về quá khứ – cái quá khứ tồi tệ của hấn khi hấn còn ở bên Mĩ và khi hấn gặp Lâm. Ba mẹ hấn với ba mẹ Lâm thống nhất cho tụi hấn đánh hôn với nhau, nhưng sau đó vì Lâm và hấn cùng đào hôn nên... kết quả sau đó là cả hai gia đình giận nhau ko nói nên lời. Sau đó đối tượng được đánh hôn tiếp theo cùng với hấn là Đào Vũ Hy – cô vợ chưa cưới hiện giờ của hấn.

Về rồi cứ tưởng sẽ ko bao giờ gặp lại Lâm nữa, ai ngờ lại gặp lại trong tình huống này. Thật tình thì Lâm cũng ko ghét Lâm, nói chính xác hơn là hấn cũng có tình cảm với Lâm. Nhưng trong hấn có cái gì đó cứ phản đối hôn lễ này nên hấn mới đào hôn. Hấn rất lo là Lâm sẽ bị bê mặt trước đám đông nên đã quyết định trở lại lễ cưới, may sao hấn nghe nói là cả Lâm cũng ko tới lễ đánh hôn nên hấn đã cho phép mình được tự do. Từ đó tới giờ, đây là lần đầu tiên hấn được gặp lại Lâm.

Ko gian lại trở nên tĩnh mịch hơn bao giờ hết. Cả ba im lặng ngồi bên nhau, ko ai nói với ai câu nào. Chính xác là nó ko muốn nói gì bây giờ cả, nó có cảm giác mất mát thứ gì đó quan trọng lắm, còn Duy thì thừa hiểu bây giờ nó cần một sự im lặng nên cũng chẳng nói gì mà cứ lặng yên ngồi bên nó.

Riêng Lâm thì vẫn còn đang theo đuổi suy nghĩ về Lâm – một cô gái thiên thần đã nhẹ nhàng bước vào rồi biến mất khỏi đời hấn như một cơn gió thoảng.

Lát sau, nó là người mở đầu câu chuyện. Một cách nhẹ nhàng, nó quay sang Duy và hỏi

_Hồi này mày có chuyện gì cần nói với tao vậy?

_Oz, tao tính nói với mày là... nếu ko có gì trở ngại thì... tao với mày...

_Sao!! Nói nhanh đi thằng khỉ!! – nó cười.

_Tí nữa trong cuộc thi của khối 12 á, tao với mày 1 cặp được hok?

_Thôi mày cặp với con Cát đi, tao có cặp rồi!! – nó quyết định nhanh.

_Ummm...

Duy thừa hiểu, thừa biết rằng trong tim của nó ko thể chứa thêm bóng hình của một người con trai nữa. Chỉ hai người đã làm nó đau đầu rồi, giờ nếu mà Duy nói chuyện ấy ra thì có lẽ mãi mãi nó sẽ ko xem cậu là bạn nữa, nó sẽ đoạn tuyệt với cậu luôn. Cậu sợ nó sẽ khó xử, nó sẽ đau khổ thêm một lần nữa.

Có một điều Duy luôn giấu kín trong lòng mình, đó là cậu đã thích nó. Cậu thích nó từ khi nó chuyển vào lớp cậu hồi năm ngoái, cậu thích cái cách lạnh lùng của nó, cái cách bất cần đời của nó, thích cả những câu nói ko có đầu có đuôi của nó. Nhưng cậu đã biết nó thích Lâm, cậu biết vì cái cách nó nhìn Lâm, biết vì cách nó nói chuyện với Lâm tràn đầy tình cảm mặc dầu vẻ ngoài là những câu nói cộc lốc, cả cái cách mà nó chờ đợi. Nó giấu được ai chứ ko ko giấu được Duy đâu. Người ta nói: “ Nếu thích một người thì sẽ biết hết mọi tâm tư tình cảm của người ấy”, câu ấy ứng dụng với Duy rồi. Vì nó, vì hạnh phúc của nó Duy đã im lặng, chỉ biết chôn giấu tình cảm của mình ở trong lòng. Duy ko dám nói ra, vì Duy sợ nó sẽ cự tuyệt Duy, sợ nó sẽ ko thèm nhìn mặt Duy.

Rồi từ khi Lâm ra đi, Duy đã tiếp cận nó, mong có một ngày nó sẽ chấp nhận tình cảm của Duy. Nhưng Duy nhận ra là lòng nó chỉ hướng về một mình Lâm, chỉ có mình Lâm thôi. Nên cậu đã chấp nhận im lặng thêm lần nữa, chấp nhận làm bạn thân để mang đến hạnh phúc cho nó. Nhưng càng ngày Duy càng đau khổ, vì nó chỉ coi cậu là một thằng bạn ko hơn...rồi Kì xuất hiện, rồi tình cảm của nó thay đổi dù chỉ chút chút, rồi cả hai kết bạn với Uyên. Cậu đã nhấn tâm với Uyên, cậu dùng Uyên để khóa lấp đi nỗi trống vắng trong mình, dùng Uyên để quên nó, dùng Uyên để có chứng minh cho nó biết rằng “Ko có mày thì tao vẫn ổn!”. Vậy mà tới hôm nay thì sao? Xung quanh nó có hai hoàng tử, Duy thì làm Uyên đau lòng. Tất cả mọi chuyện đúng là ko thể theo ý mình được. Giờ thì thêm một lần nữa Duy phải im lặng, để bảo vệ tình bạn giữa cậu và nó. Duy ko muốn nó bực bội, ko muốn nó khó xử, càng ko muốn nó đau lòng. Nó đau thì lòng Duy còn đau hơn gấp trăm ngàn lần. Bởi vậy, lần thứ 3, Duy vẫn chọn cách im lặng. Im lặng ko phải để đau khổ, im lặng ko phải để giận hờn, im lặng là cách tốt nhất để giải quyết mọi rắc rối. Bởi vậy, Duy im lặng, để ko đánh mất tình bạn đẹp đẽ mà Duy đang có với nó. Chỉ cần nó hạnh phúc là được rồi...một tình yêu cao thượng. Có lẽ rồi sau này Duy sẽ tìm được bến bờ riêng ình, tìm được hạnh phúc riêng và khi ấy cậu sẽ biết mình đã quyết định đúng khi chọn cách im lặng.

Cho đến giờ, Duy vẫn ko thể nói được lời nào với nó. Thôi thì đành vậy, số trời đã định. Nó và Duy chỉ có thể là bạn bè, ko thể tiến xa hơn được nữa. Thuận theo ý trời mới là kẻ quân tử. Giờ thì Duy phải chấp nhận là một quân tử đau khổ thôi.

44. Chương 44

Duy quyết định sẽ ko buồn nữa, phải phấn chấn lên chứ, hạnh phúc của nó cũng là hạnh phúc của Duy mà.

_Thôi tập trung rồi kìa, mình vô đi Linh!! - Duy tươi cười kêu nó.

Nó nghiêng đầu khó hiểu vì thái độ của Duy, vừa mới trầm ngâm đây vậy mà giờ lại tươi tỉnh như chưa từng xảy ra chuyện gì. Con trai đúng là khó hiểu (đối với nó). Duy thấy nó ko phản ứng thì hươ hươ tay trước mặt nó và hỏi

_Mày bị cái gì nữa vậy?? Có đi ko thì bảo!!

_Ờh, đi. Đi thì đi!! Làm gì mà dờ dẩn quá chứ!! - nó chu mỏ.

Duy khề cười, một nụ cười rất tươi. Thấy nó đáng yêu trở lại như vậy, Duy thấy yên tâm hơn là một Trần Thái Linh suốt ngày âu sầu ảo não chỉ vì tình yêu, tình cảm, tình báo vớ vẩn.

...

Cô chủ nhiệm đã tập trung tất cả các thành viên trong lớp lại để chuẩn bị điểm danh. Giờ này mặt trời cũng đã lên cao rồi. Có lẽ là đã gần 8h, mới ngồi đó thôi mà đã gần 8h rồi, thời gian đúng là trôi nhanh thật!!

Vẫn như cũ, cô điểm danh mà bỏ qua tên nó vì nghĩ thế nào nó cũng đi trễ thôi. Nữ hoàng mà, chỉ thích để cho người ta chờ đợi mình thôi chứ ko thích chờ đợi một ai - trừ một người.

Đúng là nó với Duy tới trễ thật, lúc ấy cô đã điểm danh xong hết rồi. Báo hại Duy bị cô khiển trách vì tội lớp trưởng ko gương mẫu. Duy thì bị nghe ca mà mặt vẫn tươi tỉnh như thường, đúng là sức mạnh của tình yêu có khác.

...

Phần thi đầu tiên trong ngày hôm nay là thi chạy nam nữ hai người ba chân. Số lượng người tham gia của mỗi lớp là một cặp thôi. Nó bắt cặp với Lâm, còn ở lớp bên kia thì có Duyên và Khôi, hai đứa này cặp kè với nhau cũng lâu nhể!!

_Chuẩn bị tinh thần chưa, nữ hoàng?? - Lâm châm chọc nó.

_Cần gì! - nó chu mỏ.

_Tại sao ko chứ? Ko chuẩn bị coi chừng chuột rút!!

_Ko được đâu!! - nó lại nói một cách ngắn gọn nhất có thể.

_Tùy mày thôi, tí nữa đừng có than đấy nhể!! - Lâm nhún vai.

Cuộc nói chuyện ấy bị cắt ngang bởi một hồi còi báo hiệu tập trung của các vận động viên teen. Cuộc thi sắp bắt đầu, và nó ko cảm thấy lo lắng. Gì chứ chạy thì nó cũng chạy được, chỉ có điều là ko biết các đối thủ có chạy nhanh hay ko thôi. Nhưng đây chỉ là chơi thôi, thắng thua chẳng có gì là quan trọng hết.

Tiếng súng bắt đầu vang lên. Các vận động viên trẻ tuổi bắt đầu cuộc thi của mình. Vì là chạy hai người ba chân nên chẳng thể phát huy được khả năng chạy nhanh của mình, có cặp còn vấp ngã nữa ấy chứ. Thi cái này thì đôi chân của hai người phải phối hợp nhịp nhàng với nhau, nếu ko thì sẽ té nhanh lắm.

Lâm vòng tay ôm qua eo nó, còn nó thì cũng bấu chặt vào Lâm. Chạy như thế này đúng là lần đầu tiên nó được biết, cũng khó thật, phải nói là ko hề dễ dàng chút nào. Chạy gì mà cứ như muốn té vậy. Nhưng cũng may là nó và Lâm giữ chặt lấy nhau nên có muốn té cũng ko được.

Duy đứng ngoài quan sát cuộc thi, cầu mong cho nó thắng cuộc. Nghe nói nếu thắng cuộc thi này thì sẽ được phần thưởng đôi dành cho các cặp tình nhân gì gì đó, chỉ nói mập mờ thế thôi chứ Duy cũng ko biết rõ phần thưởng đó là cái gì.

Bỗng có một người đập vai Duy. Duy quay lại và nhận ra đó là một người quen.

_Bạn có chuyện gì muốn nói với Duy sao??

_Ah ko phải vậy, chỉ là mình muốn đứng xem chung với Duy thôi, có được ko???

_Ok được chứ!! Bạn cứ đứng ở đây đi. - Duy tươi cười khiến cho con tim ai kia khẽ xao động.

Sau đó vài phút lại có thêm một người nữa đến bên cạnh Duy, đó là Cát Anh

_Hi Duy, Cát đứng ở đây được ko?? - con nhỏ tươi cười.

_Uhm, cùng là bạn bè mà!! - Duy cố tình cho Cát hiểu rằng giữa Duy và Cát chỉ có thể là bạn bè mà thôi.

_Uhm, bạn bè mà!!! - Cát cũng tươi cười khiến Duy thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng súng chung cuộc đã vang lên, và đội giành giải nhất chính là lớp 12A1 - cặp của nó và Lâm. Vậy là ngoài giải thưởng tập thể ra, nó và Lâm có thể nhận được phần thưởng cặp kia rồi, Duy mong sao khi nhận thưởng Lâm có thể nhớ ra nó nhờ nụ cười trong suốt như pha lê của nó. Giá mà có thể thì tốt rồi. Duy chỉ yên tâm khi nó với Lâm thôi.

Kì cũng đứng ở một góc quan sát nó và Lâm mà tim nhói đau lên. Lúc này khi nghe nói Lâm và Lâm sớm trở thành vợ chồng thì Kì ko giận, nhưng giờ thấy nó và Lâm thân mật thế kia thì Kì ko chịu nổi, chỉ muốn nhào vô đâm cho Lâm vài cú. Giả sử nếu Lâm chịu nhận nó thì Kì ko nói làm gì, đằng này Lâm đã tỏ ra ko quen biết nó, vậy mà giờ lại thì chung cặp với nó. Kì chịu ko thấu.

...

Nó bước lên bục nhận giải cùng với Lâm. Giải thưởng là một cặp nhẫn bạc (bạc cao cấp nha). Đôi nhẫn ấy rất đẹp, nó cứ ngắm mãi đến nỗi ko muốn xuống khỏi bục nhận giải luôn. Tới khi Lâm kéo tay nó đi thì nó mới sực tỉnh... nó gãi đầu và cười khi khi.

45. Chương 45

Duy quyết định sẽ ko buồn nữa, phải phấn chấn lên chứ, hạnh phúc của nó cũng là hạnh phúc của Duy mà.

_Thôi tập trung rồi kìa, mình vô đi Linh!! - Duy tươi cười kêu nó.

Nó nghiêng đầu khó hiểu vì thái độ của Duy, vừa mới trầm ngâm đây vậy mà giờ lại tươi tỉnh như chưa từng xảy ra chuyện gì. Con trai đúng là khó hiểu (đối với nó). Duy thấy nó ko phản ứng thì hươ hươ tay trước mặt nó và hỏi

_Mày bị cái gì nữa vậy?? Có đi ko thì bảo!!

_Ờh, đi. Đi thì đi!! Làm gì mà dừ dừ quá chứ!! - nó chu mỏ.

Duy khẽ cười, một nụ cười rất tươi. Thấy nó đáng yêu trở lại như vậy, Duy thấy yên tâm hơn là một Trần Thái Linh suốt ngày âu sầu ảo não chỉ vì tình yêu, tình cảm, tình báo vớ vẩn.

...

Cô chủ nhiệm đã tập trung tất cả các thành viên trong lớp lại để chuẩn bị điểm danh. Giờ này mặt trời cũng đã lên cao rồi. Có lẽ là đã gần 8h, mới ngồi đó thôi mà đã gần 8h rồi, thời gian đúng là trôi nhanh thiệt!!

Vẫn như cũ, cô điểm danh mà bỏ qua tên nó vì nghĩ thế nào nó cũng đi trễ thôi. Nữ hoàng mà, chỉ thích để cho người ta chờ đợi mình thôi chứ ko thích chờ đợi một ai - trừ một người.

Đúng là nó với Duy tới trễ thật, lúc ấy cô đã điểm danh xong hết rồi. Báo hại Duy bị cô khiển trách vì tội lớp trưởng ko gương mẫu. Duy thì bị nghe ca mà mặt vẫn tươi tỉnh như thường, đúng là sức mạnh của tình yêu có khác.

...

Phần thi đầu tiên trong ngày hôm nay là thi chạy nam nữ hai người ba chân. Số lượng người tham gia của mỗi lớp là một cặp thôi. Nó bắt cặp với Lâm, còn ở lớp bên kia thì có Duyên và Khôi, hai đứa này cặp kè với nhau cũng lâu nhể!!

_Chuẩn bị tinh thần chưa, nữ hoàng?? - Lâm châm chọc nó.

_Cần gì! - nó chu mỏ.

_Tại sao ko chứ? Ko chuẩn bị coi chừng chuột rút!!

_Ko được đâu!! - nó lại nói một cách ngắn gọn nhất có thể.

_Tùy mày thôi, tí nữa đừng có than đấy nhé!! - Lâm nhún vai.

Cuộc nói chuyện ấy bị cắt ngang bởi một hồi còi báo hiệu tập trung của các vận động viên teen. Cuộc thi sắp bắt đầu, và nó ko cảm thấy lo lắng. Gì chứ chạy thì nó cũng chạy được, chỉ có điều là ko biết các đối thủ có chạy nhanh hay ko thôi. Nhưng đây chỉ là chơi thôi, thắng thua chẳng có gì là quan trọng hết.

Tiếng súng bắt đầu vang lên. Các vận động viên trẻ tuổi bắt đầu cuộc thi của mình. Vì là chạy hai người ba chân nên chẳng thể phát huy được khả năng chạy nhanh của mình, có cặp còn vấp ngã nữa ấy chứ. Thi cái này thì đôi chân của hai người phải phối hợp nhịp nhàng với nhau, nếu ko thì sẽ té nhanh lắm.

Lâm vòng tay ôm qua eo nó, còn nó thì cũng bầu chặt vào Lâm. Chạy như thế này đúng là lần đầu tiên nó được biết, cũng khó thật, phải nói là ko hề dễ dàng chút nào. Chạy gì mà cứ như muốn té vậy. Nhưng cũng may là nó và Lâm giữ chặt lấy nhau nên có muốn té cũng ko được.

Duy đứng ngoài quan sát cuộc thi, cầu mong cho nó thắng cuộc. Nghe nói nếu thắng cuộc thi này thì sẽ được phần thưởng đôi dành cho các cặp tình nhân gì gì đó, chỉ nói mập mờ thế thôi chứ Duy cũng ko biết rõ phần thưởng đó là cái gì.

Bỗng có một người đập vai Duy. Duy quay lại và nhận ra đó là một người quen.

_Bạn có chuyện gì muốn nói với Duy sao??

_Ah ko phải vậy, chỉ là mình muốn đứng xem chung với Duy thôi, có được ko???

_Ok được chứ!! Bạn cứ đứng ở đây đi. - Duy tươi cười khiến cho con tim ai kia khẽ xao động.

Sau đó vài phút lại có thêm một người nữa đến bên cạnh Duy, đó là Cát Anh

_Hi Duy, Cát đứng ở đây được ko?? - con nhỏ tươi cười.

_Uhm, cùng là bạn bè mà!! - Duy cố tình cho Cát hiểu rằng giữa Duy và Cát chỉ có thể là bạn bè mà thôi.

_Uhm, bạn bè mà!!! - Cát cũng tươi cười khiến Duy thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng súng chung cuộc đã vang lên, và đội giành giải nhất chính là lớp 12A1 - cặp của nó và Lâm. Vậy là ngoài giải thưởng tập thể ra, nó và Lâm có thể nhận được phần thưởng cặp kia rồi, Duy mong sao khi nhận thưởng Lâm có thể nhớ ra nó nhờ nụ cười trong suốt như pha lê của nó. Giá mà có thể thì tốt rồi. Duy chỉ yên tâm khi nó với Lâm thôi.

Kì cũng đứng ở một góc quan sát nó và Lâm mà tim nhói đau lên. Lúc này khi nghe nói Lâm và Lâm sớm trở thành vợ chồng thì Kì ko giận, nhưng giờ thấy nó và Lâm thân mật thế kia thì Kì ko chịu nổi, chỉ muốn nhào vô đâm cho Lâm vài cú. Giả sử nếu Lâm chịu nhận nó thì Kì ko nói làm gì, đằng này Lâm đã tỏ ra ko quen biết nó, vậy mà giờ lại thi chung cặp với nó. Kì chịu ko thấu.

...

Nó bước lên bục nhận giải cùng với Lâm. Giải thưởng là một cặp nhẫn bạc (bạc cao cấp nha). Đôi nhẫn ấy rất đẹp, nó cứ ngắm mãi đến nỗi ko muốn xuống khỏi bục nhận giải luôn. Tới khi Lâm kéo tay nó đi thì nó mới sực tỉnh... nó gãi đầu và cười khi khi.

46. Chương 46

Một ngày như mọi ngày, Vũ Hy thức dậy vs tâm trạng mệt mỏi. Từ ngày cô chị mình ra đi, ko ngày nào cô được ăn ngon, ngủ yên. Trong tâm trí cô cứ luôn ám ảnh hình ảnh người chị đáng thương của mình đã ra đi năm năm trước.

Pinh... poong...

Tiếng chuông cửa ngân lên lạnh lót. Cô giúp việc vội vã chạy ra

_Ah cậu Duy!! Mời cậu vô nhà, tôi đi gọi cô chủ!!

_Vâng, cô cứ nghỉ đi, cháu chờ Hy cũng được.

_Vâng!! - cô giúp việc trở lại việc của mình.

Cùng lúc ấy, Vũ Hy bước xuống.

_Hi anh rể sém!! Có chuyện gì hok?

_Có!! Anh qua đây để đưa thiệp mời đám cưới cho em nè!! Mà đừng kêu anh là anh rể sém nữa!!

_Biết rồi... dù sao anh cũng từng thích chị em mà!! Chuẩn bị lấy nhỏ Cát hả?

_Chứ còn ai vô nữa. - Duy khẽ cười - Chủ nhật nhé Hy ngốc!!

_Uhm, pye tình yêu!!

_Pye!

Jin cũng vừa từ trên phòng bước xuống, thấy Hy đứng tần ngần đó, anh liền hỏi

_Có chuyện gì mà vui vậy em?

_Àh anh rể sém đưa thiệp mời đám cưới đó anh!! Hôm nay có đi tìm chị ba nữa hok?

_Haizz, phải đi tìm chứ!! Anh ko tin là con nhóc đó đã dje, nếu nó dje thiệt thì anh cho nó dje lần nữa!!

_Anh dẹp cái kiểu nửa tây nửa ta đó đi nha. - Hy khẽ thở dài.

...

Duy tiếp tục công việc của mình, phát thiệp mời cho tất cả bạn bè và người quen. Chỉ còn Quyên là Duy chưa biết phải làm thế nào để liên lạc nữa.

A hình như hôm bữa Cát Anh có giữ số của Quyên!! Mình về hỏi thử coi.

...

_Alo? - giọng Quyên vang lên nhẹ nhàng.

_Quyên àh, Duy nè!! Quyên cho Duy địa chỉ của Quyên đi!!

_Chi vậy Duy?

_Uhm... Duy có việc quan trọng cần nói với Quyên. Cho Duy đi!!

_Ok, nhà 18/7 chung cư Bek!! Tối khoảng hơn 6h Quyên mới có nhà nhé!!

_Ok. Hẹn tối gặp!!

...

5:55pm...

Pinh poong...

Duy nhấn chuông cửa. Ko biết Quyên về chưa nhưng mà Duy cứ nhấn đại. Lỡ đâu Quyên về sớm rồi thì khỏi mất công đứng chờ. Lúc này từ nhà đi, Duy nhìn đồng hồ là đã 6:00pm, vậy mà khi vào chung cư nhìn lại đồng hồ trong này mới biết là mới có 5:50pm thôi.

_Ai? Quyên hả? - có tiếng đáp trong nhà vọng ra.

_A ko... tôi là bạn của Quyên. Xin hỏi Quyên có nhà ko ạch?

Cánh...

Cánh cửa nhẹ mở ra, một cô gái xinh xắn trong bộ quân phục xuất hiện. Duy thoáng sững người... gương mặt đó giống như gương mặt của Linh - cô bạn thân nhất của Duy. À ko, nhìn kĩ lại thì cũng ko giống lắm. Nhưng mà nếu nhìn thoáng qua hay nhìn từ xa thì sẽ ngỡ là nó mất thôi.

_Xin lỗi... cô là...?

_Chào anh, tui là Trần Khánh Linh, là bạn của Quyên. Bọn tui ở chung nhà!~ Ah mời anh vào!!

Có lẽ ko phải rồi. Nếu là Linh thì giả vờ ko quen mình để làm gì chứ?.

Duy khẽ lắc đầu xua tan những suy nghĩ thừa ra trong đầu.

_Anh uống nước nha. Cafe nha?

_A...

_Uhm... nếu thích uống gì thì để tui gọi. Chứ tui hok làm được!! Hi^^.

Gương mặt đó... sao khi cười cũng giống nữa!! Minh... mình bị sao vậy ha?.

Thấy Duy ngồi thờ trên sofa, Linh bước lại gần, hươ hươ tay trước mặt Duy, hỏi

_Anh có sao hok? Bị đau ở đâu hả? Hay là mỗi thần kinh? Uống thuốc nha?

Cô tuôn ra một dãy câu hỏi khiến Duy càng thêm đau đầu. Đa phần những câu hỏi đó đều là của nó, chỉ có nó có thể nghĩ ra mà thôi. Ko chắc chắn lắm, nhưng Duy muốn kiểm chứng lại suy nghĩ của mình.

_Uhm... ngồi ko vậy chán nhỉ? - Duy lên tiếng trước - Chúng ta chơi trò giải câu đố nha?

_Ừa? Anh cũng thích trò đó nữa hả? - cô ngạc nhiên.

_À... đúng!! Tôi rất thích trò chơi đó. - Duy tươi cười.

_Vậy mà nhỏ Quyên cứ nói tui là lớn rồi mà cứ thích ba cái trò con nít. Hay quá, giờ có người cho cùng chung sở thích rồi. Ok, chơi cũng được, nhưng mà anh làm ơn đừng có cười nữa nha. Tui lóa mắt!!

Lóa mắt?? Cả từ ấy cũng giống nữa!! Phải kiểm tra xem sao!!.

_Vậy nhường cô ra câu đố trước!!

_Uhm... ok!! Vậy tui đố anh, có một ông già, hằng ngày đi trên một con đường. Hỏi ông ta là ai?

_Hi, câu này hỏi đó đó rùi mà!! - Duy trầm nghĩ và đáp nhanh - Ông mặt trời đúng hok?

_Àh... đúng rồi!! Kì ta, trước giờ các câu đố tui ra chưa ai giải được hết mà!

_Hi, vậy giờ tới tôi!! Vậy... ai là chủ nhân của mặt trăng

~_Ừa? - cô thoáng ngạc nhiên - Sao anh bik được câu đố mà tui nghĩ ra?

_Hi... có lẽ trước đây chúng ta đã từng quen nhau chẳng?

Cạch...

Cánh cửa từ từ mở ra. Quyên bước vô. Nhìn thấy hai người ngồi trên sofa cười cười nói nói, Quyên khẽ thấy vui trong lòng. Cô lên tiếng hỏi

_Hai người nói chuyện vui hok?

_Vui!! - Linh cười tươi - Rất vui là đằng khác!

_Uhm... vui là tốt. Giờ thì bỏ đi chỗ khác cho tụi này nói chuyện đi!!

Linh khẽ nhăn mặt nhưng cũng nhanh chóng dời gót ngọc khỏi đó. Quyên bình thường thì im hơi lặng tiếng thế chứ khi mà nổi giận lên thì phải biết. Cô ko muốn chọc giận Quyên, mất công bị bỏ đối mấy ngày thì khổ.

...

_Có chuyện gì mà Duy tới đây vậy?

_Khoan hỏi. Duy hỏi trước. Cô gái đó... có phải là Linh mà Duy biết ko?

_Oh? - Quyên khẽ thốt lên ngạc nhiên, ko ngờ Duy lại hỏi vậy - Ko! - cô nhanh chóng phủ định.

_Tại sao... tại sao mọi cử chỉ hành động lại giống đến vậy? Cả gương mặt nữa... nhìn lướt qua thì giống lắm.

_Nhưng nhìn kĩ lại thì ko giống đúng ko! Ko phải Thái Linh đâu. Giờ Duy trả lời Quyên đi!!

_Uhm... chủ nhật này là đám cưới của Duy vs Cát! Nếu rảnh thì Quyên tới dự. Nếu được thì mời cả Linh nữa càng tốt.

_OK. Quyên vs Linh sẽ tới. Hẹn gặp lại Duy! Giờ Duy về được rồi đó...

_Có cần phải đuổi Duy vậy hok? - mặt Duy xù xuống.

Quyên khẽ cười. Năm năm rồi, giờ trở thành người lớn rồi mà Duy vẫn ko có gì thay đổi hết, vẫn con nít và đáng yêu (đẹp zai nữa) như ngày nào. Duy lấy Cát ầu cũng là số trời, cả hai cũng đẹp đôi mà. Vậy mà hồi đó cứ tưởng Duy sẽ kết vs Uyên, ko ngờ cuối cùng Cát mới là người hưởng phúc.

_Thôi ko làm phiền Quyên nữa... Duy về!! - Duy cười.

_Uhm!! - Quyên gật đầu.

Đợi cho Duy khuất hẳn sau hành lang của tòa nhà rồi, Quyên mới cất tiếng gọi

_Đi rồi, ra đi!!

Linh lon ton từ nhà sau chạy ra. Cô nhìn quanh rồi kéo Quyên vô, đóng sầm cửa lại

_Thằng khùng đó có nghĩ ngờ gì hok?

_Có!! Bỏ thành công rồi đó!!

_Nhờ bỏ, nếu ko sao mà mình thành công được. Nếu ko có bỏ thì mình đã chôn thân dưới vực sâu đó rồi!!
- Linh khẽ cười buồn.

_Sao bỏ lại ko muốn xuất hiện dưới danh nghĩa thật của mình?

_Chưa tới lúc!! - Linh nhếch mép - Rồi cũng sẽ tới ngày đó thôi, bỏ lo gì!

47. Chương 47

Những ngày tiếp sau đó, Duy càng ngày càng thắc mắc về cô gái đó. Một cô gái kì lạ có sở thích, thói quen, cách nói năng, thậm chí là cả gương mặt nữa... giống với Trần Thái Linh. Còn cả cái tên nữa... Trần Khánh Linh... Khánh và Thái cùng là âm trắc... ko thể nào lại có chuyện trùng hợp ngẫu nhiên đến vậy. Chắc chắn Khánh Linh và Thái Linh có liên quan với nhau. Nhưng mỗi liên quan đó là gì thì ko thể xác định được. Có lẽ... hai người đó là một... cũng có thể đó chỉ là ngẫu nhiên thôi. Nhưng... Duy vẫn cứ thấy nghi ngờ. Ko được, nhất định phải làm cho ra ngô ra khoai chuyện này.

...

Một ngày như mọi ngày, Duy đi dạy. Thực ra khi còn đại học, anh theo ngành luật. Nhưng sau đó lại muốn xin đi dạy. Chính bản thân Duy cũng ko biết vì sao sự lựa chọn của anh lại kì cục như vậy. Cũng may, nhờ Vũ Hy mà anh được nhận vào làm. Trải qua một thời gian, Duy được công nhận vì tài năng chinh phục lũ trẻ. Duy vừa đẹp trai, vừa giỏi, lại rất tâm lí nên được học sinh nữ lẫn nam rất quý mến. Trong đám học trò, chỉ duy nhất có thằng nhóc Phan Minh Thiên là ko phục Duy. Cậu nhóc lớp 11 này luôn luôn tìm cách phá Duy, giống như khi xưa Thái Linh tìm cách chọc ghẹo ông thầy dạy sinh. Chỉ có điều Minh Thiên ko đặt câu đố khiến những người xung quanh nhúc nhích óc như Thái Linh thôi, còn lại thì cách chọc ghẹo thì y hệt. Hồi ra mới biết, Minh Thiên là cháu họ của Thái Linh, và hai cô cháu rất thân thiết với nhau. Bởi vậy nên Minh Thiên mới giống Linh đến kì lạ như vậy.

Đám học trò nhìn thấy Duy thì cứ nhao nhao lên, xúm xít lại cạnh Duy, hỏi

_Thầy... sao thầy hok lo ở nhà với vợ mà đi dạy làm gì?

_Thầy phải lo cho đám cưới chứ!!

_Thầy nhớ mời tụi em nha thầy.

_Thầy hạnh phúc hok thầy?

_Hiz, thầy là thần tượng của em!!

vân vân và vân vân...

Các thầy cô cũng chẳng khác gì lũ học trò phiền phức kia, cứ chen nhau đặt câu hỏi với Duy. Suốt cả ngày hôm đó, Duy ko có lấy một giây phút nào được yên ổn. Cứ phải đối đầu với cả tấn câu hỏi, Duy cảm thấy thật mệt mỏi.

...

Còn về phần cô dâu, cô là một trong những bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện J.L. Hôm nay đi làm, cô cũng bị đồng nghiệp tra tấn y hệt như hoàn cảnh của chồng chưa cưới. May sao Jin đến kịp và giải cứu cho cô, nếu ko cô cũng ko biết phải làm gì trong hoàn cảnh đó nữa.

_Em hạnh phúc ha! Thăng Duy tốt lắm, nhất định nó sẽ ko phụ em đâu!!

_Cảm ơn anh, em cũng thấy vậy đó!! - Cát mỉm cười sung sướng.

Jin đưa mắt nhìn Cát. Giá mà được thấy Thái Linh hạnh phúc như vậy thì có lẽ giờ này Jin cũng đã có gia đình rồi. Nhiệm kì ở trường NVX đã kết thúc, anh mở bệnh viện tư rồi dần đưa nó lên tầm vóc bệnh viện chuẩn quốc tế. Quả ko thể tin nổi, Jin hầy còn trẻ, chỉ mới 24t thôi mà đã thành đạt như vậy rồi. Fan hâm mộ của Jin rất nhiều, nam có, nữ có, nhưng đa phần là nữ, đều rất cuồng nhiệt đối với anh, mặc dù anh ko phải là ca sĩ hay nghệ sĩ gì hết.

...

Chủ nhật...

Cuối cùng cũng tới ngày cưới của mình, Cát rất hồi hộp. Thời gian cô và Duy yêu nhau ko phải là ngắn, cô có thể hiểu rõ con người Duy. Cô rất hạnh phúc khi được kết hôn với Duy. Có lẽ cô sẽ ko và ko bao giờ hối hận vì quyết định này. Ai cũng nhận xét Duy là một chàng trai tốt, cảm nhận của Cát cũng vậy. Ngày hôm nay, được khoác trên người bộ áo cưới tinh khôi khiến Cát rạng ngời và xinh đẹp hơn bao giờ hết.

_Em vui hok? - Duy khẽ mỉm cười khi Cát bước tới.

_Ko!! Em rất vui là đằng khác! - cô sụt sịt.

_Uhm... anh hứa sẽ ko bao giờ làm em đau!! - Duy lại mỉm cười.

Phía xa xa...

_Phù... cuối cùng cũng kịp giờ rồi!! Tại cái tính lề mề của bồ hết đó!! - Quyên thở phào, ngay sau đó thì lên giọng trách móc.

_Sr, tại ngủ quên!! Nhanh lên con!! - Linh khẽ mỉm cười nhẹ nhàng với bé Sóc.

...

Lễ đường rất nhộn nhịp. Hôn lễ này có rất nhiều người đến dự, toàn là đồng nghiệp và học sinh, khiến cho ko khí náo nhiệt và rất vui tươi. Linh đưa mắt tìm một người.

Kia rồi, là chú rể. Cô khẽ mỉm cười khi thấy Duy và cô dâu của anh sánh bước bên nhau hạnh phúc. Cô giao bé Sóc cho Quyên rồi tiến về gần phía cô dâu chú rể.

_Hi!! Happy wedding!! - cô mỉm cười tinh quái(?).

_Hi Linh!! Ko ngờ cô cũng tới!! Cảm ơn... - Duy vui mừng khi thấy Linh.

_Ko có chi. Đều là chỗ bạn bè mà!!

Trái lại với vẻ vui tươi của Duy và Linh, Cát Anh kinh ngạc đến mức ko thể thốt nên lời được. Trước mặt cô... gương mặt đã gây nên sóng gió trong thời gian vừa qua... ko, ko thể nào được!! Cô ấy đã chết rồi cơ mà... sao có thể xuất hiện ở đây được chứ.

Nhìn vẻ kinh ngạc của cô dâu, chú rể phì cười và giải thích

_Giới thiệu vs em, đây là Khánh Linh, bạn của Quyên đó.

_Ah, chào cô!! Chúng ta đã từng gặp nhau chưa nhỉ? - Cát dè dặt.

_Chưa bao giờ!! - Linh khẳng định.

_À... à thôi, sắp tới giờ rồi. Mình lên đi anh!! - Cát kéo tay Duy.

Gặp tui mà như gặp ma là sao nhỉ? Tui có đáng sợ đâu mà bỏ chạy nhanh vậy? - Linh nhún vai khó hiểu vì thái độ của Cát Anh.

...

Kì đang thờ thẩn ở sân trước nhà thờ. Nhìn hạnh phúc của Duy, tim Kì lại đau thắt. Thằng bạn thân nhất của cô ấy đã kết hôn, vậy mà cô ấy vẫn chưa chịu xuất hiện. Anh vẫn còn nhớ, vẫn còn yêu và hơn hết là anh vẫn còn đau vì cô ấy. Cô ấy biến mất như tan biến vào ko khí, ko chút tin tức, ko chút manh mối. Cô ấy đắm vào tim anh một nhất rồi quay lưng bỏ đi như chưa hề có chuyện gì. Cô ấy ác quá!! Cô ấy làm anh đau rồi lại đứng đưng như ko... giờ này cô ấy đang ở phương trời nào chứ?

Đang ngẩn ngơ suy nghĩ bỗng anh cảm giác bị nóng ở cánh tay, kèm theo đó là tiếng á của một cô gái.

_Oh sorry!! Tôi... tôi vô ý quá!! Làm dơ áo anh mất rồi!! - Cô gái rớt lên xin lỗi.

_À ko sao!! - Kì khẽ cau mày - Cô đi đi. Tôi tự lo được!!

_Vậy... - cô gái ngước mặt lên - tôi đi nhé?

_Cô? Linh? Là em sao Linh??

_Tôi... có quen anh sao? Sao anh lại biết tên tôi!!

_Linh? À ko đâu... nhìn kĩ lại thì ko giống lắm!! Chắc cô ko phải là cô ấy.

_Có lẽ... anh có người quen tên Linh sao? - Linh tò mò.

_À đúng!! Đó là tình yêu của tôi!!

_Oh... à thôi, tôi ko làm phiền nữa. Xin lỗi vì đã làm phiền anh nhé. Tôi đi đây!!

Nói rồi cô phóng đi như một cơn gió khiến cho Kì thoáng ngỡ ngàng. Hồi xưa hình như ai đó cũng biến mất trước mắt anh kiểu này thì phải.

Cô gái đó... sao giống vậy ta? Thoạt nhìn cứ tưởng là cô ấy!! - Kì nheo mắt.

48. Chương 48

Lễ thành hôn kết thúc, buổi tối, Duy và Cát Anh đãi tiệc tại nhà. Lúc này chỉ có những người bạn thân vs nhau mới được mời tới dự thôi. Duy làm bữa tiệc này giống như bữa ăn của những người trong gia đình với nhau thôi. Những người được mời tới dự rất ít, chỉ có anh em họ Trần, Vĩnh Kì, Mỹ Uyên và Tổ Quyên thôi. Lẽ ra theo lí mà nói là thế, nhưng Duy đã nhờ Quyên đưa cả Linh tới nữa. Muốn tìm hiể cô gái ấy trước tiên phải tiếp cận trước cái đã.

_Anh hai và chị hai hạnh phúc tới đầu bạc răng long nha!! - Kì Duyên trao cho cặp vợ chồng mới cưới một món quà.

_Chúc mừng anh chị! - giờ là tới lượt Khôi.

_Chúc mừng Duy!! - Jin khẽ mỉm cười.

_Chúc mừng!! - Uyên cũng cười. Cô đã nhận ra tình yêu đích thực của mình ko phải là Duy. Cô biết thật đúng đắn khi quyết định chia tay. Cô thực tâm chúc phúc ối tình đầu của mình và tình yêu của anh ấy được hạnh phúc mãi mãi - Nếu mún chia tay thì phải thông qua mình trước nhé!!

_Uyên yên tâm! Sẽ ko có chuyện chia tay giữa tụi này đâu!! - Duy nháy mắt.

Pinh... poong...

Trong khi chờ người ra mở cửa, Quyên dặn bé Sóc

_Vô nhà người ta phải ngoan nghe ko con?

_Dạ!!

_Uhm... vậy được rồi!! Còn bồ nữa, nhớ cẩn thận đó!! Đừng có hậu đậu quá mà làm hư đồ nhà người ta nha.

_Oh... bik rồi mà! Bồ nói nhiều như một con gà mới đẻ vậy!!

...

Bữa tiệc đêm ngoài trời bắt đầu. Mọi người cùng nhau khiêu vũ, riêng Khôi và Kỳ Duyên là kéo ra chỗ khác ngồi tâm sự. Bất chợt, cả hai bắt gặp bé Sóc.

_Dễ thương quá!! - Duyên véo má con bé - Con ai vậy?

_Ai biết? Chỗ này chỉ có bà giúp việc là già nhất, còn lại toàn độc thân. Hok lẽ con của anh chị hai? - Khôi nhún vai.

_Dạ con là con của mẹ Linh!! - con bé trả lời rành rọt.

_Linh? - Khôi và Duyên nhìn nhau - Trần Thái Linh?

_Dạ hok phải. Mẹ con là Trần Khánh Linh!!

Nghe câu trả lời ko mong đợi, cả hai xiu xuống. Những tưởng cô gái đó trở về, ko ngờ chỉ là người giống người, tên giống tên thôi. Ủa... nhưng mà trong đám bạn của anh chị hai chỉ có 1 Linh thôi mà?

...

_Hi Linh!! - Duy tươi cười - Ko ngờ cô chịu tới!!

_E hèm... - Linh dềnh hắng - Hôm nay anh nên lo cho cô dâu thì hơn, đừng để ý tới tôi.

_Oh... tôi biết mà! Vợ tôi hok ghen đâu!! - Duy nháy mắt tinh nghịch.

_Hi!! - Linh che miệng lại cười.

Cô nhìn quanh quất. Tất cả mọi người đều có cặp nhĩ? Cô tìm một cái bàn trống để có thể nhìn thấy được mọi người ở đây. Kia rồi, có một chỗ thuận tiện, nhưng ko trống. Có người đã ngồi ở đây trước rồi. Linh nheo mắt, cô nhận ra người đó chính là anh chàng mà cô đụng hời sáng. Nhẹ nhàng, cô bước tới gần anh.

Cô nhẹ ngồi xuống và hỏi

_Anh ko nhảy sao?

_Tôi chỉ nhảy với 1 người thôi!

_Là cô ấy?

_Uh!

_Sâu đậm nhĩ?

_Vâng... tôi yêu cô ấy hơn tất cả những gì khác trên đời!

_Sao ko thấy Lam?

_Cô ấy ko được mời... ủa mà... sao cô biết Lam??

_Anh đoán xem? - cô nghiêng đầu, mỉm cười.

Kì giật mình. Anh cố mở mắt thật to xem mình có nhìn nhầm ko... đúng là cô ấy rồi... Trần Thái Linh... đúng là cô ấy rồi.

_Em... đúng là em rồi Linh? Là em đúng ko?

_Anh đoán xem!! - cô lập tức đổi thái độ, nhếch mép.

_Em...

_Tôi là Trần Khánh Linh!! Nghe rõ chứ?

_Vâng. Xin lỗi!!

Kì đứng dậy và bỏ đi. Anh sợ sẽ nhìn thấy hình ảnh ấy một lần nữa.. anh sợ mình sẽ ngộ nhận, sẽ lung lay vì một cô gái ko phải là cô ấy. Anh sợ mình ko làm chủ được bản thân mà ôm lấy cô gái ko phải là cô ấy. Anh sợ... anh rất sợ mình sẽ làm bừa. Anh ko muốn như vậy. Đó là việc trái với lương tâm.. anh ko thể làm được!!

Tạm biệt! À ko... vĩnh biệt mới đúng!!.

...

Một buổi sáng như mọi buổi sáng khác, bảy chiếc đồng hồ cách nhau hai phút bắt đầu làm công việc của mình. Kết quả của cuộc thăm sát buổi sáng là hai chiếc hỏng hoàn toàn, ba chiếc bị thương, quả là một thành tích đáng nể.

Cafe sáng...

_Chùng nào bồ mới bắt đầu làm việc? - Linh hỏi.

_À... có lẽ là...

_Là sao?

_À... chắc là...

_Cái gì?

_Oh... mình nghĩ là...

_Máu lên não ko đều hả? - Linh bực mình hỏi.

_À xin lỗi!! Mình nghĩ là chùng nào công ty của Vương Huy cắt băng khánh thành thì mình sẽ đi làm.

_Tại sao? Hok phải là bồ định làm chỗ tên đó chứ?

_À đúng!! - Quyên đáp nhanh.

_Haizz... tùy bồ. Hôm nay mình muốn nghỉ làm một bữa, bồ gọi điện xin phép thủ trưởng hộ nhé!!

_Uhm!!

Trước cửa phòng bệnh 1009...

49. Chương 49

Trước cửa phòng bệnh 1009...

Ở bên trong là một người đàn ông. Trông ông ấy tiêu tụy và u ám hơn nhiều quá. Bán thân bất toại, một nửa người ko thể cử động được, đáng thương thay ột người đàn ông thương con tột cùng.

Cạnh...

Cánh cửa trắng nhẹ nhàng mở ra rồi nhanh chóng đóng lại. Cô gái khóa cửa lại và tiến về gần phía người đàn ông.

Đã bao lâu rồi nhỉ? Năm năm... một quãng thời gian ko dài cũng ko ngắn... có quá nhiều thứ thay đổi. Người cha già thương con... vậy mà giờ phải nằm một chỗ trên giường bệnh, đáng thương thay ột sinh mạng vô tội.

Cô gái muốn cất lời nhưng sao khó nhọc quá. Có gì đó cứ như chẹt ngang cổ họng khiến cô ko thể cất tiếng được. Đôi dòng lệ của cô bắt đầu lăn dài trên gò má hồng hào. Cô bịt miệng lại để ko phát ra những tiếng nấc.

Người đàn ông từ từ mở mắt khi nghe có tiếng khóc và cảm nhận thấy hơi ấm ở bên cạnh mình. Ông mỉm cười hiền từ, với tay xoa đầu cô

_Linh!! Con gái ba!!

_Vâng thưa ba!! Là con đây... - cô gái gạt đi dòng lệ đang lăn dài trên má - Con gái trở về với ba rồi nèk ba! Con xin lỗi ba... xin lỗi ba!!

_Con gái yêu quý của ba!! Cuối cùng... ba cũng có thể nhìn thấy con rồi!! - đôi mắt của người đàn ông cũng bắt đầu long lanh.

_Ba... sao ba lại bị như thế này chứ? Con... con xin lỗi ba!! Huhuh... tất cả là tại con... con đáng chết!! - cô con gái dầm thềm thụp vào ngực mình.

_Đừng Linh!! - ông vội nắm lấy tay cô con gái - Con ko có lỗi gì hết... con về rồi... ba yên tâm rồi...

Bíp...

Bíp... bíp...

Bíp bíp bíp...

_Tiếng gì vậy?? - cô gái lo sợ nhìn lên.

_Ba... ba phải đi rồi!! - ông đưa tay vuốt ve gương mặt đáng yêu của cô gái - tha thứ cho ba... con vừa về mà ba đã phải đi rồi!!

_Đừng ba... - cô nắm lấy đôi tay sần nhăn nheo của ông - Ba đừng bỏ con mà... ba... con xin ba! Con xin ba mà...

Cánh tay ông từ từ buông thõng xuống... cô gái thấy cánh tay nặng dần, nặng dần...

Tim ông đã ko còn đập nữa. Trên má, một đường mạch trắng băng. Ông đã đi rồi. Thần chết đưa đưa ông về với Thiên Chúa. Chúa gọi rồi, làm sao thoát được chứ...

_Ba... đừng chứ? Con vừa về thôi mà... ba dậy đi... ba ơi!! Huhuhhh oa oa oa... - cô khóc nức lên.

Đây là lần đầu tiên cô thấy đau lòng như vậy. Trước đây cô đau lòng nhiều rồi, nhưng lần này còn đau hơn gấp bội. Tim cô như bị bóp nghẹt, cổ họng khô khan, khí quản bị chặn đứng, ngũ quan rã rời đau thối... cô đau lắm. Người cha hiền từ, người cha mà cô thương yêu, cô quý mến, giờ đã ra đi rồi... mãi mãi. Cô còn chưa kịp tâm sự với ông nhiều, còn chưa kịp kể cho ông nghe về cuộc sống vừa qua của mình, chưa kịp nói cho ông biết hung thủ đã hại mình... ông ra đi rồi!! Lần đầu tiên cô có cảm giác nhói lên từng hồi như vậy.

Có người tới!!

Cô ra mở khóa cửa rồi tránh vào sau chiếc màn trắng ở góc phòng. Các bác sĩ của bệnh viện ập tới. Có cả Jin, cả Uyên...

_Ba!! - Jin hét lên và chạy tới ôm lấy thi thể còn vương chút hơi ấm của cô gái - Ba... ba đã nói là chờ em con về mà!! Tại sao ba lại đi khi chưa gặp nỏ... ba!!

Đôi dòng lệ bắt đầu lăn dài trên gò má gầy gộc của Jin. Những người xung quanh tản ra dần. Họ chưa bao giờ thấy hình ảnh của một viện trưởng như vậy, một viện trưởng đau đớn vì cái chết của cha, một viện

trưởng có nước mắt, có cảm xúc. Tất cả bác sĩ rời khỏi phòng bệnh. Chỉ còn lại Uyên và Jin ở trong phòng... cô gái núp sau tấm màn cũng bắt đầu khóc... và ông trời cũng khóc thương cho cái chết của người cha già nhân hậu.

Ngày tiễn ba qua núi, trời trong xanh và cao lắm, nắng nhẹ nhẹ chứ ko gay gắt. Ở bên bia một cửa ông, ở bên Trần Khánh Huy chỉ mộ, mọi người tập trung đông đủ, chỉ thiếu mặt bà vợ của ông. Cả Vũ Hy, cả Jin, cả bạn bè nữa... tất cả đều tập trung ở đây, nhưng tuyệt nhiên ko thấy mặt của bà Trinh.

Đằng xa...

Cô gái mặc đồ đen, đội nón đen, bịt mặt cũng đen nốt, đứng bên gốc cây cổ thụ nhìn tới. Mọi người có vẻ rất đau khổ, chính cô gái cũng đau khổ. Mới trở về, mới gặp cha, vậy mà lại phải xa lìa vĩnh viễn. Như vậy có đáng cho sự trở về của cô ko chứ?

Mọi người đi khỏi rồi, cô mới dám tiến lại gần bia đá lạnh tanh.

Ngồi bên nấm mồ còn ấm hơi người, cô khẽ nhắm mắt lại, để cảm nhận được hơi ấm tỏa ra từ đất. Cô có thể cảm thấy được vòng tay ấm áp đầy yêu thương của người cha già dành ỉn. Nấm mồ chưa xanh màu cỏ, hơi ấm tỏa ra lan dần đi trong ko khí. Đến tối, cái mà cô ngồi bên chỉ còn là một nấm mồ lạnh tanh vắng ngắt. Ước gì... cô ước gì trên đời này thật sự có ma.. đến lúc đó cô có thể nhìn thấy linh hồn của cha, có thể nói chuyện với ông ấy lâu thêm chút nữa... nhưng có lẽ điều đó là vô vọng rồi.

Cô đứng dậy, trước tấm bia tự hứa rằng

__Ba... con gái bất hiếu đã trở về quá trễ. Những ước muốn của ba, con gái sẽ thực hiện hết. Con gái sẽ cố gắng sống thật hạnh phúc, ba cũng hứa với con chờ con nhé. Có lẽ sau này chúng ta sẽ đoàn tụ. Tạm biệt ba, mai con đến nhé!! Ba đừng buồn nhé, con sẽ quay lại mà.

Bỗng có người đập vai cô... lực rất nhẹ...

Cô rùng mình quay lại. Ko lẽ là ma?...

Người đó... đang nhìn cô... con mắt đỏ rực như máu..

50. Chương 50

__Hi em!! - người đàn ông bước vào - Lâu quá ko gặp, nhìn em đẹp ra đó nha!!

__Lâm?? - Hy cố tỏ ra vẻ bình thản nhưng thực chất thì trong lòng đang rất vui - A... anh về đây làm gì?

__À... - Lâm vuốt cằm, ra vẻ dăm chiêu - Hình như... hình như anh có ý định về đây lấy vợ!! Đám cưới của anh, em tới nhé?! - anh nháy mắt.

__Sao?? Đa... đám cưới??? - Hy vô cùng ngạc nhiên.

__Ukm!! Đám cưới. Anh tìm được nửa kia của mình rồi. Em tới nhé!!

Hy vô cùng ngạc nhiên, tiếp sau đó cảm giác thất vọng tràn về. Anh ấy... anh ấy nói là... về cưới vợ. Chuyện này đột ngột quá... Hy... Hy cảm thấy dường như tim mình đang nhói lên từng hồi. Đôi chân Hy như muốn khụy xuống, bầu trời và mặt đất như sụp đổ, tất cả cơ quan trên cơ thể của Hy trở nên rã rời. Cô ko còn đứng vững nữa rồi... Hy từ từ.. từ từ lịm đi và ngã xuống.

o-o-o0o_____o0o_____o0o—o0o_____o0o_____o0o-o-o

Tỉnh lại, Hy cảm thấy chóng mặt vô cùng. Cô muốn ngồi dậy nhưng sao ko thể nhấc lưng lên nổi.

Cạch...

Cánh cửa phòng từ từ hé mở. Người đi vào là Lâm...

_Em có sao ko? Em làm anh lo quá!! - Lâm ngồi xuống cạnh Hy, giọng tràn đầy lo lắng.

_Ah... em ko sao!! Chỉ hơi choáng tí thôi. A... chúng ta nói tiếp chuyện lúc nãy nhé!! - Tuy đau nhưng Hy vẫn muốn biết người có thể lôi chị của Hy ra khỏi tim Lâm là ai.

_Ah... ưhmmm. Em muốn hỏi về cô dâu của anh đúng ko?

_Vâng!! Chờn nào tổ chức lễ cưới?? - ánh mắt Hy ko được vui.

_Ummm... cái này còn đợi cô ấy quyết định nữa. - Lâm nhìn Hy rồi nói mà cái mặt như đang muốn phá ra cười lên thật to.

_A... vậy... vậy em chúc anh hạnh phúc nhé! Thôi em ko hỏi nữa, em hơi mệt nên cần nghỉ ngơi, anh đi trước đi!!

_Khoan đã!! - Lâm đưa tay đỡ Hy khi cô định nằm xuống giường.

Đỡ Hy ngồi dựa vào tường xong, Lâm đặt hai tay lên đôi bờ vai bé nhỏ của Hy, ấn mạnh vào tường. Lâm nhìn thẳng vào mắt Hy, ánh mắt đó như muốn xuyên qua tâm can của Hy.

_A... anh?

_Hy nè!! - Lâm thở dài rồi thả Hy ra - Em... anh có chuyện nữa muốn nhờ em!! Em hứa là giúp anh đi!!

_A... nè? - Hy nhìn Lâm nghi ngờ - Đừng có nói với em là anh muốn em làm phù dâu cho anh nha??

_Ah... gần đúng rồi!! Thực ra... thực ra... - Lâm gãi đầu, nhìn y như đứa con nít.

_Sao hả?? - Hy tò mò.

_Trời ơi ngốc quá!! Chuyện này... mà em phải hứa đi cái đã anh mới dám nói!!

_Ok, nếu ko bắt em làm phù dâu thì gì cũng được!! Em hứa...

_Uhhmm... thực ra anh muốn em là cô dâu trong lễ cưới của anh!! - Lâm lấy một hơi dài rồi nói nhanh.

_Uh!!

3s sau...

_Hả???????????????????? - Hy ngạc nhiên hét toáng lên.

_Em hứa rồi mà!! Anh đâu có kêu em là phù dâu đâu!! - ánh mắt Lâm như nài xin.

_Anh... anh đem em ra làm trò đùa đó hả???? - Hy bực bội quát.

_Ko!! - một lần nữa, Lâm lại ấn mạnh lên đôi vai của Hy, đưa mặt kề sát mặt cô - Em ko đồng ý là anh làm vậy đó nha!! - sau đó cười gian tà.

_A... anh...

_A... anh... - Hy ngạc nhiên đến nỗi ko thốt nên lời.

Lâm thì vẻ mặt vẫn rất bình thản, anh vẫn đang chờ đợi sự đồng ý của Hy.

_Sao? Em hứa với anh rồi mà!! - ánh mắt Lâm toát lên vẻ thất vọng khi nhận thấy vẻ khó xử của Hy - Thôi... coi như anh chưa nói gì nha... anh về đây!!

Lâm quay lại chào Hy rồi đi. Ánh mắt Lâm, lúc đó, tâm trạng đó... có lẽ Hy có thể hiểu được. Trước đây Hy đã từng bị Lâm cự tuyệt.. giờ lại lộ rõ vẻ ngạc nhiên như thế, bảo sao mà Lâm ko hiểu lầm được cơ chứ.

Vài giây sau...

_LÂM... ĐỢI ĐÃ!!! - Hy phóng ra khỏi phòng y tế mà ko kịp mang dép.

Nghe giọng hét lớn của Hy, Lâm vội quay mặt lại. Anh ko giấu nổi vẻ ngạc nhiên, sau đó thì phá ra cười. Hy khó hiểu

_Sao anh lại cười?!

_Hahahahh... hiz... em nhìn lại mình đi.. hahahh... sao hok chịu mang dép hả?? - Lâm vẫn ôm bụng cười.

_Vô duyên, có nhiều đó cũng cười được nữa!! Em định nói đồng ý mà... anh làm em bực mình quá, dẹp luôn đi!!

_Khoan đã!! - Lâm ngưng cười, nắm chặt cổ tay Hy khi cô định quay đi - Đã muốn nói gì thì phải nói đi chứ??

Hy hất mặt sang bên kia, ko thèm nhìn Lâm. Lâm cười nham hiểm.

_Nèk, nếu em hok nói đừng trách anh nhá!!

___ - Hy vẫn ko thèm trả lời.

Thấy thái độ cương quyết của Hy, Lâm đưa ra quyết định... hehe. Anh vòng tay ôm chặt lấy Hy, đưa mặt sát mặt Hy. Hơi thở anh phả vào tai làm cho Hy khẽ rùng mình, mặt đỏ lét như... con kết. Sau đó, anh dùng hết sức xoay người Hy lại, càng ngày càng tiến sát mặt Hy hơn nữa. Anh thì thầm

_Nhìn mặt em tự nhiên anh muốn... cắn một cái!!

Nói là làm, Lâm nhanh chóng kề sát bờ má của Hy và... cắn cô một cái.

_Á... anh chơi trò gì vậy hả?? - Hy hất mặt Lâm ra, xoa xoa bên má bị anh cắn (éc).

_Giờ sao?? - Lâm lại vòng tay ôm chặt Hy - Có chịu làm vợ anh ko hả?? - Lâm nhướn một bên mày, cười gian tà.

_Á đừng cắn nữa... em chịu... em chịu mà... em chịu là được chứ gì!! - Hy ôm má đề phòng.

_Ặc... há háh á... hahahhh... hô hô... hiz... - Lâm phá ra cười lớn.

_Lần này lại là gì nữa đây?? - Hy bực bội chống hai tay lên hông.

_Hic... ec!! - Lâm lấy tay bịt miệng lại - Ơt... (j z nhĩ??) hiz... ho hahhhsa - nhưng vẫn ko thể nhịn cười được.

_Giận gùì nha!! - Hy nheo mắt.

_Haha... ờ thôi đừng giận nữa... hahahhh... nhìn bộ dạng... phòng thủ của em... tự nhiên... mắc cười quá... hahahhh...

51. Chương 51

Một ngày như mọi ngày, với bảy chiếc đồng hồ buổi sáng, 3 chiếc hồng, 2 chiếc bị thương khiến cho Linh thức dậy với tâm trạng ko được vui. Cô đúng là một con heo nái ham ngủ hơn ham làm. Chắc, con người mà. Được ăn được ngủ là tiên, ngu gì mà ko hưởng thụ chứ.

...

_Hj cả nhà!! - Linh uể oải bước vào phòng.

_Nữ hoàng hôm nay tới trễ 15p nha!! - một nhân lên tiếng.

_Sao bữa nay em đi sớm hơn mọi ngày vậy?? - Nam cũng lên tiếng chọc.

_Ồ cái anh này hay nhĩ? Em thích đi giờ nào là quyền của em chứ!! - Linh nháy mắt.

_Thôi cả nhà đừng zdõn nữa!! Cô Linh... đi theo tôi!!

_Dạ!!

...

_Có chuyện gì vậy sếp??

Linh hỏi khi ông sếp kia đóng sầm cửa phòng lại. Đã vậy, ông còn ngó qua ngó lại, để chắc chắn rằng ko có ai dòm ngó hết.

_Sếp!!

_Àh, tôi xin lỗi!! Tôi sẽ đi vào vấn đề chính ngay!! Chuyện là chủ tịch tập đoàn K&L tuần vừa rồi bị gửi thư đe dọa liên tiếp. Bên đó nhờ chúng ta hỗ trợ để bảo vệ họ!! Cô và Vương Nam sẽ làm nhiệm vụ này!! Với Nam thì tôi thông báo rồi, chỉ còn cô thôi!!!!

_Chủ tịch tập đoàn K&L... là Hoàng Vĩnh Kỳ??

_Đúng! Cô biết anh ta chứ??

_Àh, hơn cả biết!! Em biết rồi sếp, giờ em trở lại văn phòng được chứ??

_Uh, cô đi được rồi!! - ông sếp gật đầu.

...

Bị gửi thư đe dọa, lại là thư nặc danh. Ko ngờ một người như Kỳ mà cũng bị gửi thư đe dọa, còn nhớ tới cơ quan chính quyền nữa chứ, hay đây là cái cớ để Kỳ có thể tiếp cận điều tra Linh. Cũng có thể, tốt hơn hết là nên cẩn trọng hơn khi ở với Kỳ, có lẽ phải hạn chế ở một mình với hắn.

Buổi trưa, sau khi ăn xong...

_Đi thôi!!

_Đi đâu??

_Sang tập đoàn K&L!!

_Oh, chờ em chút!!

Linh chạy vô xách túi ra rồi dắt xe. Nam và cô cùng tới tập đoàn K&L để gặp Kỳ.

...

_Thưa chủ tịch! Có cậu Nam và cô Linh từ sở cảnh sát tới ạh!!

_Mời họ vào văn phòng của tôi!!

Kỳ tắt máy, gương mặt để lộ lên vẻ quyết tâm.

Trần Khánh Linh! Cô sẽ ko thoát khỏi tay tôi đâu. Tôi nhất định sẽ điều tra cho ra thân thế thực sự của cô!! - Kỳ quyết tâm.

Tòa nhà của tập đoàn gồm khoảng 10 tầng, từ dưới lên tới tầng 10 mất 3p, mà thời gian thế nào thì Linh ko quan tâm. Cô chỉ ái ngại cho Nam, trước đây Nam từng tỏ tình với cô. Có lẽ cô cũng đã đồng ý nếu ko có sự ngăn cản của nhỏ Mari - bạn thanh mai trúc mã của Nam. Sau đó cô đã ko nhìn mặt Nam một thời gian mặc dù anh luôn luôn tìm cách tiếp cận để nói chuyện vs cô. Sau khi về, cô như trút được gánh nặng, những tưởng sẽ ko gặp Nam nữa... nào ngờ đâu Nam cũng về đây làm việc. Cô tới trụ sở cũng ít nói chuyện vs Nam, hạn chế đến mức tối đa việc tiếp xúc với Nam. Cô vẫn ái ngại chuyện hồi đó. Giờ cả hai lại đứng trong cùng một thang máy, rộng thênh thang mà chỉ có hai người thôi, nhưng sao cô lại cảm thấy ko khí ngột ngạt đến dễ sợ. Hôm sinh nhật, Linh đã định ko mời Nam, mà thực ra là cô ko có mối Nam, nhưng có lẽ Nam vẫn nhớ ngày sinh nhật của cô nên đến. Cô cảm thấy tội lỗi với anh quá.

_Linh!! Em còn nhớ chuyện đó sao??

_Chuyện... chuyện gì anh?? - Linh cúi gằm mặt xuống.

_Em đừng có để ý tới chuyện đó nữa, chúng ta vẫn là bạn!!

_Vẫn là bạn?!

_Uhm... em ko muốn sao??

_Ah ko, uh thì vẫn là bạn!!

...

Cốc cốc...

_Mời vào!!

_Chào anh!! - Linh cất tiếng, ko quá lạnh lùng nhưng cũng ko dễ gần chút nào.

_Chào anh!! - Nam cũng lên tiếng.

_Tôi chỉ cần một người! Anh kia, anh có thể về - chỉ Nam.

_Nhưng chúng tôi nhận lệnh thủ trưởng... - Nam định nói.

_Ko nhưng... - Kì cắt lời - gì hết!! Ở đây, tôi chỉ cần 1 người. Cô kia, theo tôi!! Còn anh, về đi!!

_Nam, anh về đi!! - Linh nắm tay Nam, lắc.

_Đừng có quá thân mật trong văn phòng của tôi!! - Kì bực bội.

Nam nhún vai, thở ra một cái rồi rời khỏi văn phòng. Anh luyến tiếc quay lại nhìn Linh. Anh ko muốn để cô ở riêng một mình với một người con trai khác, nhất là Nam đã nhìn thấy ánh mắt của Kì có chút gì đó kì lạ, như là đau khổ, buồn bã, luyến tiếc hay cái gì đó đại loại như vậy. Nam ko thể đoán ra được, anh ko biết cuộc sống trước đây ở của Linh như thế nào... nhưng anh có thể khẳng định hai người đó đã từng quen biết nhau. Nhưng là quan hệ gì thì anh cũng ko chắc lắm. Vì Linh tỏ ra lạnh nhạt và ko quen biết với anh chàng chủ tịch đó.

Rầm...

Mãi suy nghĩ Nam bỗng đụng phải một cô gái.

_A!! - cô gái đó ngã ra phía sau và kêu lên một tiếng.

_A xin lỗi!! Cô có sao ko? - Nam lo lắng, tự dừng lại đụng phải người ta.

_Tôi ko sao!! - cô gái đứng dậy, xoa đầu - Ko có gì đâu anh!! - và cô ấy ngược mặt lên nhìn Nam.

Phải nói, đó là một mỹ nhân, àh ko phải là một thiên thần thực sự mới phải. Mặc dù gương mặt có một vài vết sẹo dài nhưng vẫn ko thể lấp đi được vẻ đẹp rạng ngời của cô. Có thể nói cô còn đẹp hơn cả mối tình của anh hiện tại. Nhưng tại sao anh vẫn cảm thấy có một luồng khí hắc ám tỏa ra xung quanh cô gái này??

Cô gái chào anh rồi đi. Anh cũng đi. Anh vẫn ngoái lại nhìn cô gái đó, có cái gì đó rất khó chịu xốn xang trong anh. Có lẽ nào...???

Cốc cốc...

Cô gái gõ cửa phòng chủ tịch.

_Tôi đang bận!! Có gì thì để sau đi!!

_Là em đây!! - cô gái lên tiếng.

52. Chương 52

Kì khẽ rùng mình khi nghe được giọng nói đó. Lại là Nhược Lam. Chẳng lẽ anh còn chưa nói rõ hay sao chứ? Nhược Lam bây giờ quá là phiền phức, nhiều lúc Kì cảm thấy rất bực bội vì cô gái đó.

_Anh bận rồi!! Em về đi. - chất giọng của Kì trầm và rất lạnh.

_Anh à, em ko làm phiền đâu. Em chỉ đem cơm cho anh thôi!! - cô gái nói với giọng van lơn, nài nỉ.

_Ko được, em về đi! - anh quả quyết rồi quay sang Linh - Mời cô ngồi xuống, chúng ta sẽ bàn việc!!

Linh ái ngại nhìn Kì rồi khẽ gật đầu và ngồi xuống trên bộ sofa trắng đặt gần cửa ra vào. Kì cũng ngồi xuống, đối diện với Linh. Anh nhìn Linh, ánh mắt như xoáy sâu vào mắt cô khiến cô khẽ giật mình. Cô lên tiếng trước

_Anh trình bày đi!! - cô hạ đều giọng, nói 1 cách khá tự nhiên.

_A, đây là những bức thư đó, cô xem sẽ hiểu. - anh mở tập hồ sơ, lấy ra một xấp thư dày và đưa cho Linh. Cô nhận đồng thư từ tay anh. Woa, quả là nhiều thật. Ko ngờ làm ông lớn cũng khổ ghê.

...

_Bỏ về sớm được ko? 5pm chiều nay cô ấy đáp đó! - giọng Quyên nhỏ nhẹ vang lên.

_Sao nhĩ? Mình đang ở chỗ của Hoàng Vĩnh Kì, ko biết có xin về sớm được ko nữa! - Linh đáp giọng lo lắng - Sao cô ấy về nước sớm vậy? Đáng ra phải 1 tháng nữa mà? - cô hỏi Quyên, thắc mắc và lo sợ trộn lẫn vào trong giọng nói.

_Mình ko biết. Tự nhiên cô ấy đổi ý muốn về sớm. Mình lo quá à! - Quyên cũng lo lắng ko kém gì cô bạn của mình. Cô gái đó tự ý đổi kế hoạch và về sớm hơn dự định, chắc chắn sẽ mang theo giông bão. Điều mà Quyên lo sợ nhất chính là sự căm phẫn và nổi hận thù trong lòng cô ấy còn chưa được giải tỏa hết. Lần này về nước nhất định sẽ gây ra sóng gió và sự náo loạn ở đây. Ko được, bằng mọi giá Quyên phải ngăn cản trước khi mọi việc trở nên quá muộn. Ko thể để cho cô gái đó đi quá xa, lúc đó sẽ hết đường cứu vãn.

...

Vài giờ sau...

_Gì nữa? Mình đã nói là đang ở với HVK mà!! Bỏ cứ gọi điện thế này thì sẽ hỏng việc hết đó!!

_À ko, mình chỉ muốn nói là cô ấy ko về nữa.

_Hả? Sao lại...

_Ý mình là chuyến bay bị hoãn lại vì lí do thời tiết xấu. Là chiều mai...

_À... ừ, mình biết rồi. Chiều mai nhất định mình sẽ về sớm. Linh đáp rồi cúp máy nhanh. Đang bàn việc với Kì mà hết Nam gọi tới rồi đến Quyên gọi tới, ko khéo Kì sẽ nghi ngờ mất. Cô tuyệt đối ko thể để lộ chuyện này được. Nếu ko thì hậu quả thê thảm thế nào, ko ai biết trước được.

...

Buổi tối, khi con bé Sóc đã ngủ yên và say, Quyên lôi Linh ra phòng khách. Cô thì thầm

_Bỏ đã nghĩ kĩ chưa? Chuyện báo thù ấy... từ bỏ hay tiếp tục?

_Ok, coi như bỏ đúng. Mình từ bỏ! - Linh gơ tay đầu hàng - Dù sao, cũng nhờ hần mà mình có bé Sóc, mình...

_Bỏ đã biết tên đó là ai sao?

_Ừ! Nhưng mình từ bỏ! Hứa đó! - Linh cười tươi... cô chợt nghĩ tới chuyện lúc chiều liền hỏi - Còn chuyện của cô ấy...?

_Ừ! - Quyên gật đầu - Lúc 6pm cô ấy gọi lại và bảo sẽ cho chúng ta thêm 1 tháng nữa để sắp xếp ổn thỏa. Xong cô ấy sẽ về ngay.

_Hajzz... tự nhiên mình thấy có lỗi quá. Mình mang ơn cô ấy nên mới giúp. Nhưng khi tiếp xúc với những người này thì mình cảm thấy chuyện ấy ko thỏa đáng!

_Mình cũng nghĩ vậy... nhưng cô ấy sẽ ko nghe lời của chúng ta đâu. Từ thuở đi học cô ấy đã như vậy, luôn làm mọi chuyện theo ý mình thôi!! - Quyên đồng tình - Nhưng dù sao mình cũng sẽ cố hết sức để cô ấy hiểu ra trước khi quá muộn!!

Cuộc sống bình yên của Quyên và Khánh Linh cứ vậy mà trôi qua. Cho đến khi còn 2 ngày trước khi cô gái ấy trở về nước.

Buổi chiều, Quyên xem lịch và chợt nhận ra cuối cùng thì cũng đã tới kì hạn mà cô gái đó đề ra. Chỉ 2 ngày nữa thôi, một cơn bão cấp 12 sẽ đổ bộ vào sân bay thành phố. Chính xác hơn, là cô gái mang theo giông bão trở về Việt Nam này với ý định trả thù. Nhưng kế hoạch trả thù ấy lại hết sức ngớ ngẩn. Trước giờ Quyên đã có ý nghĩ là sẽ ngăn cản ý định trả thù của cô gái đó nhưng ko thể thực hiện. Có lẽ giờ là thời cơ tốt nhất để thực hiện việc ngăn chặn kế hoạch đó xảy ra. Trước tiên, phải cho Jin và Vũ Hy biết sự thật trước. Đó là hai người có sức ảnh hưởng rất lớn đối với cô gái ấy. Ngoài ra, nếu được thì Quyên cũng sẽ lôi kéo cả Lâm nữa. Như vậy thì lực cản của Quyên sẽ càng được tăng lên gấp bội.

...

7:00 pm tại một quán cafe nguyên thủy...

_Anh... sao anh lại tới đây?? - Vũ Hy ngạc nhiên khi Jin lại có mặt ở đây.

_Còn em... sao cũng ở đây??

_Có người hẹn em! Hình như là Thiệu Tổ Quyên thì phải!!

_Trùng hợp vậy? Chính cô ấy cũng hẹn anh ra đây?? - Jin ngạc nhiên.

...

5p sau...

_Xin lỗi hai người tui tới trễ!! - Quyên vừa chạy vào vừa thở hổn hển - Tại có việc riêng nên...

_Ko sao đâu! Tụi tui cũng vừa mới tới được 5p à. - Jin cười - Có chuyện gì mà Quyên hẹn anh em tui tui ra đây vậy??

_À... tui muốn nói với hai người... về... Thái Linh!!

Vừa nghe tới cái tên Thái Linh, Jin và Hy đã mở to đôi mắt hết cỡ nhìn Quyên kinh ngạc.

_Ash... ko cần phải làm thái độ đó với tui đâu!! Hai người ngồi đi và tui sẽ kể ọi người nghe mọi chuyện!!

Jin kéo ghế cho Hy và cũng ngồi xuống bên cạnh. Còn Quyên thì ở phía đối diện. Khi mọi người đã sẵn sàng, cô bắt đầu lên tiếng

_Hôm đó là ngày 7.6, năm năm về trước... - Quyên bắt đầu tường thuật lại mọi việc cho đến khúc Linh gặp Nhược Lam ở đền. Cô tiếp tục - Tui đã rất hãi hùng khi chứng kiến sự việc đó. Lúc đó mặt của con nhỏ Nhược Lam kia thấy ghét dễ sợ. Nó đã xô Linh xuống dưới vực, sau đó cười lên man rợ rồi quay gót bỏ đi. Lúc đó cũng đã hơn 7h tối... tui đã định bỏ về nhưng rồi lại ko nỡ, nên đã chạy tới. Cái vực đó sâu lắm, cao và tối đen nên tui rất sợ. Ko ngờ lại có sự xuất hiện của người ấy.

_Ai?? - Hy và Jin cùng hỏi.

_Là Thanh Lâm!!

_Lâm sao?? - cả hai lại đồng thanh, nhìn Quyên rồi lại nhìn nhau.

_Rồi sau đó thế nào? - Hy hỏi dồn.

_Cậu ta đi trực thăng, nên đã ném thanh dây cho tui và cùng xuống dưới tìm Linh. May sao... lúc rơi xuống vực có một thân cây lớn mọc từ phía trong vách đá ra đã đỡ lấy Linh, nhờ đó mà nó may mắn thoát chết. Nhưng gương mặt lại bị tổn thương nghiêm trọng.

_Mặt chị ấy bị tổn thương sao?? Tại sao anh Lâm ko nói gì với em hết vậy chứ?? - Hy bực bội.

_Sau đó tui với Lâm đưa cô ấy vào bệnh viện. Bác sĩ nói là vì cú va đập mạnh nên nội tạng cô ấy bị tổn thương nghiêm trọng, cần phải mổ. Hơn nữa, gương mặt đã nát hết nên cần phải phẫu thuật luôn. Trong vòng 3 ngày, tui và Lâm phải kí vào đơn đồng ý mổ...

_Sao nữa?? - Jin dồn dập.

_Sau đó, Lâm gọi điện ột bác sĩ nào đó ở Pháp, may sao ông ta đang có mặt tại nên ko tốn quá nhiều thời gian. Lâm đã thuyết phục được ông ấy và bệnh viện để ông ta mổ cho Linh. Đó là một bác sĩ giỏi... nhờ ông ấy mà Linh may mắn qua được ca mổ mặc dù cơ hội chỉ có 30%.

_Tại sao bây giờ cô mới nói chuyện đó ra chứ??

_Thực ra trước đây tui đã kể với Duy, nhưng chỉ có 10% là sự thật thôi. Còn câu chuyện mà hai người vừa được nghe là 100% sự thật. Giờ tui nói ra vì muốn hai người giúp tui một chuyện.

...

Hy đóng cửa phòng lại và lao mình lên giường. Thì ra chị của cô còn sống. Thì ra chị của cô còn nhớ tất cả... vậy mà lại chẳng thèm liên lạc với mọi người lấy 1 lần. Lúc này trong lòng cô dấy lên một cơn giận khó tả và đáng ghét. Cô giận Linh vì còn sống mà ko thèm ọi người hay, giận vì Linh ko thèm liên lạc về nhà lấy 1 lần dù chỉ là 1 bức mail hay 1 cú điện thoại, giận vì khi ba mất Linh đã ko trở về để đưa tiễn ba, làm cho ba ko có lấy 1 lần cuối được nhìn mặt đứa con gái mà ông yêu thương nhất... cô giận Linh vì rất nhiều chuyện. Nhưng cô càng giận thì lại càng thương chị cô nhiều hơn. Càng thương chị, cô càng cảm phần với Nhược Lam. Trước giờ cô chưa bao giờ có thành kiến với Nhược Lam. Nhưng khi biết được sự thật thì cô lại cảm thấy cảm phần con nhỏ mặt dày đó hơn bao giờ hết. Vì ko thể chiếm được tình cảm của Kì, mà con nhỏ đã hại chị cô rơi xuống vực, hại gia đình cô li tán, hại chết cả người cha cô hằng kính yêu. Càng nghĩ, cô càng phần nộ hơn.

Lời nói cuối cùng của Quyên trước khi chia tay lại lờn vờn trong đầu cô

Xin hãy ngăn chặn kế hoạch trả thù ngu ngốc của Thái Linh. Nếu làm như vậy, cô ấy mới là người bị tổn thương nhiều nhất!! Tui xin hai người hãy giúp tui. Cô ấy sẽ trở về sau 2 ngày nữa... Hãy đưa cô ấy trở về là Trần Thái Linh ngày xưa!!.

Cô lắc đầu để xua đi giọng nói đó. Hình như giờ cô đang xúc động rất mạnh thì phải, một cảm giác mà cô chưa từng có, kể cả khi bị đuổi ra khỏi nhà lúc 5t, cô cũng ko có cảm giác mạnh đến như thế này. Lẽ nào tình cảm mà cô dành cho Linh lại nhiều đến thế??

Cô chộp cái di động để trên bàn và gọi cho Lâm.

_Alo? Gì đó em yêu?? - giọng Lâm đùa cợt.

_Em có chuyện muốn hỏi anh. Mình gặp nhau chút được chứ? - cô hỏi nhanh, giọng nhỏ như ko muốn để Lâm nghe được.

_Tất nhiên rồi!! Vậy giờ em xuống nhà đi, anh đang ở phòng khách nhà em đây. Anh cũng có chuyện muốn làm rõ với em!!

_Hả?? Anh đang ở nhà em?? - Hy ngạc nhiên.

_Uk. Vừa mới tới đã bị tên Jin lôi cổ vào. Thôi em xuống nhanh đi.

20p sau (=.=)...

_Làm cái trò gì mà lâu vậy hả?? Anh tưởng em ngủ luôn rồi chứ?? - Lâm bực bội khi Hy mò xuống.

_Kệ em!!

_Ngồi đi. Để anh đoán nha... Em muốn hỏi anh về việc của Linh đúng ko?? - Đúng rồi!! Anh biết rồi sao??

_Thằng cha kia cũng hỏi đó. Thực ra anh ko thể kể cho em được, vì con nhỏ đó cấm ko có anh nói. Nếu anh nói ra nó sẽ lộ da anh để làm cái thất lưng mất!!

_Gì ghê vậy?? - Hy chu mỏ.

53. Chương 53

_Hi!! Nhưng về kế hoạch trả thù gì gì đó... là sao?? Anh chưa từng được nghe qua chuyện này??

_Ko phải anh đang nói xạo đó chứ?? - Hy nheo mắt dò hỏi.

_Ừ. Trả thù là sao??

_Chuyện này thì tui tui cũng chưa rõ! - Jin đáp - Quyên chưa có nói.

Lâm khoanh 1 tay nganh bụng, ngồi vuốt râu (mặc dù hồng có râu). Sau khi Linh hồi phục, Lâm đã đặt vé máy bay cho cả hai sang Mỹ, còn Quyên thì ở lại thêm một thời gian rồi sau đó cũng sang Mỹ luôn. Sau khi đáp, Lâm đưa Linh tới nhà mẹ của Hy rồi từ đó biến mất luôn. Chừng 3 năm sau, Linh tình cờ gặp lại Lâm. Cả hai rất vui vẻ, từ đó cũng hay gặp lại nhau và Lâm được giới thiệu với bạn bè của Linh với tư cách là mối tình đầu. Nhưng Lâm lại hoàn toàn ko biết gì về kế hoạch trả thù của Linh. Quyên cũng ko nói gì với Lâm hết. Giờ nghĩ lại mới thấy... có khá nhiều điểm đáng ngờ về kế hoạch của Linh... mà Lâm lại ko hề nhận ra. Lại còn có cả Trần Khánh Linh nữa... Lâm ko rõ lắm về cô ta nhưng vì là bạn của Thái Linh nên Lâm mới ko tìm hiểu sâu. Nhưng rõ ràng là rất đáng ngờ.

7:00 am...

Pinh poong...

Ai mà gọi sớm vậy trời?? - Quyên gãi gãi đầu, ngái ngủ.

_Ai đó??

_Vũ Hy đây!! Quyên mở cửa nhanh đi!

Vũ Hy? Có chuyện gì vậy cà?? - Quyên tự hỏi, và cô nhanh chóng mở cửa cho Hy. Để khách đợi lâu quá thì ko lịch sự chút nào.

_Có chuyện gì mà...? - Quyên ngồi xuống, đối diện Hy và hỏi. Trông cô có vẻ rất thắc mắc.

_Chuyện hôm qua Quyên nói đó, tui đã suy nghĩ rất nhiều! Anh Jin nói lúc trước, vào cái ngày đưa tiễn ba tui ở nghĩa trang thành phố, ảnh có gặp 1 người trông rất giống chị Linh. Đó là Khánh Linh phải ko?

_Ừ!! Lúc chiều hôm đó cô ấy có tới mộ của bác! - Quyên thật thà. Giờ này rồi, cô ko muốn giấu giếm thêm bất cứ chuyện gì nữa hết.

_Anh Jin nói khi ảnh quay lại để tìm đồ để quên, đã gặp cô ấy. Cô ấy đã gọi ảnh là anh rất thiết tha. Vậy mà cô ta ko phải là chị của tui sao??

_Chuyện này chính là vấn đề. Chỉ vì cô ấy nhớ lại chuyện ba và anh trai của cô đã mất trong 1 tai nạn giao thông nên mới bồi hồi và bộc lộ cảm xúc như thế. Hơn nữa cô ấy lại là át chủ bài trong kế hoạch của Thái Linh nên hành xử như thế cũng ko có gì là lạ. Bởi vì cô ta phải tỏ ra mình thực sự giống vs Thái Linh mà.

_Vậy sao?? Nhưng cô ấy đã quen biết chị Linh như thế nào?? - Hy thắc mắc. Chuyện mà đến cả Lâm cũng ko được biết, thì chắc chắn chỉ có một mình Quyên biết thôi. Dù biết là sẽ khó hỏi nhưng cô vẫn muốn được biết chi tiết hơn về kế hoạch của chị cô.

_À... chuyện đó thì... kể ra dài lắm!! - Quyên áp ứng. Thực sự cô ko muốn giấu giếm nhưng chuyện về Khánh Linh là vô cùng tế nhị nên ko dễ gì mà có thể nói ra được.

_Ko sao, bây giờ tui rảnh lắm!! - Hy nghiêng đầu, nhún vai.

_Ồ!! - Quyên cười gượng gạo - Nhưng Hy đừng nói lại vs ai nhé!! Khánh Linh là 1 cô gái rất đáng thương.

_Tui hứa đó!! - Hy giơ lên 2 ngón tay (trỏ và giữa), áp sát vào nhau - Có cái bóng đèn làm chứng!!

_Uhm!! Khánh Linh mồ côi mẹ từ nhỏ. Ba cô ấy phải chịu cảnh gà trống nuôi 2 đứa con đang tuổi ăn tuổi lớn. Anh trai cô vì thương em gái nên đã nghỉ học và đi kiếm tiền phụ ba... rồi năm lớp 10 thì ba và anh trai cô ta chết trong tai nạn giao thông, từ đó cô tự làm lụng nuôi sống bản thân trên đất Mỹ... Đời sống vật chất và tinh thần của cô ấy vô cùng thiếu thốn...

_Xì túp!! - Hy giờ nguyên bàn tay lên và chặn họng Quyên - Quyên chỉ cần nói những ý chính thôi. Và tui ko quan tâm đến hoàn cảnh của cô ta

~_A xin lỗi!! Đêm hôm đó, Khánh Linh đi làm về khuya. Cô ấy rất mệt mỏi và ko còn chút sức lực nào hết. Đang lang thang trên đường thì cô ấy bị một tên đàn ông khoảng 29, 30t gì đó bịt miệng lôi vào góc tối và làm chuyện đồi bại.

Nghe tới đây, mắt Hy nheo lại, 2 tay bịt lấy miệng tỏ vẻ kinh hãi. Thấy vậy, Quyên ngưng một lát để Hy bình tâm rồi mới tiếp tục.

_Thái Linh cũng đi làm về tầm giờ đó và phát hiện ra chuyện đáng kinh tởm ấy. Cô ấy đã dùng 1 thanh gỗ mà người ta vứt đi ở gần đó và đánh tới tấp vào người tên sở khanh ấy. Bị đánh bất ngờ nên hắn ko thể làm gì được chỉ biết bỏ chạy thôi. Sau này mới biết tên đó là người !!

_Rồi sau đó thế nào??

_Thái Linh đem cô gái kia về nhà chăm sóc và cố gắng để cô ta yên tĩnh một mình. Và cô ta cũng dần dần bình thường trở lại. Cho tới khi Thái Linh được tin Khánh Linh có thai, thì cô ấy lại muốn đưa cô gái ấy vào thành con át chủ bài trong kế hoạch trả thù của mình. Vì mang ơn của Thái Linh nên Khánh Linh đã nhận lời ngay khi Thái Linh đề nghị, một phần cũng vì muốn trở về và trả thù tên đã cưỡng bức mình.

_Oh... thì ra là vậy. Theo tui thấy thì chuyện này cũng ko dài lắm đâu nhỉ?? - Hy cau mày, đặt câu hỏi vs Quyên.

Quyên ko nói gì thêm, cô nhún vai. Cuối cùng thì cũng đã nói ra hết trời rồi. Thái Linh mà biết chuyện này chắc sẽ giết Quyên rồi quăng xác cô xuống biển cho cá xơi mất thôi... (=.=). Bởi vì người con gái ấy đã thay đổi rất nhiều rồi. Vẫn là 1 Trần Thái Linh bướng bỉnh và luôn muốn chỉ đạo người khác như lúc trước, vẫn là 1 Trần Thái Linh luôn được mọi người thương yêu... nhưng tâm tính của cô đã ko còn trong sáng như lúc trước, ko chỉ là một cô nhóc học trò nghịch ngợm và chuyên chọc phá người khác, mà cô đã trở nên sắc sảo hơn và thông minh tột đỉnh. Bất cứ ai ko quen biết, khi đối diện vs cô gái ấy cũng đều phải rung mình sợ hãi. Ở cô bây giờ ko toát ra sự thân thiện vui tươi nữa, mà thay vào đó là sự khó chịu, bức bối và rất hắc...

Chợt Hy đứng dậy cắt ngang dòng suy nghĩ của Quyên. Cô nói

_Thôi giờ tui có việc phải đi! Tạm biệt!!

_Uhm...

A đúng rồi!! - Quyên sức nhớ ra - Ngày mai Hy vs Jin đừng có ra sân bay đó nha!! Từ từ mình tìm cách chứ 2 người mà ra sân bay là tiêu tui luôn đó!! - cô nói vs về sở sợ, khẽ rung mình.

_Uhm!! Tui nhớ rồi! - Hy miễn cưỡng gật đầu.

54. Chương 54

Hy thần thờ, vừa đi vừa suy nghĩ. Quyên ko nói rõ lắm về kế hoạch trả thù của chị cô nhưng cô cũng có thể hiểu được phần nào kế hoạch ấy. Điều duy nhất khiến Hy băn khoăn là tại vì sao 1 người thông minh tột đỉnh như chị cô mà lại nghĩ ra kế hoạch trả thù ngu ngốc đến vậy? Tại sao mục tiêu của kế hoạch ấy lại nhắm vào Hoàng Vĩnh Kỳ mà lại ko phải là con nhỏ Nhược Lam kia? Trường hợp này thì Hy chỉ có thể đưa ra 2 giả thuyết: 1 là chị gái cô thực sự sắp thực hiện 1 kế hoạch trả thù hết sức ngu ngốc và ngớ ngẩn; 2 là vì kế hoạch của Thái Linh quá cao siêu nên Hy ko thể hiểu sâu được. Cô có cảm giác gì đó rất bất an, giống như sắp có chuyện ko hay xảy ra. Mặt khác, cô còn có cảm giác hoàn toàn bất lực trước chị gái của mình, nhưng lại có chút gì đó ko cam tâm.

_Hy nè!! - có người kêu cô từ phía sau nhưng cô lại ko hề hay biết. Bao trùm lấy tâm trí Hy lúc này là kế hoạch trả thù của chị cô.

_Hy! - người ấy lại tiếp tục lên tiếng, nhưng Hy vẫn ko hay. Ko biết vì chuyện j mà Hy như thế, người ấy đập vai cô và gọi lại.

_Vũ Hy!! Có chuyện j thế??

Giật mình, Vũ Hy như sực tỉnh cơn mê. Cô quay lại và hết sức ngạc nhiên khi nhận ra người đó.

_Vương...?

_Hy vẫn chưa phân biệt được sao? Anh là Vương Nam!

_Oh, đã lâu ko gặp... anh khỏe chứ?

_Đó ko phải là vấn đề. Anh muốn nói chuyện vs em 1 chút!

_? - Hy ko hiểu có chuyện gì mà Nam lại muốn gặp mình. Nhưng cô vẫn đi theo. Đã lâu cô ko có dịp trò chuyện vs Nam rồi mà...

...

Vài phút sau tại 1 quán cafe nguyên thủy...

Nam hớp khê li cafe đen đặc, anh ko biết có nên nói chuyện ấy vs Hy hay ko? Và anh ko biết cách để bắt đầu câu chuyện ấy như thế nào!

Vũ Hy ngồi đối diện vs Nam . Cô nhìn anh bằng ánh mắt nghiêm nghị và đầy căng thẳng càng làm Nam khó mở miệng hơn.

_Anh nói gì đi chứ? Hẹn em ra ngồi đây ngắm anh à?? - Hy lên tiếng trước, khi sự kiên nhẫn đã vượt quá giới hạn. Trông cô có vẻ bức bối.

_À anh... anh xin lỗi! - Nam lúng túng đặt li nước xuống bàn. Ánh mắt và lời nói của Hy từ ngày xưa vẫn thế, khiến Nam vô cùng bối rối và có pha chút gì sợ hãi nữa.

_Sao hả? Em hết kiên nhẫn rồi nhé! - Hy cau mày.

_Khoan! - Nam ngăn lại khi Hy có ý định đứng dậy bỏ đi - Anh xin lỗi, tại anh ko biết bắt đầu như thế nào nên mới vậy! - anh lau mồ hôi rịn trên trán.

_Anh Nam à! - Hy hạ giọng - Anh nên viết ra giấy những gì cần nói trước khi đi gặp em!! Em đi đây, trễ rồi.

Và cô đứng dậy bỏ đi ko chút do dự. Hy ko biết và cũng ko cần biết những gì mà Nam muốn nói với mình. Với cô, bây giờ chỉ có chị gái và công việc thôi. Đến cả tình yêu đối với Lâm cũng ko thể nặng bằng 2 việc này thì Hy cần gì phải bận tâm đến Nam nữa chứ!

...

Brrr...

Điện thoại của Hy rung lên, hồi dài và mạnh.

Nhưng giờ cô ko còn tâm trí nào để nghe điện thoại nữa. Bỏ bê cả công việc chỉ vì muốn tìm hiểu thêm về ý định của Thái Linh thì đủ biết Hy quyết tâm đến cỡ nào rồi.

Trong khi đó, ở đầu dây bên kia...

Jin rất bức mình khi điện thoại của cô em gái út cứ tút tút liên tục. Đến lúc quan trọng mà con bé biến mất tiêu khiến Jin phải bận rộn 1 mình nên anh rất bức. Làm gì thì làm, anh 2 gọi thì phải nghe mới đúng chứ.

Làm sao đây?? Cái con bé này? Nhà còn có mỗi đứa con gái mà đến lúc cần thì lại mất tích là sao chứ? - Jin bức tức.

_Alo? Anh làm gì mà gọi hoài vậy? - Hy uể oải lên tiếng, vặn volume nhỏ hết cỡ.

_Em đang ở đâu vậy hả? Tại sao anh gọi mà ko nghe chứ? - Jin tức tối hét âm lên ở đầu dây bên kia.

_Anh 2, em chưa có điếc nhá! - Hy cau mày, để điện thoại tránh xa lỗ tai để phòng bị lủng màng nhĩ - Thì anh nói đi, có việc gì?

_Mẹ bị ngất xỉu phải cấp cứu rồi nè! Anh thì đang bận quá, em vô với mẹ đi!! - Jin dịu giọng, nói rất nhẹ và khẽ.

_Anh nói cái gì? - giờ thì lại đến lượt Hy thét lên - Mẹ... mẹ làm sao??

_Đừng hỏi nhiều. Tối đây thì sẽ rõ! - Jin thở dài rồi cúp máy còn Hy, cô ko còn đầu óc đâu để mà suy nghĩ thêm gì nữa. Hơn 5 năm chung sống, cô đã coi dì Trinh như là mẹ ruột của mình rồi, và cô cũng rất thương bà, ko kém gì tình thương mà cô dành ẹ nuôi và mẹ ruột. Giờ nghe tin dì Trinh bị ngất xỉu phải nhập viện, cô gần như rụng rời tay chân.

Hy mau chóng bắt 1 chiếc taxi ở gần đó.

_Tới bệnh viện JL nhé anh! - giọng cô run run. Từ 5 năm nay sức khỏe của mẹ đã ko được tốt rồi. Thêm cái lần ba mất khiến trí óc của mẹ đã tệ lại càng tệ hơn. Giờ bà lại còn bị ngất xỉu mà phải nhập viện nữa nên Hy càng lo lắng. Giờ bà mà có xảy ra chuyện gì thì Hy phải làm sao đây chứ?

...

Hy hốt hải chạy nhanh dọc hành lang bệnh viện. Hiện giờ ko biết tình trạng mẹ ra sao nên lòng cô rất hỗn loạn.

Đứng lại trước phòng cấp cứu khoa nội, Hy chống gối và thở ko ra hơi. Ở đây ko có ai hết, bác sĩ và các y tá đang làm việc bên trong và ko cho ai ra vào hết. Hy rất sốt ruột muốn biết tình trạng bệnh cụ thể của mẹ. Nhưng những gì cô có thể làm là ngồi chờ đợi mà thôi.

Sao lại lâu vậy chứ? Mẹ chỉ bị ngất xỉu thôi mà? Sao lại ở trong đó lâu như vậy? - Hy gần như phát khóc lên khi sự kiên nhẫn đã hết. Thực tình cô muốn xông thẳng vào trong nhưng cô biết làm thế là ko tốt ẹ và bòn chôn. Cô liên tục đứng lên ngồi xuống, mong chờ cánh cửa mở ra.

Ôn trời, cuối cùng thì cánh cửa trắng toát đáng ghét đó cũng chịu hé mở cho bác sĩ và các y tá ra ngoài. Hy vội đứng bật dậy và lao vụt đến bên vị bác sĩ kia. Nước mắt lưng tròng, Hy hỏi dồn

_Mẹ tôi... mẹ tôi thế nào rồi bác sĩ? Bà ko sao mà phải ko? Mẹ tôi ko sao đúng chứ? Bác sĩ nói gì đi, mẹ tôi sao rồi?

_Xin cô hãy giữ bình tĩnh. Bác đã qua cơn nguy hiểm rồi, nhưng chúng tôi cần phải theo dõi thêm 1 thời gian nữa. Giờ chúng tôi sẽ chuyển bác vào phòng chăm sóc đặc biệt! Cô có thể vào thăm, nhưng xin giữ yên lặng. Đó là điều mà bệnh nhân cần nhất lúc này!!

Suốt cả đêm, Hy cứ ngồi bên cạnh mẹ và nắm chặt lấy tay bà, cứ như cô sợ bà sẽ bỏ đi vậy. Suốt từ khi cấp cứu tới giờ, mẹ cô cứ phải thở bình oxi, máy trợ não trợ tim thì dán khắp người. Nhìn mẹ mà Hy ko kìm nổi nước mắt. Cô ko dám khóc to sợ làm kinh động đến mẹ, chỉ khẽ thút thít mà tay thì vẫn nắm chặt lấy tay mẹ. Nhìn Hy như thế, ai dám nói cô ko phải là con ruột của bà chứ?

Jin đứng ngoài cửa, nhìn Hy mà lòng anh cảm thấy đau xé ruột gan. Ko biết từ lúc nào mà Jin lại rất thương Hy. Tuy tình thương đó ko bằng như đối với Thái Linh nhưng Jin đã coi Hy như em gái ruột của mình. Bởi vậy, trong lòng anh hiện giờ cảm thấy tới 2 nỗi đau. Bác sĩ điều trị ẹ anh tuy đã già nhưng là 1 trong những bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện. Ông cho biết bà bị suy nhược cả thần kinh lẫn cơ thể, hơn nữa lại mang trong mình 1 tâm bệnh đã làm bà càng mệt mỏi hơn. Ông còn nói ngày bà tỉnh lại cũng là ngày mà bà phải ra đi mãi mãi. Nếu mẹ ra đi như thế này thì có khác gì cái chết của ba đâu chứ? Nhưng bác sĩ điều trị đã khẳng định chắc nịch như thế, chỉ e là ko còn cách nào cứu vãn nổi. Chỉ mong sao trước khi ra đi mẹ được 1 lần nhìn mặt Thái Linh, như vậy mẹ sẽ được hạnh phúc ở nơi có ba, ko phải vương bận gì nữa.

...

_Trần Khánh Linh! - Kì bực bội gọi lớn - Cô nên tập trung vào công việc hơn là ngồi mơ mộng đó!

_Ồ... - Khánh Linh giật mình - Xin lỗi tôi sẽ chú ý - cô cúi gằm mặt xuống, đôi má đỏ ửng lên.

_Cô làm tôi thất vọng quá đấy. Nếu chú tâm đi, nếu ko tôi sẽ báo về cơ quan của cô đấy!! - Kì đe dọa ko chút e ngại.

Càng ngày anh càng cảm thấy ko thích Khánh Linh cho lắm, hay nói đúng hơn là anh đã ghét cô ta vô cùng... rất rất ghét! Qua vài ngày làm việc chung, Kì được tiếp xúc nhiều hơn vs Khánh Linh và anh cảm thấy cô gái này khá phiền phức, tính cách y hệt như Nhược Lam. Bất cứ khi anh làm chuyện gì cô ta cũng soi mói anh cho bằng được, đã thế còn can thiệp rất sâu vào công việc của anh. Nếu đúng cô ta là Thái Linh thì sẽ ko hành xử như thế rồi.

Cộc...

Người bên ngoài gõ cửa 1 tiếng thì kì đã quát ầm lên

_Có chuyện gì đó? - anh đang bực mình vì Khánh Linh vừa lục lọi đồng hồ sơ và kiểm tra điện thoại của mình mà chưa có sự cho phép. Cứ làm như cô ta là vợ của anh vậy.

_Làm gì mà phải la lối om sòm vậy hả? - người kia đẩy cửa bước vào, mặt tỉnh bơ như cây cớ.

_Ủa Duy? Rảnh quá hay sao tới đây chi? - Kì ngạc nhiên khi Duy lại xuất hiện ở đây giờ này. Đáng lẽ Duy phải đang đứng lớp mới đúng chứ!?

_Tại có chuyện cần làm rõ nên mới tới. Đang có khách à? - Duy nhún vai - Trần Khánh Linh hả? - Duy ko lấy gì làm lạ cho lắm, có vẻ như anh đã biết trước sự có mặt của Khánh Linh ở đây.

_Ngồi đi!! - Kì mời Duy - Có chuyện gì hả?

_Uhm... Khánh Linh nè, cô ra ngoài chút nhé? - Duy ngập ngừng.

Khánh Linh mở to mắt nhìn Duy, tự dưng lòng cô có cảm giác bất an. Dù ko muốn nhưng cô cũng miễn cưỡng bỏ ra ngoài.

Duy khóa trái cửa và kéo Kì lại bàn làm việc của anh ta. Ắn Kì ngồi xuống, Duy bắt đầu

_Thực ra Thái Linh còn sống!

_Gì? Sao mày biết?

_Quyên nói!!

_Quyên?? Là con nhỏ Thiệu Tổ Quyên múp máp theo đuổi mày hồi xưa đó hả??

_Uhm!! - Duy bắt đầu kể những gì mà Quyên đã kể cho Duy lúc trước. Tất nhiên, Duy ko hề biết rằng câu chuyện đó của Duy chỉ có chưa tới 1 nửa phần trăm là sự thật. Và Duy cũng ko hề biết Trần Khánh Linh thật sự hiện giờ đang ở đâu! Chỉ là Duy thấy cần thiết phải nói với Kì điều này, nên anh nói ra.

Toàn thân Kì run rẩy, tức giận và kinh sợ người con gái quan trọng nhất của mình - là Nhược Lam. Kì ko muốn gặp cô, chỉ đơn giản là bởi vì cô quá rắc rối, và tình cảm của anh dành cho cô ko còn được như lúc xưa nữa. Nhưng anh ko ngờ cô lại là một cô gái độc ác đến như vậy... anh thật sự bất ngờ. Người ta nói quả ko sai: Tri nhân tri diện bất tri tâm. Kì đã hiểu sai, rất sai về Nhược Lam rồi..

55. Chương 55

Sân bay... 5:00pm...

Một cô gái đeo kính mát màu nâu, đội mũ rộng vành màu trắng bước ra ngoài. Nhìn cô, mọi người ai ai cũng đều phải ngoái lại để được nhìn nữa. Cô rất đẹp, thực sự rất đẹp. Cứ 3p 1 lần, cô lại nhìn đồng hồ. Có vẻ như cô ấy đang ngóng chờ ai tới đón thì phải.

Một chiếc taxi Mai Linh phóng nhanh đến và đỗ ở ngay phía trước cô. Thiệu Tố Quyên chui ra từ trong xe. Mặt Quyên hơi sượng, có lẽ là vì cô lo sợ gì đó...

_Sao trề thế?? - cô gái kia cau mày nói, giọng bức bối - Đứng đây cứ bị tò mò xét nét, khó chịu lắm có biết ko hả??

_Xin lỗi!! Mình thực sự có việc nên...

_Ko sao!! - cô gái hạ giọng - Trần Khánh Linh với con bé Sóc có khỏe ko?

_Uhm... vẫn khỏe!! Mình về nhà thôi! - Quyên đáp nhanh. Rồi cô tránh sang 1 bên nhường lối cho cô gái kia đi trước.

...

SG, cuối cùng mình cũng trở về rồi!! Lần này mình sẽ ko để cho những người đó yên thân mà sống nữa!! Mình nhất định phải báo thù!! - cô gái lóe lên trong đầu một suy nghĩ. Nghe qua thì có vẻ độc ác, nhưng nếu phân tích kĩ thì sẽ nhận ra đó cũng là suy nghĩ bình thường mà thôi.

Buổi sáng đầu tiên tràn ngập ánh nắng đối với cô gái diễn ra thật nhanh chóng, đơn giản là cô đang vui mình trong chăn và co người lại như con mèo lười. Thật ko thể chịu nổi cảnh này thêm 1 giây phút nào nữa. Vậy là nhà có 2 con mèo lười. Chỉ có Quyên là khổ thôi.

_Lệ Tuyết!! - Quyên gọi lớn - Lâm Lệ Tuyết!! Có mau dậy ăn sáng rồi còn đi xin việc hay ko?????? - giọng cô có vẻ rất tức giận.

_Cô ơi... cô Quyên kêu cô dậy ăn sáng kìa!! - con bé Sóc lay lay người Tuyết. Cô vẫn ko chịu dậy. Thật quá đáng!!

Tuyết gạt tay con bé sang 1 bên, kéo mền lại rồi lại tiếp tục ngáy khò khò. Con gái con nữa gì mà...

Pinh poong...

Mới sáng mà ai lại làm phiền nữa vậy ko biết?? Quyên rất bức mình với chuyện này. Đạo này tên Vương Nam kia ko làm phiền cô nữa, thì lại đến Jin và Hy làm phiền. Thực tình cô ko biết liệu mình có quá đại dốt khi cho anh em nhà đó biết sự thật ko nữa!! Mà thôi, dù sao thì mọi chuyện cũng đã rồi, hối hận ko được ích lợi gì hết. Việc duy nhất mà Quyên quan tâm lúc này là ko biết người gọi cửa là ai. Cầu trời sao cho đừng có phải là 2 anh em nhà họ Trần, nếu ko thì Quyên chỉ có nước chết mà ko ai biết thôi!!

_Tuyết!! Mau dậy đưa con bé Sóc đi học đi!! Mình có khách rồi!! - Quyên gọi í ới.

Nhưng cô gái tên Lệ Tuyết đó vẫn nằm yên ko nhúc nhích. Đây đúng là 1 con mèo lười chính hiệu, đã vậy còn là mèo lười của ngày mưa nữa mới khổ chứ.

Bực mình, Quyên bay vô bếp lấy cái chảo với cái chày, áp vào gần tai của Tuyết rồi gõ mạnh thật mạnh. Âm thanh inh ỏi đó khiến cho Tuyết tỉnh ngủ hẳn. Tất nhiên, đã làm đến mức đó rồi mà vẫn còn ngủ được nữa mới là tài.

_Có gì?? - Tuyết ngái ngủ, bực bội hỏi.

_Mình có khách!! Bỏ đưa con bé Sóc đi học rồi đi zùm luôn đi, đừng có về nữa!! - Quyên bực bội xả vô mặt Tuyết.

_Ok, chỉ sợ mình đi rồi bồ sẽ nhớ thôi!! - Tuyết buông giọng điệu đùa cợt.

Hajzz... lại thế nữa rồi. Ko hiểu từ khi nào mà Tuyết lại trở thành 1 con người như vậy. Dù nói gì thì Quyên vẫn thấy thích tính cách của Tuyết lúc còn học trung học hơn. Tính cách bây giờ sao sao í, ko hợp với phong cách của 1 nữ hoàng như Tuyết...

...

Tuyết đưa bé Sóc đến trường mẫu giáo, hôn tạm biệt nó rồi quay gót bỏ đi. Dù gì cũng phải xin việc làm, chứ đâu thể ăn ko ngồi rồi được!! Nhưng mà trước tiên là phải tìm gặp Khánh Linh cái đã.

Brr...

_Alo?? Có chuyện gì ko??

_Gặp mình chút đi!! - Tuyết nói đều đều, nghe thì rất thân mật nhưng lại mang 1 uy nghiêm gì đó khiến người nghe phải run bần bật,

_OK!! Ở đâu??

_Trước tòa nhà nè! Ra đi...

...

5p sau...

_Có chuyện gì mà lại kêu mình ra đột ngột vậy?? - Khánh Linh ngồi xuống, đối diện với Lê Tuyết.

_Mình muốn bồ giới thiệu mình vào tập đoàn đó!! - Tuyết trở ngón tay vào tòa nhà trước mặt.

_Tập đoàn của HVK sao?? - Khánh Linh ngạc nhiên - Nhưng việc này...

_Đây là quyết định của mình... Bồ có ý kiến gì ko?? - Tuyết nhìn Linh, gương mặt bình thản nhưng đôi mắt như dao lam.

_À... ko!! - Linh túa mồ hôi.

_Ko phải sợ!! Mình có ăn thịt bồ đâu!! - cô gái nhếch mép - Cứ vậy nhé. Cố hết sức mà làm. Ngày mai mình sẽ tới đó... bồ cứ liệu mà lo!! - cô nói như ra lệnh, đôi mắt sắc lạnh và gương mặt đanh lại. Nhìn cô lúc này khác hẳn với vài giây trước đó, ko cười nữa, gương mặt thì cứ như tảng băng lớn. Ko chỉ riêng gì Khánh Linh mà tất cả những ai vô tình bắt gặp gương mặt đó đều lủi mất.

...

Tuyết mân mê sợi dây chuyền trên cổ. Đó từng được gọi là kỉ niệm trong ngày hẹn hò tình bạn của cô. Có điều, giờ sợi dây chuyền ấy đã trở thành mốc đánh dấu ngày ra đi của tất cả những kẻ thiếu suy nghĩ. Nó ko đơn thuần là 1 sợi dây chuyền nữa, mà đã là 1 công cụ để giúp người con gái đó trả thù, trả lại tất cả những gì mà mình đã nhận từ kẻ đó...

...

Brr...

_Alo?? Ai đó? - Nhược Lam bắt máy, ngạc nhiên khi thấy có số lạ.

_Tôi là người quen!! - đầu dây bên kia trả lời - Có thể gặp nhau chút ko?

_Nhưng đó là ai ạ?? - Lam bực mình vì thái độ úp mở của người kia.

_Tôi là hồn ma về đòi trả mạng!! Cô phải gặp tôi để thanh toán chứ??

Lam thoáng giật mình. Ko lẽ... ko lẽ là người đó?? Ko... ko thể nào... Lam lắc đầu, cố xua tan suy nghĩ đó. Ko thể nào có chuyện người chết sống lại được. Chắc là trò đùa của ai đó thôi!!

_Xin lỗi... tôi ko hiểu cô nói gì hết! - Lam khẳng định.

_Ko hiểu thì gặp sẽ hiểu!! Tối nay, trước công ty của HVK chúng ta sẽ thanh toán hết nợ nần. Nếu ko tôi sẽ đưa cô lên báo vì tội giết người đấy!! Hẹn gặp lại lúc 7pm.

56. Chương 56

7:00pm trước tổng hành dinh của HVK...

Lam nhún chuông liên hồi nhưng vẫn ko thấy có ai ra mở cửa. Trễ hẹn mất tiêu rồi, cô đang lo sợ ngày mai cô gái đó sẽ đưa sự thật ra ánh sáng... nhưng cũng ko chắc cô gái đó chính là người đã mất tích 5 năm về

trước. Vì đã rơi xuống vực thẳm thì làm gì có người sống sót mà quay trở về báo thù được chứ. Nhưng dù sao Lam vẫn ko yên tâm... cô muốn sử dụng HVK để làm ô dù che chắn ình, vì cô biết nếu cô gái đó thực sự muốn trả thù, nhất định sẽ ko để cho HVK biết được thân phận thật sự của mình.

- Có chuyện gì? - Kì uể oải ra mở cổng. Sau khi biết được sự thật kinh khủng mà Duy cho biết, anh đã cảm thấy căm ghét Lam ghê gớm nhưng vẫn ko thể nói ra được.. vì anh nợ Lam 1 mối tình.

- Đi vs em một chút, sau này em sẽ ko quây rầy cuộc sống của anh nữa! - Lam tỏ ra buồn bã, nói vs giọng cực trầm.

- Em nói thật chứ? - Kì nheo mắt dò xét.

Lam ko trả lời, chỉ gật đầu. Vì cô đã biết, lần gặp cuối cùng này mang tính chất quyết định, dù Kì có ko muốn gặp thì vẫn phải gặp. Theo như cô phán đoán, cô gái vs tính cách ko sợ trời ko sợ đất đó, sẽ ko ngần ngại gì khi làm tổn thương Kì để đạt được mục đích. Cô sẽ cho Kì nhìn thấy 1 màn kịch giả như thật, thật như giả.

...

Tới gần trước tập đoàn, Lam quay lại và nói

- Anh đứng ở đây chờ em!! Nhớ nhìn theo em nhé, anh sẽ biết được toàn bộ sự thật.

- Sự thật sao? - anh hỏi lại nhưng Lam đã tiến về phía trước mất rồi.

Anh nheo mắt, nhìn theo bóng dáng nhỏ bé của Lam.. hình như còn có 1 người ở trước nữa. Khoảng cách đủ gần để anh có thể nghe lỏm câu chuyện giữa họ và có thể nhìn kĩ được gương mặt của cô gái đó. Về mặt đó ánh lên chút gì gọi là tự tin, chút gì gọi là bất cần đời.. và có cảm giác như rất quen thuộc.

- Xin lỗi tôi đến trễ!! - Lam lên tiếng cười cợt - Cô đợi tôi sao?

- Tất nhiên! - Tuyết hất tóc mai sang 1 bên, khẽ mỉm cười - Cô cũng có gan quá đây chứ!!

- Cảm ơn lời khen!! Cô hẹn tôi ra đây để làm gì? Cô là ai?

Chat...

Một cái tát dành tặng cho sự sắc sảo được in dấu trên mặt của Lam. Cô ôm mặt, ánh mắt ngạc nhiên lẫn kinh sợ...

- Thấy sao? - Tuyết mỉm cười - Cô tưởng tôi ko dám đánh cô, vì sợ mang tiếng là kẻ đã rạch nát mặt cô sao? Nếu có thể, tôi sẽ dùng con dao để rạch như cô dùng gạch đá đâu!! - về mặt cô ánh lên một nét đáng kinh hoàng, cô khiến cho HVK khẽ run người lên.

- Cô... cô là Trần Thái Linh?

- Có thể như cô nói? - Tuyết cười thật tươi, nhưng vẫn ko làm mất đi vẻ đáng sợ đang hiện rõ mồn một trên gương mặt cô.

- Có thể sao? Hừm... cô được lắm!! - Lam cũng cười theo - Cô ko sợ HVK sẽ biết được bản chất con người thật của cô sao? Hừn là hoàng tử của cô mà!

- Biết sao giờ? Hoàng tử trong lòng tôi... đã chết từ lâu rồi! Bản chất thật thì có là gì? Nếu muốn, tôi có thể giết cô mà ko ai biết!

- ... - Lam run lên từng hồi. Thực sự thì giờ cô đang rất sợ hãi, sợ hãi trước một Trần Khánh Linh này, vì cô ta ko khác gì một con quỷ chúa nữa.

- Sao phải run? Tôi đâu có nói là sẽ giết cô... - Tuyết lại cười.

- Tôi... tôi sẽ cho anh Kì biết sự thật, rằng cô chính là Trần Thái Linh! - Lam hét toáng lên, và Kì giật mình. Cô gái đó... chính là Trần Thái Linh? Đó lại chính là nữ hoàng trong lòng Kì sao? Tại sao... bây giờ cô lại thay đổi nhiều đến vậy?

- Cứ cho biết đi, vì bây giờ tôi sẽ trả thù hần. Vì cô... mà hần dành cho tôi 1 cái tát. Lúc đó thì tôi rất đau, nhưng giờ tôi thấy rất giận... cô cứ cho hần biết đi, vì tôi đã hết tình cảm với hần rồi!

Lam ngạc nhiên. Cô ko ngờ chính miệng Linh lại có thể nói ra những lời lẽ chua xót và vô tình đến vậy. Trần Thái Linh mà trước đây cô biết dù có vô tâm thật, nhưng ko vô tình và cay độc như thế... có lẽ cô ta đã thực sự thay đổi rồi... chỉ vì lòng thù hận!!

...

Tại nhà của anh em họ Trần...

- Hy nè, em nghĩ Khánh Linh ko phải là Thái Linh sao? - Jin cầm 2 tách cafe, 1 ỉnh và 1 cho Hy, ngồi xuống bên cạnh em gái.

- Ko phải em nghĩ thế, mà là Quyên nói thế! Có điều... sao lại hỏi vậy?

- Thực ra trước đây anh có chút hoài nghi, nên đã nhờ Uyên điều tra giúp. Cô ấy đã ghi âm được đoạn băng này, em nghe nhé!! - Jin lục túi quần và đặt lên bàn 1 chiếc máy ghi âm.

_Thằng khùng đó có nghi ngờ gì hok?

_Có!! Bỏ thành công rồi đó!!

_Nhờ bỏ, nếu ko sao mà mình thành công được. Nếu ko có bỏ thì mình đã chôn cây dưới vực sâu đó rồi!!

_Sao bỏ lại ko muốn xuất hiện dưới danh nghĩa thật của mình?

_Chưa tới lúc!! Rồi cũng sẽ tới ngày đó thôi, bỏ lo gì!

- Em thấy sao?

- Có lẽ là vì lí do gì đó... - Hy nhún mày - Mai đi hỏi Quyên là biết liền thôi!!

...

Tại nhà Quyên...

- Tối đây làm gì thế? - Quyên bực bội hỏi, người kia chính là Vương Huy - kẻ theo đuổi cô.

- Tối gặp em. Có vẻ như chuyện này sắp đến lúc bật mí tất cả thì phải...

- Làm sao mà... - Quyên kinh ngạc, cô ko nhớ là trong kế hoạch trả thù của Thái Linh có mặt Vương Huy.

- Chính anh phải là người biết rõ nhất... vì anh, chính là quân cờ chút chốt trong bàn cờ này!!

- Anh nói vậy là sao? - Quyên càng ngạc nhiên hơn khi nghe Huy nói thế...

Quyên ngồi đối diện vs Huy, đôi mắt hình viên đạn. Từ nãy tới giờ, anh ko chịu nói thêm gì nữa cả, chỉ ngồi nhìn cô chăm chăm vs đôi mắt rất buồn. Cô cảm thấy khó chịu khi Huy tỏ thái độ như thế. Vương Huy mà cô biết trước đây ko bao giờ có đôi mắt buồn và thê lương đến như thế. Chợt cô thấy tim mình thắt lại, một cảm giác mà cô chưa bao giờ được biết!

- Anh trả lời đi chứ.. những lời mà anh nói lúc nãy là sao?? Tại sao?

- Có 1 điều mà anh chưa cho em biết!! - Huy lờ đi thái độ giận dữ của Quyên, nói 1 chuyện khác - Anh là mối tình đầu của Vũ Hy, em gái Thái Linh!! Lúc đó.. tụi anh tưởng chừng như ko thể nào xa rời nhau được... vậy mà...

- Anh im đi!! - Quyên gất lên, trong lòng cảm thấy nhói đau - Đó ko phải là điều mà tôi muốn biết! - đôi ngai của cô hơi nhún lại, tim đập mạnh và mắt long lanh. Trông cô lúc này như sắp khóc.

- Hajzz, thôi được! Nếu em thực sự muốn biết... - Huy thở dài.

- Đúng! - Quyên khịt mũi - Hãy nói ra điều mà tôi muốn biết và cần biết!

- Được thôi. Em có nhớ chi tiết cuối cùng trong kế hoạch trả thù của Trần Thái Linh chứ?

- Đương nhiên tôi nhớ, cô ấy sẽ kết hôn vs 1 người khác mà ko phải là Hoàng Vĩnh Kỳ. Có lẽ người đó là Thanh Lâm hoặc Vương Nam!
- Sai bét! Phạm Thanh Lâm là chồng sắp cưới của Vũ Hy, còn người mà Thái Linh sẽ kết hôn đó là...
- Ai? - Quyên ko thể giấu được sự tò mò của mình.
- Là anh! - Huy trả lời, gượng cười nhưng khóe mắt thì ươn ướt.

57. Chương 57

Cố giữ vẻ bình tĩnh, cô nhướn ngài trái, hỏi lại

- Anh vừa nói... anh sẽ là chú rể của Linh sao? Tại sao ko phải là Vương Nam chứ?
- Bởi vì cô ấy chọn anh! - Huy cố gượng cười, anh đã cho Quyên biết sự thật đau lòng này rồi.. cuối cùng anh cũng đã nói ra hết.
- Anh... - ko biết tự lúc nào, đôi má hồng của cô đã đầm nước.

Quyên bịt miệng, cố để ko phát ra những tiếng nấc kì cục.. nhưng cô ko thể. Dù có cố thế nào, thì nước mắt cô cũng trào ra khỏi hốc, lăn từ từ xuống.. nước mắt rất nhiều, rất nhiều, tưởng chừng như ko bao giờ có thể cạn được. Mắt cô đỏ dần lên..

- Đừng khóc! - Vương Huy lại cố cười thêm lần nữa. Đã bao lâu nay, dù biết là mình sẽ kết hôn vs Thái Linh nhưng anh vẫn cố gắng theo đuổi Quyên, vì người mà anh yêu chỉ có mình Quyên mà thôi. Nhưng dù anh cố gắng đến cỡ nào thì Quyên cũng ko chịu mở lòng ra với anh, điều đó làm anh rất đau. Nhưng anh ko muốn từ bỏ.. anh ích kỉ, phải! Dù biết trước sau gì cũng sẽ kết hôn vs người con gái khác, mà anh vẫn cố gắng theo đuổi 1 người.. anh nhẫn tâm và thật độc ác. Anh độc ác vs 2 cô gái và cũng độc ác với chính bản thân mình.

- Tôi ko... có... khóc! - Quyên cố nói, lời nói bị đứt quãng. Cô đang cố tỏ ra vô tâm, vì cô ko thừa nhận tình cảm của mình. Cô đã thờ ơ, lạnh nhạt với Vương Huy suốt 5 năm trời.. vì cô hiểu tình yêu đó sẽ ko thể đi đến đâu.

- Em đừng khóc mà! Nếu em khóc, anh sẽ đau lắm! - vượt quá giới hạn, nước mắt Huy cũng từ từ tuôn ra.

Ai nói là con trai thì ko được khóc chứ.. những lúc đau lòng, Huy cũng khóc rất nhiều.. dù ko ai biết việc đó nhưng thực sự là Huy đã khóc rất nhiều khi cảm thấy đau.. và giờ, anh lại khóc vì đau, đau vì tình... đây là lần thứ 2 trong đời, anh cảm thấy đau đớn như thế. Lần thứ nhất là khi mẹ mất, lần thứ 2 là vì một mối tình ko tưởng.

Huy đã thích Quyên ngay từ cái nhìn đầu tiên, khi cô còn là 1 cô gái mập ú ừ. Nhưng sau đó, anh lại yêu Quyên tha thiết vì những gì mà cô dành cho anh, vì tính cách của cô. Anh yêu Quyên lắm, nhưng anh ko thể từ chối lời đề nghị kết hôn vs Thái Linh, bởi vì người mà Thái Linh chọn là anh, và bởi vì anh mắc nợ cô ấy. Anh phải trả lại cho Linh những gì mà anh thiếu cô ấy, nhưng anh ko thể quên đi được hình ảnh của Quyên, vì nó đã khắc sâu trong trái tim anh, trong tâm trí anh... từng lời nói, nụ cười, từng cử chỉ hành động của Quyên, anh đều mãi mãi ghi trong tâm.

- Quyên này! - Huy cất tiếng khàn đặc gọi tên Quyên.
- Có chuyện gì? - giọng Quyên cũng đặc rồi, cô đã khóc quá nhiều.
- Em cũng yêu anh đúng ko?
- Nếu tôi yêu anh thì có ích gì chứ.. vì anh là chồng sắp cưới của Thái Linh! Tôi ko thể...
- Em đừng nói gì hết.. chỉ cần em kêu anh đừng kết hôn, anh sẽ ko kết hôn!!

- ... - Quyên khẽ mỉm cười. Nghe Huy nói như vậy, cô cảm thấy rất vui. Có lẽ nào.. như lời Huy nói, cô đã yêu anh thật rồi. Một tình yêu ko tưởng...

- Em trả lời đi!

- Anh... - Quyên nhìn vào mắt Huy, khẽ mỉm cười...

- Anh... - Quyên nhìn vào mắt Huy, khẽ mỉm cười - Hãy kết hôn đi!!

Quyên đưa ra quyết định, thật nhanh chóng. Lời nói đó khiến Huy choáng váng... suýt chút nữa là anh khụy ngã. Thì ra... thì ra Quyên ko yêu anh, cô ko hề yêu anh dù chỉ là một chút.. thì ra tất cả chỉ là do anh ngộ nhận. Vậy thì tại sao Quyên lại khóc? Tại sao lại để cho anh thấy hình ảnh đó? Tại sao cô cứ liên tục cửa vào tìm anh? Cô thật nhẫn tâm.. thật độc ác...

- H... - Huy thở ra - Anh hiểu rồi, vậy em hãy chúc anh hạnh phúc đi!! - và anh nở nụ cười thật tươi.

- Chúc anh... hạnh phúc! - Quyên cũng cười, nụ cười tươi tắn nhất mặc dù trong lòng cô đang rất đau - Hãy quên em đi nhé. Chúng ta sẽ làm bạn tốt của nhau...

- Ha!! - Huy lại cười, ánh mắt đượm buồn - Em độc ác thật, ích kỉ thật.. em thành công rồi đó, giờ thì anh sẽ thực sự quên em...

Huy bỏ đi, ko thèm nhìn lại lấy 1 cái. Đến giờ phút này, Quyên ngồi thụp xuống nhà... cô đã nhận ra tình yêu thực sự của mình, nhưng đã quá muộn rồi.. cô đâu thể cướp đi người chồng sắp cưới của Thái Linh, đâu thể làm cho Linh phải đau khổ và xấu hổ.. ko, cô ko thể nào làm được việc đó...

...

Cốc cốc...

Khánh Linh gõ cửa văn phòng của Hoàng Vĩnh Kỳ...

Có 1 điều mà cô muốn nói với Kỳ, trước khi cô rời bỏ chỗ này.

Giờ thì Lâm Lệ Tuyết đã trở về đây rồi, nhiệm vụ của cô đã hết... cô phải ra đi rồi. Trước khi đi, cô muốn nói thực lòng mình với Vĩnh Kỳ, rằng cô yêu anh. Qua mấy ngày làm việc cùng nhau, ko hiểu sao trái tim cô lại chỉ đập vì Kỳ. Cô nhận ra cô yêu anh, ko phải vì vẻ ngoài bắt mắt hay vì tài sản kếch xù của anh.. cô ko thể giải thích được lí do vì sao mình đã yêu, nhưng cô lại cứ nhất định yêu mặc dù biết điều đó là ko thể. Nhưng liệu nói ra rồi, cô có thể sẽ ra đi thoải mái được ko? Hay lòng cứ canh cánh lo nghĩ về anh??

- Ai đó? - một giọng nói trầm ấm quen thuộc vang lên.

- Tôi là Khánh Linh đây!!

- Cô vô đi!

- Mời ngồi!! - Kỳ ko thèm nhìn Linh, hất mặt sang bộ sofa đặt ở đó.

Hiểu ý, Linh ngồi xuống đó và cúi đầu, hai tay đặt trên đùi.

- Có chuyện gì?

- Tôi muốn giới thiệu 1 người vào làm ở công ti. Đó là bạn của tôi và cô ấy rất có khả năng!

- Được. Đó là ai?

- Lâm Lệ Tuyết! Cô ấy học chung khóa vs tôi nhưng khác ngành. Cô ấy học quản trị kinh doanh!

- Được. Sắp xếp giờ đi, tôi sẽ thông báo sau!

- Ko cần, cô ấy đã có mặt ở đây và...

- Được, mời cô ấy vô đây!

- Khoan!! Tôi có chuyện muốn nói vs anh trước khi gặp cô ấy...

- Chuyện gì? - Kỳ nhíu mày, nghiêng đầu.

- Tôi... - Linh lấp lửng. Thực sự cô rất muốn nói ra tình cảm thật của mình.. nhưng cô sợ, vì Lâm Lệ Tuyết sẽ ko để cho cô yên nếu dám làm đổ vỡ kế hoạch của cô ấy.. nhưng nếu ko nói ra thì cô sẽ ân hận suốt đời.

- Có chuyện gì sao?? - Kì ngược lên.

- À ko... - Linh lắc đầu - Ko có chuyện gì hết! Tôi sẽ gọi cô ấy vô!!

Kì ko đáp, anh chỉ gật đầu rồi cúi xuống tiếp tục công việc. Anh ko quan tâm đến Lâm Lệ Tuyết hay Lâm Lệ Băng gì gì đó.. việc mà anh thực sự quan tâm bây giờ chỉ có Thái Linh mà thôi.

...

Buổi giới thiệu diễn ra suôn sẻ và Lệ Tuyết đã thuận lợi vào công ty của Vĩnh Kì. Việc này ko khó lắm đối với cô, vì anh ta cũng ko phát hiện ra điều gì đặc biệt. Đúng là đồ ngốc...

Linh xin phép thôi việc ở cơ quan, lí do là cô muốn chuyển sang Mỹ công tác vì nơi đó quen thuộc hơn với cô. Ko có sự nghi ngờ hay phản đối nào ở đây cả, mặc dù đồng nghiệp hơi luyến tiếc vì sự ra đi này của Linh.

...

8:00am...

58. Chương 58

- Đi mạnh giỏi, nhớ giữ gìn sức khỏe nha! - Tuyết cười, ôm tạm biệt Khánh Linh rồi quay sang vs bé Sóc - Con phải nhớ cô nha, sau này nếu có dịp sang đó, cô nhất định sẽ tìm con!

- Ừ ừ, con hok nhớ cô đâu!! - nhóc Sóc lắc đầu nguầy nguậy - Con nhớ cô Quyên thôi!! - con bé chu mỏ rồi quay sang ôm chân Quyên.

Quyên khẽ phì cười, nhóc này dường như rất kết cô thì phải.

- Bảo trọng, nếu có dịp thì nhất định trở lại đây nhé! Tụi mình sẽ luôn chờ bồ ở đây!! - Quyên mỉm cười, chào tạm biệt Khánh Linh.

Linh ko đáp. Cô gật đầu chào mọi người rồi quay đi.. cô sẽ mãi nhớ về nơi này, vì ở đây có 1 người mà cô đã yêu thương, dù chỉ trong thời gian rất ngắn ngủi.

- Chờ đã!! - Tuyết lên tiếng gọi lớn - Còn 1 người chưa tới!

- ? - Linh ngạc nhiên, còn ai nữa đâu? Đã đủ mặt Quyên và Tuyết rồi mà??

Từ đằng xa, một người đàn ông chạy đến... anh ta thở hồng hộc và có vẻ rất vội. Linh nheo mắt, đó là Vương Nam.

Lệ Tuyết cười rồi dúi vào tay Nam 1 tấm vé cùng vs passport. Cô khẽ thì thầm vào tai anh

Làm cho cô ấy quên đi Hoàng Vĩnh Kì. Sống hạnh phúc và đừng có gây lộn đó!!.

Sau đó, cô quay sang nói vs Thái Linh

- Kết hôn vs Vương Nam và quên nơi này đi. Sống hạnh phúc và đừng có quay về đây nha. Nếu quay về thì mình sẽ lấy chổi chà quét đi đó!! - cô cười tươi.

Linh cũng cười theo Tuyết. Cô gái đó dù tàn nhẫn hay độc ác thì vẫn luôn biết suy nghĩ và luôn lo cho người khác. Cô ấy luôn biết xử sự sao cho đúng mực và luôn biết sắp xếp mọi việc 1 cách thỏa đáng nhất. Linh cũng mong sao cho cô ấy thực sự hạnh phúc, đừng tiến hành kế hoạch trả thù ngớ ngẩn của mình, rồi cuối cùng lại chuốc lấy khổ vào bản thân.

59. Chương 59

Người đó... đang nhìn cô... đôi mắt đỏ rực như máu.

Cô nhìn người ấy kinh ngạc, đôi môi mấp máy từ gì đó...

_Cô là ai? Tại sao lại gọi ba tôi là ba? - là Jin.

_Anh... hai!! - cô ứa nước mắt - Tha lỗi cho em đã trở về mà ko tới trình diện!!

_Linh? Ko đúng!! Giọng nói này... ko phải là giọng nói của em tôi!! Cô muốn gì?

_Em... à ko!! Tôi tình cờ đi ngang đây nên... xin lỗi, tôi đói quá!! - cô giả vờ.

_Àh, thì ra!! Thôi được rồi, tôi tha cho cô lần này. Lo mà tu tỉnh đi, lấy đồ của người đã khuất ko hay đâu!!

_Vâng... tôi.. tôi đi đây!!

...

Ảnh ko nhận ra mình! Cũng tốt thôi, một ngày nào đó mình sẽ làm ảnh phải nhận ra, giờ thì chưa cần!!

_____oOo—oOo_____

Hôm nay là sinh nhật của Linh, ngày 15.7, như mọi năm, cô quyết định tổ chức sinh nhật cùng với Quyên và bé Sóc. Một buổi tiệc sinh nhật ko nên quá rình rang, như vậy thì có vẻ hơi kì cục.

Nhưng Quyên ko chịu. Cô nói

_Hồi ở Mĩ thì ko sao!! Giờ về rồi mà vẫn làm cái trò mèo này... ko thấy bực sao? Ít ra thì phải mời thằng cha Nam nữa chứ!!

_Ồ... tùy bồ!! Muốn mời ai thì mời. - Linh nằm dài trên bàn, phẩy tay.

_Bồ nói gì vậy? Sinh nhật bồ chứ có phải mình đâu! Nếu được thì mời cả vợ chồng Duy nữa, họ đã mời bồ lúc đám cưới, giờ ko mời lại sao được?

_Uh... chắc gì họ đã đi chứ! - cô vẫn ra vẻ mệt mỏi.

...

_Hôm nay là sinh nhật tròn 24 tuổi của Linh!! Em nghĩ mình nên mua cái gì để viếng cô ấy? - Duy hỏi khi vợ đang ngồi đan áo.

_Anh... anh nên quên Linh đi... cô ấy mất rồi!!! - Cát có vẻ bực mình.

_Ko được, sống chết gì cũng hok được quên ngày sinh của nó. Nó sẽ giận đấy!! - Duy cương quyết.

_Ok!! Anh đi mà mua quà. Tôi ko đi đâu!! - Cát cau gắt với chồng rồi ngúng nguẩy bò lên phòng ngủ.

Bị sao vậy trời? - Duy cau mày khó hiểu.

...

5:00pm...

_Thủ trưởng, cho em về sớm được ko? Hôm nay em bận việc gia đình!! - Linh ra chiều van nài.

_Cô sống vs gia đình sao? Vậy mà trước giờ tôi cứ tưởng cô ở một mình chứ!!

_Dạ. Em sống chung với gia đình ạh!!!

_Thôi được, gia đình luôn là số 1 mà!! Cô cứ về sớm đi!!

Cô gật đầu cảm ơn thủ trưởng rồi bỏ chạy thật nhanh. Ko biết cô cháu ở nhà chuẩn bị tới đâu rồi. Mọi năm chỉ có ba người thì tổ chức đơn giản cũng được, nhưng hôm nay có khách nữa nên ko thể làm ăn lễ mễ được.

7:00pm...

Pinh... poong...

Quyên nghe tiếng chuông vội chạy ra mở cửa. Là Duy và Cát Anh, có cả Vũ Hy nữa.

_Oh... cô...

_Có ý kiến gì sao? - Hy nghiêng đầu.

_Ah ko! Càng đông càng vui mà!! - Quyên mỉm cười - Mời mọi người vô nhà!!

...

_Woaaa... ko ngờ ko gian bên trong lại ấm cúng và sang trọng vậy nha!! - Cát Anh reo lên.

_Oh, mời ngồi!! Linh... mang đồ lên đi!!

_Ấy... hôm nay là sinh nhật của cô ấy mà!! Để tôi phụ cho~ Hy nói rồi đi nhanh xuống bếp - Để tui giúp nha!!

_Ok. Cô bưng cái này lên giùm tui nhé!! - Linh đưa cho Hy chiếc bánh sinh nhật hai tầng với hai tư ngọn nến chưa thắp.

_Ko ngờ cô cùng ngày sinh với chị ấy!!

_Trần Thái Linh?

_Ừa!! Ủa mà sao cô biết chị ấy?

_Ah... tôi có nghe thằng cha kia nhắc qua!

_Anh rể sém? À ko phải, Duy nhắc chị ấy với cô làm gì chứ? Vậy... hok lẽ là thằng cha Kì sao ta?

_Có lẽ...

...

_Happy birthday to you... happy...

_Chúc mừng sinh nhật mẹ!! - bé Sóc ngồi lên đùi Linh, thơm lên má cô một cái.

_Mẹ? Ko có chồng mà có con? - Vũ Hy và Duy cùng Cát Anh thốt lên ngạc nhiên.

_Uh.. - ánh mắt của Linh trở nên buồn bã lạ thường.

Có chuyện gì đã xảy ra với cô ấy mà... khi nhắc tới chuyện này thấy cô ấy ko còn sức sống gì nữa hết. Duy cảm thấy càng lúc càng tò mò chuyện của cô gái tên Trần Khánh Linh này. Phải làm cho ra lẽ mới được...

Pinh... poong...

Một lần nữa, tiếng chuông gọi cửa lại vang lên.

_Để tôi ra mở cửa cho!! - Hy nói.

Mọi người đồng tình. Hy ra mở cửa. Cánh cửa vừa được mở ra... Hy sững người. Người đó...

60. Chương 60

Người đó... chẳng phải là...

_Vũ Hy?? - người đó cũng ngạc nhiên ko kém.

_Uh... anh làm gì ở đây?

_Ah, anh đến dự sinh nhật của Khánh Linh, còn em?

_Em cũng vậy!! Anh vô nhà đi!!

Nam vô nhà, vẫn ngoái lại nhìn Hy. Hy định đóng cửa đi vô thì có một bàn chân chặn lại. Là Vương Huy - em trai song sinh của Vương Nam.

_Cả cậu nữa hả?

_Rồi sao hả, con nhỏ cún khùng? - Huy gay gắt.

Hy nhún vai rồi để Huy vô nhà. Trước đây tình cảm của hai người vốn đã ko tốt rồi, tên Huy khùng đó muốn chửi kiểu gì Hy cũng mặc kệ, hok thêm quan tâm làm gì. Lớn rồi mà cứ cư xử như con nít, làm người ta phát bực lên được.

_Sao anh cũng tới đây? Tui có mời anh đâu?? - Quyên kêu lên khi nhìn thấy Huy.

_Gì? Anh đi dự sinh nhật Linh chứ có phải em đâu mà em la làng vậy chứ? - Huy cũng ko vừa, hất mặt sang một bên.

_Thui thui, hai người kì cục quá!! Giờ này là giờ nào mà còn làm cái điệu bộ đó hả? - Linh lên tiếng.

_Gì chứ? Ai biểu cái tên khùng này gây sự trước!! - Quyên chu mỏ lên cãi.

_Bồ mới là kẻ gây sự trước đó!! - Linh tủm tủm cười, mọi người cũng thể khiến Quyên què một cục.

_Biết cái gì mà cười chứ... bực bội àh!!!!

Quyên ngúng nguẩy bỏ ra ngoài, đụng phải Hy cũng ko thêm xin lỗi, cứ thế mà đi ra rồi đóng sầm cửa lại. Điều đó cho thấy Quyên đang què độ lắm trong đó. Linh phì cười rồi nói

_Thôi, mọi người cứ vui vẻ đi nhak. Kệ bà đó, tí nữa hết giận là bà về liền àh!! Còn anh nữa Huy, ko lo đuổi theo đi.

_Xí, mắc mớ gì phải đuổi theo chứ!!

_Uh... đừng hối hận nha!! - Linh nháy mắt tình nghịch.

Hy bước vô, ko tỏ vẻ ngạc nhiên trước sự có mặt của cặp song sinh kia, càng ko tỏ vẻ quen biết họ. Cô lẳng lẳng ngồi xuống bên cạnh Duy và Cát Anh.

Vương Nam - mối tình đầu của cô khi còn ở bên Mĩ - tự dưng lại xuất hiện ở đây khiến cô ko thể nào ko tò mò. Chỉ có một điều có thể chắc chắn rằng Vương Nam và Vương Huy quen Khánh Linh ở bên Mĩ. Có thể là tình cờ gặp được, mà cũng có thể là học chung khóa cũng nên... mà thôi, có gì thắc mắc thì tí nữa hỏi cũng được, nghĩ nhiều đau đầu lắm. Hy quyết định vậy, và thôi ko nghĩ về mối quan hệ giữa ba người đó nữa.

Lúc đầu, khi Duy rủ Hy đi sinh nhật của Khánh Linh, cô đã định từ chối. Nhưng nghĩ lại ấn tượng lần đầu tiên gặp mặt, cô cảm thấy cô gái đó có nét gì đó rất giống với chị của mình, nên mới chấp nhận đến đây. Cô nhìn ra được rất nhiều điểm ở Khánh Linh giống với chị của mình, từ cái họ, về mặt, nụ cười, sở thích, vân vân và vân vân... nhưng cô vẫn ko sao hiểu nổi, nếu đó là chị của cô thì cần gì phải giấu nhem đi thân phận của mình chứ. Ít ra, đối với gia đình, chị ấy cũng phải xuất hiện để mọi người biết chị ấy còn sống mới phải. Ngày ba đi cũng ko thấy cô chị đến đưa... có lẽ Hy nghĩ hơi nhiều rồi. Chắc chỉ là tình cờ thôi.

_Àh đúng rồi, em quen vs Vũ Hy hả? - Vương Nam chợt cất tiếng cắt ngang dòng suy nghĩ của Hy.

_Àh, là bạn của bạn của bạn của em!! Hé hé... - Linh trả lời.

Trời đất, tới cả giọng cười đó cũng giống nữa... có lẽ nào... mình phải làm cho ra chuyện này mới được!!.

_Vậy là sao? - Nam cau có - Em nói rõ ra đi.

_Thì là bạn của Duy của Quyên của em!! Hiểu chưa đồ ngốc!!

_Ừh, giờ mới hiểu!! Mà cũng hok hiểu lắm.

_Đồ ngốc!! - Linh cốc trán Nam.

...

Tàn cuộc, mọi người ra về mà Quyên vẫn chưa trở lại. Thiệt tình, chưa bao giờ thấy Quyên giận dai kiểu đó. Đã hơn 3 tiếng đồng hồ trôi qua rồi mà vẫn bất vô âm tín. Chắc lần này giận Linh mới Vương Huy mà ko chịu hỏi thử ý kiến của Quyên đây mà... đúng là sớm nắng chiều mưa.

Người cuối cùng, là Hy, đi ra mới thấy bóng Quyên đang lẩn dò trên hành lang của chung cư.

Vừa tới cửa là Quyên đã bị Linh kéo tuột vô trong. Cô lên tiếng trách

_Tự nhiên bỏ bỏ mình ở đây một mình, bực gần chết!!

_Gì đâu mà bực!! Có nhiều đó àh...

_Hay quá ha... nếu là bỏ bỏ có bực hok? Họ mà phát hiện được một cái là...

_Mình thấy bỏ nên bỏ cái kế hoạch trả thù gì gì đó đi. Tất cả là do... Mà thôi, đừng lôi người vô tội vào chuyện này!!

_Mình làm vậy là sai sao?

_Uh!! Mình thấy bỏ sai rồi. Bỏ vẫn sống sờ sờ ra đó... tha được thì tha đi!!

Pinh... poong...

Tiếng chuông cửa vang lên làm hai cô gái giật mình...

Pinh... poong...

Tiếng chuông cửa vang lên làm hai cô gái giật mình...

_Suyt... coi chừng là tụi hồi nãy!! - Quyên ra dấu im lặng.

Một cách thận trọng, Linh nhẹ bước ra ngoài, nhòm qua khe cửa và thở phào nhẹ nhõm.

Cách...

Cô mở cửa cho vị khách ấy vào...

Quyên thốt lên

_Ô hay, tưởng ai, hóa ra lại là người quen ha!!

_Hi!! Hai người ở đây có thoải mái hok? - Người quen tỏ vẻ quan tâm.

_Ổn chứ!! Còn anh ổn chưa... vợ con gì chưa? - Linh trêu chọc.

_Sắp rồi nè, anh về đây để lấy vợ đó!! - đùa mà lại thành thật, người ấy trả lời.

_Hả???????

61. Chương 61

Hai cô gái trở mắt nhìn nhau rồi nhìn người ấy chăm chăm.

_Anh đùa hả? - Linh lên tiếng, ko giấu nổi sự kinh ngạc.

_Hj!! Hai nhỏ ngốc!! Bé Sóc của tui đâu rồi...

_Im coi, con nhỏ ngủ rồi. - Quyên cau mày.

Linh kéo tay người đó, ấn anh ta ngồi xuống ghế còn mình thì ngồi đối diện, gương mặt của cô bây giờ trông rất ngầu.

_Oa, quả ko hổ danh là cảnh sát!! Giờ tính điều tra anh phải hok!! - anh ta reo lên thích thú.

_Đúng!! Anh khai mau... - Linh gơ hai bàn tay lên giả làm súng.

_Úi tui đầu hàng!! Sẽ khai, sẽ khai mà!!

_Hai người làm ơn đừng có zồn nữa được hok hả?? - Quyên gắt - Để cho con nhỏ ngủ coi. Bực cái mình ah!!

Thấy Quyên bắt đầu nổi cơn thịnh nộ, hai cái mỏ liền im bặt ko dám nói thêm một lời nào nữa.

_Anh Lâm nè!! - Quyên ngồi xuống cạnh Linh - Người mà anh muốn... có phải là Vũ Hy ko?

_Hả? Ủa... sa... sao em biết?? - người tên Lâm đó ngạc nhiên.

_Haizz, biết mà!! - Quyên thở dài - Giờ anh tính quay lại vs cô ấy hả??

_Uh!! Anh đã hoàn toàn quên được cô gái kia - Lâm liếc mắt sang Linh - Và giờ đã tìm được tình yêu đích thực của mình!!

_Anh có chắc chắn ko? Anh phải khẳng định thật chắc tình cảm của mình, đừng làm cho thêm một người nữa đau lòng!! Tới lúc đó... có người nổi sùng lên rồi đòi trả thù như ai đó... - Quyên dừng lại và liếc sang ai đó.

_Nèk!! Giờ hai người tính cạnh khỏe gì tui hả? Bực bội nha, đi ngủ áh!! Còn anh Lâm, tối nay ngủ ngoài ghế đi nha. Ko cho anh ra khỏi nhà đâu. - Linh bực bội đứng dậy rồi vào trong với bé Sóc.

...

_Thưa chủ tịch, có một ông tên Phạm Thanh Lâm muốn gặp ăh!!

_Sao?? - Vũ Hy ngạc nhiên khi nghe thư kí thông báo - Cô nói là... Phạm Thanh Lâm??

_Vâng!! Ông ta tự xưng vậy ăh!!

_Ok, mời anh ta lên phòng tôi ngay!! - Hy nói rồi gác máy nhanh.

Bao lâu rồi nhỉ? Bao lâu rồi ko gặp Lâm, tình cảm ngày xưa trỗi dậy trong Hy. Gần sáu năm ko gặp người ấy, cô dường như ko còn suy nghĩ gì về người đó cả, giờ anh ta lại bất thành lình xuất hiện khiến Hy ko biết phải nói gì hết, ko biết phải làm gì bây giờ nữa...

Cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên...

Hy chỉnh chu lại y phục, sửa lại đầu tóc cho thật gọn gàng rồi cất tiếng...

_Vào đi!!

_Hi em!! - người đàn ông bước vào.

62. Chương 62

Tính đến hôm nay thì Khánh Linh ra đi cũng đã được hơn 1 tháng, có nghĩa là Tuyết đã bắt đầu công việc ở công ty của Kì được hơn 1 tháng. Từ lúc đó cho tới giờ, cô chưa 1 lần gặp mặt Hoàng Vinh Kì. Hay nói đúng hơn, cô đang cố gắng để tránh ko chạm mặt Kì. Cô đang thực hiện kế hoạch của mình, ngày càng tiến đến mục đích cuối cùng rồi.. nhưng sao trong cô vẫn có cảm giác gì đó trống vắng, hụt hẫng... đó là kế hoạch mà cô phải thức suốt gần 1 tuần liền mới có thể nghĩ ra được.. nhưng sao giờ cô lại có cảm giác lạ kì đó??

Tuyết ko muốn ngưng kế hoạch của mình chỉ vì 1 suy nghĩ thoáng qua, nhưng cô ko thể ngưng được cảm giác đó...

Tuần vừa rồi, Tuyết vừa lập được công lớn, đem về thắng lợi cho cả tập đoàn. Dự án của cô sau khi được duyệt và khai triển đã lập tức được biết đến, tên tuổi cô nổi lên như điều gặp gió. Nhờ dự án lớn đó mà tập đoàn của Kì đã kí được hợp đồng vs 1 đối tác khá lớn, mang tầm vóc quốc tế. Việc này có thể sẽ ảnh hưởng rất lớn đến tập đoàn, và theo chiều hướng tốt.

Vì thế, từ 1 trưởng phòng quen ở phòng marketing, cô được thăng lên làm phó giám đốc của tổng công ti. Điều đó cũng có nghĩa là tỉ lệ chạm mặt giữa cô và Kì cũng sẽ tăng lên. Mọi chuyện đang tiến triển thuận lợi, đúng như dự tính của kế hoạch ban đầu. Dù là biết trước thế này nhưng Tuyết ko ngờ là mọi việc lại thuận lợi đến mức độ đó. Có vẻ như sắp đến lúc sợi dây chuyền đó được ra mặt rồi.

...

Hôm nay, để ăn mừng dự án mới thành công tốt đẹp, Kì mời cô đi ăn tối cùng anh, cũng là để cảm ơn công lao mà cô đã dành cho tập đoàn. Khi lên tiếng mời, anh những tưởng cô sẽ đồng ý ngay tức khắc, vì trước giờ chưa có ai từ chối lời đề nghị của anh cả.

Nhưng ko, cô đã từ chối lời mời tào nhả của anh và quay đi vô tình. Cô chứng tỏ cho anh biết rằng cô ko hề quan tâm đến anh dù chỉ là 1 chút. Thái độ của cô khiến anh thoáng ngỡ ngàng và có đôi chút ngạc nhiên. Tình huống này khá quen, dường như trước đây cũng đã từng có người từ chối anh rồi...

- Tôi mời cô đi ăn chỉ là vì muốn cảm ơn thôi. Như vậy cũng ko được sao?? - Kì nói lớn.

- Cảm ơn hả? - Tuyết quay lại, mỉm cười.

- Uhm!! - Kì gật đầu. Anh hơi gật mình trước nụ cười đó của Tuyết.. có chút gì đó cao ngạo, nhưng lại rất gần gũi.

- Thôi được. Nhưng vs 1 điều kiện!!

- Điều kiện sao? - Kì tỏ vẻ ngạc nhiên. Lần đầu tiên anh thấy có người được mời đi ăn mà chỉ đồng ý khi có điều kiện. Cô gái này đúng là kì lạ.

- Đúng vậy! Nếu ko chịu thì thôi...

- Ok! Cô nói đi...

- Anh phải giải được câu đố của tôi. Nếu ko thì thôi vậy! - cô nhướn mày, mím môi cười khúc khích.

- Câu đố? - Kì ngạc nhiên. Điều này nhắc anh nhớ đến 1 người...

- Uhm... nghe kĩ nha! Đây ko phải là 1 câu đố đơn giản, vì vậy anh phải suy nghĩ thật kĩ trước khi trả lời đó!!

- Uhm...

- Axit dưới tác dụng của nhiệt độ sẽ tạo ra cái gì??

- Ờ thì phân li ra cation và anion. Cái này lớp 10 đã học rồi mà...

- Trời ạ! Đã nói là phải suy nghĩ kĩ mà!! - cô nhướn mày, tỏ vẻ bực mình - Nó tạo ra chữ...

- What??- Kì ngạc nhiên tột cùng - Tại sao lại là chữ?

- Ngốc tử! - Tuyết phì cười - Này nhé, thành phần chủ yếu của chanh là axit đúng ko? Anh thử lấy que tăm, chấm vào chanh rồi viết lên giấy. Sau đó để ngọn lửa ở dưới tờ giấy lúc này thì ta sẽ thấy chữ dần dần hiện lên, đúng chưa?

Kì khê thốt lên, kinh ngạc. Kiểu đó mẹo này trước giờ chỉ có 1 người sử dụng, đó là Trần Thái Linh... anh ko tin là có người thứ 2 trên đời biết đồ mẹo kiểu này... nhưng sự thật thì đang phơi bày trước mắt, anh ko thể ko tin. Anh nghi ngờ cô gái ấy... nhưng gương mặt ko hề giống vs Trần Thái Linh, dù cách ăn nói và tính tình thì y hệt. Ko lẽ là người giống người??

Kì xịu mặt. Nhìn anh cứ như con nít bị lấy mất món đồ chơi ưa thích.. Tuyết lại cười khúc khích. Anh như vậy thật ko giống như là 1 chủ tịch của 1 tập đoàn lớn nhất nhì nước...

- Thôi được rồi! - Tuyết hạ giọng - Tôi sẽ đi nếu anh chịu hát cho tôi nghe.

- Hả? Hát hả? - mắt Kì sáng rỡ. Dù ko biết hát nhưng điều kiện này dễ hơn - Bài gì?

- Impossible! Anh biết ko?

- KO! - Kì lắc đầu.

- Chán anh quá! Nghe nè...

Tuyết móc cái IP ra rồi nhét phone vào tai Kì. Giai điệu bài hát vang lên...

I remember years ago

Someone told me I should take

Caution when it es to love

I did, I did

And you were strong and I was not

My illusion, my mistake

I was careless, I forgot

I did

And now when all is done

There is nothing to say

You have gone and so effortlessly

You have won

You can go ahead tell them

Tell them all I know now

Shout it from the roof tops

Write it on the sky line

All we had is gone now

Tell them I was happy

And my heart is broken

All my scars are open

Tell them what I hoped would be

Impossible, impossible

Impossible, impossible

Falling out of love is hard
Falling for betrayal is worst
Broken trust and broken hearts
I know, I know
Thinking all you need is there
Building faith on love and words
Empty promises will wear
I know, I know
And now when all is gone
There is nothing to say
And if you're done with embarrassing me
On your own you can go ahead tell them
Tell them all I know now
Shout it from the roof tops
Write it on the sky line
All we had is gone now
Tell them I was happy
And my heart is broken
All my scars are open
Tell them what I hoped would be
Impossible, impossible
Impossible, impossible
Impossible, impossible
Impossible, impossible!
Ooh impossible (yeah yeah)
I remember years ago
Someone told me I should take
Caution when it es to love
I did
Tell them all I know now
Shout it from the roof tops
Write it on the sky line
All we had is gone now
Tell them I was happy
And my heart is broken
All my scars are open

Tell them what I hoped would be
Impossible, impossible
Impossible, impossible
Impossible, impossible
Impossible, impossible
I remember years ago
Someone told me I should take
Caution when it es to love
I did..

Tuyết cứ ngồi cười suốt buổi tối, dù tivi bật trước mặt nhưng có vẻ nhưng nó chẳng thể nhét gì vào tâm trí của cô được, vì cô đang nhớ đến gương mặt con nít của Hoàng Vĩnh Kỳ, khi nghe bài impossible mà ở. Anh ta dịch được hết lời bài hát, nhưng ko hiểu được ý nghĩa.. đúng là ngốc thấy ớn.

Quyên thì ngồi co gối trên sofa, mắt dán chăm chăm vào Tuyết. Cô cảm thấy kì lạ khi Tuyết tỏ thái độ như thế - một biểu cảm mà Tuyết chưa bao giờ để lộ ra trước đây. Theo Quyên suy đoán thì, 1 là kế hoạch đang tiến triển rất thuận lợi, 2 là vì cô lại có cảm giác với Hoàng Vĩnh Kỳ trở lại, nên mới tỏ ra vui như thế.

Bất giác, Tuyết giật mình và quay sang Quyên. Cô cảm thấy mình biểu cảm hơi quá lộ trước mặt Quyên và có đôi chút xí hổ... nhưng nụ cười tươi tắn trên mặt cô thì vẫn giữ nguyên. Nhìn cô cười mà Quyên sờn hết cả gai ốc và tóc tơ trên người lên, nên giải pháp tốt nhất bây giờ là đi ngủ sớm...

...

Buổi sáng, với 7 chiếc đồng hồ báo thức đặt cách nhau 2p, Tuyết có thể dậy được và đi làm đúng giờ, mặc dù phải đem 1 chiếc ra tiệm sửa đồng hồ.

Cô trở vào công ty, ngồi vào vị trí mới của mình là cái ghế phó giám đốc. Cô tự cười 1 mình, có lẽ đã đến lúc cho Hoàng Vĩnh Kỳ biết được sự thật đằng sau cô, biết được chân tướng thật của Lâm Lệ Tuyết, và biết được sự thật đau lòng có thể đánh ngã anh. Bước cuối cùng của kế hoạch có lẽ sẽ sớm được thực hiện mà thôi...

Cô lấy ra 1 chiếc hộp nhỏ, bên trong đựng sợi dây chuyền - kỉ niệm ngày hẹn hò tình bạn của cô và hắn, người cô đã từng yêu. Ngắm nghía 1 hồi, cô lại cất vào. Giờ chưa phải là lúc, cô phải làm cho Hoàng Vĩnh Kỳ ko nhận ra ai vs ai nữa thì mới tiến hành bước quyết định được...

Cộc...

63. Chương 63

Tiếng gõ cửa vang lên nhẹ nhàng, nhẹ đến nỗi tưởng chừng như ko muốn lọt vào tai của Tuyết...

- Mời vào! - cô xoay ghế về phía cửa sổ, đối lưng vs bàn làm việc rồi nói.

- Xin chào! - một giọng nữ vang lên, nghe khá quen thuộc.

Tuyết xoay người lại, hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của cô gái đó.

- Đến đây làm gì? - Tuyết mỉm cười, hỏi.

- Tìm cô có chút việc. Có thời gian rảnh thì nói chuyện vs tôi 1 chút! - Nhược Lam lên tiếng.

- Ok! Mời ngồi. - Tuyết chỉ tay về phía trước, ý nói hãy ngồi đối diện vs cô.

Lam kéo ghế lại và ngồi xuống, ngay sát bàn làm việc và đối diện vs Tuyết. Cô lấy 1 hơi dài rồi mới bắt đầu hỏi

- Thực ra, cô quay về đây để làm gì? Muốn giết tôi sao?
- Ko, sao phải giết cô chứ? - Tuyết lại cười, nhưng có đôi chút của sự giận dữ - Tôi chưa muốn ngồi tù đâu!
- Vậy cô nói đi, mục đích là gì? Tranh giành anh ấy vs tôi sao?
- Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Tôi ko còn chút tình cảm gì vs hắn ta nữa!
- Vậy thì vì sao?
- Tôi quay lại đây để... kết hôn!
- Kết hôn???

Tuyết ko trả lời, chỉ gật đầu. Còn Lam thì ngồi thờ người ra, ko hiểu mô tê gì hết trơn. Sao lại quay về để kết hôn?? Mà... kết hôn vs ai? Lam thực sự ko hiểu được những toan tính trong đầu của Tuyết.. nhưng cô cảm thấy sợ hãi trước con người này.

- Nếu ko còn chuyện gì nữa, mời cô ra cho! - Tuyết cười nửa miệng.

Lam mím môi, đứng dậy và vù vù bỏ ra ngoài. Cô chạm mặt Kì ở cửa. Ngạc nhiên, tức giận, Kì lên tiếng hỏi

- Cô đến đây làm gì nữa? Ko phải là đã nói sẽ ko làm phiền tôi nữa rồi sao?
- Em đến ko phải tìm anh, mà để tìm Lâm Lệ Tuyết!

Khăng định xong, Lam đi vụt qua người anh. Đôi dòng lệ từ khóe mắt cay từ từ lăn dài trên má cô.. đau lòng, xót xa.. cô đã mất anh lần nữa rồi!

Em đến để tìm Lâm Lệ Tuyết! - câu nói của Lam cứ vang lên trong đầu Kì. Anh đứng đờ người trước phòng Tuyết.. rồi anh chợt nhớ ra 1 chuyện. Vào cái đêm hôm đó, khi Lam nói là muốn anh đi cùng, anh đã nhìn thấy 1 cô gái, đã nghe thấy được câu chuyện mà họ nói với nhau.

- Chết tiệt.. tại sao mình lại quên phăng đi mất chứ?? Trần Thái Linh.. rốt cuộc em là ai chứ?? - Kì gõ bôm bốp vào đầu mình rồi xông vào phòng. Tuyết thì đang ngửa mặt lơ đãng, giật mình khi Kì xông vô.
 - Anh...
 - Em là ai? Rốt cuộc em là ai??? - Kì hét toáng lên, sự giận dữ và phẫn nộ đang lên đến đỉnh điểm.
 - Anh... biết rồi sao? - Tuyết nghiêng đầu.
 - Trần Thái Linh... rốt cuộc em coi tôi là cái gì hả?? - Kì rít lên, giọng anh thật đáng sợ.
- Tuyết cúi đầu, cười nửa miệng rồi nói
- Anh biết thật rồi hả? Vẫn chưa đến lúc mà?
 - Em...
 - Thôi! Nếu anh biết rồi thì tôi ko nên ở đây nữa. Tạm biệt...

Cô thu dọn vài thứ đồ dụng cá nhân rồi đứng dậy, rời khỏi vị trí. Cô vụt ngang qua, nhưng bị Kì nắm chặt lại. Chỗ ống tay bị nắm, cô cảm thấy rất đau, nhưng lòng thì đau nhiều hơn. Cô cố gắng kìm nén nước mắt, ko cho nó rơi xuống, ko cho phép bản thân yếu đuối trước anh nữa.

Kì lùi lại 1 chút, đối diện vs Tuyết và nắm lấy vai cô. Anh định nói gì đó nhưng...

Bốp...

Một thanh gỗ giáng vào đầu khiến anh bất tỉnh nhân sự. Cú đập đó chỉ đủ lực để làm anh hôn mê, chứ ko làm chảy máu.

Tác giả của cú đập nắm lấy cổ tay Tuyết rồi kéo đi...

Tỉnh dậy thấy mình nằm trên sàn nhà, Vĩnh Kỳ gõ trán, cố nhớ lại mọi việc đã xảy ra. Anh chợt hoảng hốt... Thái Linh đâu rồi?

- Thái Linh... em mau ra đây. Nếu ko anh ko để yên đâu!

Ko có tiếng trả lời.

Kì vội vàng chạy ra ngoài.

Phòng lễ tân...

- Cô có thấy phó giám đốc ko? - anh hỏi cô nhân viên trực.

- Dạ có! Chị ấy đi cùng vs 1 anh nào ấy ạ!! - cô đáp nhanh.

Kì nhếch mép.. ko ngờ anh lại bị lừa 1 vố đau như thế, ko ngờ người con gái mà anh luôn tìm kiếm lại ở ngay dưới mũi anh hơn 1 tháng trời. Vậy mà anh lại ko thể nhận ra cô ấy. Giờ phút này, anh lại tự trách bản thân mình nhiều, nhưng trách cô ấy nhiều hơn. Vì cô ấy đã rời bỏ anh... vì cô ấy đã ko chịu xuất hiện... vì cô ấy đã trốn tránh anh... và vì cô ấy đã ko còn như xưa nữa...

Vội vàng, anh móc điện thoại ra và phone ngay cho Tuyết. Nhưng máy đã tắt..

- Có thể...

Anh tự nhủ rồi phóng ngay ra nhà xe, lấy xe nhanh rồi phóng như điên đến nhà Quyên...

Pinh... poong...

- Ai đó?? - Quyên đang nấu ăn, chợt có người gọi cửa.

Rầm rầm rầm...

Có tiếng đập cửa thật mạnh khiến Quyên hết hồn... kèm theo đó là tiếng hét to của 1 người đàn ông.

- Thái Linh... em mau ra ngay đây, nếu ko tôi ko để yên đâu!! - dù ko nhìn nhưng Quyên cũng nhận ra, đó là giọng của Vĩnh Kỳ.

64. Chương 64

- Có chuyện gì? - Quyên cau gắt, nhìn thẳng và mắt Kỳ và hỏi.

- Thái Linh đâu? - Kỳ quát.

- Im đi! - Quyên cũng ko vừa, quát lại to hơn - Anh là cái thá gì mà tìm cô ấy??

- Tui xin Quyên... - Kỳ lay lay vai cô - Hãy nói cho tôi biết, Linh đâu rồi??

- Cô ấy đang đi làm mà?? - Quyên kinh ngạc - Đã về đâu??

Tin tin...

Tiếng âm báo tin nhắn đến...

Mình bị lộ rồi. Bỏ ở lại mạnh khỏe nhé! Mình sẽ gửi thiệp mời cho bộ khi nào mình kết hôn! Hạnh phúc nha....

Quyên buông thõng tay xuống. Cuối cùng thì ngày định mệnh đó cũng đã đến rồi... ngày cô mất Huy mãi mãi đã đến gần rồi...

- Là Thái Linh phải ko? Cô ấy nói gì?? - Kỳ hỏi dồn.

- Hajzz, anh chuẩn bị tinh thần đi! Cô ấy sẽ gửi thiệp hồng cho cả anh nữa đó!!

- Thiệp hồng?

- Uhm... chắc là chỉ còn 1 tuần nữa thôi! Anh bình tĩnh nhé.

...

Phía bên kia bầu trời...

Huy kéo Tuyết vào 1 khách sạn, thuê 1 phòng đôi rồi kéo cô lên trên. Anh ấn mạnh cô xuống giường.

- Anh làm trò gì đó?

- Sao em lại bất cần vậy hả?- Huy cúi - Tại sao lại để bại lộ thân phận sớm đến vậy?

- Anh đeo cái này cho em! - Tuyết nhủ mày, lời sợi dây chuyện kỉ niệm ra rồi đưa cho Huy.

- Em thực sự đang muốn gì đây?? Vì anh nợ em 1 mạng sống nên mới giúp.. nhưng anh thực sự...

- Ko sao! - Tuyết mỉm cười - Anh mang ơn em vì em cứu anh lúc anh đang chán đời, đang muốn tự tử vì ai cũng đem anh ra so sánh vs anh Nam . Em hiểu anh ko yêu em.. nhưng em đã chọn anh, nếu ko thích anh có thể từ chối ngay từ đầu mà!! - giọng của cô từ từ giận dữ dần hơn.

- Anh... - Huy áp úng, thái độ này của Tuyết khiến anh hơi sợ - Anh xin lỗi...

- Anh chuẩn bị đi! Tuần sau chúng ta sẽ cử hành lễ ở nhà thờ Đức Bà! - Tuyết ra lệnh.

- Em ko thể...

- Anh im đi! Em sẽ ko suy nghĩ lại đâu!! - Tuyết trừng mắt. Nhưng trong lòng cô đang cười thật lớn, vì ngày mà cô sẽ trả thù hấn đang đến gần.

...

Quyên kể hết sự thật (100%) cho Kì nghe. Anh cúi đầu... mọi chuyện đều do anh mà ra cả. Nếu như ngày đó anh ko quá tin tưởng Nhược Lam, ko tát vào mặt Linh thì đâu có ngày hôm nay.. nếu ko có ngày đó, thì hôm nay anh và Thái Linh có lẽ đã rất hạnh phúc. Linh giận anh là đúng thôi, nhưng anh ko chịu nổi khi nghe tin cô sẽ kết hôn vs 1 người đàn ông khác mà ko phải là anh. Vậy là anh đã mất đi cô thực sự rồi sao??

Trong những ngày tự do còn lại, Tuyết luôn nhốt mình trong phòng ngủ khách sạn. Huy thì đã trở về phố để lo đặt thiệp và thông báo hôn lễ vs cha xứ. Tổ chức đột ngột kiểu này thì có hơi vô phép nhưng ko còn cách nào khác, vì đã bị bại lộ thân phận nên Tuyết buộc phải làm như thế.

...

Ngày thứ 5, cô rời khỏi khách sạn, trả phòng rồi trở về thành phố. Cô muốn ra mộ của ba mẹ trước khi xuất giá. Năm năm nay, cô đã làm khổ tâm họ nhiều rồi. Trong lòng cô cũng rất đau, cô biết mình ích kỉ nhưng cô thực sự muốn làm như thế.. cô cảm thấy có lỗi rất nhiều đối với song thân, ân hận và cảm giác tội lỗi luôn bao trùm lấy cô mỗi khi đêm về. Nhưng cô vẫn ko từ bỏ ý định của mình, chỉ vì lòng thù hận quá lớn. Nhưng giờ thì khác rồi... ko ai có thể hiểu cô và cũng ko ai có thể biết được sự thật đằng sau hôn lễ ấy.

- Mẹ à! - Tuyết rơi nước mắt, cô thực sự rất đau khi nghĩ đến ba mẹ - Con xin lỗi vì đã ko trở về sớm hơn. Xin lỗi vì đã ko gặp mẹ lần cuối. Mẹ cũng biết sự thật phải ko? Con đâu phải là con gái ruột của mẹ, đâu phải là em gái song sinh của anh Thái Bảo đâu! Tại sao mẹ lại đối xử vs con như con gái ruột vậy chứ? Mẹ con đã kể cho con nghe hết rồi.. mẹ con đã nói dối vs mọi người, con là con gái ruột của mẹ. Mẹ con muốn cho con được cuộc sống hạnh phúc trong tình yêu thương của ba mẹ, mẹ con đã rất đau lòng khi làm như vậy. Mẹ cũng biết mà, mẹ biết là con ko phải con gái ruột của mẹ, mẹ con đã ẹ biết, và kết quả xét nghiệm DNA cũng khẳng định như vậy.. nhưng sao mẹ lại tốt vs con như vậy? Mẹ thực sự thương con đến vậy sao????

- Ba à! - cô quay sang chỗ ba, khóc nhiều hơn, vì tình cảm mà cô dành cho ba rất nhiều. Ba cũng là người mà cô yêu thương nhất trên đời - Con xin lỗi vì đã để ba đau lòng, con đáng chết!! - cô vỗ ngực, quỳ thụp

xuống trước ba mình. Cô thực sự ko thể đứng vững nổi được nữa - Con ko thể nói gì khác vs ba ngoài câu xin lỗi. Con đáng chết, đáng ghét. Con là đứa con hư, bất hiếu. Ba đừng tha thứ cho con, ba hãy căm ghét con đi, bởi vì con là đứa ích kỉ, con ko như ba, ko thể rộng lượng như ba được. Chắc ba ghét con lắm đúng ko! Cứ vậy đi nhé ba. Mong sao kiếp sau có thể tiếp tục làm con của ba, và mong sao ba mẹ sẽ hạnh phúc ở nơi đó...

Cô khóc, rất nhiều và nhiều hơn nữa ở trước mặt ba. Khóc nhiều đến nỗi, cô ngất lịm đi. Lúc tỉnh lại thì trời đã tối thui.

Cô ko có ý định rời khỏi nơi này đêm nay. Cô quyết định sẽ ngủ lại đây, cùng vs ba mẹ mình. Nghĩ là làm, cô leo vào trong mộ ba rồi nằm xuống. Nền gạch lạnh, nhưng lòng cô còn lạnh hơn. Cô lại khóc, và dường như cô cảm nhận được vòng tay ấm áp của ba đang ôm lấy mình.

...

Sáng... những tia nắng tinh nghịch chiếu thẳng vào mắt Tuyết khiến cô ko thể nào ngủ tiếp được nữa. Dụi mắt, cô cố nhớ lại xem mình đã làm gì ngày hôm qua. Khi chợt nhận ra mình đang ngủ ở trên mộ của ba, cô rùng mình

- Èo, ba đừng có bắt con đi nha! Con còn yêu đời lắm! - cô tự nhủ rồi phá ra cười. 2s sau, nước mắt cô lại bắt đầu lăn xuống. Cô lắc đầu, tự cười 1 mình như bị... ma ám.

...

Rời khỏi nghĩa trang, cô dúm vào tay người quản trang 1 số tiền để họ làm cỏ và lau chùi thường xuyên cho ngôi mộ của ba mẹ. Vì có lẽ trong 1 thời gian dài tới, cô sẽ ko thể đến đây được nữa.

...

- Tuyết?? Em đi đâu mà anh tìm khắp nơi ko có?? - Huy mừng rỡ khi cô xuất hiện, vội chạy đến. Anh ôm cô vào lòng và nói - Có biết là anh lo cho em lắm ko hả??

- Ko sao! Em ổn mà.. nhưng sao anh lại ôm em hả? - Tuyết đẩy anh ra rồi nói.

- Coi kìa, mắt em sưng lên hết rồi! Sao thế??

- Em ở mộ ba mẹ mới về, suốt đêm qua ngủ lại đó luôn! - cô khẽ mỉm cười.

- Uhm... à đám cưới của chúng ta chuẩn bị xong hết rồi, giờ chỉ còn đi thử đồ nữa là xong!

Tuyết gạt đầu, leo lên xe để Huy chở đi thử váy cưới.

Cô chọn ình 1 bộ váy dài và 1 bộ váy ngắn. Bộ ngắn xòe tung ra, hết như áo của vũ công bales nhưng dài hơn 1 chút. Xong xuôi, cô bảo Huy chở mình về nhà Quyên. Cô muốn gặp Quyên trước khi cử hành lễ.

...

- Linh?? - Quyên ngạc nhiên khi thấy Tuyết xuất hiện ở cửa.

- Vô nha nhé! - Tuyết cười.

- Ồ... - Quyên như muốn nói gì đó nhưng lại thôi - Vô đi, bỏ có khách đấy!

65. Chương 65

Ngước lên sau khi tháo giày, Tuyết nhìn thấy Hy và Jin, anh em của mình. Hơi ngạc nhiên, nhưng Tuyết ko bỏ đi. Vì giờ cũng đã đến lúc phanh phui mọi chuyện ra rồi.

Nhìn thấy Tuyết, Jin nhào tới ôm cô vào lòng. Cô khẽ cười, nói

- Gương mặt em đã khác trước! Anh ko sợ xí hỏ khi nhận nhầm người hả?

- Ko! Vì chúng ta là anh em song sinh nên anh có thể cảm nhận được em mà!! - Jin cười, siết chặt vòng tay. Phải rồi, cả Jin và Vũ Hy đều chưa biết việc này. Nhưng cô sẽ ko nói ra đâu. Đây là lần cuối cùng cô ích kỉ, giành tình cảm của Jin về mình. Dù ko phải đối với cô thì Jin vẫn mãi mãi là anh song sinh - người anh đáng yêu nhất trên thế gian.

- À, cái này... - Tuyết lôi bộ váy màu trắng, ngấn tới gối ra và đưa cho Quyên - Mình muốn bồ làm phù dâu ỉnh! Mặc cái này nhé!

- Uhm! - ánh mắt Quyên đượm buồn.

- Hok phải là em hả chị? - Vũ Hy phân bì.

- Ko đâu nhóc! Để lần sau đi nha!! - nói xong, Tuyết cười lớn.

- Trời... bộ chị tính cưới tới 2 lần hử?? - Vũ Hy cau mày.

Cả nhà cùng cười nói vui vẻ với nhau thật hạnh phúc. Đây là phút giây mà cô mong chờ từ 5 năm nay... cuối cùng cũng đã thành sự thật rồi.

Nhưng ko ai biết, trong khi họ đang vui vẻ như thế thì lại có 1 người rất đau khổ. Đó là Hoàng Vĩnh Kỳ... Anh đang đứng ở ngoài cửa. Anh muốn đến đây để hỏi thăm tin tức về Thái Linh, vô tình nghe được toàn bộ câu chuyện... vậy là, anh đã mất cô thật rồi!!

Chủ nhật...

Trông Thái Linh thật lộng lẫy trong bộ váy cưới trắng tinh khôi. Dù đã qua tuổi đẹp nhất đời nhưng trông cô cứ như một nàng công chúa mới lớn. Nhờ trang điểm cộng với gương mặt xinh xắn, cô trẻ lại được vài tuổi... trở về cái thời học trò cấp sách.

Hôm nay là hôn lễ của cô và Vương Huy. Cô đã mong chờ ngày này từ rất lâu, rất lâu rồi. Hôm nay là ngày mà cô sẽ được hưởng hạnh phúc mà mọi cô gái trên thế gian đều mong muốn được hưởng.

- Oa... bồ đẹp quá!! - Quyên trầm trồ khi thấy Linh.

Cô khẽ mỉm cười, trông Quyên cũng rất đẹp.

Tuy còn sớm nhưng lễ đường đã rất đông người, trong đó có cả Hoàng Vĩnh Kỳ. Hôm nay, anh là vị khách đặc biệt nhất của Thái Linh. Anh mặc bộ vest đen, thắt 1 chiếc calavat màu đen, trông thật bảnh trai. Những cô gái ngồi ở dãy bên cứ ngắm anh rồi trầm trồ khen ngợi, đúng là dư hơi.

...

Đến giờ, cô dâu được dìu ra trước nhà thờ. Và Jin là người có vinh hạnh đó. Cô cầm bó hoa hồng màu đỏ thắm, nắm tay Jin bước vào lễ đường. Quyên bước theo sau, tuy cười mà lòng ko vui...

Tên ten ten ten... tên tên tên tên...

Ca đoàn vang lên bài Happy wedding, cả nhà thờ chìm ngập trong tiếng nhạc và cơn mưa hoa.

Rời bỏ tay Jin, Linh tiến đến bên Huy, khẽ mỉm cười. Anh cũng cười đáp lại cô, ko quên liếc nhìn Quyên. Quyên cố tỏ ra vui vẻ, nhưng gương mặt thì ghi rõ chữ buồn to đùng.

Cha xứ bắt đầu nghi lễ. Cha làm phép cho đôi nhân cưới, rồi lên tiếng

- Đám cưới này là do Chúa quyết định. Ai ko tán thành thì hãy lên tiếng, còn nếu ko thì sẽ phải im lặng mãi mãi!!

Cả nhà thờ yên ắng. Có ai mà lại phản đối một đám cưới đẹp như tranh thế này chứ??

- Nếu ko có ai lên tiếng, ta tuyên bố...

- Khoan đã!~ - cuối cùng cũng có 1 giọng nam vang lên.

Linh khẽ mỉm cười, vì cô biết người đó là ai. Vì nó cũng nằm trong kế hoạch trả thù của cô mà.

- Con xin phản đối! - Kì bước ra trước sự kinh ngạc của mọi người, tất nhiên những người trong cuộc thì ko lấy gì làm lạ.

- Con cũng phản đối! - chú rể giơ tay làm cha xứ bất ngờ.

Huy quay sang, nhẹ hôn lên trán Linh rồi tuyên bố

- Xin lỗi Linh, anh ko thể kết hôn vs em được. Vì người mà anh yêu ko phải là em!! - rồi anh quay sang Quyên - Người anh yêu là cô ấy!!

-Hi', đồ ngốc! Cuối cùng anh cũng chịu nói ra rồi!! - Linh cười thật tươi.

Cô gỡ tay Huy, tiến đến và trao bó hoa cho Quyên. Cô giật lấy cái mic của thằng nhóc ngồi chỗ ca đoàn rồi tuyên bố

- Xin lỗi vì đã ko nói sớm ọi người biết. Vì cô dâu hôm nay ko phải là tôi, mà là Thiệu Tổ Quyên đây!!

Sau đó, cô đặt tay Quyên vào tay Huy và nói lớn

- Happy wedding Quyên và Huy!!

Hơi bất ngờ, nhưng cả nhà thờ hưởng ứng lên và cùng hô to

- Happy wedding Quyên và Huy!!

- Nhưng... - Quyên ngáp ngừng.

Như hiểu ý cô bạn, Linh mỉm cười, tiến về phía Vĩnh Kì. Cô khoác lấy tay anh rồi nói lớn

- Xin lỗi vì đã ko cho 2 người biết, đây mới thực sự là kế hoạch trả thù của tôi - Giành lại tình yêu của đời mình!! Hoàng Vĩnh Kì, em yêu anh!! - nói rồi cô nhón chân lên, đặt một nụ hôn nồng nàn lên môi anh. Bất ngờ, vui sướng, Kì chẳng thể nói gì được nữa, chỉ có thể đứng đờ như cây cơ mà hưởng thụ.

- Vậy ta tuyên bố, Tổ Quyên và Vương Huy, Thái Linh và Vĩnh Kì, các con chính thức trở thành vợ chồng của nhau trước sự chứng giám của Thiên Chúa và sự có mặt của mọi người ở đây! - cha xứ nhanh nhạy, xử lí thích hợp vs tình hình hiện nay.

Linh kêu Vũ Hy móc trong túi áo khoác của mình ra một đôi nhẫn cưới, và tiếp tục cử hành Thánh lễ. Vũ Hy cười thầm, quả là 1 kế hoạch trả thù hoàn hảo.

- Perfect!! - Hy nháy mắt.

Thế đấy, Linh luôn là 1 người biết sắp xếp và rất thông minh. Cô ấy đã sắp xếp ỉnh 1 kết cục tốt đẹp và 1 kết cục khác cho ân nhân, và cũng là người bạn thân.

Mỹ Uyên, bạn thân cũ của cô và Duy cũng có mặt trong hôn lễ. Bất mí nho nhỏ là cô đang làm y tá trong bệnh viện của Jin, và 2 người họ sắp tổ chức hôn lễ với nhau. Uyên thực sự rất yêu Jin, ko giống với cảm giác mà trước đây cô từng có với Duy. Hiện giờ, cô cũng đang rất hạnh phúc.

Còn về cặp đôi Lâm và Vũ Hy, họ nôn nóng làm đám cưới ngay sau lễ cưới của Linh 1 tuần. Họ rất hạnh phúc khi tìm thấy nhau mặc dù trải qua rất nhiều sóng gió. Có thể nói, tình yêu của họ định mệnh và nhiều sóng gió nhất trong câu chuyện này.

Về phía Khánh Linh và Vương Nam , họ sống rất hạnh phúc với nhau. Khánh Linh ko còn nghĩ về Kì nữa. Vì giữa cô và Nam đã có 1 đứa con vs nhau.

Theo năm tháng, những con người cũ vs những hoàn cảnh mới càng yêu nhau nhiều hơn. Và nếu có giận nhau đi chăng nữa thì đó cũng chỉ là những xích mích nho nhỏ trong cuộc sống, sẽ dễ dàng hàn gắn và phai mờ đi.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sr-nguoi-to-yeu-la-cau-ay>